TANG GIỚI

Người đến từ bóng tối

Thiện Thanh *dịch*

vh Nhà xuất bản Văn học

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

Điện thoại: (024) 3716 1518 - (024) 3716 3409, Fax: (024) 3829 4781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

E-mail: info@nxbvanhoc.com.vn

*** Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh**

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 3846 9858, Fax: (028) 3848 3481

*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**

344 đường Trưng Nữ Vương - Tp. Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: (0236) 388 8333

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

Thiện Thanh *dịch*

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP

TS. NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Phạm Thị Thanh Điệp

Sửa bản in: Hà Phạm

Trình bày: Lê Tuấn Anh

Vẽ bìa: Reiko Miori

Liên kết xuất bản

NANUBOOKS

(Thương hiệu trực thuộc **Công ty CP Sách Bách Việt**)

Trụ sở chính:

Địa chỉ: *Số 9, ngõ 55/9 Huỳnh Thúc Kháng, phường Láng Hạ, quận Đống Đa, Tp. Hà Nội*

Tel: (024) 3776 5580 - Fax: (024) 3776 5579

Fanpage: http://www.facebook.com/NanuBooks

In 3.000 cuốn, khổ 14,5x20,5 cm tại Công ty TNHH Đầu tư In Thiên Minh. Địa chỉ: Số 8, ngõ 197, phố Thúy Lĩnh, P. Lĩnh Nam, Q. Hoàng Mai, Hà Nội. Số ĐKXB: 2129-2019/CXBIPH/16-102/VH, cấp ngày 17 tháng 6 năm 2019. Quyết định xuất bản số: 1028/QĐ-VH, cấp ngày 01 tháng 8 năm 2019. ISBN: 978-604-9844-49-2. In xong và nộp lưu chiểu năm 2019.

Mở đầu
Nhiệm vụ bất khả thi

London, Anh.

Bên ngoài nhà kho của một căn nhà cũ bị bỏ hoang trong thành phố, vài chiếc xe việt dã màu đen đang đỗ ở đó. Lúc này có vài tên sắc mặt vừa lạnh lùng vừa kì lạ không ngừng ra ra vào vào, có tên đang chuyển đồ, có tên đang áp tải người lên xe.

Dưới ánh trăng bất tận, bầu không khí im ắng đến đáng sợ, gần như không ai lên tiếng, mấy người bị áp giải ai nấy đều bị dán băng dính kín miệng, trên người vẫn còn lưu lại những vệt máu và những vết thương trông rất đáng sợ, không khí dường như cũng tanh nồng mùi máu.

Khoảng mười phút sau, một gã đàn ông có vẻ như là người Đông Nam Á nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó gật đầu ra hiệu với tên tóc đỏ người châu Âu nãy giờ vẫn đang đứng cạnh cửa kho. Tên tóc đỏ nhếch mép cười lạnh một tiếng rồi ra hiệu bằng tay.

Đám người lần lượt bước lên xe, tên tóc đỏ ở lại cuối cùng đang định mở cánh cửa ghế phụ, bước chân liền khựng lại, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt hết sức cảnh giác.

Thấy trên mái nhà nơi bọn chúng vừa rời khỏi, không biết từ lúc nào đã có một người ngồi đó.

“Mày là ai?”

Mặt tên tóc đỏ biến sắc, nhanh như cắt rút súng từ bên hông ra, nhắm về phía người đang ngồi trên mái nhà, những tên khác vốn đã lên xe nghe thấy tiếng của hắn liền lập tức lao xuống, tên nào tên nấy ánh mắt dữ tợn đồng loạt giơ súng lên.

Hình như người đàn ông đó vừa cười một tiếng, lúc này khuôn mặt vốn dĩ được cất giấu dưới ánh trăng cũng đã lộ ra, "Các bạn của tôi, bình tĩnh, bình tĩnh đã".

Tóc đen, mắt nâu, làn da trắng, sống mũi cao vút, bờ môi mỏng.

"Mày là ai? Sao lại ở đây? Nghĩ kĩ đi rồi nói, nếu không đến mạng cũng không giữ nổi đâu!" Tên tóc đỏ nhìn khuôn mặt anh tuấn đẹp đến mức dường như không hề có góc chết mà cũng không có tính công kích đó, hắn càng cảm thấy căng thẳng, "cạch" một tiếng, khẩu súng trên tay hắn đã lên đạn.

Giọng nói của người đàn ông ngồi trên mái nhà không lớn, nhưng lại đủ để cho đám người ở bên dưới nghe rõ, "Lucas, Iverson, Rudy…".

Mỗi kẻ bị gọi đến tên đều bất giác run lên cầm cập, trên trán tên tóc đỏ đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, đến lúc này hắn không kìm được mà gào lên giận dữ: "Mày mà còn không chịu nói mày là ai thì tao sẽ nổ súng!".

Người đàn ông tóc đen khẽ mỉm cười, lấy từ sau lưng ra một cái bọc, ném đến đúng trước mặt tên tóc đỏ, nói: "Ba triệu đô la Mỹ, cảm ơn các anh đã tiêu diệt tổ chức ALS".

Đám người phía dưới đều nhất loạt hoảng hốt. "Mars", anh ta khẽ nháy nháy mắt, "Tên của tôi".

Nói xong câu cuối, không để tên tóc đỏ kịp lên tiếng, chỉ trong nháy mắt anh ta đã biến mất khỏi mái nhà.

"Lucas, có cần đuổi theo không?", những tên đứng bên cạnh lập tức xúm lại bên cạnh tên tóc đỏ, căng thẳng hỏi dồn, "Tên này biết chuyện của chúng ta!".

Lucas cất súng, nheo nheo đôi mắt, suy tư một hồi, cuối cùng vẫn cúi người nhặt cái bọc dưới đất lên.

"Nếu đúng là ba triệu đô, thì còn nhiều gấp hai mươi lần số tiền chúng ta khổ sở lắm mới cướp được từ phía ALS…"

Lucas thô lỗ khạc một cái: "Mặc xác nó là thằng nào, dù gì thì kẻ thù của ALS vốn cũng chẳng phải là ít, chúng ta cứ coi như thuận nước đẩy thuyền thôi".

Đám người bàn bạc một hồi, vẫn quyết định lên xe rồi mới bóc cái

bọc đó ra, chiếc xe việt dã chậm rãi nổ máy rồi rời khỏi căn nhà hoang. Lucas vừa thô lỗ xé toạc cái bọc đó ra, vừa nói với đám đàn em xem lát nữa sẽ chọn cô gái nào để chơi đùa.

Chiếc xe rời đi được một đoạn, giữa tiếng cười nói thô tục của đám người, ánh mắt của Lucas đột nhiên nhìn thấy phía dưới xấp tiền đô, một vật màu đen có đầu hơi nhọn lộ ra.

"Bỏ mẹ, không xong rồi!", hắn biến sắc, tay buông thõng, "Nhanh…".

* * *

Đêm đã về khuya, trên đường chỉ còn lác đác một vài bóng người.

Anh đi bộ một hồi, cởi bớt một khuy cổ áo sơ mi, đến một ngã rẽ nơi góc đường liền dừng lại.

Lặng lẽ đứng một lúc, anh đột nhiên phát hiện ra dưới cột đèn đường cách đó không xa có một cô gái đang ngồi đó.

Cô gái đó mặc một chiếc váy không tay có hai màu xanh trắng, lúc này đang tựa lưng vào cột đèn, cánh tay mảnh khảnh lộ ra ngoài, trên tay cô đang ôm một chai Vodka.

Chiếc váy không dài, một bên chân cô hơi gập lại, khiến cho người có thị lực cực tốt như anh có thể thưởng thức đủ hết cảnh xuân bên trong làn váy.

Không phải anh chưa từng gặp qua những cô gái lả lơi như thế này, mà cô cũng không phải là dạng tuyệt sắc.

Chân tay cô chắc hẳn rất mềm mại.

Anh cứ suy tư như vậy bất giác đi đến bên cạnh cô.

Đến gần mới phát hiện ra người cô nồng nặc mùi rượu, anh hơi cúi người xuống, dùng tiếng Anh nói chuyện với cô, "Một mình?".

Cô gái nghe thấy tiếng anh hỏi, liền nghiêng đầu qua.

Mái tóc dài đen óng, làn da trắng nhợt, gương mặt không chút biểu cảm, cô thậm chí còn không trang điểm, chỉ đánh chút son môi.

Cô và anh cứ thế nhìn nhau đến mấy giây, rồi cô lại quay đầu đi, dường như đang muốn tìm thứ gì đó.

“Tìm thuốc lá sao?”

Cô làm như không nghe thấy gì.

Ánh mắt anh càng ngày càng tối đi, giọng nói trầm thấp: “Tôi có, còn có cả bật lửa.” Cô chẳng buồn để ý đến anh, tiếp tục cúi đầu lục tìm, bởi vì động tác quá mạnh, chai rượu đang ôm trong tay rơi xuống, rượu trong chai đổ hết xuống nền đất, thậm chí còn làm ướt cả váy cô.

Anh nhìn cô, đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay cô, lực không quá mạnh, nhưng lại đủ để khiến cô không cách nào giãy giụa.

“Đừng động đậy.”

Chầm chậm buông tay cô ra, anh đặt điếu thuốc màu trắng vào đôi môi khẽ hé mở của cô, sau đó lấy bật lửa giúp cô châm thuốc.

Ánh mắt cô cũng vì thế mà dừng lại trên khuôn mặt anh, nhưng vừa nhìn anh được vài giây cô đã bị làn khói thuốc trong miệng làm cho sặc.

Anh nhìn dáng vẻ cô ho sặc ho sụa đến nỗi đôi mắt cũng đỏ ngầu lên, lắc lắc đầu: “Cô vốn dĩ đâu có biết hút thuốc”.

Từ đầu đến cuối cô đều im lặng, cố gắng nắm lấy điếu thuốc bằng những ngón tay run run rồi ra sức hút.

Một hơi, hai hơi, cô ho không ngừng, khói thuốc uốn lượn như bay như vờn xung quanh khuôn mặt gầy gò của cô.

“Còn không?”

Một hồi lâu sau, khi mẩu thuốc lá đã tắt, anh mới nghe thấy cô cất giọng nói, giọng nói trong veo lạnh ngắt, thứ tiếng Trung cực kì chuẩn xác.

“Có”, anh cũng đáp lại cô bằng tiếng Trung.

Cô hơi ngửa cằm lên, dường như muốn ra hiệu cho anh giúp cô châm thuốc, anh nhìn đôi mắt cụp xuống của cô, dưới ánh đèn đường le lói khóe mắt cô hơi ướt, anh nhẹ nhàng thu lại thuốc và bật lửa trong tay.

Ba.

Anh đưa tay lên đỡ lấy má cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Hai.

Cô nhìn khuôn mặt anh ngày càng tiến sát lại phía mình.

Một.

"I'm sorry."[1]

[1] *"Tôi xin lỗi."*

Câu cuối của anh nhẹ nhàng cất lên, cả thành phố London đang chìm trong giấc ngủ, bỗng từ phía sau lưng họ vang lên một tiếng nổ như xé rách cả bầu trời.

Cô từ từ mở mắt, nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của anh phút chốc bị che phủ bởi biển lửa ngợp trời phía sau, hệt như Tử Thần bước ra từ ngọn lửa dưới địa ngục.

Chỉ một giây sau đó, cô cảm nhận được anh đang ngậm chặt cánh môi mình.

Ban đầu cô có chút kinh ngạc, sau đó từ từ nhắm mắt và đáp lại, nụ hôn này mềm mại hệt như lông vũ, chỉ với một nụ hôn từ con người xa lạ này, vậy mà cô lại cảm nhận được sự trân trọng.

Một lát sau, cuối cùng cô cũng run rẩy mở mắt ra. Phía trước mặt cô chỉ còn lại khoảng trống vô hình.

* * *

Anh đi rất nhanh tới bên cạnh một hòm thư ở góc khuất ngã tư đường.

Ánh lửa chiếu sáng bầu trời London, thậm chí còn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng kêu gào và khóc lóc ở phía xa, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào hòm thư màu đỏ, sau đó đưa tay khẽ ấn vào phần giữa phía sau hòm thư.

Chỗ đó vốn dĩ trông rất bằng phẳng và chắc chắn, nhưng khi anh vừa ấn vào, phần giữa hòm thư liền lõm vào.

Một giây sau, một màn hình mini ở phía dưới xoay tròn rồi từ từ được đẩy lên.

Anh đưa ngón tay cái bên phải ra, bấm vào màn hình tối đen.

Năm giây sau, màn hình đột nhiên sáng lên, đồng thời bên trong

thiết bị phát ra một giọng nam không chút biểu cảm, "Điệp viên Mars, đã xác minh thân phận, chào mừng trở lại".

"Tổ chức ALS và tổ chức Lucas đều đã bị trừ khử, có phải nhận nhiệm vụ tiếp theo không?"

"Có", giọng nói trầm thấp vang lên.

"Trước khi đưa ra yêu cầu và nội dung của nhiệm vụ, Cục xin nói rõ, nhiệm vụ lần này thuộc cấp R+, hãy suy nghĩ kĩ trước khi xác nhận chắc chắn có tiếp nhận nhiệm vụ này hay không."

Nghe thấy câu nói này, ánh mắt vốn không chút bận tâm bất chợt ảm đạm.

Cấp R+, là cấp cao nhất trong kim tự tháp cấp độ nhiệm vụ, nếu anh nhớ không nhầm, thì đã năm năm rồi chưa xuất hiện nhiệm vụ nào như thế.

Năm năm trước, một tổ chức lên kế hoạch tỉ mỉ muốn cùng lúc hủy diệt cả Nhà Trắng lẫn Điện Kremlin, lúc đó để ngăn chặn tổ chức này, những điệp viên được Cục cử đi đã hy sinh đến hai phần ba.

Rốt cục đó là nhiệm vụ như thế nào mà lại ngang hàng với nhiệm vụ đó vậy? Hay ho đấy.

"Mời mở hòm thư, lấy ra túi tài liệu về nhiệm vụ."

Anh mở hòm thư, cầm lấy túi tài liệu nhiệm vụ màu cam đang nằm yên trong đó.

Bên trong túi là một xấp tài liệu và mấy bức ảnh.

Lúc này, chiếc máy lần nữa vang lên thứ âm thanh máy móc đang chạy.

"Mục tiêu lần này là Ghost, trùm của một tổ chức khủng bố, đang bị truy nã quốc tế, cũng là người buôn bán vũ khí và các tin tức tình báo, hiện đang ngụy trang và sinh sống như một người bình thường. Hắn tham gia và tổ chức các hoạt động khủng bố đã được ba năm. Vài ngày trước, tại Venezuela, lại một lần nữa Ghost bắt tay với tổ chức khủng bố địa phương để tạo ra một vụ nổ nhà xưởng, nhưng không để lại bất kỳ bằng chứng phạm tội nào giống hệt như những lần trước đó."

“Gần đây, Ghost nghiên cứu và điều chế ra rất nhiều loại dung dịch nguy hiểm, còn lấy được danh sách các điệp viên đã bị các cơ quan an ninh trên thế giới sa thải hiện đang tham gia vào các tổ chức khủng bố, độ nguy hiểm đã vượt mức. Cơ quan an ninh của chính phủ các nước vắt óc nghĩ cách vây quét mà đến nay vẫn chưa truy bắt được. Hôm qua cuối cùng đã cùng kí thỏa thuận đồng ý chuyển vụ đó cho Cục chúng ta.”

“Tài liệu và hình ảnh cho thấy vị trí hiện nay của Ghost, tình trạng hiện thời và các mối quan hệ của hắn. Bắt đầu từ bây giờ, cậu hãy tự tạo cho mình một thân phận hoàn toàn mới, mai phục bên cạnh Ghost để thực hiện nhiệm vụ này. Nhiệm vụ này ba năm nay vẫn chưa kết thúc, được gọi là nhiệm vụ bất khả thi.”

Anh nhìn tập tài liệu, rồi chậm rãi lướt qua từng tấm ảnh, cho đến bức ảnh cuối cùng.

“Cục trưởng đã lựa chọn đồng đội cho cậu rồi, Điệp viên Moon và Điệp viên Kermid.”

“Nếu cậu hay đồng đội của cậu chết hoặc bị giam giữ, Cục trưởng sẽ phủ nhận đã phê chuẩn cho các cậu hành động.”

“Điệp viên Mars, mời xác nhận lại lần nữa cậu có đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ lần này hay không.”

“Tôi tiếp nhận.”

“Tin nhắn thoại này sẽ bị xóa sau năm giây, chúc cậu may mắn, Điệp viên Mars.”

PHẦN MỘT
CHIẾC ĐỒNG HỒ CHẠY NGƯỢC

Đêm đầu tiên

Một tháng sau.

Vườn quốc gia Yellowstone, bang Wyoming, Mỹ.

Một chiếc xe du lịch lớn đang đều đều chạy qua đường quốc lộ, tiến vào chiếc cổng lớn của vườn quốc gia, thẳng đến bãi đỗ xe.

"Vườn quốc gia Yellowstone, thường được mở cửa từ tháng Ba đến tháng Mười một."

Bên trong xe, hướng dẫn viên đang giới thiệu vô cùng chi tiết: "Nhưng trời lạnh quá sớm, bây giờ mới là đầu tháng Mười, vườn quốc gia đã chuẩn bị đóng cửa, các vị được coi là những du khách cuối cùng ghé thăm công viên trong năm nay".

Lúc này, Chúc Tịnh một mình ngồi ở hàng ghế cuối cùng, mắt nhắm nghiền, mơ mơ màng màng nghe lời diễn giải của hướng dẫn viên.

Đêm trước khi đến đây, các bạn học nhất thời hưng phấn mở tiệc tại nhà, cô biết hôm sau phải lên máy bay đi du lịch, vốn không muốn uống quá nhiều, nhưng cuối cùng khi chơi trò chơi, do cô đen đủi nên thua từ đầu đến cuối, đành phải uống rượu phạt theo đúng quy tắc trò chơi.

Choáng váng tưởng chết, Tăng Tự lúc này đang ngồi phía trước cô có chút lo lắng nhưng vẫn không quên cười đểu quay đầu xuống nói: "Tịnh gia, cậu có trụ nổi không? Chỗ mình có túi nilon này".

Cô nghe xong, mắt khẽ he hé, ánh mắt tuy đục ngầu, nhưng vẻ lanh lợi, sắc bén thường ngày vẫn không hề suy giảm chút nào.

Tăng Tự nhìn cô, giơ cao hai tay rồi lặng lẽ quay lên.

Lát sau, chiếc xe tấp vào bãi đỗ, Chúc Tịnh cảm giác cơn đau đầu

của mình càng ngày càng dữ dội, mũi cũng hơi ngạt, cô nghĩ bụng chắc là bị cảm cúm rồi, nhưng lúc này cũng chỉ còn cách cắn răng đứng dậy khỏi ghế.

Hướng dẫn viên đứng ở đầu xe, đợi bọn họ lần lượt xuống xe, đếm số người, khi nhìn thấy người xuống xe cuối cùng là cô, ông ta có chút sửng sốt, kinh ngạc xen lẫn khinh thường: "Cô bé, cháu ăn mặc như thế này đi du lịch à?".

Chúc Tịnh bị ông ta nói như vậy, thoáng khựng chân lại, cúi đầu nhìn chiếc váy đen và đôi giày cao gót mười phân mặc từ lúc lên máy bay đến giờ, cô hờ hững đáp: "Chú giúp cháu điền vào giấy bảo đảm đi, trong túi xách của cháu còn một cặp kính râm nữa".

Đám bạn đã học cùng cô bốn năm trong trường Y đã quá hiểu tính cách cô, lúc này họ đều đang lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát. Tiếng cười chỉ chực chờ bùng phát vẫn cứ phải cố mà nuốt xuống.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng cười không sợ chết truyền tới, tiếng cười không quá lớn, nhưng đủ để khiến cho đám người có mặt ở đó nghe rõ.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Chúc Tịnh đều đồng loạt quay về hướng phát ra tiếng cười đó.

Chỉ thấy một người đàn ông đứng tách biệt hẳn ra khỏi đám đông, anh ta có mái tóc đen, cao đến một mét chín mấy, mặc chiếc áo khoác thể thao leo núi, sơ mi bên trong tùy tiện bung hai khuy, loáng thoáng nhìn thấy đường nét khuôn ngực.

Mà khuôn mặt đó, càng khiến người khác phải sửng sốt, ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt màu nâu nhạt đẹp tinh tế, lấp lánh tựa như hổ phách.

Một người đàn ông lạ mặt mang dòng máu lai.

Chúc Tịnh nhìn người đàn ông anh tuấn đến xuất chúng kia, nhưng lại có cảm giác lạ kỳ như đã quen biết từ trước, mà người đàn ông đó từ đầu đến cuối đều mỉm cười nhìn cô.

"Meng Fang Yan?"

Hướng dẫn viên lật giở danh sách trong tay: "Đoàn khách tôi dẫn vốn chỉ có nhóm sinh viên từ Anh tới, cậu là người tối qua đột xuất tham gia vào đoàn đúng không?".

Mạnh Phương Ngôn ngước lên: "Đúng vậy".

"Vậy, mấy ngày tới cậu sẽ tham gia các hoạt động cùng họ luôn."

Hướng dẫn viên vỗ vỗ vai anh, nhiệt tình dặn dò: "Nhớ không được đi ra ngoài một mình, với diện tích của nơi này thì rất khó để tìm được người bị lạc".

"Cảm ơn." Sau đó, đoàn người và hướng dẫn viên đi về phía khách sạn bên trong vườn quốc gia. Chàng trai trẻ anh tuấn là người duy nhất không thuộc đoàn của Chúc Tịnh, nhưng lại rất nhanh chóng thân thiết được với tất cả mọi người.

"Này, anh đẹp trai", Tăng Kỳ nãy giờ vẫn luôn đứng bên cạnh Chúc Tịnh, giờ lại nhanh chóng rảo bước đến bên cạnh anh ta, "Tên đầy đủ của anh là gì thế?".

"Tôi tên Mạnh Phương Ngôn, chữ Mạnh trong Mạnh Tử, Phương trong khối lập phương rubik, Ngôn trong ngôn ngữ", nhìn thấy vũng nước phía trước, anh lập tức giúp Tăng Kỳ xách hành lí lên.

"Ồ xin chào, gọi em Tiểu Thất là được rồi." Tăng Kỳ cố tình nở ra một nụ cười hết sức dễ thương.

"Tôi tên Tăng Tự, là anh ruột của cái đứa này." Tăng Tự giới thiệu: "Mọi người đều gọi tôi là anh Tự".

Mạnh Phương Ngôn nhìn cặp anh em song sinh trước mặt, thoáng khựng lại: "Đúng là không khác nhau tí nào".

"Đương nhiên rồi, dù gì thì cũng một trước một sau chui ra khỏi bụng mẹ mà", Tăng Tự khoác vai Tăng Kỳ cười sảng khoái: "Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy nhan sắc của tôi vẫn đẹp hơn hẳn đứa em gái ngốc nghếch này, anh thấy có đúng không?".

Chúc Tịnh nãy giờ yên lặng nghe bọn họ nói chuyện bất chợt lên tiếng: "Cậu nghĩ quá nhiều rồi, đã không khác nhau là mấy thì cái gì mà hơn với kém chứ? Chẳng nhẽ cậu có bốn mắt à?".

Mọi người cười ầm lên, Tề Tề giơ ngón cái về phía cô: "Uy lực của Tịnh gia".

Chúc Tịnh xoa xoa cái đầu đau đến mức sắp nổ tung đến nơi của mình, ngước lên lại bắt gặp gương mặt biểu cảm như cười như không của Mạnh Phương Ngôn đang nhìn mình.

Thầm nguýt anh ta một cái, cô xách túi lên, cố ý đi chậm để tách mình ra khỏi đám người đang tíu tít với anh chàng con lai điển trai kia.

Sau khi vào khách sạn, mọi người đứng ở sảnh đợi hướng dẫn viên làm thủ tục check in, mà người lạ duy nhất kia giờ lại đang trở thành trung tâm của đám đông.

"Chúng tôi đều là sinh viên Đại học y APT, vừa học xong MB, đây coi như chuyến du lịch trước khi học tiếp PhD"[2], Tăng Tự cười hì hì vỗ vai anh, "Anh thì sao? Anh ở Mỹ học MBA hay đi làm vậy?".

[2] MB/Phd là một chương trình học của ngành y, trong đó sinh viên sau khi học xong MB (Bachelor of Medicine) sẽ tiếp tục học lên PhD (tiến sĩ). Bằng MB ở Anh sẽ tương đương với bằng MD (Doctor of Medicine) của Mỹ.

Anh mở chai nước, uống một ngụm, thong dong đáp, "Tôi có việc nên ở lại Mỹ một thời gian, bình thường thì tôi ở London".

"Thật sao?", đám con gái nghe thấy chàng đẹp trai có địa điểm sinh sống giống với mình thì vô cùng phấn khích, "Trước đây anh học trường nào? Học chuyên ngành gì vậy? Em luôn cảm thấy anh chắc cũng chỉ trạc tuổi bọn em…".

Anh né tránh câu hỏi về tuổi tác, điềm đạm nói, "Đại học Hoàng gia London (Imperial College London), ngành máy tính". "Ồ? Chuyên gia IT?"

"Sao không nói là hacker chứ?"

Đám con gái xua xua tay, "Hacker với lập trình viên phải là mấy anh chàng bốn mắt hoặc là các ông chú chứ nhỉ, làm sao lại có thể là một anh chàng đẹp trai như thế này…".

Anh khẽ ho một tiếng, chỉ cười không nói gì.

Mọi người còn muốn tiếp tục câu chuyện, nhưng hướng dẫn viên đã làm xong thủ tục, cầm một xấp thẻ từ của phòng khách sạn đi tới, chốt xong thời gian tập trung vào sáng mai, mọi người bắt đầu lần lượt nhận thẻ từ.

Chúc Tịnh nãy giờ tựa vào sô pha nghỉ ngơi, đợi tất cả mọi người lên tầng hết, cô mới đứng dậy lấy chiếc khóa thẻ phòng cuối cùng, kéo vali hành lí đi vào thang máy.

Đến tầng của mình, cô lần theo số phòng trên thẻ tìm phòng của mình, nào ngờ vừa giơ thẻ ra, tiếng chuông di động vang lên. Cô cau mày móc di động từ trong túi ra, bấm thẳng nút nghe mà không buồn nhìn xem ai gọi đến. "Tịnh Tịnh."

Nghe thấy giọng nói đã mấy tháng nay chưa được nghe, cô thoáng sững người, hai giây sau mới lạnh lùng đáp: "Bố".

"Khi nào về nước thế?", người đàn ông trung niên cất giọng nhàn nhạt.

"Mấy ngày nữa, con đang đi du…"

Ai ngờ còn chưa nói hết câu, đã bị giọng nói đanh thép cắt ngang, "Không cần biết con đang làm cái gì, cuối tuần này bắt buộc phải có mặt ở thành phố T, bố không muốn con vắng mặt trong hôn lễ của em gái con".

Chúc Tịnh nghe xong, bàn tay đang cầm di động càng siết chặt lại.

Mặc cho lúc này trong đầu đang có vô số giọng nói đang nói với cô, bao nhiêu năm nay mày đã quen rồi, cho nên đừng có mà kích động, cũng đừng để bất kì cảm xúc nào chi phối, nhưng cái miệng vẫn nhanh hơn lí trí một bước, cô nói: "Vì sao con bắt buộc phải đến tham gia hôn lễ đó? Chẳng lẽ con là cô dâu chắc? À, mà cũng đúng, vốn dĩ cô dâu là con mà".

Người đàn ông trung niên khựng lại mất mấy giây, "Con vừa nói cái gì?".

Cô hít sâu một hơi, cắn cắn môi, bàn tay đang đặt trên nắm cửa có chút run rẩy.

"Chúc Tịnh", trước khi ngắt điện thoại, giọng nói của đầu dây bên kia đã lạnh lùng đến cực hạn, "Nếu con không đến tham dự hôn lễ của Dung Dung, thì sau này con cũng đừng bước chân vào cái nhà này nữa. Đương nhiên, bố hy vọng khi con đến cũng làm cho ra dáng con gái một chút, đừng có uống say đến nhũn người hay là mặt mũi bơ phờ hốc hác gặp mọi người".

"Người đến tham dự buổi hôn lễ đều là nhân vật lớn, bố còn có sĩ diện." Những lời nói đó như những tảng đá, từng câu từng chữ đè nặng lên trái tim cô, cô cứ thế ôm lấy chiếc điện thoại chỉ còn tiếng tút tút, khuôn mặt không chút hơi ấm nào.

Trên hành lang tĩnh lặng, đột nhiên vang lên tiếng "lạch cạch".

Chúc Tịnh quay đầu lại, phát hiện cánh cửa căn phòng sát vách bật mở, Mạnh Phương Ngôn đang tựa mình vào cửa lặng lẽ nhìn cô.

“Anh có sở thích nghe trộm điện thoại của người khác?”, cô tưởng rằng anh đã đứng ở đó từ rất lâu rồi, nên sắc mặt có chút khó coi.

“Tôi vừa đi ra”, anh lạnh lùng nhếch khóe môi đáp lại. Cô hoàn toàn chẳng có tâm trạng nào mà tranh cãi với anh, liền mở cửa phòng định bước vào, nhưng không ngờ lại bị anh từ phía sau nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay.

“Anh có chuyện gì sao?”, cô quay đầu lại, lạnh lùng hỏi.

“Sắc mặt cô không được tốt cho lắm.”, anh thong dong nói, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn cô, “Tôi thấy hình như cô bị cảm rồi, cô có mang thuốc không? Có cần tôi đưa cô xuống phòng y tế dưới tầng không?”.

Chúc Tịnh nghe xong, cười khẩy một cái, rút cánh tay ra, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, “Xin lỗi, nhưng phiền anh đừng có giở trò này ra với tôi.”

Anh không nói gì.

“Mạnh Phương Ngôn, sinh ngày 15 tháng 6 năm XX”, cô nhìn anh, nói rất nhanh, “Tôi vừa thấy hộ chiếu của anh ở chỗ hướng dẫn viên, ở tuổi của anh, vẫn chưa kết hôn thì chắc là chưa chơi đủ, với cái xã hội hiện đại này kẻ tình người nguyện là chuyện thường tình, tôi tin trong đám bạn của tôi chắc không thiếu người muốn nhân mấy ngày này lên giường với anh, chắc hẳn đó cũng là mục đích anh tham gia chuyến du lịch lần này”.

Cô nói một lèo, giọng điệu cũng lạnh lùng khác thường. Mạnh Phương Ngôn nhìn cô, khóe miệng giật giật, trầm giọng nói, “Quả nhiên đáng sợ hơn cả nhím xù lông”.

“Tôi không có ý kiến gì đối với cách sống của anh, chỉ muốn nhắc nhở anh một chút đừng có liệt tôi vào danh sách đối tượng tiềm năng của anh là được, tính khí của tôi thực sự rất không tốt đấy.”

Nói xong cô chuẩn bị bước vào phòng, người đằng sau lại lần nữa dùng tay chặn cánh cửa lại.

Cô đã bị anh năm lần bảy lượt chặn lại chọc giận, ánh mắt cô quét qua phía sau, nhưng lại phát hiện ra sắc mặt anh đã có biểu cảm

hoàn toàn khác: Giảo hoạt, thâm trầm, còn có chút... cương quyết khó tả, sự dịu dàng, hòa nhã trước đó hoàn toàn không tồn tại nữa rồi.

“Chúc Tịnh, sinh lúc 12 giờ 25 phút ngày 3 tháng 5 năm XX”, khuôn mặt cô hiện lên rõ ràng trong đôi mắt màu nâu nhạt của anh, “Năm mười một tuổi đến London, đến nay đã được mười ba năm, nhận được học bổng toàn phần của đại học APT, giảng viên hướng dẫn nghiên cứu sinh là David Roberts, địa chỉ gia đình tại Trung Quốc ở phòng 301 Di Duyệt Hiên, khu Thường Phong, thành phố T, mã bưu chính 200034”.

“Tôi nghĩ trên hộ chiếu của cô không có những thông tin này.” Đúng vào lúc đồng tử mắt cô dần mở rộng ra vì kinh ngạc, anh liền lấy ngón tay nhẹ nhàng chặn lên đôi môi cô.

“Cô cứng đầu thật đấy, chưa đe là chưa biết sợ.”

Đêm thứ hai

Lần đầu tiên Chúc Tịnh gặp phải loại đàn ông như vậy, một đối thủ thật đáng gờm.

Cô vốn cho rằng anh cùng lắm thì cũng giống như phần lớn những tên đàn ông trăng hoa trên đời này, nhưng chỉ cần dựa vào bầu không khí mang tính áp đảo mà anh tạo ra, đã đủ khiến cô dấy lên hồi chuông cảnh báo trong đầu.

Chỉ trong mười mấy giây đối đầu căng thẳng, trong đầu cô đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng cuối cùng cô đã rút lại thẻ phòng, mặt lạnh như băng bước vào phòng anh.

Mạnh Phương Ngôn nhìn bóng lưng cô, nhếch mép đi theo sau, giơ tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Đặt vali dựa vào tường, cô khoanh tay đứng nhìn xung quanh, hỏi: "Anh lấy được thông tin của tôi bằng cách nào?".

Cô chắc chắn trước ngày hôm nay, cuộc sống của cô chưa từng xuất hiện con người này, nhưng những thông tin mà anh vừa nói đều không hề có điểm nào sai.

Mạnh Phương Ngôn bình tĩnh đứng trước mặt cô, rót hai cốc nước rồi đẩy một cốc về phía cô.

Chúc Tịnh nhìn anh một hồi, "Anh cho rằng tôi sẽ uống cốc nước của một người lai lịch không rõ ràng đưa cho sao?".

Anh không nói gì, đặt cốc nước xuống, cầm điện thoại trên bàn bấm một hồi, sau đó đưa cho cô.

Cô cứng nhắc nhận lấy, rất nhanh, biểu cảm liền thay đổi trong tích tắc.

Mạnh Phương Ngôn nhìn sắc mặt biến đổi không lường của cô, từ

đầu đến cuối anh đều nhàn nhã, thong dong uống nước trong cốc của mình.

"Tôi nói cho anh biết..." mới xem điện thoại được một nửa, Chúc Tịnh liền hung dữ đập điện thoại vào ngực anh, "Tôi có thể kiện anh ngay lập tức tội xâm phạm đời tư người khác, hành vi này của anh không chỉ phạm một tội thôi đâu".

Chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi, cô đọc được toàn bộ thành tích học tập từ bé đến lớn của mình trong điện thoại anh, hóa đơn điện thoại, những lần thay đổi chỗ ở, sao kê tài khoản ngân hàng, nội dung tin nhắn điện thoại và các thông tin bí mật cá nhân... thậm chí cả những thông tin của những người ở bên cạnh cô.

Anh ta rốt cục là người như thế nào chứ? Trông dáng vẻ anh ta, có vẻ như việc lấy được những thông tin này hết sức dễ dàng và thành thục.

Kẻ gây chuyện lúc này lại điềm nhiên nhận lấy di động, khẽ bấm vài cái, cầm lên rồi đưa trước mặt cô, "Nếu tôi thực sự có ác ý với cô, hôm nay cô bước vào đây rồi, thì chắc chắn sẽ không thể nào lành lặn mà ra được khỏi đây".

Cô không nói gì, cứ thế nhìn anh chằm chằm.

Anh nhún nhún vai, "Tôi muốn tìm hiểu về một người tôi không quen biết, nên đã dùng chút công nghệ hiện đại thôi".

"Anh nói mấy thứ hành vi phi pháp của anh là công nghệ hiện đại sao?" Một lúc lâu sau cô mới cười lạnh rồi lắc lắc đầu: "Anh học môn Ngữ văn cũng giỏi đấy, thi đại học được 140 điểm chăng?"[3].

[3] Ở Trung Quốc, điểm thi tối đa của môn Ngữ văn trong kỳ thi đại học là 150 điểm.

Mạnh Phương Ngôn cởi áo khoác ra, tựa mình vào quầy bar, cười híp mắt nhìn cô: "Tôi mong muốn bây giờ cô nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ chứ không phải trợn trừng giận dữ thế kia. Dù sao thì đây cũng là thứ năng lực mà không phải người bình thường nào cũng có được".

Ánh mắt Chúc Tịnh vô cùng sắc bén, "Cho nên anh là hacker đúng không?".

"Tôi làm không ít nghề", anh khẽ cười.

“Chắc toàn là mấy nghề có thể quyến rũ được phụ nữ.” Cô tạm thời thả lỏng người, ánh mắt vẫn chậm rãi quan sát cả căn phòng.

Ánh mắt anh lộ vẻ đầy tán thưởng, “Tôi thích những người phụ nữ thông minh”.

Cô không ngại ngần nói thẳng, “Lần đầu tiên tôi gặp cách bắt chuyện mới mẻ như thế này đây”.

Sau phút trầm lặng ngắn ngủi, Mạnh Phương Ngôn giơ tay về phía cô làm động tác “xin mời”, sau đó mở vali đang để dưới nền nhà lấy ra một chai rượu.

Trong lòng Chúc Tịnh lúc này thực ra chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác với anh, cô chưa từng gặp kiểu đàn ông nào như thế này, trực giác nói cho cô biết, đây là loại đàn ông tuyệt đối không thể tùy tiện khiêu khích.

Anh ngồi xuống ghế, mở nắp chai rượu, rót rượu vào chiếc ly đã được để sẵn ở đó, sau đó giơ ly về phía cô, “Martell, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh và sự tao nhã”.

Cô không động vào chiếc ly, cũng không ngồi xuống. Mạnh Phương Ngôn ngửa cổ uống hết rượu trong ly sau đó đặt xuống, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: “Bạn trai cũ của cô giờ lại biến thành em rể?”.

Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn anh, sau khi nhìn thật sâu vào ánh mắt điềm nhiên như không của anh, cô mới nhớ ra toàn bộ thông tin cá nhân của mình anh đều đã biết cả.

Cô vén lọn tóc ra sau vành tai, lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Đây chắc là câu chuyện nực cười nhất trong năm?”. “Cuộc đời vốn đều là những câu chuyện cẩu huyết như thế.” Anh đưa tay nhẹ nhàng tắt bóng đèn, giọng nói cũng trầm đi đôi chút, “Mới thế mà cô đã ỉu xìu vậy, thì những cô gái gặp cảnh bạn trai cũ bỗng biến thành bố dượng biết làm thế nào đây?”.

Cô bị anh chọc đến mức suýt bật cười, nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, “Cái miệng của anh cũng độc thật đấy”.

“Tôi với cô như nhau cả thôi.” Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua thành ly, “Nhưng mà mắt nhìn đàn ông của cô cũng khiến người ta bất ngờ”.

Cô nghe ra vẻ châm chọc trong lời nói của anh, đột nhiên đưa tay

ra khẽ gõ lên mặt bàn, “Thân hình của anh và anh ta hao hao giống nhau, gương mặt cũng có điểm tương đồng”.

Mạnh Phương Ngôn vờ làm ra vẻ kinh ngạc, “Cô đang xúi giục tôi trở thành em rể của cô đấy à?”.

“Cút”, cuối cùng cô cũng không nhịn được cười, đưa tay cầm lấy ly rượu anh vừa rót, ngẩng đầu uống luôn một hơi cạn sạch.

Trước nay cô chưa từng chủ động nhắc tới chuyện này với người khác, thậm chí ngay cả trước mặt anh em nhà Tăng Tự cô cũng không muốn nhắc đến, đối với một người lạ không rõ lai lịch, còn điều tra cả thân phận của cô thế này, vậy mà cô lại bị buộc phải thẳng thắn một lần.

Khoảng thời gian tiếp theo đó, mọi thứ đã vượt quá khỏi tầm kiểm soát.

Chúc Tịnh không biết bản thân rốt cục đã uống bao nhiêu ly, nhưng sau mỗi lần cô uống xong một ly, anh lại rót đầy cho cô.

“Tửu lượng của cô hình như rất khá.” Một hồi lâu sau, anh mới nhẹ nhàng lấy tay ôm trán, khàn khàn cất giọng.

Mùi vị cay xè của rượu cuộn trào trong dạ dày và khoang miệng, cô nheo mắt lại, giơ ngón cái và ngón trỏ lên giải thích: “Trước đây tôi chỉ cần uống một ngụm là gục rồi, chỉ uống được chút xíu như thế này thôi”.

Anh cười cười.

“Nhưng mà bây giờ,” cô ra hiệu cho anh nhìn vào chai rượu đã cạn đến đáy, giọng nói thoáng toát ra vẻ cô đơn, “Nếu như không phải vì đường cùng lỡ bước, ai mà thèm uống cái thứ đồ khó nuốt như thế này chứ”.

Anh khẽ đáp lại một tiếng.

“Anh không uống nữa à?” Tay cô run run cầm ly rượu lên, đung đưa trước mặt anh, giọng nói có chút nhừa nhựa, “Tôi thấy anh đâu có uống bao nhiêu, không say tí nào”.

Khuôn mặt cô hiện lên trong đôi mắt Mạnh Phương Ngôn, rất lâu sau anh mới chậm rãi đáp lại: “Dù gì thì cũng phải có một người tỉnh táo...”.

* * *

Chúc Tịnh luôn cảm thấy lần này ngủ không ngon chút nào, lúc thì thấy rất nóng, lúc lại lạnh toát.

Xung quanh khá là yên tĩnh, nhưng bên cạnh hình như luôn có sự tồn tại của một người, cô muốn ngồi dậy nhìn xem đó là ai, nhưng ngay cả chút sức lực cỏn con đó cũng không có nổi.

Mãi cho đến khi đôi mắt cảm nhận được một vài tia sáng, cô mới mơ hồ nghe thấy có người nói một câu, "Bây giờ tôi không được tiện cho lắm".

Sau đó, gần như là ngay lập tức, vài tiếng "chào buổi sáng" vang vọng và vài tiếng động trong phòng đã đánh thức cô tỉnh táo hẳn.

Vừa mở mắt ra, cô đã bắt gặp Tăng Tự, Tăng Kỳ dẫn đầu cùng với vài người bạn đang hưng phấn xông vào phòng, nhưng đến khi nhìn thấy cô thì biểu cảm trên mặt bọn họ như thể vừa nuốt phải một con ruồi to tướng.

"Sao thế?", Chúc Tịnh lại chẳng cảm thấy có gì bất ổn cả, chỉ thấy đầu đau như búa bổ, cô bóp bóp trán rồi ngồi hẳn dậy, mặt mũi ngơ ngác hỏi: "Ai mở cửa cho các cậu vậy?".

Cô vừa dứt lời, tất cả mọi người với những khuôn mặt có biểu cảm vô cùng phức tạp đều đồng loạt quay về phía Mạnh Phương Ngôn đang nhàn nhã khoanh tay đứng tựa bên tường.

Mạnh Phương Ngôn hứng trọn ánh mắt của cả phòng, anh điềm nhiên nhìn cô, "Đây là phòng tôi".

"... Sao tôi lại ở phòng của anh?", nói xong, cô mới phát hiện ra cổ họng mình coi như xong rồi, giọng mũi cũng rất nặng.

Anh không trả lời, đi thẳng tới bên giường, cúi người nhặt thứ gì đó ở dưới nền lên.

Dưới ánh mắt sửng sốt của đám đông, anh khẽ đặt cái váy đen mà tối qua cô mặc lên giường.

Chúc Tịnh im lặng nhìn chiếc váy nhăn nhúm một hồi, rồi lại cúi đầu nhìn chiếc áo phông rộng thùng thình đang mặc trên người, cô ấn huyệt thái dương nói: "Anh thay đồ giúp tôi?".

Bờ môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, nói: "Cô tự cởi". "Vậy quần áo

của anh thì ai cởi?"

"... Tịnh gia."

Tăng Tự im lặng theo dõi từ nãy đến giờ cuối cùng cũng không nhịn được, lúc này khó khăn lắm mới đi được ra phía cửa, biểu cảm gương mặt vô cùng đặc sắc, "Không làm phiền hai người nữa, hướng dẫn viên nói nửa tiếng nữa tập trung ở sảnh...".

Cửa được đóng lại, căn phòng vắng lặng, Mạnh Phương Ngôn lúc này mới lên tiếng đáp lại câu hỏi vừa rồi của cô: "Tôi tự cởi đấy".

Cô nhìn vào đôi mắt đầy ẩn ý sâu xa của anh, lặng lẽ cảm nhận cơ thể mình.

Mặc dù ngoài việc đầu đau như búa bổ và cảm giác khó chịu do cơn cảm cúm mang lại, cô không hề cảm thấy cơ thể mình có gì khác biệt, nhưng cô vẫn hỏi thẳng anh: "Chúng ta ngủ với nhau rồi sao?".

Mạnh Phương Ngôn không nói gì, lúc này anh khẽ cúi người, hai tay chống vào thành giường, từ từ khóa cô vào giữa hai cánh tay của mình.

Ở khoảng cách gần như thế này, cô thậm chí còn có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên cơ thể anh.

"Trả lời tôi đi", cô nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp xuất thần nhưng cũng đầy ẩn ý của anh, khuôn mặt không biểu hiện một chút căng thẳng hay sợ hãi.

Anh nửa cười nửa không chần chừ giây lát, "Tôi rất muốn... nhưng đáng tiếc là, không hề".

"Cô uống say quá, nửa đêm vào nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh, tôi đến dìu cô mà cô cũng nôn đầy ra người tôi. Mà may là dù cho say đến mức không biết trời đất gì, cô vẫn kiên quyết tự mình thay đồ, hơn nữa còn một mình độc chiếm cái giường, làm tôi phải ngủ cả đêm ngoài sô pha."

Chúc Tịnh nghe anh nói vậy, cũng bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua. Vậy mà cô lại có thể dỡ bỏ mọi lớp phòng bị trước mặt một người xa lạ, đã thế lại còn uống say khướt trong lúc đang tỉnh táo có ý thức.

Lòng cô thoáng xao động, cô lấy sức đẩy anh ra, lật người xuống

giường nhặt lấy váy và giày cao gót lên, đi chân trần bước ra phía cửa.

Mạnh Phương Ngôn chẳng buồn ngăn cô lại, anh xoa cằm mình nhìn theo bóng lưng cô với vẻ đầy hứng thú, nhưng không ngờ cô đi đến cửa liền đột ngột xoay người lại, nhẹ nhàng ném lại cho anh một câu: “Bộ đồ này của anh coi như thuộc về tôi, tôi không mang đồ ngủ.”

Đêm thứ ba

Lúc Chúc Tịnh tắm xong, thay áo khoác gió cùng quần dài và giày leo núi xuống đến đại sảnh, đám bạn bè nhìn cô với ánh mắt nhuộm màu hồng phấn không thể che giấu.

Tăng Tự với tư cách là phần tử hiếu động số một của đoàn, lúc này đang cố giữ mấy cô gái lại, cố tình nói giọng quái gở đủ để cho cô nghe thấy: "Tôi nói cho các cậu biết, đừng có mà tìm cách bắt chuyện với Phương Ngôn nữa, người ta đã bị Tịnh gia của chúng ta hạ gục rồi, các cậu đừng có mà mơ tưởng nữa."

"Yên tâm đi," Tăng Kỳ và mấy cô bạn đều hết sức phối hợp, "Có cho mười cái gan hùm chúng tôi cũng không dám tranh cướp đàn ông với Tịnh gia".

Chúc Tịnh biết rõ chuyện này đã không cách nào giải thích nổi rồi, càng giải thích sẽ càng có vấn đề, nên cô dứt khoát mặc kệ đám người lắm chuyện đó, một mình khoanh chân ngồi xuống sô pha, yên lặng gặm bánh.

Chẳng mấy chốc, nam chính của màn kịch màu hồng cũng xuất hiện.

Dưới những ánh mắt hau háu đang cố gắng kìm nén của mọi người, Mạnh Phương Ngôn chẳng hề né tránh mà đi thẳng đến chỗ Chúc Tịnh rồi ngồi xuống.

Cô cảm nhận được chiếc sô pha lún hẳn xuống dưới sức nặng cơ thể anh, cô khẽ nghiêng đầu liếc anh một cái, rồi tiếp tục ăn bữa sáng với gương mặt không chút biểu cảm.

"Tôi còn tưởng cô không mang theo quần áo du lịch thật." Anh khẽ mở hộp sữa đang cầm trên tay.

Cô khịt khịt mũi, cất giọng ồm ồm nói: "Thế thì chẳng thà tôi chết

quách ở đây luôn đi cho xong".

"Cô chắc chắn là không bị sốt đấy chứ?"

Anh đưa tay ra định sờ trán cô, nhưng lại bị cô dùng hai ngón tay hất ra, "Nam nữ thụ thụ bất thân".

Mạnh Phương Ngôn uống một ngụm sữa, khuôn mặt anh tuấn toát lên vẻ đẹp tựa như một vị thần dưới ánh nắng ban mai, "Cô hài hước thật đấy".

Chúc Tịnh nhìn anh không nói gì, lúc này mới đưa tay ra móc một chai nước lớn và một cái ô từ trong ba lô của mình ra, ném lên đùi anh.

Anh nhíu mày.

"Chẳng phải anh muốn làm thân với tôi sao?" Cô ăn bánh mỳ xong, chậm rãi phủi phủi tay, "Vậy thì đeo giúp tôi đi, nếu không còn chưa xuất phát tôi đã ngã khuỵu rồi".

Anh tưởng cô không biết gì sao? Sáng sớm nay lúc ở phòng anh, chính anh một tay dựng lên màn kịch đó để mọi người hiểu lầm "chuyện tốt" của bọn họ.

Ở bên kia hướng dẫn viên cuối cùng đã sắp xếp xong hành trình, hô hào mọi người tập hợp chuẩn bị xuất phát. Anh nhét chai nước và ô của cô vào ba lô của mình, điềm tĩnh nói, "Định boa cho tôi bao nhiêu đây?".

Đám người xung quanh đều đang dỏng tai lên để nghe cuộc hội thoại giữa hai người họ, nghe đến đây phải cố nhịn cười đến mức ai nấy vai cũng đều rung lên bần bật. Chúc Tịnh đứng lên, nhìn từ trên cao xuống hướng về phía anh làm động tác "cắt cổ".

"Ôi", anh xoa xoa cằm, mặt cố làm ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, "Những phần từ cổ trở xuống đều được tính là tiền boa à?".

Tất cả mọi người cuối cùng cũng không nhịn nổi mà phá lên cười sằng sặc, Chúc Tịnh hiếm khi bị trêu chọc đến mức á khẩu trừng mắt nhìn người đàn ông đang cười tuy đáng ghét nhưng vẫn rất ưa nhìn kia, cô tức giận quay phắt người bỏ đi.

* * *

Vườn quốc gia Yellowstone tổng cộng có năm khu vực, muốn đi

tham quan hết sẽ tốn rất nhiều thời gian của bọn họ.

Cũng may hướng dẫn viên lần này là người có kinh nghiệm, dựa theo trình tự của tuyến đường tham quan, chọn ra mấy điểm đặc sắc nhất để dẫn bọn họ đi.

Buổi sáng bọn họ dừng chân ở khu vực hẻm núi, tham quan Yellowstone Grand Canyon và thác nước. Đến giờ cơm trưa, những người khác đều đi ăn cả, Chúc Tịnh quả thực không muốn ăn uống gì, một mình cầm máy ảnh chụp sườn núi màu vàng bên cạnh Tower Fall.

Thành thật mà nói, mặc dù đã đi khá nhiều quốc gia, nhưng cô chưa từng được tận mắt chứng kiến những dãy núi trải dài miên man như thế này. Những dãy núi nhấp nhô như đang hòa mình vào đất trời, có lẽ chính là cảm giác như thế này.

Đang chụp, cô bỗng cảm giác như có ai đang vỗ nhẹ vào vai mình.

Cô buông máy ảnh xuống quay đầu lại nhìn, thấy Mạnh Phương Ngôn đứng đó tay xách cái bình giữ nhiệt, đôi mắt nâu ánh lên vẻ bình thản, "Cho dù thế nào, cô cũng phải ăn chút gì đi cho ấm bụng".

Cô nhìn anh mấy giây, định lên tiếng nhưng anh đã thẳng thừng giựt máy ảnh rồi nhét cái bình giữ nhiệt với thìa vào tay mình.

Chúc Tịnh thoáng cảm động, khẽ xoay nắp bình giữ nhiệt, liền phát hiện bên trong là cháo trắng nóng hổi, lòng đỏ trứng gà vàng ươm, vài cọng hành xanh mướt cùng lớp dầu vừng óng ánh nổi lên trên mặt cháo, thực khiến người ta có cảm giác thèm ăn.

Định mở lời nói gì đó, nhưng ngẩng đầu lên đã thấy anh đang đứng quay lưng lại với mình để chụp phong cảnh. Ánh mắt cô chợt tối đi.

Anh ta và người đó, quả thực có nhiều điểm giống nhau. Người đó cũng từng nhiều lần cầm máy ảnh của cô như thế này, đứng bên cạnh cô lặng lẽ chụp phong cảnh. Khung cảnh đêm Paris tráng lệ, giáo đường sừng sững ở Florence,... đều biến thành những bức ảnh vô cùng chân thực dưới bàn tay của người đó.

"Khách sạn chúng ta ở có cả cháo trắng sao?" Tự làm dịu cảm xúc của mình đi một chút, cô lấy giấy lau lau qua mỏm đá rồi ngồi xuống.

“Không có.” Anh giơ máy ảnh lên, giọng nói rõ ràng, mạch lạc, “Nhưng có thể đặt nhà bếp làm giúp”.

“Hoang phí.” Cô múc một thìa cháo, khẽ thổi rồi đưa lên miệng.

Cháo nấu rất đậm đà, cũng rất thơm. Đối với tâm trạng hiện giờ của cô mà nói, món cháo mang đậm hương vị quê nhà như thế này có lẽ là thứ duy nhất cô có thể nuốt được.

Chỉ vài ba miếng cô đã ăn hết quá nửa cháo trong bình, cô lấy giấy lau lau miệng, trán bỗng bị người ta lấy ngón tay gõ nhẹ một cái.

Mạnh Phương Ngôn không biết đã đi đến trước mặt cô từ lúc nào, lúc này anh hơi cúi người xuống, nhìn cô nói, “Thẳng thắn nói một câu cảm ơn khó lắm sao?”.

Cô vô tình chạm vào đôi mắt sâu thăm thẳm đó, sững người mất vài giây mới cụp mắt xuống, giọng lí nhí nói: “Cảm ơn anh”.

Anh liếc nhìn cái dáng vẻ không tình nguyện đó của cô, không nhịn được cười, lấy ngón tay cuốn cuốn đuôi tóc xoăn nhẹ của cô nói: “Ngoan”.

Chúc Tịnh bực bội hất tay anh ra, bị tiếng cười đắc ý của anh chọc cho tức điên, nhưng vì nghẹt mũi quá nặng và cơn sốt nên không còn nhiều sức lực, chỉ có thể ném ánh mắt dường như không có sức sát thương về phía anh.

* * *

Lúc từ Tower Fall đến điểm cưỡi ngựa Roosevelt Lodge, Chúc Tịnh đã sốt đến mức gò má và môi đều đỏ hết cả lên, hướng dẫn viên và đám Tăng Tự thấy cô như vậy, liền khuyên cô ngủ lại một lát trên xe đừng xuống vội.

“Mình có thể trụ được”, cô xua xua tay, vẫn kiên trì đeo ba lô đến điểm cưỡi ngựa.

Ban đầu lúc lên lịch trình, điều khiến cô mong đợi nhất chính là được cưỡi ngựa ngắm cảnh. Hôm nay, đã đến được đây, cô tuyệt đối không muốn chỉ vì cơn sốt cỏn con mà bỏ lỡ cơ hội hiếm có này được.

“Tịnh gia, cậu đừng cố gắng gượng, cùng lắm kỳ nghỉ năm sau chúng ta lại đến đây cũng được.” Tăng Kỳ ngồi trên lưng con ngựa phía sau nhìn thấy cô lúc leo lên lưng ngựa có chút chao đảo bèn

lo lắng nói: “Mình thực sự sợ cậu cưỡi được nửa đường sẽ ngã từ trên lưng ngựa xuống…”.

“Yên tâm, cô ấy không ngã được đâu.” Ai ngờ Chúc Tịnh còn chưa kịp lên tiếng, cổ tay liền bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, có người giẫm lên bàn đạp, xoay người một cái liền nhảy lên lưng ngựa, ngồi sau lưng cô.

“Đi thôi, người đàn bà thép.”

Giọng nói có chút không nghiêm túc của ai đó lần nữa vang lên sau tai cô, đồng thời còn vươn cánh tay ra ôm lấy cô một cách hết sức tự nhiên, hai bàn tay nắm chặt dây cương trong tay cô, điều khiển con ngựa chầm chậm bước đi.

Đằng sau y như rằng lập tức vang lên tiếng huýt sáo cổ vũ đầy xấu xa. Chúc Tịnh lúc này mới phản ứng lại được, trái tim khẽ đập “thình thịch”, cô quay đầu lại nhìn anh bằng ánh mắt sắc nhọn như lưỡi kiếm, nghiến răng nói: “Mạnh Phương Ngôn, anh có tin tôi đá anh một phát từ trên lưng ngựa xuống không?”.

Bờ môi mỏng của Mạnh Phương Ngôn khẽ nhếch lên, “Tin chứ, có điều giờ này chắc cô không lấy đâu ra nhiều sức lực đến thế”.

Hơi thở mát lạnh của người đàn ông xa lạ cứ thế bao quanh cô đầy thân mật, Chúc Tịnh cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng trong lòng lại dấy lên cảm giác vô cùng khó tả. Điều đáng nói hơn là, cánh tay rắn như thép của anh đang siết chặt cô, cô muốn động đậy, nhưng lại sợ ở khoảng cách gần như thế này động đậy sẽ tạo ra tình huống khó xử.

“Cô Chúc thân mến, bây giờ, mời cô tập trung vào phong cảnh trước mắt.” Giọng nói của anh lúc này lại vang lên trên đỉnh đầu cô, “Như vậy thì cho dù đêm nay có sốt đến bốn mươi độ, cô cũng không cảm thấy uổng phí chuyến đi này”.

Nói năng thì tử tế là thế, nhưng thật không biết ai mới là tên đầu sỏ thực sự khiến cô đau đầu nát óc. Chúc Tịnh không còn hơi sức đâu mà đi đấu khẩu với anh, chỉ biết chửi thầm trong bụng.

Chú ngựa dưới sự điều khiển vững vàng của anh cứ thế chầm chậm bước đi, cô ngắm nhìn phong cảnh qua chiếc kính râm, những cái cây cao vút lên tận trời xanh nối tiếp nhau, những bãi cỏ, dãy núi ngút ngàn tầm mắt, đất trời cứ thế yên bình hòa làm một.

“Đây là lần thứ ba tôi đến Yellowstone, chuyến đi lần này kết thúc, về cơ bản tôi đã tham quan hết một lượt phong cảnh nơi đây.” Đi được một lát, Mạnh Phương Ngôn liền bỏ một tay ra với lấy chai nước bên trong ba lô rồi đưa cho cô, “Hai lần trước, mỗi lần đều ở lại đến hơn hai tuần, ngoài những vật dụng sinh hoạt cần thiết, tất cả những phương tiện có thể liên lạc được với thế giới bên ngoài tôi đều không mang theo”.

“Tu thân dưỡng tính?”

Cô đã từng nghe qua, rất nhiều chính khách giàu có mỗi năm đều sắp xếp một khoảng thời gian, đi lên núi hoặc vào chùa tu hành. Trong thời gian đó, cuộc sống của bọn họ thực sự được gọi là rời xa thế tục, ngoài việc ngày ăn ba bữa và nghỉ ngơi, công việc mỗi ngày chính là đọc kinh, ngồi thiền và suy ngẫm.

Cô cũng từng muốn thử, nhưng cô bây giờ, có lẽ vẫn chưa thể giác ngộ được đến mức có thể tạm thời buông bỏ chuyện trần gian thế tục.

“Không, tôi không theo đuổi những điều cao xa như thế”, ánh mắt anh thoáng lấp lánh, “Tôi chỉ đang chạy trốn thôi”.

“Núi cao rừng sâu, không có tín hiệu, chẳng phải là nơi ẩn náu tuyệt vời nhất sao?”

Chúc Tịnh liếc xéo anh một cái, tưởng rằng anh lại đang đùa cợt, nhưng ánh mắt vô thức lướt qua, lại thấy chỗ cổ tay áo xắn lên, trên tay trái của anh vẫn còn lưu lại mấy vết sẹo cái sâu cái mờ.

Người đàn ông này, giống như một câu đố, hôm qua cô còn tưởng anh cùng lắm cũng chỉ là một tên háo sắc dùng vẻ ngoài để dụ dỗ phụ nữ. Nhưng giờ đây càng tiếp xúc với anh, cô càng muốn biết xem ẩn sâu dưới vẻ bề ngoài mà anh chưng ra cho mọi người thấy, thì rốt cục ẩn bên trong anh còn có bao nhiêu gương mặt và thân phận khác.

Cô bắt đầu cảm thấy tò mò về anh.

Tò mò hại chết người ta, đây tuyệt đối không phải là điều tốt.

* * *

Đi hết một đoạn đường dài, mọi người bắt đầu lần lượt xuống ngựa rồi trả ngựa. Mạnh Phương Ngôn xuống ngựa xong, điềm nhiên đưa cánh tay lên đỡ Chúc Tịnh trước ánh mắt bao người.

“Tôi có tay có chân.” Chúc Tịnh lạnh lùng nói.

Mạnh Phương Ngôn không nói không rằng, vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Quản lý ngựa là một ông lão người Mỹ, nhìn thấy cảnh đó, ông cười khà khà bước tới, hài hước bông đùa: “Sao thế? Bạn gái giận dỗi à? Không chịu chia tay với chú ngựa nhỏ của chúng tôi sao?”.

“Dạ vâng.” Mạnh Phương Ngôn lập tức mỉm cười nói đùa bằng tiếng Anh: “Bởi vì chỉ có ngựa mới bằng lòng cho cô ấy cưỡi lên thôi”.

Đám người có mặt ở đây đều là những du học sinh sinh sống ở nước ngoài nhiều năm. Mấy lời này của anh vừa thốt lên, mọi người đều lập tức hiểu ra ẩn ý mang chút bông đùa trong câu nói của anh.

Đương nhiên, bao gồm cả Chúc Tịnh.

Ông lão người Mỹ nghe vậy thì cười phá lên, liên tục vỗ vỗ vào vai anh rồi ra dấu bằng ngón tay cái. Khuôn mặt vốn dĩ đã ửng đỏ vì sốt của Chúc Tịnh lúc này lại càng đỏ như quả cà chua. Trong cơn tức giận, cô vô tình để bị trượt chân, nhưng thuận thế được anh đỡ lấy, ôm lấy nửa người rồi đặt xuống đất.

Mọi người rầm rầm vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt.

“Anh mà còn dám lại gần tôi thêm nửa bước nữa, tôi chắc chắn sẽ cho anh biết tay”.

Chúc Tịnh quả thực bị chọc cho nổi điên rồi, vừa cảm thấy nghi hoặc vì bản thân cứ nhịn anh hết lần này đến lần khác, lại vừa cảm thấy xấu hổ vì bầu không khí càng lúc càng ám muội này.

“Cô nỡ sao?”, đôi mắt tuyệt đẹp của Mạnh Phương Ngôn lúc này ánh lên vẻ uất ức.

Cô bị giọng nói mê hoặc lòng người của anh làm cho tim đập càng nhanh hơn, cô tức giận xua xua tay với anh rồi vội vã trở lại xe.

Vừa ngồi xuống ghế, Tăng Tự đi ngay sau cũng ngồi xuống bên phải cô, đưa tay bám chặt vào lưng ghế cô cất giọng nói khó giấu nổi vẻ hưng phấn: “Tịnh gia, đây đúng là một cuộc gặp gỡ tuyệt vời, tài mạo song toàn, một anh chàng ga lăng dịu dàng, tấn công mãnh liệt, còn khuyến mại thêm cả sự dễ thương nữa chứ!”.

“Đúng vậy”, Tăng Kỳ cũng thò đầu từ hàng ghế sau lên nói, “Hơn nữa bọn mình thấy anh ta thực sự hứng thú với cậu đó!”.

“Tịnh gia, con người phải biết nhìn về tương lai, không biết trân trọng thì sau này không còn cơ hội đâu!” Mấy bạn học khác ở bên cạnh cũng phụ họa theo.

Cô vốn đã đủ phiền não rồi, bị bọn họ gây rối như vậy lại càng bực bội hơn. Mà anh chàng nam chính trong câu chuyện của bọn họ lúc này cũng vừa bước lên xe, đi thẳng về phía cô.

Chúc Tịnh khẽ nắm tay lại, âm thầm nhắc nhở bản thân lần cuối.

Vốn dĩ chỉ là nhìn anh ta không vừa mắt, muốn trêu chọc anh ta vài bận rồi thôi, nhưng lại cứ thế không chút phòng bị mà xích lại gần anh, rồi lại phát hiện ra rằng sự việc đã bắt đầu phát triển theo hướng không thể khống chế nổi.

Người đàn ông bí ẩn đầy nguy hiểm này, có vô số lí do để khiến cô trúng tiếng sét ái tình, cô biết điều này chứ.

Đêm thứ tư

Phía đông nam của vườn quốc gia Yellowstone là khu vực hồ Yellowstone, chủ yếu là cảnh nước non xanh biếc. Phía tây và tây nam là khu vực mạch nước phun, khắp nơi đều là mạch nước phun, suối nước nóng, hơi nước, vũng bùn nóng.

Vài ngày sau đó, nhiệt độ trong vườn quốc gia càng ngày càng xuống thấp, hướng dẫn viên chỉ có thể dẫn bọn họ đi tham quan mấy điểm chính dưới cái rét cắt da cắt thịt.

Cơn sốt của Chúc Tịnh dù sáng ngày thứ ba đã khỏi hoàn toàn, nhưng những di chứng của nó như ho, chảy nước mũi, đau đầu thì vẫn đeo bám cô.

Bởi vì tình hình sức khỏe không tốt nên cô ngủ cũng không ngon, tâm trạng thì càng không phải nói.

Sáng sớm hôm nay, theo kế hoạch, cả đoàn sẽ đi tham quan mạch nước phun Old Faithful. Cô dậy sớm nhất, đánh răng rửa mặt xong liền uống một tách trà nóng, sau đó xuống lầu tự mình đi đến khu vực gần mạch nước phun để chờ.

Cô đứng đó khoảng mười lăm phút thì mọi người cũng bắt đầu có mặt. Cô vừa nói chuyện với đám bạn được vài câu thì có cảm giác ai đó ở phía sau đang gọi mình.

“Cô Chúc?” Người vừa đến là nhân viên phục vụ của khách sạn, anh chàng người Mỹ tóc vàng mắt xanh đang cầm chiếc chăn mỏng, mỉm cười nhìn cô, “Cái chăn này cho cô đấy”.

Chúc Tịnh bị lạnh đến mức tư duy có chút hỗn loạn, còn tưởng rằng khách sạn phục vụ chu đáo, cảm kích nói lời cảm ơn rồi giở chiếc chăn ra, cuốn chặt bên ngoài chiếc áo lông vũ của mình.

Chiếc chăn hình như còn vừa được sấy, khoác lên người vô cùng

ấm áp.

“Ấm hơn nhiều rồi đúng không?”, Tăng Kỳ ngồi bên cạnh cô lúc này đột nhiên cười hì hì nhìn cô nói.

Cô thoáng nhíu mày, nhìn một lượt xung quanh phát hiện ra không ai có chăn cả.

“Đó”, Tăng Kỳ giơ ngón cái về phía bên phải đằng sau, “Chiếc chăn quan tâm yêu thương đặc biệt của Mạnh nam thần đấy”.

Chúc Tịnh thoáng khựng lại, cô ngay cả đầu cũng chẳng buồn quay lại, lôi cái chăn trên người mình xuống rồi đẩy sang cho Tăng Kỳ.

“Làm mình làm mẩy.”

Tăng Tự từ phía sau đi tới lướt qua bọn họ, ngang nhiên ném lại mấy từ ấy.

Cô vờ như không nghe thấy, tiếp tục giả vờ nhìn về phía trước.

“Tịnh gia”, Tăng Kỳ ôm cái chăn nói, “Hai người ngủ với nhau rồi à?”.

“Đâu có.”

“... mình thực sự không hiểu nổi cậu, người khác mong gặp được người đàn ông cao cấp như vậy còn chẳng được, sao cậu cứ sợ hãi trốn tránh thế? Người ta rõ ràng có ý với cậu mà.”

“Cậu cảm thấy kiểu gặp gỡ thế này có thực tế không?” Cô hỏi vặn lại, “Anh ta mới quen mình chưa đến ba ngày, anh ta hiểu gì về mình? Hiểu tính cách mình không? Thích điểm gì ở mình?”.

Trầm mặc mất mấy giây, Tăng Kỳ lí nhí lên tiếng, “Mặt...”.

Chúc Tịnh nghe vậy trừng mắt lườm, đánh vào vai Tăng Kỳ một cái thật mạnh khiến cô ấy cười phá lên.

“Dù sao thì, nói thế nào đi nữa, mình chỉ mong cậu sẽ để mắt đến những người đàn ông khác ngoài Châu Dịch Kỳ. Trên đời này không phải chỉ có mình anh ta là đàn ông, cho dù cậu không có ý định nghiêm túc, thì cũng đừng từ chối.” Tăng Kỳ bỗng trở nên nghiêm túc, khuôn mặt búp bê xinh đẹp của cô ấy lúc này không còn chút vẻ đùa cợt nào nữa.

Cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn cụp mắt không trả lời.

* * *

Hai ngày tiếp theo, mọi người vẫn rất hào hứng đi tham quan vườn quốc gia Yellowstone dưới thời tiết giá rét cắt da cắt thịt. Sức khỏe Chúc Tịnh vẫn chưa tốt lên, Tăng Tự cầm đầu đám người nói không muốn bị lây bệnh từ cô, cô cũng chẳng quan tâm, lần nào cũng một mình đi tít phía sau cùng.

Còn anh chàng họ Mạnh khác thường kia, cũng bất ngờ chấp nhận việc cô cố tình giữ khoảng cách, an phận đi cùng đám bạn của cô.

Chúc Tịnh mặc dù rất vui vẻ với tình hình hiện tại, nhưng trực giác cô lại mách bảo người đàn ông này không phải là kiểu người dễ an phận như thế.

Chuyến du lịch bảy ngày chẳng mấy chốc mà kết thúc, ngày cuối cùng hướng dẫn đặc biệt sắp xếp không để họ ở khách sạn, mà dẫn họ đến khu nhà gỗ, nói là để cho bọn họ trải nghiệm một chút nét đặc sắc của vườn quốc gia Yellowstone.

Cả đám thanh niên đương nhiên vỗ tay tán đồng, hai mươi mấy người nhanh chóng chia ra cứ hai người ở một căn. Chúc Tịnh vì bị cảm, nên nói với hướng dẫn viên cô sẽ trả thêm phí để ở riêng một mình một nhà. Phòng ốc chia xong, cô lập tức định chui vào nhà nhưng lại bị Tăng Tự và Tăng Kỳ mỗi người một bên giữ chặt lấy cánh tay.

“Tịnh gia, ngày cuối cùng rồi, đừng có mơ mà chuồn được.” Tăng Tự nháy mắt, “Nào, chúng ta chơi gieo xúc xắc đi”.

Chúc Tịnh cảnh giác nhìn bọn họ, giọng nói bí bách phát ra từ sau lớp khẩu trang: “Thua thì sao?”.

“Thua thì cởi đồ!” Tăng Kỳ và mấy đứa bạn khác ánh mắt ranh mãnh cùng nhau hùa theo, ánh mắt đảo đi đảo lại trên người Mạnh Phương Ngôn đang đứng đằng xa nói chuyện với hướng dẫn viên.

“Tịnh gia, đừng có nói với mình là cậu không dám chơi nhé, ở đây người có gan nhất chính là cậu.” Tăng Tự tiếp tục khích cô: “Chơi xong ba ván, sẽ thả cậu đi”.

Cô suy nghĩ mấy giây, rồi lại nhìn vẻ mặt đầy mong chờ của chúng bạn, cuối cùng đành nhún vai đồng ý.

Rất nhanh, đám người liền ngồi quây tròn trên sàn trong căn nhà của Tăng Tự và Mạnh Phương Ngôn. Anh em sinh đôi nhà họ Tăng là con bạc có tiếng, họ nhanh chóng lấy dụng cụ phục vụ cho canh bạc trong ba lô ra, đặt vào giữa vòng tròn.

"Chúng ta ở đây có cả thảy hai mươi hai người, chia làm mười một đội, đội nào tung ra con xúc xắc thấp điểm nhất sẽ phải cởi."

Tăng Tự tuyên bố xong luật chơi, liền xoa xoa tay nói: "Nào, chia đội trước đã, chia xong sẽ bắt đầu".

Chúc Tịnh vốn có chút buồn ngủ, nhưng chỉ vài phút sau, cô liền phát hiện ra điểm bất thường, hiện tại chỉ còn lại cô và Mạnh Phương Ngôn là chưa ghép đội, những người khác đều đã ngồi bắt cặp với nhau từ lúc nào rồi.

"Tịnh gia, Phương Ngôn, hai người một đội nhé." Tăng Kỳ tỏ vẻ vô hại kéo cô sang ngồi cạnh Mạnh Phương Ngôn, "Mình tin hai người bọn cậu mà kết hợp nhất định sẽ thắng lớn".

Mạnh Phương Ngôn không nói gì, khuôn mặt chỉ thoáng ánh lên nét cười nhè nhẹ. Chúc Tịnh chẳng buồn nhìn vẻ mặt anh, cô uống ngụm nước rồi cầm con xúc xắc trước mặt lên.

* * *

"Cởi đi." Tăng Tự ném con xúc xắc trong tay xuống, nhìn Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, "Hai người, chọn một trong hai người, cởi trước một thứ đi".

Chúc Tịnh cúi đầu nhìn bốn con "nhót" trong tay mình, cả người như sụp đổ. Phải biết rằng, lúc ở London, cô chưa lần nào gieo xúc xắc mà gieo ra số điểm thấp đến như vậy.

Trầm mặc mất mấy giây, mặt cô tối sầm lại nhìn sang Mạnh Phương Ngôn đang ngồi bên cạnh, nhưng đã thấy anh tự giác cởi áo khoác ngoài ra đặt sang một bên.

Sơ mi trắng tinh khôi càng tôn lên khuôn mặt đẹp đẽ của anh, dưới ánh đèn đôi mắt màu hổ phách ánh lên những gợn sóng lấp lánh.

"Hay!" Tăng Tự cười lớn giơ ngón tay cái về phía anh, "Quyết đoán!".

Cô nhìn Mạnh Phương Ngôn giờ chỉ còn một chiếc áo sơ mi trên

người, rồi lại nhìn đám con gái dường như đã nhìn xuyên qua được lớp áo sơ mi để chiêm ngưỡng cơ thể trần trụi bên trong của anh, trong lòng cô trào dâng lên cảm giác bực bội khó tả.

“Anh tung đi”, cô ném con xúc xắc trong tay cho anh. Ván thứ hai.

Mạnh Phương Ngôn gieo con xúc xắc trong tay dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Bốn con “nhị”.

Trong lòng Chúc Tịnh gần như muốn băm vằm anh ra làm trăm mảnh, không đợi mọi người lên tiếng, cô không nói không rằng dứt khoát cởi áo khoác của mình ra, trên người chỉ còn lại chiếc áo phông mỏng manh.

“Tịnh gia, ván cuối cùng rồi.” Tăng Kỳ vỗ vỗ tay, mỉm cười “nhắc nhở” cô: “Nếu ván này hai người tiếp tục thua, không phải anh ấy cởi trần thì là cậu mặc bikini đó”.

Cô cười lạnh một tiếng, giật lấy con xúc xắc trên tay Mạnh Phương Ngôn.

* * *

Hai con “nhót”, hai con “nhị”. Hai mươi hai con người vây quanh bốn con xúc xắc, sự im lặng đến lạ kỳ bao trùm khắp căn nhà gỗ nhỏ. Tay Chúc Tịnh khẽ vân vê mép áo phông, cố gắng kiềm chế mấy câu chửi thề sắp bật ra khỏi miệng.

Tăng Tự vẫn là người dũng cảm phá vỡ bầu không khí im lặng, cậu ta nghiêng đầu dáng vẻ như tên lưu manh, ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô và Mạnh Phương Ngôn, “Ai cởi đây?”.

Mọi người trong phòng đều nín thở, nhìn hai đương sự đen đủi bằng vẻ hưng phấn khác thường.

Mạnh Phương Ngôn cởi, thì đám con gái e rằng đêm nay không ngủ nổi. Mà Chúc Tịnh cởi, thì đám con trai trước giờ quỳ gối quỵ lụy trước cô nhưng không dám đến gần e rằng sẽ không thể kiềm chế nổi.

Cho dù là ai cởi, thì chí ít một nửa số người ngồi đây tối nay tha hồ đã mắt.

Chúc Tịnh còn chưa kịp lên tiếng, Mạnh Phương Ngôn đã giơ tay

ra hiệu.

“Để tôi đi.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, chầm chậm cởi từng khuy áo của mình.

Cô nhìn anh, nhìn từng ngón tay thon dài của anh, nhìn làn da trắng từng chút từng chút một lộ ra sau lớp áo sơ mi, từ ngực… cho đến cơ bụng tám múi.

Cổ họng Chúc Tịnh có chút khô rát, nhưng lại không muốn quay đầu đi một cách kém cỏi.

Một lúc lâu sau, Mạnh Phương Ngôn mỉm cười với cô, phóng khoáng ném sơ mi sang một bên.

Đây là cơ thể của một người đàn ông bán khỏa thân khiến người khác không thể không nhìn, giống như rượu ngày hôm đó bọn họ uống, là sự kết hợp giữa sức mạnh và sự tao nhã, thậm chí có thể dễ dàng khơi gợi những kích động nguyên thủy nhất của người phụ nữ.

Chúc Tịnh nhắm mắt lại cũng nghe thấy tiếng xuýt xoa xì xào không ngớt của đám con gái bên cạnh, cô âm thầm ổn định lại nhịp thở, thu ánh mắt lại, cầm lấy áo khoác của mình rồi nói với mọi người: “Mình hơi đau đầu, về tắm rửa nghỉ ngơi trước, mọi người chơi đi nhé”.

Tăng Tự và Tăng Kỳ nói chỉ giữ cô ở lại chơi ba ván, bây giờ cô thực hiện đúng như lời họ nói, bọn họ cũng chẳng thể giữ cô lại, chỉ đành tiếc nuối nhìn cô mở cửa rời đi.

* * *

Về đến căn nhà gỗ của mình, cô vào phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen rồi điều chỉnh nhiệt độ nước, sau đó chầm chậm cởi bỏ quần áo trên người.

Trong đầu mơ hồ hồi tưởng lại thân hình nam tính, đầy quyến rũ vừa rồi. Cô khẽ lắc đầu, trong lòng thầm tự chế giễu, chẳng nhẽ cô phải đi tìm mấy bộ phim người lớn xem mới có thể xoa dịu mớ nhộn nhạo đáng chết này sao?

Nhiệt độ nước rất thích hợp, hơi nước nhanh chóng làm mờ đi lớp kính, cô để mặc dòng nước cứ thế chạy dọc cơ thể mình, cảm giác ấm áp khiến cơ thể cô được thả lỏng.

Mở nắp chai sữa tắm, vừa đổ một ít ra lòng bàn tay liền nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh bị kéo ra.

Gió lạnh từ khe cửa thốc vào, cơ thể cô thoáng run lên, cô quay phắt đầu lại, liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đáng lí ra phải ở trong phòng chơi trò chơi cùng những người khác thì giờ đang khoanh tay nhàn nhã tựa mình vào cánh cửa nhà tắm.

Cửa lớn của căn nhà, cánh cửa nhà vệ sinh… rồi đến cả cửa bồn tắm đứng, tất cả đều bị mở ra, đến bấy giờ cô mới phát hiện ra anh.

Nước chảy rất lớn, từng tia nước không những chảy xuống khắp cơ thể cô, còn bắn lên cả người anh. Lúc này, nửa trên cơ thể anh vẫn để trần như lúc cô rời đi cũng bám đầy giọt nước, ngay cả chiếc quần màu đen của anh cũng vì thấm nước mà bắt đầu thẫm lại.

“Ra ngoài.”

Bầu không khí nóng hừng hực, cô hít một hơi, rít qua kẽ răng bật ra hai từ đó.

Mạnh Phương Ngôn chẳng hề động đậy, ngay sau đó tiến hẳn vào phòng, cánh tay sau lưng khẽ đóng cửa lại.

Lúc này cô đã không còn muốn truy hỏi xem rốt cục anh làm cách nào mà vào được phòng cô một cách dễ dàng như chốn không người như vậy. Cũng chẳng buồn bận tâm đến ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào cơ thể mình không chút kiêng dè của anh. Chỉ biết rằng quả nhiên trực giác của cô đã đúng. Hai ngày trước anh án binh bất động là vì ngày hôm nay, chính giây phút này ra đòn đối với cô.

“Mạnh Phương Ngôn, cút ra ngoài.” Cô nhìn anh, giọng nói đã lạnh lùng đến cực điểm.

Anh từ đầu đến cuối trầm mặc nhìn cô, lúc này mới khẽ liếm liếm khóe môi.

Đầu óc cô gióng lên hồi chuông cảnh báo, cô thấy anh nhẹ nhàng cởi cái thắt lưng da của mình ra, bàn tay anh khẽ nới lỏng một cái chiếc quần liền rơi xuống đất.

Đêm thứ năm

Mạnh Phương Ngôn từng bước tiến gần lại về phía cô, nắm chặt bàn tay định dùng vòi hoa sen đánh anh của cô, dễ dàng như bắt một con gà con.

Sức mạnh của anh hoàn toàn áp đảo, cô bị anh khống chế không cách nào nhúc nhích được, tức giận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Chúc Tịnh.” Đôi mắt anh mông lung dưới làn hơi nước. Tay còn lại của anh khẽ nâng cằm cô, “Em có hứng thú với tôi”.

Cô tức giận đến phát điên, “Nói láo”.

“Không hứng thú với tôi, thì sao lại trêu chọc tôi?” Anh khẽ cười, bàn tay đang để dưới cằm cô dần trượt xuống, mơn trớn vuốt ve xương quai xanh của cô, “Không có cảm giác gì với tôi, thì tại sao phải trốn tránh tôi? Ngay cả nhìn cũng không dám nhìn?”.

Chúc Tịnh tức giận đến mức không nói nên lời, hung hăng lấy chân đá anh, nhưng lại bị anh dễ dàng bắt lấy cả cổ tay và chân chỉ bằng vài động tác nhỏ, sau đó dùng sức ấn cô vào vách tường nhà tắm.

Mái tóc đen của cô rủ xuống như thác nước, ướt át dính trên bả vai. Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, bàn tay không hề kiêng dè vuốt ve cơ thể cô.

Cả cơ thể cô không ngừng run rẩy, nhưng lại không cách nào kháng cự được động tác thuần thục của anh, cơ thể cuộn trào lên cảm giác nóng rực. Cô thẹn quá hóa giận, chỉ biết ra sức giãy giụa, dùng hết sức lực giáng một cái tát thật mạnh lên má anh.

Anh nắm lấy tay cô, cũng dừng hành động của mình lại, nhưng lại lập tức hôn lên bờ môi đang hé mở của cô.

Chúc Tịnh hung hăng cắn thật mạnh cái lưỡi hư hỏng của anh, nhưng ngược lại chỉ khiến cho kỹ thuật của anh thêm trơn tru. Môi lưỡi cô cảm nhận được một thứ cảm giác cực hạn, dù cho trong lòng cô lúc này đầy tuyệt vọng và phẫn uất, nhưng cũng không cách nào chống đỡ lại được anh.

"Nước." Một hồi lâu sau, anh đưa tay ra vuốt ve, mỉm cười thì thầm bên môi cô.

Cô có thể cảm nhận được, anh đã ở trong trạng thái "mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một ngọn gió đông"[4].

[4] "Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một ngọn gió đông" bắt nguồn từ một câu nói trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của La Quán Trung, để chỉ việc mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn thiếu một thứ quan trọng nhất.

Còn ngọn gió Đông là cô đây, lúc này đã cắn chặt môi anh, thực sự là "cắn", răng cô ra sức giày xéo bờ môi anh, mãi cho đến khi cô cảm nhận được vị tanh của máu.

"Em không biết rằng làm như vậy chỉ càng khiến đàn ông thêm hưng phấn hơn sao?" Môi anh rớm máu, nhưng không hề tức giận nhìn cô, nói: "Chúc Tịnh, em thừa nhận đi, em là người thích chơi đùa với lửa, chơi xong lại tưởng rằng có thể rút lui an toàn, ngay từ đầu đã là như vậy".

Cô cười lạnh lùng, ném vòi hoa sen xuống, "Làm đi, làm xong thì cút đi cho tôi".

Anh cũng không nói gì, ôm lấy cả cơ thể cô.

Chúc Tịnh không hề nhìn anh, quay mặt sang một bên. Đợi rất lâu vẫn không hề thấy gì.

Cô quay đầu lại, liền thấy anh đã tắt vòi hoa sen, mở cửa bồn tắm đứng.

Anh đặt cô xuống, bỏ vòi hoa sen vào tay cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô rồi trầm giọng nói một câu.

Nói xong, anh nhặt chiếc quần đã ướt sũng của mình lên rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi anh rời đi được một lúc, cô mới bắt đầu cảm thấy lạnh, mở lại vòi hoa sen.

Cô thực sự không thể hiểu nổi rốt cục người đàn ông này đang nghĩ gì.

Anh tốn công cạy cửa xông vào, cô cũng chẳng buồn phản kháng, bảo gì nghe nấy nhưng anh lại dứt khoát dừng lại vào đúng thời khắc đó.

Anh ta thật đáng sợ.

Nhưng cô càng cảm thấy bản thân mình còn đáng sợ hơn, chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, anh điều tra cô, trêu đùa cô, thậm chí còn xâm phạm đến cô, không hành động xấu xa nào là không làm. Nhưng tận sâu trong đáy lòng mình, cô lại không hề hận anh đến xương đến tủy.

* * *

Ngày hôm sau khi đến sân bay, hướng dẫn viên lần lượt phát vé máy bay và hộ chiếu cho từng người rồi tạm biệt bọn họ.

Mạnh Phương Ngôn tự lái xe, thực ra có thể đi về ngay từ vườn quốc gia Yellowstone, nhưng anh vẫn đi theo họ suốt dọc đường đến tận sân bay.

“Phương Ngôn, sẽ còn gặp lại.” Tăng Tự đấm nhẹ lên bả vai anh, cười nói.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn gật đầu.

“Phương thức liên lạc bọn em đã đưa cho anh rồi, khi nào anh về London nhớ tìm bọn em ăn bữa cơm nhé. Đến nhà anh em ăn đồ nướng!” Tăng Kỳ đứng sau Tăng Tự kiễng chân vẫy tay với anh, còn không quên bổ sung thêm một câu, “Nhất định phải đến đấy!”.

“Được.”

Các bạn học khác chỉ vừa mới tiếp xúc trong bảy ngày vừa rồi nhưng bọn họ đều rất thích anh chàng vừa đẹp trai vừa lịch thiệp này. Lúc chia tay đều cực kỳ quyến luyến, ai nấy cũng đều cố dành chút thời gian nói chuyện với anh dăm ba câu, đặc biệt là đám con gái. Mặc dù biết rằng không có cách nào để bắt đầu một mối quan hệ nào đó với anh, nhưng vẫn cảm thấy gặp được người bạn đồng hành như vậy trong chuyến hành trình này cũng là một điều hết sức may mắn.

Chúc Tịnh kể từ lúc cầm vé máy bay đến giờ đều ngồi yên ở hàng ghế chờ đọc sách, mãi cho đến khi Tăng Kỳ chạy đến ngồi xuống bên cạnh, ra sức véo cánh tay cô thì cô mới chịu ngẩng đầu lên.

"Tịnh gia, cậu không ra chào tạm biệt Phương Ngôn à? Cho dù nói một câu tạm biệt thôi cũng được mà!" Tăng Kỳ nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, "Có phải tối qua hai người xảy ra chuyện gì rồi đúng không? Mình cứ cảm thấy hôm nay hai người các cậu cứ kỳ kỳ sao ấy, sao cậu cứ càng ngày càng tránh xa anh ấy thế?".

Chúc Tịnh chợt giật mình vì mấy câu đoán già đoán non của Tăng Kỳ, nhưng vẻ mặt vẫn vờ thản nhiên như không, chỉ vỗ vỗ đầu Tăng Kỳ nói: "Chẳng có chuyện gì cả, đừng có lo lắng vớ vẩn".

"Tiểu Thất, Tịnh gia, đi thôi đi thôi, đến giờ lên máy bay rồi." Tăng Kỳ vốn còn muốn khuyên cô chào tạm biệt Mạnh Phương Ngôn một câu, ai ngờ Tăng Tự ở bên kia đã gọi bọn họ lên máy bay rồi.

Tăng Kỳ đến chỗ Tăng Tự trước, Chúc Tịnh gỡ tai nghe xuống, bỏ sách vào ba lô, đeo lên rồi đi về phía bọn họ.

Mạnh Phương Ngôn đứng tách hẳn ra khỏi đám đông, mỉm cười vẫy tay về phía những người đang lên máy bay. Chúc Tịnh đi về phía anh, nhìn bóng lưng cao lớn ấy, cô đột nhiên nhớ lại dáng vẻ trần trụi ôm lấy mình tối qua của anh.

Chắc... sẽ không gặp lại nữa chứ, cô không muốn, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa.

Gương mặt Chúc Tịnh không chút biểu cảm lướt qua anh, vốn nghĩ rằng anh chắc sẽ không nói gì với mình nữa, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm khàn quyến rũ của anh gọi giật cô lại.

"Chúc Tịnh", giọng nói của anh không cao không thấp, giữa đám đông ồn ã, chỉ có một mình cô nghe thấy.

Cô dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Anh đứng sau lưng cô, đôi mắt màu hổ phách hệt như ánh mắt của một con báo đang ngồi trong bóng tối chờ con mồi đến.

Ánh mắt đó ánh lên vẻ điềm nhiên, tựa như đã nắm chắc phần thắng.

"Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại, cho dù em có muốn hay không."

* * *

Một tuần sau đó, thành phố T, nước A.

Chúc Tịnh kéo vali hành lí đi thang máy xuống, mở chiếc di động đã tắt máy mười mấy tiếng đồng hồ lên.

Từ trước đến giờ, mỗi năm theo lịch nghỉ lễ của Anh cô đều về nước hai ba lần gì đó, lần lượt là lễ Phục Sinh, nghỉ hè và Giáng Sinh.

Nhưng năm nay có chút đặc biệt, kể từ mùa hè năm ngoái sau khi rời khỏi thành phố T, cô chưa về nước lần nào.

Vừa bật máy lên, liền có hàng loạt tin nhắn từ Wechat báo đến. Cô mở tin nhắn ra, lướt nhanh một lượt, khi nhìn thấy cuộc gọi nhỡ từ một dãy số quen thuộc, cô lập tức gọi lại.

"Đến rồi sao?"

Điện thoại được nối máy, giọng nói của đối phương nhẹ nhàng, "Ra khỏi cửa hải quan em sẽ nhìn thấy anh, anh vừa mổ xong liền chạy thẳng đến đây, vẫn còn mặc áo blouse trắng".

"Chúc Trầm Ngâm", trong lúc nói chuyện cô đã đi đến cửa hải quan, "Làm người đừng lúc nào cũng kiêu căng thế, anh sợ người ta không biết anh là thiên thần áo trắng chắc?".

Người đàn ông đang đứng bên ngoài cửa hải quan mặc chiếc áo blouse trắng, điển trai khiến ai ai cũng phải liếc nhìn, rất nhanh đã lọt vào tầm mắt cô. Đầu máy bên kia khẽ vang lên tiếng cười rồi ngắt máy.

Sự ăn ý bao năm trời không vì khoảng cách xa xôi giữa hai quốc gia trong một khoảng thời gian dài mà giảm đi. Kể từ lúc anh đón được cô cho đến khi lên xe, giữa hai người không có bất kỳ câu nói thừa thãi nào, một người đi trước lặng lẽ kéo hành lí, một người đi sau nhanh chóng bấm điện thoại trả lời tin nhắn.

Đợi đến khi Chúc Tịnh ngồi vào ghế phụ thắt dây an toàn xong xuôi, Chúc Trầm Ngâm liền đưa cho cô chai nước khoáng một cách hết sức tự nhiên.

Cô uống vài ba ngụm, quay mặt sang, ngắm nhìn khuôn mặt điển trai của Chúc Trầm Ngâm đầy nghiêm túc, "Anh, nếu anh là bạn trai của em thì tốt biết bao".

Chúc Trầm Ngâm nổ máy, nhếch nhếch mép cười nói: "Trước khi lên máy bay em uống mấy chai rồi?" Cô xua xua tay, "Một ngụm cũng không".

Anh nghe xong, bất đắc dĩ đưa ngón tay thon dài của mình ra gõ lên trán cô, "Vậy mà vẫn còn ăn nói lung tung".

"Vì em biết anh chả làm gì được em", Chúc Tịnh cởi đôi giày cao gót, thoải mái điều chỉnh ghế ngửa ra sau rồi ngồi xếp bằng lên, "Trước khi có cô gái nào đó trong đám con gái suốt ngày chạy theo tán tỉnh anh có thể hạ gục được anh, thì hãy để cho em hưởng thụ thêm chút sự cưng chiều vô bờ bến của người anh này đi".

Anh khẽ mỉm cười, "Lần này em về thành phố T định ở lại bao lâu?".

"Một tuần nữa em đi."

"Dự định sau này vẫn không thay đổi?"

Cô gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Nghiên cứu về dây thần kinh sọ, làm khoa học".

"Một tuần này về nhà ở chứ?" Vẻ mặt Chúc Tịnh trầm lại.

Chúc Trầm Ngâm trong lòng thầm nghĩ chắc đã lỡ lời rồi, liền lập tức điềm nhiên nói: "Anh có thể giúp em mượn phòng kí túc bệnh viện trong một tuần".

"Không cần, em đặt phòng khách sạn rồi."

Chúc Trầm Ngâm chỉ đành khẽ thở dài trong lòng.

Cô em họ này của anh vẫn không thay đổi chút nào, chỉ cần vừa nhắc đến người nhà của nó, trên người nó có bao nhiêu lông nhím sẽ ngay lập tức xù lên.

"Tịnh Tịnh." Đèn đỏ phía trước sáng lên, Chúc Trầm Ngâm dừng xe, muốn nói điều gì đó nhưng lại bị cô giơ tay ngắt lời.

"Anh, em sẽ không vì chuyện của Châu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung mà tự chà đạp bản thân, sự lựa chọn của em, cuộc sống sau này của em không hề có một chút liên quan nào đến những người đó." Bố của Chúc Tịnh - Chúc Kính Quốc có một người anh trai, Chúc Trầm Ngâm chính là con trai của người này. Mẹ cô và Chúc Kính Quốc ly hôn từ lúc cô năm tuổi, do mẹ cô ngoại tình bỏ đi

theo người đàn ông khác. Kể từ đó cả nhà họ Chúc không ai nhìn cô bằng ánh mắt coi trọng, nhất là khi Chúc Kính Quốc đi bước nữa rồi sinh ra Chúc Dung Dung. Cô ở nhà họ Chúc chỉ là không khí, nhưng Chúc Trầm Ngâm vẫn giấu tất cả mọi người trong nhà luôn giữ liên lạc với cô.

Khoảng thời gian cô và Châu Dịch Kỳ chia tay, dường như không một ngày nào là cô không uống say rồi ngủ luôn ở bar, thậm chí còn từng được Tăng Kỳ đưa đi bệnh viện rửa ruột một lần. Về sau, Chúc Trầm Ngâm biết được, anh lập tức xin bệnh viện cho nghỉ phép, mua vé bay thẳng sang Anh, tạt nước lạnh từ đầu đến chân cho cô tỉnh táo, đốc thúc cho đến khi cô quay trở lại cuộc sống bình thường mới thôi.

Mười một tuổi cô đã ra nước ngoài, đến nay hai mươi lăm tuổi rồi, Chúc Trầm Ngâm là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này tính đến thời điểm hiện tại là thực lòng đối tốt với cô.

À mà không đúng, có lẽ trước đây còn có Châu Dịch Kỳ? Không biết có được tính hay không nữa.

“Anh yên tâm.” Cuối cùng cô cũng dịu giọng lại.

Chúc Trầm Ngâm gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, “Anh đưa em đến khách sạn phải không?”.

“Đến phòng tập gym ở phía đông thành phố trước đi, Lăng Họa tìm em...”

Đến phòng tập, cô gửi hành lí ở quầy lễ tân rồi đi thẳng vào phòng tập.

Vào bên trong, cô trực tiếp đến thẳng khu đặt máy chạy bộ.

“Hi”, Chúc Tịnh không thèm để ý đến mấy anh chàng cơ bắp, cô lướt qua mặt bọn họ rồi lấy tay gõ gõ lên màn hình điều khiển của một chiếc máy chạy bộ, “Cô em, hẹn hò không?”.

Lăng Họa vốn đang đeo tai nghe mặt mũi chán chường, lúc này vừa nhìn thấy cô biểu cảm đã lập tức thay đổi, lả lướt vén tóc, đưa tay về phía cô nói, “Hẹn chứ”.

Tiếp đó, dưới ánh nhìn chằm chằm đến ngây người của mấy anh chàng cơ bắp đang cố tạo dáng quyến rũ để chiếm được trái tim của người đẹp, người đẹp liền mỉm cười bỏ đi cùng một người đẹp khác.

Thế giới này thực sự khó hiểu, trai đẹp cặp kè trai đẹp, bây giờ ngay cả gái đẹp cũng chỉ cặp kè gái đẹp là sao?

Hai người ra khỏi phòng tập, đi đến phòng thay đồ dành cho nữ, Lăng Họa gỡ tai nghe xuống, lườm cô một cái, "Gái hôm nay phấn chấn quá nhỉ".

Chúc Tịnh không buồn ngước lên nhìn, "Nhờ phúc của cậu".

Lăng Họa cười phá lên, đôi mắt đẹp thoáng chuyển động, "Sao thế? Gã đàn ông đen đủi nào bị cậu hút hết tinh lực rồi thế?".

Đêm thứ sáu

Chúc Tịnh nghe Lăng Họa nói xong, trong đầu chợt hiện lên gương mặt với đôi mắt nâu ấy.

Tiềm thức đó khiến cô nổi da gà trong giây lát, cô ổn định lại tâm trạng rồi mỉa mai đáp lại: "Mình lấy đâu ra đàn ông để mà hút tinh lực chứ? So với cậu thì mình chẳng qua chỉ là bông hoa bìm bịp héo rũ. Nhìn cơ thể được Cù Khê Ngang tưới tắm mỗi ngày của cậu kìa, mềm mại đến sắp chảy nước ra đến nơi rồi". Vừa nghe cô nhắc đến cái tên này, Lăng Họa bị dọa cho sợ hãi lập tức bịt miệng rồi kéo cô vào phòng thay đồ, "Cậu muốn chết à mà nói to như thế".

"Cậu dám ngày ngày ngủ với anh ta mà lại không dám để người khác nói là sao", lúc này cô mới nở nụ cười hồ ly gian xảo chỉ để lộ trước mặt bạn thân, "À, dù sao thì người ta cũng là đại đế mà bao thiếu nữ ngưỡng mộ, không thể để cho mọi người biết anh ta ngày ngày ân ái với thư ký của mình được, cậu nói đúng vậy không?".

Lăng Họa nói không lại cô, chỉ biết hậm hực đỏ mặt liên tục giơ ngón giữa về phía cô.

Trước khi Chúc Tịnh đi Anh, cô và Lăng Họa là mối quan hệ ngày ngày ngủ chung giường. Sau khi đến Anh, mối liên hệ duy nhất của cô với nơi này cũng chỉ có Chúc Trầm Ngâm và Lăng Họa. Những gì xấu xí nhất, thảm hại nhất của cô, Lăng Họa đều đã được chứng kiến, thậm chí mỗi lần thấy cô có chuyện cô ấy còn đau đớn hơn cô gấp vạn lần.

Đợi Lăng Họa tắm gội thay đồ xong đi ra, Chúc Tịnh nhìn cô hỏi, "Cù Khê Ngang có phải cũng được mời đến hôn lễ không?".

Lăng Họa nhìn sắc mặt cô, chần chừ mấy giây rồi vẫn gật đầu.

"Chúc Kính Quốc đúng là có bản lĩnh", cô khoát khoát tay, "Con gái kết hôn mà cứ làm như chuyện quốc gia đại sự, sao không truyền

hình trực tiếp cho nhân dân cả nước xem luôn đi".

"Tịnh Tịnh", Lăng Họa kéo cánh tay cô, dè dặt nói, "Cậu có đến không?".

Đôi mắt cô sáng rực, khóe miệng khẽ nhếch lên nhưng giọng nói lại lạnh lẽo không chút hơi ấm, "Đi chứ, sao lại không đi? Bây giờ đang đợi cậu dẫn mình đi mua váy dự tiệc đây".

* * *

Lăng Họa lái xe, hai người đi đến cửa hàng quần áo đẹp nhất thành phố.

Vừa bước chân vào cửa tiệm, Chúc Tịnh liền cảm giác có gì không ổn, cả cửa hàng không bóng người, chỉ nghe thấy tiếng cười khe khẽ vọng xuống từ trên tầng hai, trong đó có hai giọng nói nghe rất quen.

Lăng Họa phản ứng nhanh hơn, kéo ngay cô nhân viên đang đứng cạnh cửa, thì thào hỏi, "Hôm nay cả cửa hàng được nhà nào bao trọn rồi sao?".

"Dạ vâng." Nhân viên cửa hàng mỉm cười trả lời, "Hôm nay cửa hàng đã được Chúc tiểu thư bao một nửa để chỉnh sửa lại váy cưới lần cuối, chỉ có khách hàng VIP mới được vào ạ".

Bởi vì không gian quá yên tĩnh, nên Chúc Tịnh đứng bên cạnh nghe rõ mồn một, cô đặt hành lí trên tay xuống, chìa một cái thẻ sang cho nhân viên cửa hàng, "Đúng là trùng hợp quá, tôi cũng họ Chúc".

Lăng Họa nghe thế mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vã bám theo cô lên lầu.

Lên đến tầng hai, đập vào mắt Chúc Tịnh là dáng vẻ Chúc Dung Dung mặc váy cưới trắng tinh đang đứng trước gương mỉm cười mãn nguyện, còn Châu Dịch Kỳ đang ngồi trên chiếc sô pha bên cạnh.

Nghe thấy tiếng bước chân, hai người đồng loạt quay đầu lại, sắc mặt phút chốc thay đổi hẳn.

"Chị", khuôn mặt nhỏ nhắn của Chúc Dung Dung sau vài giây trầm tĩnh liền nở nụ cười nói, "Chị về rồi".

Vẻ mặt Châu Dịch Kỳ không cách nào khôi phục lại được nụ cười thoải mái như vừa nãy. Anh ta đặt cuốn catalogue trong tay xuống, đứng dậy nhìn chằm chằm vào Chúc Tịnh, miệng cứ lắp ba lắp bắp một hồi, đến cuối cùng vẫn chẳng nói nổi câu nào.

"Chị, có phải chị đến mua lễ phục để tới dự lễ cưới của em và Dịch Kỳ?" Chúc Dung Dung nâng váy đi về phía cô, tươi cười nói: "Lễ phục của cửa hàng này thực sự rất đẹp, chị chọn được bộ nào rồi? Em bảo Dịch Kỳ mua luôn cho chị".

Chúc Tịnh nhìn cô ta mấy giây, rồi nghiêng đầu nhìn nhân viên cửa hàng, "Phiền cô lấy giúp tôi bộ lễ phục nào còn đẹp hơn cả bộ váy cô Chúc đây đang mặc ra".

Bầu không khí của cả tầng hai phút chốc như đóng băng lại.

Nụ cười trông xinh đẹp nhưng lại có chút giả tạo trên mặt Chúc Dung Dung cuối cùng cũng trở nên méo mó. Cô ta nghiêng đầu nhìn Châu Dịch Kỳ, nhưng lại phát hiện ra trong mắt Châu Dịch Kỳ lúc này chỉ có Chúc Tịnh.

Vẻ mặt của nhân viên cửa hàng và Lăng Họa đứng đằng sau đều gượng gạo, nhưng cô nhân viên đó vẫn đi xuống dưới lấy váy. Chúc Dung Dung lúc này lùi về sau mấy bước, ngoắc lấy cánh tay Châu Dịch Kỳ, hất cằm lên, vẫn dùng nụ cười cứng đờ nói: "Chị, chị như thế này là không đúng rồi, chị phải biết, cho dù chị có mặc bộ váy đẹp nhất trên đời này, thì người mà Dịch Kỳ lấy vẫn không phải là chị".

Sắc mặt Chúc Tịnh không hề thay đổi, "Trên đời này có mình anh ta là chú rể sao?".

Chúc Dung Dung khựng lại, "Vậy ý của chị là, chị bây giờ đã có vị hôn phu mới rồi sao?".

Chúc Dung Dung cố tình nhấn mạnh chữ "mới", Châu Dịch Kỳ nãy giờ mặt mũi tái mét cũng không nhịn được mà vỗ vỗ tay cô ta, thấp giọng nói: "Dung Dung, đừng có như vậy".

Chúc Tịnh chẳng buồn để ý đến ánh mắt hận thù của Chúc Dung Dung, cô vẫy vẫy tay với Lăng Họa rồi tự mình đi vào phòng thay đồ.

Đợi trong phòng thay đồ một lát, cô đột nhiên nghe thấy Lăng Họa khẽ thốt lên một tiếng đầy ngỡ ngàng, còn nhân viên cửa hàng cũng xuýt xoa kinh ngạc.

“Sao rồi?”, cô nhíu mày, “Váy cầm lên chưa vậy?”.

“À, Chúc tiểu thư”, giọng nói của nhân viên cửa hàng hình như có chút căng thẳng và run rẩy, “Lấy, lấy lên rồi”.

“Ừm, vậy phiền cô mang vào đây.”

Cô vừa nói, vừa bắt đầu cởi đồ trên người, lúc cô cởi xong áo khoác ngoài và quần, chiếc rèm phòng thay đồ cũng hơi hé mở. Cô đứng quay lưng lại với tấm rèm đưa tay ra, ý là để nhân viên cửa hàng đưa váy cho cô.

Tay cô rất nhanh liền chạm vào bộ váy, cô treo váy lên móc áo trên tường, nói với nhân viên cửa tiệm đang đứng sau lưng mình: “Cô đừng ra ngoài vội, đợi lát nữa chắc phải nhờ cô giúp tôi mặc váy”.

Nhân viên cửa hàng không nói gì, coi như là thầm đồng ý đứng chờ sau lưng cô. Cô cởi hết đồ trên người, mặc bộ váy lên, sau đó nói với nhân viên cửa hàng ở sau lưng: “Phiền cô giúp tôi kéo khóa lên, cảm ơn”.

Phía sau lưng có tiếng bước chân tiến lại gần, cô không quay đầu lại, chỉ cảm giác có đôi bàn tay hơi lành lạnh chạm vào làn da sau lưng cô, tỉ mỉ gạt mái tóc dài của cô sang một bên, sau đó kéo khóa lên tận trên cùng.

Làm xong những việc ấy, còn giúp cô sửa sang lại mái tóc, tiện thể chỉnh lại vai áo.

“Cảm ơn”, cô nói. “Không có gì.”

Vừa nghe được ba từ đầy ý cười đó, cả cơ thể cô liền run rẩy, cô quay ngoắt người lại.

Đó đâu phải nhân viên cửa hàng?

Người đàn ông với đôi mắt nâu này, cô đã cho rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại anh ta, vậy mà bây giờ anh ta lại đang đường đường chính chính xuất hiện trước mặt cô.

Cho nên mới nói, khoảng thời gian mà cô tự cho là có thể yên tâm vừa rồi, cả quá trình cô cởi đồ, thay đồ, anh đã nhìn thấy hết, còn nhìn rõ mồn một không chừa tí nào!

Mạnh Phương Ngôn đứng tựa vào bức rèm, khẽ mỉm cười, “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”.

Chúc Tịnh cảm giác đầu mình sắp nổ tung, "Rốt cục anh muốn thế nào?".

Anh nhìn cô mặc bộ váy màu xanh da trời đậm, xinh đẹp hệt như nàng tiên cá, cất giọng trầm thấp nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Chẳng phải em đang thiếu một vị hôn phu sao?".

Cô không nói gì, chỉ lườm một cái.

Trong phòng thay đồ yên ắng, ở khoảng cách gần trong gang tấc, cô lặng lẽ nhìn chằm chằm vào anh, anh ngược lại cũng chẳng né tránh mà đáp lại ánh nhìn của cô.

"V", anh gọi chữ cái đầu tiên trong tên tiếng Anh của cô, "It's really a good deal, isn't it?"[5] Từng giây từng phút trôi qua, hai người căng thẳng hồi lâu.

[5] *"Đây là một thỏa thuận không tồi, phải không?"*

Không biết sau bao lâu, cuối cùng cô cũng đi đến bên cạnh anh, Mạnh Phương Ngôn cúi đầu nhìn cô, đôi mắt nâu đậm ý cười, đưa cánh tay mình ra một cách đầy lịch thiệp.

Chúc Tịnh nghiến răng, cánh tay đưa ra khoác lấy tay anh, đưa tay còn lại lên để kéo rèm.

Bên ngoài bức rèm, sắc mặt mọi người lại là một cảnh tượng khác. Lăng Họa đang cố kìm nén tiếng cười, cô nhân viên cửa hàng kích động, không kìm nén nổi vẻ ngượng ngùng thiếu nữ, Chúc Dung Dung vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc lại thêm phần đố kị, còn Châu Dịch Kỳ thì chau mày, vẻ mặt đầy phức tạp.

Đi đến trước mặt mọi người, Chúc Tịnh chẳng buồn nói gì, nhưng người bên cạnh cô lại khẽ gật đầu với tất cả mọi người, còn lịch sự giới thiệu, "Mạnh Phương Ngôn, hôn phu của Tịnh Tịnh".

Lăng Họa phấn khích huýt sáo một cái, nhìn Chúc Tịnh với vẻ mặt "Con bé này, cậu chơi lớn đó".

Khóe miệng Chúc Dung Dung thoáng giật giật, miễn cưỡng nở nụ cười, "... chị, sao chị không báo trước một tiếng đã dẫn anh rể đến thế này? Bố mẹ nếu biết được thì ngạc nhiên lắm đấy".

"Dịch Kỳ, anh xem hai người họ đẹp đôi chưa kìa?" Chúc Dung Dung lắc cánh tay Châu Dịch Kỳ, "Phải không anh?".

Châu Dịch Kỳ mặt mũi tái mét, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, một hồi lâu sau mới nói được câu "xin chào".

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn sắc lẹm, không nói thêm gì, chỉ khẽ nghiêng người mỉm cười với cô nhân viên đang ngắm nhìn vẻ mặt điển trai của anh bằng ánh mắt đầy kích động.

"Phiền cô, giúp tôi gói chiếc váy vợ chưa cưới của tôi đang mặc lại, chúng tôi sắp phải đi rồi."

* * *

Lúc Mạnh Phương Ngôn đi thanh toán, Lăng Họa bị đại đế gọi về, còn rời đi gấp hơn cả bọn họ. Nhưng trước khi đi vẫn không quên chộp lấy Chúc Tịnh ra sức lắc vài cái, thấp giọng thì thầm bên tai cô, "Chúc Tịnh, con ranh này, cậu lấy được cả hoàng tử lai mà đến mình cũng không thèm nói, cậu đợi đấy kiểu gì mình cũng đánh chết cậu cho coi!".

Chúc Tịnh trừng mắt lườm cô ấy một cái, ánh mắt dõi theo bóng dáng hùng hùng hổ hổ leo lên xe của Lăng Họa.

Lúc hai người ra khỏi tiệm, trời đã tối, cô định giơ tay vẫy xe, nhưng lại bị Mạnh Phương Ngôn kéo giật lại.

"Tôi lái xe đến."

Giúp cô bỏ hành lí vào cốp xe, anh lên xe, thắt dây an toàn rồi nổ máy. Cô không thèm nhìn lấy một cái liền ném bộ váy ra ghế sau, sau đó lên xe ngồi vào ghế phụ.

Suốt dọc đường hai người không nói với nhau câu nào. Ánh mắt trống rỗng của cô luôn hướng ra ngoài cửa xe, mãi cho đến khi anh dừng xe.

Thu tầm mắt lại, cô phát hiện ra chiếc xe đang dừng trước cửa khách sạn mà cô đã đặt.

"Xuống xe check in đi, tôi đi đỗ xe."

Hiếm khi thấy Chúc Tịnh không cãi lại anh, cô không nói không rằng xách hành lí đi vào.

Vừa vào đến phòng, di động của cô liền vang lên, cô cũng đoán được là ai gọi đến. Nhấc máy lên, quả đúng là giọng nói đầy giận

dữ của Chúc Kính Quốc.

“Mày sao thế hả? Trong thành phố này thiếu gì cửa hàng quần áo mày không đến mà cứ nhất thiết phải chạy đến cửa hàng hai đứa nó hả?”

Quả đâu có sai, tốc độ mách lẻo của Chúc Dung Dung đúng là lúc nào cũng nhanh hơn tia chớp.

Cô buông hành lí trên tay xuống, thô lỗ cởi bỏ giày rồi đi vào phòng, “Trong thành phố này thiếu gì cửa hàng quần áo sao bọn họ không đến mà cứ phải chạy đến cửa hàng con muốn tới chứ?”.

Chúc Kính Quốc tức giận đến mức giọng nói cũng run lên, “Gọi mày về không phải là để mày đến phá đám, sao mày không thể bình thản đến chúc phúc cho em gái và em rể mày chứ? Sao cứ thích làm kẻ ngáng đường?”.

“Xin lỗi, con không như bố, không thể thản nhiên bước vào hôn lễ của vợ cũ, còn có thể mừng lì xì cho chồng mới của vợ cũ chỉ vì muốn có được cổ phần công ty thương mại trong tay ông ấy...”

“Chúc Tịnh, mày câm mồm lại cho tao! Mày còn có thể diện không hả?”

“Bố”, cô cắn răng lên tiếng, ném chiếc áo khoác đang cầm trên tay xuống giường, “Bố nghe cho rõ nhé, cả đời này, cho dù đến lúc chết bố cũng vĩnh viễn đừng mong nghe được một câu chúc phúc nào từ miệng con dành cho Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ. Con không cho người đánh hai người đó thành tàn phế đã là quá nhân từ rồi. Chính bố cũng biết rõ, nhân lúc con đến bệnh viện thực tập, con gái bảo bối Chúc Dung Dung của bố đã chuốc cho Châu Dịch Kỳ uống say rồi lên giường với anh ta chứ không phải là con. Con dù có đi bán sắc cũng vẫn có thể diện hơn cô ta!”.

Lần này, Chúc Kính Quốc rơi vào trầm mặc.

Nói xong những lời này, cô thẳng thừng tắt máy, đứng yên tại chỗ, nặng nề thở dốc.

Trong phòng không bật đèn, cả căn phòng chìm trong bóng tối, cô đưa tay sờ lên khuôn mặt mình, lại nghe thấy giọng nói của Mạnh Phương Ngôn vang lên từ phía sau.

“Thoải mái chưa?”

Chỉ ba chữ nhẹ tênh đó nhưng lại như mũi dao găm đâm thẳng vào tim gan cô.

Cô quăng di động, đi về phía anh, giơ tay túm lấy cổ áo anh nói: "Anh có tư cách gì mà nói những lời này với tôi?".

Anh chỉ là một người xa lạ, là người ngoài, chưa hề phải trải qua những chuyện như thế này, dựa vào cái gì mà dùng giọng điệu như thể hiểu hết tất cả để chế giễu cô?

Mạnh Phương Ngôn không trả lời, để mặc cô túm lấy mình, đôi mắt đó vẫn sáng bừng lên giữa bóng đêm đen tối.

Chúc Tịnh nhìn vào đôi mắt anh, dường như nhìn thấy vẻ vênh váo, hung hăng khiến Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ khó chịu của mình, nhìn thấy cơn phẫn nộ, mất kiểm soát của mình khi nói chuyện với Chúc Kính Quốc.

Hóa ra cảm giác sảng khoái chính là thứ cô muốn đạt được sau khi vượt ngàn dặm xa xôi trở về sao?

"Em vẫn chưa thực sự sẵn sàng."

Một hồi lâu sau, anh gỡ từng ngón tay cô ra, "Chúc Tịnh, chỉ cần trong lòng em còn một chút hận thù, có nghĩa là em vẫn còn bận tâm".

Chúc Tịnh đột nhiên cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào.

Cô buông anh ra.

"Những người đó đối với tôi mà nói, có dồn hết lại cũng chẳng đáng một xu." Giọng nói cô trầm xuống, tựa như đang nói cho chính mình nghe.

Đêm thứ bảy

Chúc Tịnh tắm xong, khoác áo choàng tắm vào, gỡ gỡ mái tóc ướt nhẹp của mình, nhìn tấm gương phòng tắm mờ mịt vì hơi nước, trong lòng thầm nghĩ lát nữa ra ngoài rốt cục phải dùng cách nào để đối phó với Mạnh Phương Ngôn.

Cô có ba lựa chọn.

Đuổi anh đi, để anh ngủ lại một đêm, ngủ với anh.

Đáng tiếc người bên ngoài không cho cô quá nhiều thời gian để chọn lựa, vừa nghe thấy tiếng nước ngừng chảy, Mạnh Phương Ngôn liền lập tức gõ cửa phòng tắm.

Cô bỏ máy sấy tóc xuống, vặn tay nắm, mở cửa ra. “Tắm xong rồi?”, anh bước vào.

Cô nhìn anh.

“Vậy tôi tắm.” Anh cầm quần áo sạch trên tay, lúc đi ngang qua người cô lại đột nhiên dừng lại.

Bàn tay đang cầm máy sấy của Chúc Tịnh siết chặt lại. “Phòng tắm này rộng thật đấy”, anh nói, “ Em có muốn tắm cùng với tôi không?”.

Cô im lặng mấy giây rồi rút phích cắm máy sấy, đạp cửa đi ra.

* * *

Lúc Mạnh Phương Ngôn tắm xong đi ra, Chúc Tịnh mới phát hiện mọi điều lo lắng lúc trước của mình đều là thừa thãi.

Anh đã thay chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, tay nhấc cái vali xách tay nhỏ lên nói với cô: “Tôi phải đi rồi”.

Cô tắt tivi, trong lòng âm thầm thở phào một tiếng, “Đi cẩn thận, không tiễn”.

Anh đi đến cửa, tay vừa đặt lên nắm đấm cửa liền quay đầu nhìn cô nói: “ Chúc Tịnh”.

“Khi nào em cần tôi, tôi nhất định sẽ lại xuất hiện.” Khuôn mặt anh phản chiếu trong đôi mắt đen láy của Chúc Tịnh, cô chầm chậm lên tiếng: “Tôi không cần anh”.

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, rất nhanh liền rời khỏi căn phòng.

Anh đi rồi, cô bỗng nhiên không chút hứng thú làm việc gì.

Ngày hôm nay trôi qua với quá nhiều sự kiện, từ lúc xuống máy bay đến giờ cô chưa được chợp mắt tí nào, hơn nữa còn gặp phải bao nhiêu chuyện đau đầu.

Mở di động ra, là tin nhắn hỏi thăm của Tăng Tự, Tăng Kỳ và Tạ Thầm.

Tạ Thầm là bạn cùng lớp với cô, cậu ấy và anh em sinh đôi nhà họ Tăng là những người bạn tốt nhất của cô ở Anh. Lúc trước khi bọn họ đi du lịch ở vườn quốc gia Yellowstone, gia đình Tạ Thầm có việc bận nên không đi được. Bởi vì lúc nào cũng dính với nhau như hình với bóng, nên bọn họ được trêu đùa gọi là “Bộ tứ siêu đẳng” (Fantastic Four) của trường Y.

Trả lời tin nhắn xong, cô nằm xuống giường cuốn chặt lấy chăn.

Cô cảm thấy lạnh.

Thành phố này, có những người cùng huyết thống với cô trên danh nghĩa sinh sống, nhưng cô không muốn ở lại đây chút nào, cô muốn về Anh, muốn trở về bên cạnh những người bạn không có chút quan hệ huyết thống nào nhưng lại đối đãi với cô như người thân trong gia đình.

* * *

Thứ sáu, hôn lễ của Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ.

Hôm đó Chúc Tịnh dậy rất sớm, cô đến phòng gym tập, rồi đi bơi, sau cùng còn đi spa. Lúc Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm đến khách sạn đón cô, cô mặc chiếc váy đã mua ngày hôm đó, lặng lẽ đứng ở

đại sảnh khách sạn nghịch điện thoại.

Lăng Họa đến đón cô, "Mình cược với cậu, chỉ trong vòng hai phút kể từ khi mình bước đến đây, ít nhất có mười gã đàn ông quay đầu lại nhìn cậu".

Cô khoác tay Lăng Họa, "Đại đế hôm nay có đến không?". Lăng Họa cười lạnh một tiếng, "Sao có thể tới được chứ, nếu anh ấy mà tới, thì chứng tỏ đầu óc mình và anh ấy đều bị xe đụng cho hỏng rồi".

Hai người ngồi ra ghế sau xe, tài xế Chúc Trầm Ngâm hiếm có dịp không mặc áo blouse, anh mặc áo sơ mi và quần tây, quay đầu nhìn hai người họ mỉm cười.

"Anh, sao anh lại có thể đẹp trai như thế chứ." Chúc Tịnh cố tình tay chống cằm, làm ra vẻ thiếu nữ si tình.

Chúc Trầm Ngâm mỉm cười bất đắc dĩ, Lăng Họa cảm thấy mắc ói cứ trừng mắt lườm cô mãi, "Chúc Tịnh cậu khiếp quá đấy... à đúng rồi, nói đến trai đẹp, mình còn chưa hỏi cậu anh chàng siêu cấp đẹp trai lần trước ở chỗ thử đồ là ai đấy? Chính là vị hôn phu của cậu đó".

"Vị hôn phu?", Chúc Trầm Ngâm bắt đúng từ khóa. Chúc Tịnh thoáng rùng mình, véo tay Lăng Họa một cái, "Cái gì mà hôn phu, một tên thần kinh thì có".

"Cái gì mà thần kinh? Theo mình thấy thì người ta si tình đắm đuối với cậu thì có?" Lăng Họa biết cô không muốn để Chúc Trầm Ngâm biết được chuyện này, nên đành thì thầm nói với cô, "Chúc Tịnh, mình thề với cậu, cả đời mình chưa từng gặp được người đàn ông nào đẹp trai hơn anh ta".

"Còn đẹp trai hơn cả Cù Khê Ngang?" Chúc Tịnh liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

"... đương nhiên rồi, người ta là con lai đó? Cứ như là minh tinh điện ảnh ấy."

Chúc Tịnh vì lời nói của Lăng Họa mà trong đầu cô bỗng hiện liên khuôn mặt của người đàn ông đó, không hiểu sao lại nhớ đến cảnh cùng anh cưỡi ngựa ở Yellowstone, nhớ đến vẻ cợt nhả không chút áy náy của anh, nhớ đến cảnh anh giúp cô kéo khóa váy ở phòng thử đồ, nhớ đến dáng vẻ lúc nào cũng ung dung đắc thắng của anh.

Anh nói anh sẽ còn xuất hiện.

Không biết là khi nào, cũng không biết là sẽ xuất hiện trong hoàn cảnh như thế nào.

Mà cô càng không biết, bản thân rốt cuộc có muốn gặp lại anh hay không, gặp lại con người bí ẩn cứ đột nhiên bước vào cuộc đời cô như thế.

* * *

Hội trường hôn lễ vô cùng lớn, Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ đứng đón khách trước cổng hoa, Chúc Kính Quốc và vợ sau đứng ở cửa hội trường bắt tay chào khách mời.

Lúc ba người Chúc Tịnh đến cửa, Chúc Dung Dung vừa rồi mặt mày còn tươi cười rạng rỡ phút chốc thay đổi một trăm tám mươi độ, chỉ sau đó một giây lại cố nặn ra nụ cười tươi nhất có thể.

"Chị!" Chúc Dung Dung bước tới, nhìn cô nói: "Cảm ơn chị đã đến tham dự hôn lễ của em, còn cả chị Lăng Họa và anh Trầm Ngâm nữa".

Lăng Họa hừ một tiếng khinh thường, không nể mặt chút nào. Chúc Trầm Ngâm gật gật đầu, nhưng vẻ mặt cũng không chút biểu cảm nào.

Chúc Tịnh nhìn Chúc Dung Dung, rồi lại nhìn đến vẻ mặt đầy phức tạp của Châu Dịch Kỳ đang đứng đằng sau, cô đột nhiên cười với bọn họ rồi nói: "Em gái, em rể, chúc mừng hai người".

Cô cố tình nhấn mạnh hai chữ "em rể", sau đó thản nhiên đi lướt qua Chúc Dung Dung đến bên cạnh Châu Dịch Kỳ.

Những người có mặt ở cửa lúc này đều sững sờ, Chúc Kính Quốc vốn dĩ đang trò truyện vui vẻ với những người có chức có quyền của thành phố T cũng nhìn qua, dường như định đi tới để ngăn cô lại.

"Anh thợ ảnh, nào, giúp tôi chụp cho tôi và em rể một kiểu nào."

Chúc Tịnh mặc kệ ánh mắt sắc như dao của Chúc Dung Dung, tùy ý khoác tay Châu Dịch Kỳ, mỉm cười nói với người thợ ảnh.

Châu Dịch Kỳ nhìn cánh tay cô đang khoác lấy tay mình, chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn cô, còn anh thợ ảnh thấy mỹ nữ cười với

mình như vậy, hồn vía cũng bay đi mất, cứ thế cầm máy ảnh lên, nhanh chóng bấm vài kiểu.

Một bức ảnh không có cô dâu.

Vẻ mặt Chúc Dung Dung khó coi đến mức như thể giông bão sắp kéo đến, không đợi cô ta kịp làm gì, nụ cười trên mặt Chúc Tịnh liền tắt ngấm, cô buông cánh tay Châu Dịch Kỳ ra, đi thẳng vào bên trong hội trường không buồn quay đầu lại.

"Tịnh Tịnh", Châu Dịch Kỳ không kìm được, khẽ kéo cánh tay cô lại, dường như có rất nhiều lời muốn nói với cô.

Cô hất tay anh ta ra, cảm thấy có liếc anh ta thêm một cái cũng là thừa thãi.

"Từ từ ôm lấy cô dâu yêu kiều của anh mà chụp ảnh đi." Lăng Họa đi sau Chúc Tịnh, châm chọc nói, "Đồ cặn bã".

Bước vào hội trường, Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm ngồi xuống trước, Chúc Tịnh đi vào nhà vệ sinh.

Vừa từ nhà vệ sinh bước ra, quả nhiên Chúc Kính Quốc và vợ sau - Quản Tâm đã sớm đứng sẵn đợi cô, trong lòng cô thầm cười lạnh một tiếng, chẳng buồn liếc nhìn cứ thế đi qua hai người họ.

"Chúc Tịnh." Chúc Kính Quốc gọi giật cô lại, giọng nói rõ ràng đang cố kìm nén sự tức giận, "Tao cảnh cáo mày, tối nay mày đừng có mà làm loạn nữa, tao gọi mày về chẳng qua là vì mày mang họ Chúc mà thôi!".

"Kính Quốc, ông không phải nói lý với nó, một đứa con gái không có giáo dục hệt như mẹ nó, ngoài cái họ ra thì chẳng có chút quan hệ nào với nhà họ Chúc chúng ta cả?", Quản Tâm kéo tay Chúc Kính Quốc, thêm mắm dặm muối như mọi lần, "Ông nhìn cái váy trên người nó xem, mua bằng tiền ông vất vả cực nhọc kiếm được, không có nhà họ Chúc chúng ta giúp đỡ, thì nó là cái thá gì?".

Chúc Tịnh nghe mấy lời bọn họ nói, cảm thấy câu nào câu đấy cũng thật đáng ghê tởm, cô còn chưa biết nên ra đòn từ chỗ nào để phản kích, không nhịn được mà bật cười.

"Mày cười cái gì ?", Chúc Kính Quốc nhíu mày, "Chúc Tịnh, mày đừng có mong động vào Châu Dịch Kỳ nữa, nó là em rể mày đấy!".

Cô xua xua tay, "Bố, bố thực sự nghĩ nhiều quá rồi đấy." "Thứ nhất,

con có nguyên tắc của mình, không đi nhặt lại giày rách của người ta; Thứ hai, con cũng muốn đổi họ, là do bố cứ kiên quyết ra sức ngăn cản; Thứ ba, kể từ năm mười sáu tuổi, con đã bắt đầu không tiêu một xu nào của nhà họ Chúc, cái váy này không có tí quan hệ nào với tiền của bố, tiêu tiền của bố, con còn chê bẩn đấy."

"Chúc Tịnh!", Chúc Kính Quốc giơ tay định đánh cô, "Cả đời này mày sống chỉ để chọc tao tức đến chết đúng không?".

Cô quay đầu nhìn khuôn mặt đầy phẫn nộ của Chúc Kính Quốc, "Là do bố cảm thấy con sống để chọc tức bố, bởi vì bố chỉ cần nhìn thấy con liền nghĩ đến mẹ con, cho nên cả đời này bố không muốn con được sống yên ổn".

Chúc Kính Quốc tức giận đến mức toàn thân run lên, giáng cho cô một cái tát.

"Bốp."

Chúc Tịnh giơ tay lên đỡ, tuy không giáng xuống mặt, nhưng vì cái tát thẳng tay không chút nể nang nên cánh tay cô bỗng chốc đỏ rực lên.

"Con không có thời gian đứng đây đóng phim giờ vàng với hai người." Cô xoa xoa lên cánh tay mình rồi quay người rời đi, "Đợi đám cưới tổ chức xong, con sẽ không ở lại cái nơi ghê tởm này thêm một giây nào đâu".

Về đến chỗ ngồi, Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm phát hiện ra tâm trạng cô rõ ràng tệ hơn lúc đến rất nhiều, Chúc Trầm Ngâm tinh ý liếc mắt cái đã nhìn thấy cánh tay cô đỏ ửng lên, anh lập tức gọi phục vụ đến, lấy mấy viên đá bọc trong khăn, khẽ chườm lên vết đỏ trên cánh tay cô.

"Chúc Tịnh", Lăng Họa không chịu nổi, thở dài nói, "Sao cậu phải khổ vậy chứ?".

Cô không nói gì, vẻ mặt vô cảm, cụp mắt xuống tựa người vào lưng ghế.

Hôn lễ rất nhanh sau đó liền bắt đầu, Châu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung nắm tay nhau bước trên thảm đỏ tiến vào hội trường lễ cưới, âm nhạc nổi lên, mọi người ở khắp các bàn tiệc đều đứng dậy vỗ tay. Chúc Dung Dung mỉm cười ngọt ngào khoác tay, liên tục trao đổi ánh mắt với Châu Dịch Kỳ. Chúc Tịnh không đứng dậy, ngồi dưới ánh đèn hoa lệ, bình thản nhìn bọn họ bước lên sân

khấu.

Chúc Kính Quốc lắm tiền, cho dù Cù Khê Ngang không đến, thì ông ta cũng mời được người chứng hôn khác cũng có vị thế tương đương. Sau khi người chứng hôn đọc xong lời chứng hôn, người chủ trì hôn lễ phát biểu mấy câu liền đưa micro cho Chúc Dung Dung.

“Chuyện gì thế nhỉ.” Lăng Họa thì thầm bên tai Chúc Tịnh, “Làm gì có cô dâu nào phát biểu vào lúc này chứ?”.

Chúc Tịnh lạnh lùng nhìn Chúc Dung Dung đang mỉm cười mãn nguyện, trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Mà trực giác của cô trước giờ luôn rất chuẩn xác.

“Hôm nay, đầu tiên phải cảm ơn các vị khách quý đã dành thời gian tới tham dự hôn lễ của tôi và Dịch Kỳ, cùng chứng kiến thời khắc quan trọng nhất đời người của tôi và anh ấy.” Chúc Dung Dung cầm micro, nói với vẻ đầy yêu kiều: “Tôi cảm thấy bản thân rất hạnh phúc, cũng rất may mắn, có thể đứng bên cạnh người đàn ông mình yêu nhất trong giờ phút này”.

Nói được một hồi, Chúc Dung Dung bỗng chuyển đề tài. “Nhưng niềm hạnh phúc này, tôi còn muốn chia sẻ cùng một người khác nữa, bởi vì nếu không có người ấy, thì sẽ không có tôi và Dịch Kỳ ngày hôm nay.”

Chúc Tịnh nghe đến đây thì ngón tay thoáng động đậy, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao nhìn Chúc Dung Dung.

Chúc Dung Dung dường như đã nhìn thấy cô từ trước, lúc này cô ta khẽ mỉm cười nhìn về phía cô, “Tôi chân thành cảm ơn người đã giúp tôi và Dịch Kỳ quen biết và yêu thương nhau, hôm nay cô ấy cũng có mặt ở đây, để tham dự đám cưới của tôi, cô ấy thậm chí còn không quản ngại đường xá xa xôi bay từ nước Anh về đây”.

“Chúng ta cùng chào đón chị gái thân yêu nhất của tôi, Chúc Tịnh, mời chị lên sân khấu.”

Tất cả mọi người trong hội trường đều nhìn về phía bàn tay Chúc Dung Dung hướng về, túi đá chườm ở tay Chúc Tịnh bỗng chốc rơi xuống đất. Dưới ánh nhìn chằm chằm của đám đông và ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt xinh đẹp của cô không chút biểu cảm, thậm chí còn trắng bệch ra.

Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm lo lắng nhìn cô, Lăng Họa bởi tức giận quá mà móng tay đã găm sâu vào lòng bàn tay, còn Chúc Trầm Ngâm nghiến răng, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lăng Họa phải kiềm chế lại, còn mình ra sức nắm chặt lấy đôi tay lạnh toát của Chúc Tịnh.

"Chị." Chúc Dung Dung đứng trên sân khấu gọi thêm lần nữa.

Chúc Tịnh cuối cùng cũng chầm chậm đứng dậy.

Trong hội trường này, ngoài cô, Chúc Dung Dung, Châu Dịch Kỳ, Chúc Kính Quốc, Quản Tâm, còn có Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm ra, thì căn bản không ai biết chân tướng sự thật đằng sau chuyện này.

Tất cả mọi người đều cho rằng, đây chỉ là một lời mời và lời cảm ơn chân thành nhất của cô em gái dịu dàng, đáng yêu đối với chị gái mình.

Còn cô biết, chỉ có cô mới hiểu rõ trong đôi mắt Chúc Dung Dung lúc này đang ánh lên bao nhiêu ý nghĩ xấu xa và đắc ý.

Khoảng cách chỉ hơn mười mét, cuối cùng cô cũng bước lên sân khấu.

Phục vụ nghe theo yêu cầu của Chúc Dung Dung, nhanh chóng đưa cho Chúc Tịnh một ly rượu. Cô cầm ly rượu bước về phía Chúc Dung Dung, nhìn cô ta đang giơ ly rượu lên nâng ly với mình.

"Chị, cảm ơn chị, hy vọng rằng cả đời này em và Dịch Kỳ sẽ luôn sống hạnh phúc với lời chúc phúc của chị."

Chúc Dung Dung nhếch nhếch môi, uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, "Mong rằng chị sẽ chứng kiến bọn em sống đến đầu bạc răng long, vĩnh viễn không chia không lìa".

Tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, thậm chí còn làm theo Chúc Dung Dung, vui vẻ cạn sạch ly rượu vang được bày trước mặt mình để chúc mừng cho câu dâu xinh đẹp, lương thiện này.

Chúc Tịnh đứng yên tại chỗ nhìn Chúc Dung Dung, ánh đèn sân khấu chiếu lên người cô, chiếu lên gò má tái nhợt của cô.

Cô không thể chửi Chúc Dung Dung, càng không thể đánh cô ta, cô không thể làm được gì cả, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, làm một "người chị tốt".

Trong vở kịch do Chúc Dung Dung tự biên tự diễn đó, hóa ra cô chỉ đóng một vai hề hèn mọn.

Đêm thứ tám

Từ sân khấu đi xuống, Chúc Tịnh không về bàn tiệc, mà men theo cánh gà, đến phòng thay đồ của cô dâu.

Chúc Dung Dung chẳng mấy chốc được một đám phù dâu và thợ trang điểm vây quanh đi về phòng, thay bộ váy cưới thứ hai. Vừa đẩy cửa, phát hiện cô ở đó, Chúc Dung Dung có chút kinh ngạc, "Chị, sao chị lại ở đây?".

Mặt cô không chút biểu cảm, từng bước từng bước đi đến trước mặt Chúc Dung Dung.

Sau đó, dưới ánh mắt đầy ngỡ ngàng của Chúc Dung Dung, Chúc Tịnh hất thẳng ly rượu vang đang giấu sau lưng vào mặt Chúc Dung Dung bằng tốc độ nhanh như chớp khiến cô ta không kịp trở tay.

Lớp trang điểm và váy cưới phút chốc bị làm hỏng hết, Chúc Dung Dung lập tức kêu lên thất thanh, cùng với đó là tiếng ly rượu vỡ tan tành nghe đến chói tai. Chúc Tịnh xách vạt váy lên, đi thẳng ra khỏi phòng chẳng buồn dừng lại.

Mọi người trong phòng đều sững sờ vì cảnh tượng này, mấy giây sau, Chúc Dung Dung với dáng vẻ thê thảm mới đứng bật dậy, vừa chửi bới vừa đuổi theo cô ra ngoài. Lúc này, Châu Dịch Kỳ không biết nghe tin từ đâu chạy tới, nhìn thấy Chúc Tịnh đi lướt qua mình, liền chạy vội vào phòng thay đồ, chặn Chúc Dung Dung đang bừng bừng tức giận lại.

"Châu Dịch Kỳ, anh đừng có cản tôi! Anh tưởng tôi không biết anh vẫn còn thích con đàn bà đê tiện đó sao? Anh buông ra cho tôi!"

"Dung Dung, em đừng như vậy..."

* * *

Mấy lời khuyên ngăn chẳng chút sức lực của Châu Dịch Kỳ đều bị tiếng chửi rủa của Chúc Dung Dung nhấn chìm, từng tiếng từng tiếng vọng lại trong không gian khách sạn. Chúc Kính Quốc, Quản Tâm… càng ngày càng nhiều người vội vã chạy về phía phòng thay đồ, thậm chí chẳng còn ai để ý đến cô, người đang một mình đi ngược hướng đám đông.

Ra tới ngoài khách sạn, Chúc Tịnh ngồi xuống bồn hoa bên cạnh đài phun nước.

Thành phố T đêm nay thậm chí còn không có trăng, lưng cô tựa vào chiếc cột lạnh lẽo, cúi đầu, mắt nhắm nghiền lại, tựa như một người đang buồn ngủ đến không buồn động đậy, một mình đắm chìm trong bóng đêm đen mịt mùng.

Ngồi một lúc lâu, mãi cho đến khi cô cảm giác cánh tay để hở ra bên ngoài của mình lạnh cóng, cô mới từ từ mở mắt.

Chẳng biết từ lúc nào, một đôi giày leo núi nam màu cà phê đã xuất hiện trong tầm mắt cô, người đó hình như đứng đây từ lâu lắm rồi.

Trái tim cô khẽ run rẩy, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo của Mạnh Phương Ngôn đang thấp thoáng bên trong chiếc mũ áo khoác nỉ, lúc ẩn lúc hiện, đẹp đến mức có chút không chân thực.

Anh như một vị khách bộ hành trong đêm tối, còn ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào cô của anh hệt như bóng đêm kia, sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Chúc Tịnh khẽ động đậy khóe môi, anh nhẹ nhàng khoác chiếc áo lên người cô.

“Mạnh Phương Ngôn.”

Giọng nói cô lúc này trầm khàn hệt như chiếc đàn cầm cũ kĩ, “Anh rảnh rỗi thật đấy, anh thích giậu đổ bìm leo đến vậy sao?”.

Cả một quãng đường từ vườn quốc gia Yellowstone, đến thành phố T, rời đi rồi lại quay lại.

Mỗi một lần, đúng vào lúc cô trông khó coi nhất, thảm hại nhất anh đều khoanh tay đứng nhìn đầy thích thú. Cô thậm chí còn hoài nghi liệu có phải thú vui của anh là cười nhạo sự thê thảm của cô hay không nữa.

“Tôi đến để đón cái người vừa tạt rượu, chứ không phải đến đón người bị tạt rượu.” Anh thấp giọng nói: “Xem ra trí nhớ của em thực sự có vấn đề, khiếm khuyết nghiêm trọng”.

Khi nào em cần tôi, tôi nhất định sẽ lại xuất hiện.

Mấy ngày trước khi rời đi, anh đã từng nói với cô như vậy, thực ra cô không hề quên.

“Chúc Tịnh.”

Anh thấy cô không nói gì, đột nhiên chầm chậm ngồi xuống trước mặt cô, “Em cảm thấy em đã là người cô đơn nhất, đáng thương nhất trên đời này sao?”.

“Không phải sao?”, cô bật lại với giọng đầy châm chọc. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô, ban đầu cô không muốn nhìn anh, nhưng cuối cùng vẫn bị đôi mắt sáng rực đó của anh ép buộc cho bốn mắt nhìn nhau.

“Vậy thì...”, anh nói, “Em cùng tôi rời khỏi đây nhé?”. “Đợi đến lúc rời khỏi đây rồi, em lại tiếp tục làm một kẻ hèn nhát.”

Chúc Tịnh ngây người, lát sau mới trừng mắt lườm anh, “Đi đâu?”.

“Trở về nơi mà em muốn về.”

Cô nhìn vào mắt anh, nhưng lại chẳng thể nhìn thấu điều gì.

Đã từng có người ngay lần đầu tiên gặp cô đã nói, cô là một ngôi sao cô độc luôn bị che lấp, số mệnh cả đời không sáng lên được, tựa như bị lời nguyền độc ác nhất nguyền rủa, tất cả mọi người bên cạnh cô đến rồi sẽ rời đi hết.

Cô từng khịt mũi khinh thường, nhưng càng về sau lại càng tin vào lời nói đó.

Hồi lâu sau, Mạnh Phương Ngôn đột nhiên rướn người về phía trước, đưa tay ôm lấy cô vào lòng.

Cơ thể cô cứng đờ trong giây lát, nhưng không biết bao lâu sau liền dần dần thả lỏng.

Anh thuận thế kéo đầu cô tựa vào vai mình.

Phía trước là xoáy nước sâu không thấy đáy, từ giây phút cô gặp được anh, bản thân sớm đã bị cuốn vào, không tìm được đường

lui.

Dưới bóng đêm, Mạnh Phương Ngôn nghiêng đầu nhìn mái tóc dài đen mượt mềm mại của cô, anh nhếch môi, đặt tay lên đỉnh đầu cô rồi dịu dàng vuốt ve.

“Ngốc ạ.”

* * *

Bọn họ rời khỏi thành phố T vào sáng sớm hôm đó, đến London đã sang sáng ngày hôm sau.

Anh em nhà họ Tăng và Tạ Thẩm đến sân bay đón người, vốn dĩ bọn họ tưởng chỉ đón mỗi Chúc Tịnh, nào ngờ bên cạnh Chúc Tịnh lại đột nhiên khuyến mại thêm anh chàng Mạnh Phương Ngôn.

“Phương Ngôn!”, hai anh em nhà họ Tăng kinh ngạc tột độ, sau vài giây bất ngờ, hai người họ một trái một phải kẹp Mạnh Phương Ngôn ở giữa, hưng phấn đến mức ra sức lắc vai anh, “Woa! Chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại rồi!”.

“Tịnh gia, cậu đúng là kẻ háo sắc, thật sự lừa được Phương Ngôn về nhà rồi!”, Tăng Tự nháy nháy mắt với hai người, “Phương Ngôn, anh có bản lĩnh thật đấy, mới rời khỏi Yellowstone chưa được bao lâu?”.

Mạnh Phương Ngôn khẽ nhếch khóe môi, cũng không giải thích thêm gì, để mặc hai anh em họ kẹp hai bên.

Chúc Tịnh sớm đã quen với việc coi lời nói của hai anh em nhà kia như gió thoảng bên tai, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện ra ánh mắt sâu hun hút của Tạ Thẩm, anh ta đang đứng yên lặng một bên nhìn chằm chằm Mạnh Phương Ngôn bằng vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Lâu rồi không gặp”, cô giơ tay khẽ vỗ lên cánh tay Tạ Thẩm.

Tạ Thẩm thu ánh mắt lại quay sang nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị vừa rồi đã dịu dàng đi đôi chút, “Dạo này ổn không?”.

“Nói thật thì thê thảm hết mức”, cô kéo vali đi về phía trước, “Anh thì sao? Việc nhà giải quyết đến đâu rồi?”.

Tạ Thầm thoáng khựng lại, rất nhanh sau đó liền gật đầu, vừa lặng lẽ đón lấy hành lí trong tay cô, vừa đi về phía bãi đỗ xe.

Mới quen biết gần một năm nay, anh ta trước giờ vẫn ít nói như vậy, tính cách hướng nội khó gần, Chúc Tịnh cũng quen với sự yên tĩnh khi ở bên cạnh anh ta rồi.

Mạnh Phương Ngôn đi phía sau lưng họ lúc này cũng thu lại ánh mắt nãy giờ vẫn nhìn Tạ Thầm, đôi mắt nâu khẽ sáng lên một chút, anh cúi đầu xuống nhưng lại bị anh em nhà họ Tăng bắt quả tang.

"Anh Phương Ngôn, ghen rồi sao?" Tăng Kỳ nháy mắt, vờ ra vẻ thậm thà thậm thụt nói, "Ở trường em anh Tạ Thầm cũng được yêu quý lắm đấy, chỉ là từ trước đến giờ anh ấy không hay nói chuyện với con gái, mấy năm nay em mới chỉ nhìn thấy anh ấy cười duy nhất với Tịnh gia thôi".

Tăng Tự bồi thêm, "Tôi cảm thấy Tạ Thầm giống kiểu người âm thầm bảo vệ, nhưng điều đấy không có nghĩa là anh ấy sẽ không ra tay vào thời khắc quan trọng. Phương Ngôn, anh phải giữ Tịnh gia cho chắc vào đấy, anh cũng biết rồi đấy, cô ấy vừa mới bị một gã cặn bã làm tổn thương sâu sắc".

"Ừm." Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng mỉm cười rồi gật đầu, "Tôi biết".

* * *

Đến nhà Chúc Tịnh, Tăng Kỳ và Tăng Tự đặt hành lí xuống, viện cớ để cho Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn nghỉ ngơi, liền kéo Tạ Thầm rời đi.

Trước khi đi, Tạ Thầm đứng ở trước cửa nhìn Chúc Tịnh nói: "Cần gì thì gọi điện thoại cho anh".

"Vâng", cô gật đầu, "Thứ hai gặp lại ở trường".

Đóng cửa lại, cô vào bếp rót nước, vừa bước vào bếp đã thấy Mạnh Phương Ngôn đang cầm cốc nước, tựa lưng vào kệ bếp, nửa cười nửa không chăm chú nhìn cô.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ghê tởm đó", cô lườm anh. "Tạ Thầm nói em gọi điện cho anh ta, chứ không phải là gọi điện cho bọn họ", anh đặt cốc nước xuống, "Quan hệ hai người tốt vậy sao?".

Cô cụp mắt rót nước, động tác lanh lẹ, thuần thục, “Liên quan gì đến anh”.

Cô nói xong nhưng không nghe thấy anh đáp lại, vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện ra anh đã tiến lại gần.

Mạnh Phương Ngôn đưa hai cánh tay ra chống xuống hai bên sườn cô, vì chiều cao của anh, cơ thể anh dường như đang bao trọn lấy cả người cô.

“Trong nhà em có đàn ông, sao anh ta còn bảo em gọi điện cho anh ta?”, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô thoáng giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn vờ như không có gì, “Nhà tôi có đàn ông sao?”.

Anh trầm mặc mấy giây, đột nhiên híp mắt cười rồi nắm lấy bàn tay cô, “Em nói như thế làm tôi tổn thương quá”.

“Mạnh Phương Ngôn”, cô lạnh lùng hất tay anh ra, “Đùa thì cũng vừa phải thôi, vì anh đã giúp tôi lúc ở cửa hàng quần áo, nên món nợ ở Yellowstone tôi không tính sổ với anh nữa, chúng ta không ai nợ ai. Từ thành phố T về đến đây, giờ cũng nên đường ai nấy đi rồi”.

Anh nhún vai, “Anh không định rời khỏi đây”.

Cô nghe anh nói vậy thì ngây người mất mấy giây, chau mày nói: “Cho tôi một lí do để anh phải ở lại nhà tôi, tôi không tin anh không có chỗ nào để đi”.

Anh còn chưa chắc được tính là bạn bè, nói chi đến là tình nhân của cô? Trai bao thì càng không phải, lấy cớ gì mà sống chung với cô?

“Tôi biết rửa bát, nấu cơm, quét dọn, mua đồ dùng sinh hoạt cần thiết”, anh khóa cô trong vòng tay mình, chậm rãi nói từng câu từng chữ, “Tôi có thể uống rượu cùng em mỗi khi em buồn, nói chuyện với em mỗi khi em vui vẻ, làm chỗ xả stress mỗi khi em tức giận, bảo vệ em mỗi khi em gặp nguy hiểm”.

Cô không phải là chưa từng được nghe những lời đường mật ngọt ngào như thế này từ miệng những gã đàn ông khác, nhưng giờ đây, khi phải đối diện với người đàn ông này, trái tim cô bỗng dao động.

“Thế thì chi bằng tôi đi tìm bảo mẫu còn hơn? Hoặc tìm đại một người đàn ông nào đó thích tôi tới đây”, cô né tránh ánh mắt anh.

Anh cười nói, “Em không thích bọn họ”.

“Tôi cũng đâu có thích anh”, cô cười lạnh lùng.

Anh nhìn cô, “Nếu như em muốn tìm một người để an ủi, xoa dịu nỗi đau của mình, tôi hy vọng em sẽ lợi dụng tôi, chứ không phải bất kỳ người đàn ông nào khác”.

Phòng bếp tĩnh lặng đến mức chỉ còn nghe thấy tiếng vòi nước tí tách từng giọt rơi xuống, cô cứ thế nhìn chằm chằm vào mắt anh.

“Mạnh Phương Ngôn, anh thích tôi sao?”

Một lát sau, cô cuối cùng mới cất lời bằng giọng nói không chút cảm xúc.

“Em nói thử xem?”, anh chăm chú nhìn cô.

“Tôi sẽ không tin đâu”, cô lắc đầu, “Đừng có nói với tôi cái gì mà tình yêu sét đánh, cái gì mà lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tôi tuyệt đối không tin. Vài bữa nữa anh gặp được mấy cô gái hấp dẫn, anh sẽ nói mấy lời y hệt như hôm nay đã nói, bản tính của đàn ông là như vậy”.

“Em đang thuyết phục tôi, hay là đang thuyết phục chính mình?”, anh nói, “Nếu em đã không còn gì để mất, thì tại sao không dám đem tôi ra bù đắp vào cuộc sống trống rỗng của em? Em có dám nói lần đầu tiên lúc em gặp tôi ở Yellowstone, em đã không muốn thử chơi đùa với tôi?”.

Người đàn ông này đáng sợ ở chỗ anh dường như nhìn thấu từng tế bào trên cơ thể cô, lần này cũng vậy, anh dùng những lời nói khiến cô không cách nào phản bác nổi để hạ gục cô.

Vào đúng lúc tâm tư cô đang trào dâng lên từng đợt sóng dữ dội, anh rất đúng lúc bồi thêm câu nói cuối cùng, “Sao không thử đánh cược một phen xem tôi có thực sự khiến em rung động hay không?”.

Nghe ra thì có vẻ đây đúng là một cuộc mua bán hay ho. Cô sẽ thắng nếu như cô không chút động lòng với anh, cô có thể khiến anh rời khỏi cuộc sống của mình, không còn dây dưa với nhau nữa.

Còn nếu cô thua, thì cùng lắm là có thêm một gã người tình đồng sàng dị mộng, thời gian lâu dần không thể đi tiếp cùng nhau sẽ tự động chia ly.

Còn trái tim cô đã chết từ lâu rồi, làm sao mà cô có thể thua cho được?

"Một tháng", cô giơ một ngón tay về phía anh, "Tôi thắng thì cầm hành lí của anh rồi cút khỏi đây".

Anh gật đầu, không tỏ thái độ gì, "Vừa rồi quên mất không nói, tôi còn có thể làm ấm giường." Cô nhìn anh mấy giây, cười hì hì rồi giơ ngón giữa về phía anh.

* * *

Anh giúp Chúc Tịnh mang hành lí vào phòng ngủ, cô cầm quần áo đi tắm. Mạnh Phương Ngôn dọn hành lí của mình vào phòng nghỉ của khách.

Ngoài cửa sổ vẫn là bầu trời âm u quen thuộc của xứ sở sương mù, mờ mịt đến mức không thể nhìn rõ mấy căn nhà cách đó không xa. Anh tựa mình bên thành cửa sổ, ngắm nhìn thành phố vốn đã vô cùng quen thuộc với mình.

Tại nơi đây anh đã chứng kiến biết bao lần mặt trời mọc rồi lại lặn, bao chuyện buồn vui ly hợp, còn có cả sự chia lìa sinh tử.

Anh vẫn luôn là "người ngoài cuộc" giỏi nhất, vĩnh viễn là như vậy.

Anh tự nói với chính mình.

Phòng tắm nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy, lúc lâu sau, anh cụp mắt xuống lấy di động ra, soạn một đoạn tin nhắn dưới dạng mật mã.

【To L: Đã xâm nhập.】

Đêm thứ chín

Hai ngày cuối tuần trôi qua trong bình yên, Mạnh Phương Ngôn tỏ ra quân tử một cách bất ngờ, cũng không có bất kỳ hành động nào vượt quá giới hạn, chỉ có điều mỗi sáng thức dậy Chúc Tịnh phát hiện ra trong nhà còn có sự tồn tại của một người khác, ít nhiều vẫn có chút không quen.

“Hôm nay có trứng ốp la và thịt xông khói”, đợi cô ngồi xuống bàn ăn, anh bê một đĩa đồ ăn sáng thịnh soạn từ trong bếp ra đặt xuống trước mặt cô, “Còn có cả sữa nữa.”

“Americano hay là Cappuccino?”, anh đặt cốc xuống rồi hỏi cô.

Chúc Tịnh trầm mặc mấy giây, cầm dao nĩa lên rồi nói: “Americano.”

Trên bàn có mấy tờ báo tin tức trong ngày, cô cầm một tờ, lật ra, đọc một lát, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng ngay đến đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, “Mặc quần áo của anh cho nghiêm chỉnh vào”.

Thanh thiên bạch nhật, anh ở nhà mặc độc chiếc áo choàng tắm cài hờ, ngực trắng sáng đến mức dường như có thể phản quang.

Mạnh Phương Ngôn đang cầm cốc cà phê thưởng thức liền đặt xuống, khẽ cười nói: “Em khách khí quá rồi, cứ ngắm nhìn thoải mái, không thu tiền đâu”.

Chúc Tịnh ngay cả lườm anh một cái cũng chẳng buồn lườm, nghĩ đến việc lát nữa phải đến trường rồi, coi như không phải nhìn thấy gương mặt muốn ăn đòn của anh, nên cố giữ cho đôi tai được thanh tịnh.

“Lát nữa tôi đưa em đi”, anh lại nói.

Cô nhận lời, ăn sáng xong liền vào phòng thay đồ.

Lúc ra ngoài, thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề, còn đeo thêm cặp kính không viền, khuôn mặt vốn điển trai đầy khí chất thường ngày giờ còn thêm chút vẻ trí thức.

Trước giờ cô chưa từng hỏi rốt cục anh làm nghề gì, hai ngày nay cô ở nhà nghỉ ngơi, anh cũng không hề bước chân ra ngoài. Có lần tình cờ cô thấy cửa phòng anh mở, cũng chỉ thấy anh luân phiên gõ bàn phím của bốn cái máy tính trên bàn.

Từ trước đến giờ, cô đoán nghề nghiệp của anh nếu không phải là hacker hay lập trình viên, thì cũng là công việc gì đó thoải mái có thể rời khỏi vị trí làm việc. Cho dù thế nào, thì tính chủ động của công việc đó cũng rất cao, mới có đủ thời gian cho anh đến làm phiền cô.

Đến trường rồi, cô tháo dây an toàn định xuống xe nhưng lại bị anh nắm lấy cổ tay.

"Không có goodbye kiss[6] à?", Mạnh Phương Ngôn chỉ chỉ lên mặt mình.

[6] *Nụ hôn tạm biệt.*

Cô nhún vai, "Nếu còn không buông tay thì tôi sẽ động thủ đấy".

Anh buông lỏng bàn tay đang nắm lấy tay cô, " Tôi sợ quá!".

Đáp lại anh dĩ nhiên là tiếng đóng cửa rung trời lở đất của cô.

Mạnh Phương Ngôn cong môi cười, nhìn theo cô mãi cho tới khi cô bước vào cổng trường mới thôi. Lúc này anh mới lái xe đến bãi đỗ xe cách đó không xa, dừng xe lại rồi xuống xe.

* * *

Thay quần áo xong bước vào phòng thí nghiệm, anh em nhà họ Tăng và Tạ Thầm cũng đã đến, Chúc Tịnh chào hỏi bọn họ rồi đi đến bàn thí nghiệm của mình.

"Hôm qua mình nghe Peck nói, giảng viên hướng dẫn phòng thí nghiệm kỳ này hình như đổi người rồi", Tăng Tự tay cầm ống nghiệm nhưng mồm vẫn không quên tám chuyện, "Giảng viên hướng dẫn lần trước bị phát hiện quan hệ với nữ sinh viên ở trong phòng thí nghiệm, nên lập tức bị đuổi việc".

Tăng Tự cố tình nhấn mạnh hai chữ "quan hệ", giữa phòng thí nghiệm yên ắng có thể nghe rõ mồn một. Chúc Tịnh nghe mà sặc một cái, suýt chút nữa đánh rơi cái cốc đong xuống đất, "... Tăng Tự, cậu nói năng giữ ý một chút có được không?".

"Thế này còn không đủ ý tứ à? Mình đâu có dùng tiếng Trung đâu!"

Tăng Kỳ đứng bên cạnh cũng ba hoa chen vào, "Không biết giảng viên hướng dẫn mới thế nào nhỉ, nếu lại là ông thầy đầu hói nữa thì chán chết. Gì thì, tên giảng viên tồi đợt trước trông cũng không đến nỗi nào".

"Mọi người đến làm thí nghiệm hay đến xem người mẫu biểu diễn", Tạ Thẩm nãy giờ im lặng bỗng nhiên lạnh lùng ném vào một câu, "Thi cuối kỳ không muốn qua nữa rồi sao?".

Tăng Tự và Tăng Kỳ cuối cùng cũng im bặt, bắt đầu ngoan ngoãn vùi đầu làm thí nghiệm.

Chúc Tịnh giơ ngón tay cái về phía Tạ Thẩm, vừa định đẩy cái cốc đong trong tay về phía anh, liền nghe thấy tiếng cửa phòng thí nghiệm bị kéo ra.

Nhìn thấy vị giảng viên hướng dẫn mãi mới xuất hiện này, cả phòng thí nghiệm đều cất lên tiếng trầm trồ kinh ngạc khe khẽ.

Chúc Tịnh đang đứng quay lưng lại với cửa phòng thí nghiệm, tay cầm dụng cụ nên không quay lại nhìn, chỉ cúi đầu vừa làm vừa hỏi anh em Tăng Tự, "Ai thế, xấu quá? Bị dọa đến mức ngơ ra thế à?". "... Tịnh gia..."

Lát sau, bên tai liền vang lên tiếng nói yếu ớt của Tăng Kỳ. "Hả?"

"... mình khuyên cậu nên tự ngẩng đầu lên mà nhìn", giọng nói Tăng Tự có chút kì lạ, cảm giác như đang cố kìm nén để không bật cười.

Cô đặt dụng cụ thí nghiệm trong tay xuống, quay người lại, liền nhìn thấy người đàn ông mới vừa mười phút trước còn tạm biệt mình trước cổng trường giờ đang mặc chiếc áo blouse trắng, nho nhã đứng trước cửa phòng thí nghiệm.

Chúc Tịnh cảm giác như cổ họng mình bị mắc xương cá, Mạnh Phương Ngôn vẫn cái dáng vẻ nghiêm túc đó đứng mỉm cười nhìn cô.

Anh vẫn còn cười được! "Trời à! Là Meng!" Có vài cô gái cùng đi trong chuyến du lịch đến Yellowstone cũng có mặt trong phòng thí nghiệm, lúc này tâm tư đâu mà đi làm thí nghiệm, họ liên tục gọi tên Mạnh Phương Ngôn - người đã từng cướp đi hồn phách của bọn họ.

"Meng, sao anh lại đến làm giảng viên hướng dẫn của bọn em vậy?" Mấy cô gái lập tức nhao tới, nhiệt liệt chào đón vị giảng viên hướng dẫn mới.

Anh đặt quyển sách trong tay xuống, kiên nhẫn trả lời, "Sau khi từ Yellowstone trở về Anh, tôi muốn thay đổi công việc, bạn bè liền giới thiệu tôi đến ứng tuyển vào vị trí này".

"Vậy mà anh thực sự đã trúng tuyển rồi? Chẳng phải chuyên ngành của anh là máy tính sao?"

"May mắn."

Nhẹ nhàng nói xong câu đó, anh liền khẽ vỗ tay, "Được rồi, màn hỏi và trả lời đã kết thúc, bài học hôm nay bắt đầu, bây giờ mời các bạn về bàn thí nghiệm của mình".

Chúc Tịnh vốn đang ở trạng thái không thể tin nổi lúc này cũng đã hoàn hồn trở lại, chẳng buồn liếc nhìn anh lấy một cái, mặt vô cảm đeo khẩu trang và kính làm thí nghiệm lên.

Nội dung thí nghiệm hôm nay là lát cắt thần kinh não bộ của chuột, Chúc Tịnh nhìn con chuột sống sờ sờ trước mặt, trước khi bắt tay vào làm cô âm thầm cầu nguyện cho nó được siêu thoát.

"Chẹp chẹp, các nữ bác sĩ quả thực là ra tay độc ác." Không biết từ lúc nào Mạnh Phương Ngôn đã vòng ra sau lưng rồi thì thầm bên tai cô.

Chúc Tịnh cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cầm con dao nhỏ trong tay lên, "Ừm, cho nên nếu mà anh còn nói thêm câu nào nữa, thì thứ mà con dao này cứa phải sẽ là cái cổ của anh."

Khuôn mặt Mạnh Phương Ngôn thoáng ánh lên nét cười, nhưng rồi cũng lập tức im lặng.

Trước khi thí nghiệm kết thúc, anh thật sự không quấy rầy cô nữa, đợi cô đánh kí hiệu cho các lát cắt đại não của con chuột xong, kéo khẩu trang xuống, đa số mọi người cũng đã làm xong thí nghiệm của mình.

“Ai làm xong thí nghiệm có thể về trước, Venus em đi theo tôi”, Mạnh Phương Ngôn đứng trước phòng thí nghiệm nói.

“Hì hì…”

Anh em họ Tăng lập tức bật cười một cách xấu xa.

* * *

Chúc Tịnh lúc này mặt nặng như chì, nào ngờ cô còn chưa kịp lên tiếng cãi lại, đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng khác vang lên sau lưng cô.

“Lát nữa V còn hai tiết học, năm phút nữa bắt đầu”, Tạ Thẩm nói.

Mạnh Phương Ngôn điềm nhiên, đạo mạo đẩy gọng kính nói: “Tôi biết, tôi sẽ cùng em ấy vừa nói chuyện vừa đến phòng học của môn tiếp theo”.

Đôi môi mỏng của Tạ Thẩm mím chặt lại thành một đường thẳng.

“… cũng chỉ có anh Phương Ngôn mới có thể đường đường chính chính dùng quy tắc ngầm trước mặt mọi người để đối phó với Tịnh gia”, Tăng Kỳ len lén trốn ra đằng sau cười sằng sặc.

“Tiểu Thất, mình nghe thấy rồi đấy.”

Chúc Tịnh lạnh lùng quay sang lườm Tăng Kỳ, sau đó dưới cái nhìn đầy quỷ quái của tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm, cô thật sự cùng Mạnh Phương Ngôn rời đi.

Hai người ra khỏi phòng thí nghiệm, bước về phía cầu thang bộ.

“Mạnh Phương Ngôn”, bước tới cửa thang bộ, cô xoay người lại, “Đây là trường học, không phải Di Hồng Viện[7]”.

[7] Di Hồng Viên là nơi ở của nhân vật Giả Bảo Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng.

Anh khoanh tay, ung dung nói: “Em có còn nhớ cái đêm ở thành phố T, sau khi đưa em từ cửa hàng quần áo về khách sạn rồi tôi liền rời đi. Đêm đó tôi đi máy bay về Anh, là để phỏng vấn vào vị trí này”.

Cô thoáng khựng lại, “Ý anh muốn nói anh thực lòng đến đây để làm một người giáo viên nhân dân mẫu mực?”.

“Tôi muốn lên giường với em thì có thể giải quyết ở nhà em, sao phải mất công chạy đến trường em”, anh nhướn mày, “Trừ khi là tôi muốn đánh dã chiến”.

* * *

Chúc Tịnh không muốn nói thêm bất cứ câu nào với người này nữa, gân xanh trên trán cô nổi cả lên, cô vung tay đi thẳng xuống tầng.

“Chúc Tịnh”, anh gọi giật cô từ phía sau, ở một góc khuất cô không nhìn thấy ánh mắt anh đang dần tối lại, “Sau khi em hết tiết, tôi sẽ đợi em ở bãi đỗ xe B, đừng có đi một mình”.

Thấy cô rời đi, Mạnh Phương Ngôn liền giơ tay cởi áo blouse trắng ra.

Sinh viên trong phòng thí nghiệm lục tục rời đi hết, anh đóng cửa phòng thí nghiệm lại, rồi đi đến một phòng thí nghiệm khác ngược với hướng cầu thang.

Đi được nửa đường, đột nhiên bước chân anh khựng lại. Cái lưng lúc trước còn thoải mái của anh đột nhiên căng cứng, quan sát thật kỹ, cả cơ thể anh trong nháy mắt đã biến đổi sang một tư thế hoàn toàn khác với lúc thường ngày.

Giống như con báo luôn trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, còn chưa lại gần đã có thể ngửi thấy được mùi nguy hiểm.

Bên trong thang bộ vắng lặng không một bóng người, anh nhắm mắt lại, cảm nhận một lúc rồi đột nhiên cất giọng, “Ra đi”.

Mấy giây sau, có tiếng bước chân đi trên hành lang.

Mãi đến khi nghe tiếng bước chân dừng lại phía sau lưng mình thì anh mới quay lưng lại nhìn thẳng vào đối phương.

Đó là một cô gái da trắng, mặc chiếc quần bò và áo phông đơn giản, cột tóc đuôi ngựa, diện mạo bình thường, không có điểm gì nổi trội, chỉ có điều ánh mắt luôn lặng lẽ nhìn vào mắt anh.

Hai bên im lặng một hồi, bờ môi mỏng của anh mới khẽ nhếch lên nói: “Moon”.

Gương mặt cô gái da trắng toát lên vẻ kinh ngạc.

Ba giây sau, dường như cô ấy khẽ thở dài một tiếng, sau đó giơ tay

trái đặt lên cằm mình.

Mạnh Phương Ngôn nửa cười nửa không nhìn cô đưa tay xé bỏ lớp mặt nạ da người, biến thành một diện mạo hoàn toàn khác. Vẫn là người da trắng, nhưng từ mắt, mũi, làn da... hoàn toàn là một con người khác.

Điệp viên Moon, một cô gái người Anh với dung nhan xinh đẹp hệt như ánh trăng rằm, cô ấy là một trong những đồng đội của anh trong nhiệm vụ lần này.

Moon nhìn anh, đung đưa chiếc mặt nạ trên tay rồi bĩu môi nói, "Xem ra em vẫn chưa đạt tiêu chuẩn rồi, bước chân tạm thời chưa nói, ngay cả mặt nạ cũng bị anh phát hiện, rốt cục là sao nhỉ?".

Anh cười nhàn nhạt, " Thần thái không tự nhiên." "Haizz... không hổ danh là cao thủ thay đổi khuôn mặt, trên đời này có lẽ cũng chỉ có anh là người duy nhất khi thay đổi khuôn mặt, ngoài anh ra người khác không thể nào phát giác ra được."

Moon thu chiếc mặt nạ lại, "Rất nhiều tổ chức muốn giết anh, nhưng lần nào xuất hiện anh cũng đeo mặt nạ, bọn họ không hề biết gương mặt thật sự của anh trông như thế nào, còn những người đã từng được nhìn thấy khuôn mặt thật của anh thì ngoài bọn em ra đều đã chui vào quan tài cả...".

"Ý em muốn nói là diện mạo thực sự của anh đẹp quá à?", anh bước về phía trước, ra hiệu cho cô ấy đi theo.

Moon lườm anh một cái, cười đầy láu cá nói: "Phải nói là... có vẻ như không ai ngờ được Chiến Thần lại trông... không ngang tàng tí nào? Không có sẹo do bị chém, không bị hủy hoại nhan sắc, thậm chí ngay cả mấy sợi râu lún phún cũng không có".

Hai người cùng nhau vào phòng thí nghiệm ở cuối hành lang, anh nhìn phòng thí nghiệm đang khóa cửa, quay sang Moon nói: "Có đem đến không?".

Moon gật gật đầu, đặt dụng cụ công nghệ cao loại nhỏ vào tay anh, "Kermid sáng sớm nay đã quét chứng thực, mọi thành phần vật chất trong phòng thí nghiệm này đều vượt quá giới hạn cho phép của vật chất hóa học quy định. Có thể vẫn còn đọng lại dung dịch nguy hiểm do Ghost nghiên cứu điều chế".

"Tối mai sau khi hết tiết học anh sẽ đến đây", anh thu dụng cụ lại, "Em và Kermid canh chừng bên ngoài tòa nhà thí nghiệm, đừng

vào trong".

Moon hình như định đưa ra ý kiến phản đối, nhưng lại bị nét mặt trầm tĩnh của anh ngăn lại nên không lên tiếng nữa.

"Tin nhắn L gửi anh đã đọc chưa?", sau khi ra khỏi lối thoát hiểm, Moon đi đằng sau anh nói, "Gần đây London có mấy vụ cháy nổ bất thường, đều nhắm vào đối tượng là nhóm học sinh sinh viên".

"Là do Ghost lên kế hoạch sao?", anh hỏi.

"Trước mắt vẫn chưa chắc chắn, bởi vì chưa có chứng cứ xác thực có thể chứng minh là có liên quan đến Ghost, vẫn đang trong quá trình điều tra. Nhưng nếu có liên quan đến Ghost, thì đồng nghĩa với việc chỉ số nguy hiểm của Ghost lại tăng thêm một chút rồi."

"Liệu có phải có liên quan đến dung dịch đó?"

"Có thể."

Đi đến lối thoát hiểm, Mạnh Phương Ngôn quay người lại, "Trong số những sinh viên bị hại có sinh viên của trường này không?".

Moon nghĩ một lát, đôi mắt màu xanh lục nheo lại, "Hình như là có… có hai người, mà còn là nữ!".

Sắc mặt của anh có chút thay đổi rất khó để nhận ra. "Anh đi trước đây", anh chào tạm biệt, "Moon, chú ý an toàn."

"Đợi chút."

Đúng lúc anh đang định rời khỏi lối thoát hiểm, Moon đột nhiên gọi giật anh lại, "Anh đang lo lắng cho cô gái người Trung Quốc đó sao?".

Anh đứng quay lưng về phía cô ấy, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, không có tiếng đáp lại.

"Anh đang thực hiện nhiệm vụ, mọi thứ anh làm đều là phục vụ cho nhiệm vụ lần này", sắc mặt Moon chợt dấy lên vẻ không cam lòng, còn thêm một chút tình cảm không thể che đậy.

"Anh không thể để mất đi sự bình tĩnh của một 'người ngoài cuộc', vĩnh viễn không thể, Mars."

Đêm thứ mười

Sau khi buột miệng nói ra câu đó, Moon lập tức im lặng, có chút hoảng sợ nhìn bóng lưng cứng đờ, không chút nhúc nhích của Mạnh Phương Ngôn.

Cô biết, với tư cách là đồng đội của Mạnh Phương Ngôn, cô hoàn toàn không thể nói chuyện với đội trưởng của mình như vậy.

Còn Mạnh Phương Ngôn lại không hề nổi giận giống như cô dự đoán, ngược lại anh nhanh chóng đáp lời một cách bình thản, "Cảm ơn sự quan tâm của em, Moon".

Nói xong câu này, anh không nói thêm lời nào nữa, cứ thế rời khỏi lối thoát hiểm.

Moon đứng trong hành lanh vắng lặng không bóng người, cơ thể căng thẳng dần được thả lỏng, nhưng trong lòng lại có cảm giác nhói đau.

Người mà cô sùng bái, là điệp viên giỏi nhất trên thế giới này.

Thân phận của anh không cho phép anh nảy sinh một chút tình cảm với bất kỳ người hay vật nào. Thế nên, việc anh gây tổn thương cho một người nào đó cũng đơn giản, đau đớn hệt như cách anh lấy mạng người ta vậy.

Người đàn ông này quá lạnh nhạt, cô có nằm mơ cũng không cách nào có được một lần quay đầu đáp lại của anh.

* * *

Chúc Tịnh về đến nhà chưa được năm phút, liền nghe thấy tiếng cửa mở.

Mạnh Phương Ngôn cầm chìa khóa xe bước vào, đứng ở cửa ra vào nhìn cô, "Tôi đã nói với em là đứng ở cổng trường đợi tôi cùng về."

Cô cởi áo khoác ra, "Chân mọc ra từ người tôi, tôi muốn đi về một mình không được sao?".

"Chẳng có gì khác biệt, xe taxi của em đi phía trước, tôi lái xe đi theo sau."

Chúc Tịnh không nhịn nổi nữa, bực dọc nói: "Mạnh Phương Ngôn, anh đừng có quá đáng, anh là bố tôi chắc? Bố ruột của tôi cho dù tôi có chết ông ấy cũng không quan tâm, nếu như anh muốn hạn chế sự tự do của tôi, thì ngay bây giờ mời anh cút đi cho".

"Xem ra gần đây em không xem tin tức rồi", anh bước vào nhà, bỏ chìa khóa xe xuống bàn, "Trong trung tâm thành phố London xảy ra nhiều vụ nổ, đối tượng bị nhắm đến là đám sinh viên có độ tuổi như em, trong trường em đã có hai nữ sinh viên bị hại".

Cô nghe vậy thì trầm mặc mất một lát, sau đó vào phòng ngủ thay đồ, "Tôi không may mắn đến mức ấy đâu".

"Em đã từng xem 'Final destination' chưa? Nếu như Tử Thần đã chọn em, thì em chắc chắn sẽ chẳng có sức mạnh mà chống cự", con ngươi anh dần tối đi, "Cho dù có uống hớp nước thôi em cũng có thể chết".

Bình thường anh đều tỏ vẻ bất cần, không quan tâm, nhưng hôm nay lại nói một mạch nhiều như vậy, bước chân đến cửa phòng ngủ của Chúc Tịnh cũng dừng lại, cô quay đầu nhìn.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, cô nói, "Anh đang quan tâm đến tôi?".

"Mạnh Phương Ngôn, anh nhớ cho kỹ, tôi là một con sói mắt trắng[8] không thể thuần phục điển hình, luôn bị người người ghét bỏ, anh có tốt với tôi hơn nữa, tôi cũng không bận lòng."

[8] Sói mắt trắng thường để chỉ người vong ân bội nghĩa, qua cầu rút ván, lấy oán báo ân.

"Lòng tốt của anh đối với tôi, chi bằng dùng cho những người phụ nữ khác đi, tôi nghĩ bất kỳ ai trong số họ cũng sẽ đáp trả anh nhiều hơn tôi có thể."

Nói xong, cô đi thẳng vào phòng ngủ rồi đóng cửa không buồn quay đầu lại.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cánh cửa đóng im ỉm chỉ biết lắc đầu,

một hồi sau mới bất đắc dĩ mỉm cười.

Sao trên đời này lại tồn tại người phụ nữ vừa không hiểu chuyện vừa lạnh lùng như vậy chứ?

Ngày hôm sau, sau khi tan học, âm thầm bảo vệ cô gái không có lương tâm kia về nhà, Mạnh Phương Ngôn từ sườn nhà chui vào cửa sổ phòng mình.

Nửa tiếng sau, một anh chàng da trắng tướng mạo không có gì đặc biệt, lưng đeo ba lô nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Mạnh Phương Ngôn đưa tay vuốt vuốt lại lần cuối khuôn mặt đã được đeo mặt nạ của mình, rồi mở tai nghe mini đang đeo trên tai ra.

"Nghe rõ tiếng tôi nói không?"

Anh vừa bước về phía trường học, vừa thấp giọng nói.

"Báo cáo, nghe… nghe rõ!", bên trong tai nghe đột nhiên truyền đến một giọng nam trong trẻo, còn nghe ra cả chút xúc động, "Điệp viên Mars, xin chào, em… em là Ker…".

"Kermid", anh thẳng thừng gọi tên đối phương, "Thiếu niên thiên tài của phòng kỹ thuật, ngưỡng mộ đã lâu".

Kermid dường như càng kích động hơn, nói năng cũng không còn rành mạch, "Điệp viên Mars! Em… em trước giờ vẫn luôn muốn được cùng đội với anh!".

"Gọi tôi là Mars là được rồi", Mạnh Phương Ngôn nhếch nhếch khóe miệng, "Moon?".

"Có em", giọng nói của Moon ngay lập tức liền vang lên trong tai nghe, "Em ở trên tầng thượng tòa nhà phía sau tên ngốc Kermid".

"Cô mới là đồ ngốc ấy!", cậu thiếu niên Kermid giận dữ, "Bài kiểm tra cuối kỳ môn Văn hóa trước khi vào Cục cô chép của tôi đấy!".

"Thế thì sao chứ? Bây giờ tôi đã là điệp viên ngoại tuyến rồi, còn cậu ngày ngày vẫn chỉ biết ôm cái máy tính cũ nát của mình, nếu không phải lần này Cục trưởng cho cậu cơ hội hỗ trợ Mars, thì giờ này cậu vẫn đang ở trong đống đất đấy."

"Cô!"

Thấy hai người cãi nhau càng lúc càng kịch liệt, Mạnh Phương Ngôn cuối cùng lên tiếng ngăn lại, "Thôi được rồi".

Kermid bị thần tượng nhẹ nhàng nhắc nhỏ, lập tức nghiêm túc đến mức thở cũng không dám thở mạnh.

Bước chân Mạnh Phương Ngôn rất nhanh, chỉ khoảng hai mươi phút sau đã đến trước cổng trường.

"Mars, thông qua bản đồ vệ tinh mà Kermid gửi đến, tòa nhà thí nghiệm căn bản đã không còn ai, chỉ còn đèn ở phòng bảo vệ dưới tầng vẫn sáng", Moon hạ giọng nói.

"Ừm", anh nói, "Giúp anh tìm một lối vào".

"Mé bên trái tầng một tòa nhà thí nghiệm có một cửa thông gió, đủ để một người chui vào", giọng nói Kermid vẫn còn chút căng thẳng, nhưng đã bước vào trạng thái làm việc, "Mars, anh có thể đến thẳng phòng thí nghiệm mục tiêu từ cửa thông gió đó".

Dưới ánh nắng chiều, tòa nhà nhuộm một màu vàng nhàn nhạt. Mạnh Phương Ngôn lấy dụng cụ từ trong ba lô ra, vài ba động tác đơn giản đã tháo xong nắp đậy cửa thông gió, lấy dây kéo ra, mượn lực bò vào trong.

"Găng tay mới dùng có tốt không?", anh lấy đôi găng tay phòng kỹ thuật mới nghiên cứu ra đeo lên, "Nghe nói cậu tham gia vào việc cải tiến nó?".

Kermid lập tức như chú cún con vẫy đuôi xun xoe trước mặt thần tượng, "Chắc chắn rồi ạ! Mars, anh mau thử xem, độ hút tốt đến mức không thể tốt hơn. Em nói anh nghe, đôi găng tay này sử dụng chất liệu SPD tiên tiến nhất hiện nay và..." .

"Kermid, cậu có thể bớt lời đi chút được không, tôi không nghe rõ Mars nói gì nữa rồi", Moon lên tiếng châm chọc, "Đường đường là đàn ông con trai sao mà cứ như mấy bà cô lắm chuyện vậy?".

Phòng thí nghiệm mục tiêu nằm ở tầng 4, Mạnh Phương Ngôn nhanh chóng dừng lại ở vị trí được chỉ định, dễ dàng dỡ bỏ nắp đậy cửa thông gió ở phòng thí nghiệm.

"Mars, nhân viên an ninh đi tuần chỉ cách vị trí phòng thí nghiệm của anh khoảng hai mươi mét."

Anh bình tĩnh hạ cánh xuống sàn nhà phòng thí nghiệm, rất

nhanh sau đó liền nghe thấy Kermid thấp giọng nhắc nhở.

“Ừm.”

Đáp lại cậu ta một tiếng, anh liền ngồi xổm xuống, ẩn mình ở gần bàn thí nghiệm phía sau cùng.

Mấy phút sau, nhân viên bảo vệ mở cửa căn phòng thí nghiệm này, lướt qua một vòng thấy không có người và không có vấn đề gì bất thường, liền nhanh chóng đóng và khóa trái cửa lại.

“Chất bị cấm nằm trong vách tường sau khi mở ngăn kéo thứ ba của tủ đựng đồ”, Kermid nói.

Mạnh Phương Ngôn ngồi dậy, chiếc tủ đựng đồ ở góc bên trái phòng thí nghiệm ngay lập tức rơi vào tầm mắt anh.

“Là chiếc tủ màu trắng đúng không?”

“Đúng vậy.”

Anh bước chân rất nhẹ, tiến lại gần chiếc tủ đựng đồ màu trắng.

Lần theo vị trí Kermid đã nói, anh mở ngăn kéo thứ ba ra, cẩn thận rút viên gạch trông rõ ràng lỏng lẻo nhất trên tường ra, quả nhiên liền nhìn thấy một dãy các lọ thủy tinh đựng đầy dung dịch.

Anh lấy hộp đựng dung dịch từ trong ba lô ra.

“Mars, những dung dịch này là các loại khác nhau, anh phải lấy về hết.”

“Ừm.”

Anh đáp lại một tiếng rồi bắt đầu lấy dung dịch vào các lọ bằng tốc độ nhanh nhất.

Tí tách, tí tách, từ phòng thí nghiệm cho đến bên trong tai nghe đều là sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

Vẫn còn hai lọ cuối cùng anh chưa lấy được mẫu.

“Không ổn!”

Sự im lặng bên trong tai nghe đột nhiên bị tiếng hét lên kinh hãi của Kermid phá vỡ.

“Tên yếu bóng vía kia, sao thế?”, Moon lên tiếng hỏi. “Không ổn rồi, bên ngoài hành lang hình như lại có người đang đi về hướng phòng thí nghiệm... cảm giác không phải là bảo vệ.”

Một giây sau, giọng nói của Kermid cũng thay đổi, “Mars! Mau trở lại cửa thông gió đi, tốc độ di chuyển của người đó cực kì nhanh, đang đi thẳng đến phòng thí nghiệm, có khả năng là Ghost!”.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng, lấy hai bình cuối cùng nhét vào trong hộp đựng, đặt viên gạch về vị trí cũ rồi đóng ngăn kéo lại, quăng dây kéo lên cửa thông gió rồi nhanh chóng leo lên.

Anh hành động với tốc độ rất nhanh, nhưng đúng lúc một nửa người anh đã lọt qua cửa thông gió, thì cánh cửa phòng thí nghiệm bật mở.

Tiếng súng đã gắn giảm thanh liên tiếp nhắm vào người Mạnh Phương Ngôn, phát nào phát nấy đều chí mạng, nhưng anh cũng nhanh nhẹn né được hết như thể có mắt thần đằng sau, nhưng dây đeo ba lô vẫn bị bắn xuyên qua.

Ba lô đựng dung dịch nguy hiểm rơi xuống, Mạnh Phương Ngôn một tay bám chặt vào dây kéo, xoay người một cái để tay còn lại với được tới chỗ chiếc ba lô, cả cơ thể theo đà rơi xuống nền nhà.

“Xem ra không giao đấu thì không cách nào rời đi được rồi”, giọng nói của Moon có chút căng thẳng, “Mars, bây giờ em lập tức đến chi viện cho anh”.

“Không cần”, tiếng súng gắn giảm thanh vẫn không ngừng hướng về phía anh. Anh giữ chặt chiếc ba lô, nửa quỳ xuống sàn nhìn vị khách không mời mà đến kia.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông xa lạ, nhưng lại mặc đồng phục bảo vệ để ngụy trang, tay trái đang cầm khẩu súng gắn giảm thanh chĩa thẳng vào anh.

“Đưa hộp đựng dung dịch trong tay mày cho tao”, đối phương nói.

Anh nhìn thẳng vào nòng súng đen ngòm không chút hoảng loạn, ánh mắt di chuyển từ khuôn mặt đối phương đến khẩu súng trên tay anh ta, đột nhiên anh nhếch nhếch khóe môi rồi xách ba lô trong tay lên, “Tao khuyên mày tốt nhất không nên nổ súng ở đây, bên trong hộp đựng có mười hai loại dung dịch, chỉ cần một trong số chúng thôi cũng đủ để biến chỗ này thành đám tro tàn chỉ trong chớp mắt, bao gồm cả tao lẫn mày”.

Ánh mắt đối phương nhìn chằm chằm vào anh hệt như chim ưng, khoảng một phút sau, hắn ném khẩu súng xuống sàn nhà, rút con dao găm giấu ở thắt lưng ra.

Một giây sau, con dao găm cứ thế lao thẳng về phía Mạnh Phương Ngôn, trong phòng thí nghiệm các chất nguy hiểm được bày khắp nơi, anh vừa phải chiến đấu với đối phương, vừa phải cẩn thận để không đụng phải những chất nguy hiểm đó.

Thân thủ đối phương không phải dạng vừa, có thể nói ngang tầm ngang sức với anh, mà anh lúc này một tay đang cầm ba lô, nên chỉ có thể dùng một tay để chống trả đòn tấn công nhạy bén của đối phương. Trận đấu này rõ ràng không thể duy trì được lâu, kéo dài thêm phút nào thì sẽ càng dễ dẫn đến thất bại của anh phút đó.

Bên trong tai nghe, Moon và Kermid vô cùng lo lắng cho sự an nguy của anh, sốt ruột như đang ngồi trên đống lửa, Moon không còn chịu nghe lời cứ thế xông thẳng đến chỗ anh. Nhưng anh đã đưa ra được quyết định của mình chỉ trong phút chốc.

Nhắm chuẩn đúng thời khắc đối phương thu dao lại để chuẩn bị ra đòn tấn công tiếp, anh liền móc một vật thể nho nhỏ từ trong ba lô ra quăng về phía hắn.

Khói mù màu trắng nhanh chóng lan khắp phòng thí nghiệm, tầm nhìn của đối phương trong phút chốc bị làn khói che khuất, nhưng đối phương quả nhiên cũng không phải dạng vừa, hắn thuận theo hướng âm thanh phát ra, nhanh như cắt chuẩn xác gạt bỏ được vòng vây của đám khói.

Nhưng cũng chỉ trong vòng mười mấy giây đó, phòng thí nghiệm đã trống trơn không bóng người.

* * *

Trong cánh rừng cách tòa nhà thí nghiệm không xa, Kermid và Moon cuối cùng cũng đợi được Mạnh Phương Ngôn quay về.

Giao chiếc ba lô cho Moon, anh nói: “Hai người lập tức giao những dung dịch trong ba lô này cho Cục, kiểm tra tính chất của những dung dịch này cũng như dấu vân tay trên lọ, không được chậm trễ một phút nào.”

Kermid có lẽ vẫn chưa hoàn hồn sau những gì diễn ra trong mấy phút vừa rồi, miệng lẩm bẩm, “Sao lại có thể như vậy chứ... Ghost

không thể nào biết được bí mật trong phòng thí nghiệm đã bị chúng ta phát hiện, cũng không thể nào tính toán chuẩn xác thời gian chúng ta tập kích, bởi vì lần hành động này chỉ ba người chúng ta biết...".

"Không trách cậu được", Mạnh Phương Ngôn vỗ vỗ vai cậu thiếu niên anh tuấn, "Bởi vì người vừa rồi căn bản không phải là Ghost".

Moon và Kermid há miệng kinh ngạc, sửng sốt trợn mắt nhìn anh, "Không phải là Ghost? Vậy thì là ai chứ?".

"Còn nhớ câu vừa rồi tôi đã nói không? Tôi nói trong này có mười hai loại dung dịch."

Anh nhẹ nhàng xé bỏ mặt nạ, "Nhưng trên thực tế chỉ có mười một loại, đối phương lại không hề phản bác lại tôi".

"Điều này chứng tỏ đối phương vốn dĩ không hề biết rõ về tình hình của dung dịch, chỉ biết rằng dung dịch này được giấu trong phòng thí nghiệm. Mà Ghost thì không thể nào không nắm rõ bản thân mình đã giấu bao nhiêu loại."

Trời đã tối hẳn, khuôn mặt anh bị bóng tối hoàn toàn nhấn chìm, "Ngoài chúng ta ra, vẫn còn có những người khác hoặc những tổ chức khác cũng đang tham gia vào nhiệm vụ này".

"Hơn nữa đối phương cũng có sự chuẩn bị đầy đủ rồi mới tới, nhất định là phải lấy bằng được mới cam tâm."

Đêm thứ mười một

Tối nay trong nhà yên ắng đến lạ thường, Chúc Tịnh viết xong một bài luận, vươn người vặn mình thư giãn rồi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường.

Đã mười giờ rồi.

Ra khỏi phòng ngủ, phòng khách trống rỗng không có bất kỳ âm thanh nào, phòng của Mạnh Phương Ngôn vẫn tối đen như mực.

Công việc của giảng viên hướng dẫn phòng thí nghiệm không thể nào làm đến muộn thế này, đây là lần đầu tiên kể từ khi cô và anh sống cùng một nhà, anh đi đêm không rõ tung tích.

Bình thường vào giờ này, cô ở trong phòng ngủ làm bài, đọc sách, cứ mười lăm phút anh lại đến gõ cửa phòng cô một lần, nếu không phải là "Cô gái tôi đến nói chuyện với em vài câu nhé?", thì cũng là "Chúng ta xem phim đi?", hoặc là "Ra ngoài ăn đêm đi?", phiền phức đến mức cô bó tay, chỉ đành khóa trái cửa phòng lại.

Cô nghĩ hoài không rõ, rốt cục ma xui quỷ khiến thế nào mà đêm hôm đó cô lại đồng ý với cái yêu cầu sống chung hoang đường đó của anh?

Mà bây giờ, anh không ở nhà cô sẽ không phải đau đầu nhức óc nữa, chẳng phải rất tốt sao?

Vừa tự gõ vào đầu mình mấy cái, liền nghe thấy tiếng cửa mở.

Mạnh Phương Ngôn hai tay trống trơn bước vào nhà, mỉm cười nhìn cô đang đứng ở phòng khách, "Em đang đợi tôi?".

"Vừa ra ngoài tụ tập với bạn bè một chút, nên mới về muộn thế này." Anh tháo giày, bước vào phòng, phát hiện ra cô vẫn đứng yên không nhúc nhích nhìn mình, liền trêu chọc cô, "Sao thế? Lo

cho tôi sao? Chẳng phải tôi đã về rồi sao?".

"Vai của anh?", cô nhìn chằm chằm anh, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Đang chảy máu".

Vẻ mặt anh thoáng thay đổi, nghiêng đầu nhìn, mới phát hiện ra vai mình quả thực đang chảy máu.

Đây chắc chắn là do vừa rồi lúc ở trong phòng thí nghiệm bị kẻ không rõ thân phận kia chém bị thương. Bởi vì vết thương không quá sâu, hơn nữa sự việc cấp bách, nên anh tuyệt nhiên không phát hiện ra.

"Không sao", anh nhíu mày thờ ơ, "Lát nữa tôi tự xử lý".

Còn chưa nói xong, anh đã bị cô kéo tay áo lôi đến sô pha trong phòng khách, "Ngồi xuống".

Anh thoáng sững người, thấy cô đang ở trong bếp rửa tay sạch sẽ, mặt không chút biểu cảm lấy hộp thuốc trong tủ để đồ, đặt lên bàn trà rồi mở ra. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, bắt đầu xử lý vết thương cho anh rất thành thục.

"Sao lại bị thương?", cô đặt lọ thuốc sát trùng xuống, thờ ơ hỏi.

"Vừa rồi thằng bé con bạn tôi nghịch con dao gọt hoa quả không may cứa vào", anh nói dối không chớp mắt.

"... bố mẹ nào mà lại để cho con nghịch dao gọt hoa quả chứ?", cô nhíu mày lấy miếng gạc ra, "Anh có cần đi bệnh viện tiêm một mũi không?".

"Không cần đâu, da tôi dày."

Anh cứ nhìn cô mãi, nhìn hàng lông mi cong dài của cô đang cụp xuống lặng lẽ xử lý vết thương cho mình, "Thì ra cũng có lúc em đối diện với tôi nhẫn nại như thế này, xem ra sau này tôi phải thường xuyên làm ra vài vết thương trên người mình mới được".

* * *

"Vậy thì anh chết quách đi cho xong", cô trừng mắt lườm, còn cố tình dùng sức thật mạnh để băng bó cho anh.

"Tôi không sợ đau", anh vẫn cười tít mắt.

Đợi băng bó xong, cô cầm hộp thuốc lên định đi, nhưng lại bị anh

giữ cổ tay lại, “Chúc Tịnh”. “Sao em lại chọn nghề bác sĩ?”

Con đường học y là vất vả nhất, đặc biệt là đối với con gái, gần như phải đánh đổi cả tuổi thanh xuân. Ngày qua ngày chỉ biết vùi đầu học tập nghiên cứu, sau một thời gian dài tích lũy mới có thể chính thức trở thành một vị bác sĩ thực thụ, đủ tư cách đứng trên bàn mổ chữa bệnh cứu người.

Mỗi ca mổ đứng bên bàn mổ đều là một trận chiến dai dẳng, mà hậu quả của việc thất bại thì thật khó mà gánh vác nổi.

Cô bị anh giữ chặt lấy cổ tay, cô đứng quay lưng về phía anh, giọng nói vô cảm, “Chẳng có lí do gì cả”.

“Lẽ nào không phải là bởi bố em lúc còn trẻ sức khỏe không được tốt, nên từ khi còn rất nhỏ em đã hạ quyết tâm học y, đợi sau này ông già rồi có thể chăm sóc cho ông? Lẽ nào không phải chính ước mơ này là lí do để em chống chọi suốt hơn mười năm qua?”

Đúng vậy, anh biết mọi thứ về cô, cô ở trước mặt anh vĩnh viễn chỉ như một con ngốc trần trụi lang thang trên phố.

Cô nhắm mắt lại, “Mạnh Phương Ngôn, hôm nay tôi không muốn chơi trò bị anh kích động rồi ra tay với anh đâu”.

Anh nhìn cánh tay mảnh dẻ và khuôn cằm đẹp tuyệt của cô. Lát sau liền bỏ vẻ đùa cợt ban nãy, cúi đầu đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn.

“Cảm ơn”, anh trầm giọng, dịu dàng nói với cô.

Bên trong căn phòng tĩnh lặng không một tiếng động, nhưng lại khác biệt hoàn toàn với lúc vừa rồi khi cô ở nhà một mình. Cô đứng quay lưng lại với anh, cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay của anh, khuôn mặt thoáng ánh lên vẻ thoải mái, nhẹ nhõm.

Đến khi cả căn phòng chìm trong bóng tối Mạnh Phương Ngôn đóng cửa lại, bật máy tính bên trong phòng mình lên.

Anh đưa mắt trái của mình vào webcam phía trên màn hình, năm giây sau màn hình máy tính tự động sáng lên, một giọng nói máy móc, không chút cảm xúc truyền ra từ máy tính, “Xác nhận thân phận điệp viên, chào buổi tối Điệp viên Mars”.

“Kết nối với Cục trưởng giúp tôi.”

“Đang kết nối…”

Mười giây sau, một giọng nam trầm, trung niên vang lên từ máy tính, “Mars”.

“ L”, anh đeo kính vào, bật đèn bàn lên.

“Tôi vừa cầm báo cáo phân tích dung dịch mà cậu lấy mẫu về”, giọng nói của L nghe có vẻ càng lạnh lùng hơn bình thường, “Rất đáng tiếc, trên lọ vẫn không lưu lại bất kỳ dấu vân tay nào của Ghost. Mà trong số mười một loại dung dịch đó, bất cứ loại nào cũng có thể dễ dàng phá hủy cả Lầu Năm Góc.”

Anh trầm mặc, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Kermid cũng đã lấy mẫu của những vật còn sót lại từ mấy vụ cháy nổ gần đây ở London, từ những vật đó chúng tôi đã tìm thấy vật chất tương tự như trong dung dịch.”

Anh gõ nhanh lên bàn phím, lướt qua các số liệu báo cáo, “Thủ phạm của những vụ cháy nổ này quả nhiên là Ghost”.

“Ghost hiện đang thử nghiệm tính sát thương của những dung dịch này, những thứ dùng để hại những sinh viên kia có lẽ chỉ là mẫu thử, còn thứ mà cậu lấy được đã là thành phẩm rồi”, L nói, “Hơn nữa, loại tội phạm tàn ác mà lại cực kỳ cẩn trọng như Ghost, không thể nào chỉ cất giữ dung dịch thành phẩm ở mỗi phòng thí nghiệm, hắn nhất định sẽ giữ lại một ít cất giấu ở nơi khác phòng khi ngộ nhỡ cần dùng. Một khi hắn phát hiện ra dung dịch ở phòng thí nghiệm đã bị lấy đi, nhất định sẽ phát giác ra việc chúng ta đang theo dõi hắn, bước tiếp theo chắc chắn sẽ bắt đầu sản xuất dung dịch số lượng lớn, bán cho các tổ chức khủng bố ở khắp nơi trên thế giới”.

“Chúng ta nhất định phải ngăn chặn trước khi hắn tiến hành sản xuất hàng loạt.”

“Trước mắt, Cục đang tiến hành điều tra các nhà máy có thể bị Ghost sử dụng để sản xuất dung dịch hàng loạt ở London cũng như các khu vực lân cận, rất nhanh sẽ có kết quả”. L nói xong câu đó liền ngừng lại, “Ngoài ra, vẫn còn một tin nữa”.

Xem báo cáo xong, Mạnh Phương Ngôn liền tháo kính xuống, “Dỏng tai nghe cho rõ đây”.

“Danh sách các điệp viên bị các cơ quan an ninh sa thải hiện tham

gia vào các tổ chức khủng bố trên thế giới mà Ghost đang nắm được, cũng chính là hiệp ước Satan, là một văn bản mật. Văn bản và mật mã của nó Ghost đã chia ra cất giấu ở những nơi khác nhau."

"Hay nói cách khác, trong thiết bị điện tử của Ghost và những kẻ thân cận của hắn, đều có khả năng đang cất giữ hiệp ước Satan hoặc là mật mã của nó."

"Cậu phải đi điều tra thiết bị điện tử của từng người, lần lượt lấy được văn bản và mật mã về đây, không thể thiếu bất cứ cái nào."

Anh nhắm mắt lại, đưa tay day day trán.

"Mars, keep moving[9]", L nói lời tổng kết cuối cùng.

[9] Không được dừng bước.

"Tôi xin đề xuất kỳ nghỉ và tiền thưởng cuối năm được tăng lên gấp đôi." Trước khi kết thúc cuộc nói chuyện, Mạnh Phương Ngôn nói, "Ngoài ra, L, anh cũng nên biết, cuộc chơi này hiện tại ngoài chúng ta ra còn có thêm người khác tham dự vào. Tôi sẽ lật mặt nạ của hắn, xem xem hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào".

"Hơn nữa, tôi có dự cảm, sắp tới tôi có thể sẽ có được cơ hội tuyệt vời để lấy được hiệp ước Satan."

* * *

Tính cách của Chúc Tịnh vốn dĩ không phải là người thích ồn ào, đáng tiếc đám bạn bè bên cạnh cô người nào người nấy cũng đều không phải kiểu an phận. Đêm trước Halloween, hai anh em Tăng Tự và Tăng Kỳ đột nhiên đưa ra ý kiến tự tổ chức tiệc Halloween ở nhà, còn nhiệt tình mời Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn tới tham gia.

"Tịnh gia, Tịnh gia."

Sau khi tan lớp thí nghiệm, Tăng Tự tay cầm mặt nạ quỷ hút máu, không ngừng đung đưa trước mặt Chúc Tịnh, "Tối ngày kia nhất định phải tới đó! Cậu và anh Phương Ngôn, không được vắng ai. Nhớ đấy, phải hóa trang sao cho chính cậu còn không nhận ra nổi mình ấy! Đừng có để mặt mộc mà tới, mình sẽ đuổi cậu ra ngoài đấy!".

Chúc Tịnh liếc nhìn Mạnh Phương Ngôn mặc áo blouse trắng

đứng bên cạnh nửa cười nửa không, cô thu dọn đồ đạc nói: “Xem tâm trạng thế nào đã”.

“Anh Phương Ngôn, anh nhớ nhất định phải ép cậu ta đến đấy!” Tăng Kỳ kiễng chân thì thầm nói gì đó vào tai Mạnh Phương Ngôn.

“Ừm”, Mạnh Phương Ngôn khẽ gật đầu, “Tôi sẽ cố gắng”. “Tạ Thầm thì sao?”, Tăng Tự lúc này quay sang nhìn Tạ Thầm, có chút không chắc chắn nói, “Anh... có tới không?”.

Mọi người đều biết, Tạ Thầm trước giờ không xuất hiện ở chốn đông người, cho dù quan hệ giữa anh ta và anh em nhà họ Tăng khá thân thiết. Từ khi quen biết đến giờ, họ chưa từng có ý định dẫn anh ta đến những nơi đại loại như quán bar hay là những bữa tiệc.

Nhưng thật không ngờ, lần này Tạ Thầm lại đồng ý, “Ừm, anh đi”.

Anh em họ Tăng được một phen kinh ngạc, ngây người mất mấy giây, không thể tin nổi nhìn anh, “Anh vừa nói gì cơ?”.

“Thời gian là bảy giờ ba mươi tối ngày kia, địa điểm là nhà của hai người”, Tạ Thầm thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị rời đi, “Nhớ gửi địa chỉ vào di động cho anh, anh sẽ đến”.

Nhìn bóng dáng Tạ Thầm khuất sau cánh cửa phòng thí nghiệm, anh em nhà họ Tăng đập tay hoan hô, “Oh, yeah!”.

“Tịnh gia, cậu thấy chưa? Ngay cả Tạ Thầm cũng đi đấy, cậu có thể không đến sao? Đừng có cả ngày cắm mặt vào sách, phải thư giãn, thư giãn đi!” Tăng Kỳ nắm lấy cánh tay Chúc Tịnh, mắt sáng lên, “Cuộc đời mà không tận hưởng thì còn ý nghĩa gì cơ chứ!”.

Chúc Tịnh cảm thấy nếu còn không chịu đồng ý thì khả năng tối nay cô muốn ngủ cũng không được yên. Trước khi rời khỏi phòng thí nghiệm, cuối cùng cô cũng bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, coi như đã đồng ý.

Ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, cô và Mạnh Phương Ngôn sóng vai nhau đi về phía bãi đỗ xe. Cô bây giờ coi như đã chấp nhận ngồi xe anh về nhà, dù sao thì có xe đưa xe đón cũng chẳng phải chuyện gì quá tệ, ít nhất cũng tiết kiệm được tiền xe, cũng chẳng cần thiết phải so đo với anh mười mấy phút ngồi xe làm gì.

Mình không hề mềm lòng với anh ta, cũng không hề rung động chút nào. Cô âm thầm nhắc đi nhắc lại với bản thân.

“Nghĩ được chưa? Định mặc trang phục thế nào?”, anh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Chúc Tịnh nghiêng đầu nhìn anh, mặt vô cảm nói: “Cô dâu xác chết”[10].

[10] Cô dâu xác chết (Corpse Bride) là phim điện ảnh hoạt hình s.top-motion xen lẫn yếu tố nhạc kịch và hài kịch đen của Anh - Mỹ phát hành năm 2005 do Mike Johnson và Tim Burton làm đạo diễn.

“Ừm”, Mạnh Phương Ngôn xoa xoa cằm, nghiền ngẫm nhìn mặt cô, “Rất hợp, tay cầm con dao phẫu thuật và bó hoa cưới, hoàn hảo.”

Cô đáp lại anh bằng nụ cười lạnh lẽo.

“Hay tôi cũng hóa trang thành chú rể xác chết?” “… anh hóa trang thành bí ngô đi còn hơn.”

Đến bãi đỗ xe, Chúc Tịnh đứng đợi ở cổng, Mạnh Phương Ngôn vào trong lái xe ra.

Ngồi vào ghế lái, anh vừa đóng cửa lại liền nghe thấy di động vứt bên cạnh đang rung lên.

Cúi đầu nhìn, anh khẽ nhấn nút trả lời “Moon”.

“Mars, tối ngày kia anh có đi không?”, giọng nói của Moon xen lẫn chút phức tạp. “Có.”

“Em rất sợ anh sẽ gặp phải nguy hiểm giống như lần trước, em và Kermid đều không thể lộ diện, chỉ có thể chi viện từ bên ngoài. Hơn nữa, em biết rõ đây là bữa tiệc Hồng Môn, rất có thể sẽ bị tập kích trước sau, không có đường lui…”

Lúc này anh mới bật đèn trước xe, khóe miệng nhếch lên để lộ nụ cười bình thản, “Moon, đối với chúng ta, hai từ nguy hiểm trước giờ chưa từng tồn tại, chỉ có chết hoặc là may mắn thoát nạn”.

“Hơn nữa, trò chơi vừa mới bắt đầu, sao anh có thể bỏ cuộc sớm như thế chứ?”

Đêm thứ mười hai

Bảy giờ tối, ngày Halloween.

Chúc Tịnh đứng trước gương, bôi lớp máu giả cuối cùng lên mặt mình rồi thở dài một tiếng, cau mày lẩm bẩm, "Thế này chắc là vừa ý anh em nhà kia rồi chứ…".

Trên mắt cô là lớp trang điểm đậm màu khói cùng với máu giả, khóe miệng là máu và một thứ nước màu đen, mái tóc để phù hợp với bối cảnh, đánh rối tung rối bù buộc lại dưới lớp khăn voan che đầu, phối thêm bộ váy cưới ngắn của cô dâu xác chết. Nói gì thì nói, cô phí mất mấy tiếng đồng hồ để hóa trang thành bộ dạng thế này, cũng là đã cố gắng hết sức rồi.

"Cũng tạm, trông người không ra người quỷ không ra quỷ rồi", lúc này ngoài cửa vọng vào giọng nói lười biếng của Mạnh Phương Ngôn, "Với cái bộ dạng hiện tại, em mà đi ra phố, quả thực đến quỷ còn bị em dọa cho sợ chạy mất dép đó".

Cô thu dọn đồ nghề của mình lại, quay người, ánh mắt có chút biến đổi.

Người nào đó cuối cùng chọn hóa trang thành bá tước ma cà rồng.

Cổ áo trắng dựng lên, khoác áo choàng màu đen, nơ đỏ, găng tay trắng, còn có cả răng nanh. Đây vốn dĩ là một nhân vật đáng sợ, nhưng bởi ngũ quan tinh tế của anh mà trông anh trong trang phục này lại toát lên vẻ cao quý và diễm lệ.

Trên đời hóa ra thực sự tồn tại kiểu đàn ông như thế này, cho dù là kiểu ăn mặc như thế nào chỉ cần khoác lên người đều sẽ bị anh dễ dàng chi phối, và phát huy được sức hút vượt quá giới hạn của bản thân nó.

Anh có vẻ rất đắc ý với vẻ mặt cô trong mấy giây vừa rồi. Lúc này

anh chầm chậm bước vào phòng ngủ của cô, cúi người cầm đôi giày cao gót màu đen cô để bên cạnh giường.

“Tiểu thư xinh đẹp.”

Anh đi đến trước mặt cô, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn cô, khóe môi ánh lên một nụ cười tao nhã, “Liệu tôi có vinh dự được đi cho em đôi giày nhảy tối nay không?”.

Cô từ trên cao nhìn anh, hồi lâu sau mới lạnh lùng cười, giơ chân lên định đá vào mặt anh, nhưng bị anh thuần thục tóm gọn, động tác nhanh gọn lồng chiếc giày vào chân cô.

“Đùa đủ rồi chứ”, đi giày xong cô liền nói.

Mạnh Phương Ngôn không đáp, nhưng đột nhiên đưa tay ra bế ngang người cô lên.

“Dù sao tối nay em cũng là cô dâu xác chết, vậy hãy hưởng thụ việc được bế như cô dâu đi.”

Anh ôm cô, sải từng bước lớn ra ngoài phòng khách rồi đi thẳng về phía xe đang đỗ ngoài cửa.

Chúc Tịnh giờ lười chẳng buồn đôi co với anh, miệng còn không quên châm chọc anh, “Chúc cho vết thương trên vai anh lại nứt toác ra.”

“Em coi thường tôi quá rồi”, anh bế cô đặt lên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô, hai tay chống lên mép xe, “Ngay bây giờ, tôi hoàn toàn có thể chống ở phía trên người em hít đất một trăm cái không cần nghỉ. Hoặc là, chống đẩy luôn cũng được… có muốn thử không?”.

Cô ung dung kéo kính xe lên, ngăn cách anh ở bên ngoài. Anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, để lộ nụ cười mà ngay chính anh cũng không phát giác ra, sau đó vòng sang ghế lái, bước lên xe.

* * *

Lúc đến nhà họ Tăng, cả căn phòng đèn đóm trang hoàng, bên ngoài treo đủ các loại đồ vật trang trí Halloween. Cửa ra vào tầng một thậm chí còn bày một chiếc đèn bí ngô cực lớn, để phù hợp với khung cảnh, trên tường trang trí thêm mạng nhện và nhện giả.

“… hai người này nếu mà thái độ học tập cũng chăm chỉ nghiêm túc như lúc chơi thế này thì đã không suốt ngày thi lại”, Chúc Tịnh không kìm được thấp giọng nói.

“Hai người cuối cùng cũng đến rồi!”, Tăng Kỳ mặc bộ đồ chú hề, chắc đã nhìn thấy hai người họ từ cửa sổ phòng khách, nhảy chân sáo ra đón, “Nhanh lên, bữa tối đã bắt đầu rồi, nếu không nhanh là bị cướp hết đấy!”.

Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn đi theo Tăng Kỳ vào phòng, thấy cả một đám người mặc đủ kiểu trang phục kì dị đứng chật cả phòng: Hải tặc, quỷ hút máu, xác chết, phù thủy, hồn ma, đầu lâu… chỉ có những trang phục bạn không thể nghĩ tới, chứ không có trang phục bạn chưa từng nhìn thấy.

“Anh”, Tăng Kỳ vẫy tay ra phía cửa sổ, “Anh Tạ Thầm”. “Ái chà, Phương Ngôn, tối nay anh đụng hàng với tôi rồi đấy!”, Tăng Tự cầm ly rượu vang đi tới, nhìn Mạnh Phương Ngôn một lượt từ trên xuống dưới, “Hôm nay tôi cũng hóa trang thành bá tước ma cà rồng”.

“Thôi đi, ngoài chiều cao ra, anh với anh Phương Ngôn có gì để so sánh với nhau sao?”, Tăng Kỳ lườm Tăng Tự một cái, cô cười gian xảo, “Em thề, chỉ trong vòng ba phút kể từ khi anh Phương Ngôn bước vào đây, đám con gái ở đây đều quay đầu nhìn anh”.

“Nào, cùng uống một ly.”

Tăng Tự cầm hai ly rượu đưa cho Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, rồi quay sang kéo Tạ Thầm đã hóa trang thành hồn ma nãy giờ chỉ lặng lẽ đứng uống rượu ở bên cạnh , “Chúc cho tình bạn mãi trường tồn!”.

“Cheers!”

Năm ly rượu cụng vào nhau, dưới ánh đèn lấp lánh, Chúc Tịnh nhìn anh em Tăng Tự tươi cười rạng rỡ, Tạ Thầm trầm mặc, còn có cả Mạnh Phương Ngôn diện mạo phi phàm đến mức khác hẳn người thường đang đứng bên cạnh cô, trong lòng đột nhiên trào dâng một thứ cảm xúc khó tả.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng ở nơi đất khách quê người, vốn dĩ chỉ có một mình Chúc Tịnh đơn độc trải qua, nhưng bây giờ bên cạnh cô ít nhất vẫn còn có sự tồn tại của những người bạn như thế này.

Hóa ra từ trong xương tủy cô lại là con người sợ hãi sự cô đơn đến thế.

Sau vài ly rượu, Tăng Tự nhảy lên bàn ăn, tuyên bố với những người tham dự bữa tiệc, "Tiếp sau đây là tiết mục khiêu vũ mà mọi người chờ đợi đã lâu, mời mọi người đeo mặt nạ của mình lên, tối nay các bạn sẽ nhảy cùng bất cứ ai!".

Đám đông phấn khích reo hò, lần lượt đeo chiếc mặt nạ đã chuẩn bị lên, bước vào sàn nhảy ở giữa phòng khách.

Chúc Tịnh từ phòng vệ sinh đi ra, bên ngoài phòng khách là khung cảnh hỗn loạn bát nháo. Đối với khung cảnh như thế này cô phải né thật nhanh, liền đeo mặt nạ lên, một mình đi đến chỗ bàn ăn, chuẩn bị ăn chút bánh ngọt.

"Tiểu thư xác chết xinh đẹp."

Vừa ăn được một chiếc cupcake, một bàn tay đang đeo găng tay trắng liền đưa tới trước mặt cô, "Liệu tôi có được vinh hạnh mời em nhảy một bài không?".

Cô đặt đĩa xuống, xoay người lại nhìn, liền nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ, hóa trang thành bá tước ma cà rồng đang đứng trước mặt mình.

Không biết vì sao, cho dù những người có mặt trong đêm nay, có không ít đàn ông hóa thành bá tước ma cà rồng, nhưng chỉ cần liếc qua là cô đã nhận ra người trước mặt là ai.

Có lẽ là do đêm nay tâm trạng cô không tồi, cô quả thực đã đưa tay cho anh.

Mạnh Phương Ngôn dẫn cô vào sàn nhảy, vừa định đưa tay ôm lấy eo cô, nhưng rồi lại đưa tay lên quẹt bỏ vụn bánh đang dính trên miệng cô.

Một giây sau, anh rất tự nhiên, đường đường chính chính bỏ mẩu bánh đó vào miệng mình, còn liếm ngón tay mình nữa.

* * *

Động tác này do anh làm, không những không làm người ta cảm thấy ghê tởm, mà ngược lại còn có sự hấp dẫn chết người. Trái tim cô thoáng run rẩy, cô quay đầu đi, lạnh lùng nói, "Có nhảy hay không đây?".

Anh cười, cuối cùng cũng đặt tay lên eo cô, cùng cô nhảy điệu Tango.

“Chúc Tịnh, em có từng nghĩ, nếu có một ngày, một người em cho rằng đáng chết thực sự chết đi, tâm trạng em sẽ thế nào không?”

“Người đáng chết?”

“Làm rất nhiều việc xấu xa, khiến em phải hận, hận đến mức chỉ muốn hắn chết đi ấy.”

Cô xoay người theo bước nhảy của anh, “Nếu như bọn họ thực sự không đáng sống trên đời này, người khác phải đau khổ vì sự tồn tại của họ, thì việc bọn họ thực sự chết đi cũng không phải là chuyện xấu”.

“Vậy với tư cách là một bác sĩ, đối diện với tên tội phạm nguy hiểm cực kì tàn ác. Mạng sống của hắn nguy kịch, được đưa tới bàn mổ của em, thì em có cứu hắn không?”

“Có.” Dường như cô không hề do dự, “Mạng sống của hắn ta nên do tòa án quyết định, tôi không có quyền phán quyết hắn có được chết trên bàn mổ hay không, chỉ cần hắn là bệnh nhân của tôi, thì tôi nhất định phải cứu hắn”.

Hai câu trả lời, hoàn toàn không giống nhau, ánh mắt anh thoáng sáng lên trong vài giây, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn chằm chằm vào cô.

Cô không biết tại sao anh lại đưa ra câu hỏi như vậy, lại trong không khí như thế này, nhưng cô cũng chẳng nghĩ thêm, cô tiếp tục xoay người, di chuyển theo bước chân anh.

“Em nhảy rất đẹp”, lát sau, anh tiến lại gần cô, thì thầm vào tai cô, “Trước đây từng học nhảy sao?”.

“Đã từng nhảy mấy lần rồi”, cô nói, “Anh nhảy cũng không tệ”.

Cô đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, bởi người đàn ông trước mặt cô dường như có thể dễ dàng thuần thục làm bất kì việc gì trên thế giới này.

Bài nhảy đã sắp kết thúc, trước khi buông cô ra, anh đột nhiên dùng một tay lần lượt chạm lên tai trái và tai phải của cô.

Chúc Tịnh thoáng sững người, khi giơ tay lên, cảm giác hai tai có

chút lành lạnh, đưa tay sờ thử, quả nhiên là một đôi bông tai.

"Happy Halloween."[11] Anh buông cô ra, nhưng lại nắm lấy bàn tay cô rồi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, "Mong rằng tôi sẽ là người đàn ông cuối cùng được nhảy cùng em".

[11] "Halloween vui vẻ."

Buổi vũ hội hôm nay đã đến hồi cao trào, dường như mọi người đều nắm tay nhau, vừa thưởng thức rượu vừa ca hát nhảy múa.

Khác với sự ồn ào náo nhiệt dưới phòng khách tầng một, cả tầng hai lại yên ắng, tĩnh mịch không một tiếng động.

Vào lúc tất cả mọi người đều đang chìm đắm trong sự cuồng nhiệt của bữa tiệc, có một bóng đen lần theo đường ống bên cạnh tầng một leo lên cạy cửa sổ tầng hai, sau đó lẻn vào căn phòng ngủ không bật đèn.

Sau khi vào phòng, anh đóng cửa sổ lại, chân di chuyển nhẹ nhất có thể, đi đến bên cửa phòng nắm lấy tay nắm cửa đã đóng chặt.

Tiếp đó, anh đưa tay bật tai nghe mini lên rồi ngồi xuống bàn làm việc bên cạnh.

"Hai chiếc máy tính", anh nói.

"Lần lượt thử từng chiếc vậy", bên trong tai nghe Kermid nhẹ giọng nói.

"Ừm", anh bật máy tính màu đen lên trước, máy khởi động, rất nhanh sau đó liền hiện lên màn hình khóa.

"Khóa vân tay sao?", Moon hỏi.

Anh nhìn một lát rồi rút tờ giấy mỏng từ trong túi quần tây của mình ra, nhẹ nhàng đưa lên chạm vào chỗ nhận diện vân tay của máy tính.

Ba giây sau, máy tính được mở.

"Mars, anh lấy được vân tay từ lúc nào vậy?", Kermid ở bên trong tai nghe kinh ngạc thốt lên, "Trước đó em chưa từng thấy anh có sự tiếp xúc thân thể với đối phương?".

"Cậu là đồ ngốc sao?", Moon lập tức khinh bỉ cười một tiếng, "Cậu không nhìn thấy vừa rồi anh ấy đi đến bên cạnh cửa, chạm tay vào

nắm cửa sao? Cho nên là… cậu sẽ chỉ ở mãi trong phòng kỹ thuật thôi, không thể ra ngoài tác chiến được".

Thấy hai người họ lại chuẩn bị cãi nhau, Mạnh Phương Ngôn không chịu nổi tạm thời tắt tai nghe đi, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm tài liệu.

"Không có."

Năm phút sau, anh bật tai nghe lên, "Tìm kiếm bất cứ từ ngữ liên quan nào cũng không có kết quả".

"Nếu như theo thông tin phía chúng ta nhận được… và hai cái tên điệp viên đầu tiên trong danh sách của hiệp ước Satan là đúng, vậy thì chứng tỏ nó không có trong chiếc máy tính này", Moon nói, "Mars, thử chiếc máy tính còn lại đi".

Anh tắt máy tính, bật chiếc còn lại lên.

Bên trong tai nghe, Moon và Kermid đều đang nín thở chờ đợi.

Nếu như cũng không có trong chiếc máy tính này, thì đồng nghĩa với việc manh mối bị đứt, Mạnh Phương Ngôn có lẽ sẽ phải mạo hiểm hơn nữa để lấy được những thiết bị điện tử khác. Thời gian trôi qua dài như cả thế kỉ, cuối cùng bọn họ cũng nghe được giọng nói lạnh lùng bình thản của Mạnh Phương Ngôn, "Có một file phù hợp".

Hai người đồng loạt hoan hô, Kermid kích động nói, "Mars, nhanh nhanh, mau dùng thiết bị di động em đưa cho anh để tải file xuống".

Anh nhanh chóng cắm thiết bị vào, do dung lượng file rất lớn, hệ thống thông báo cần năm phút để chuyển dữ liệu.

Mạnh Phương Ngôn tựa mình vào thành ghế, day day trán, đột nhiên rất muốn quay lại phòng khách.

"Mars", Kermid lúc này đột nhiên dè dặt cất giọng từ bên kia tai nghe hỏi anh một câu mà dường như cậu ấy đã nhịn từ rất lâu, "Cái cô Venus đó xinh như vậy, sao tính cách lại khó ưa thế?".

Anh khẽ nhếch nhếch khóe môi, "Cô ấy là Venus mà, là vị thần của tình yêu và sắc đẹp, cho nên người ta không thể dễ dàng ghét bỏ tính khí của cô ấy".

“Vậy anh có được coi là tốt tính không?”, Kermid giống như đang tiến hành một cuộc phỏng vấn nho nhỏ với thần tượng của mình.

Anh lắc lắc đầu, đáp lại rất nhanh, “ Không”.

“Em đâu có thấy thế”, Kermid lại nói, “Anh chưa từng nổi giận với Venus, dù cho nhiều lúc cô ấy thực sự rất quá đáng”.

Anh không nói gì, trong đầu đột nhiên nhớ đến đủ loại biểu cảm trên gương mặt của cô gái đó.

Không biết tại sao, anh không hề cảm thấy cô lạnh lùng, ngược lại còn thấy cô rất hoạt bát, tươi sáng.

“Mars, anh thích cô ấy rồi đúng không?”

Bất thình lình, Moon buột miệng nói ra câu đó.

Kermid sững lại, bị dọa sợ tới mức không dám lên tiếng. Mạnh Phương Ngôn động đậy khóe môi, vừa định trả lời, bỗng nhiên chau mày quay người lại. Một giây sau, cánh cửa căn phòng liền được mở ra.

Đêm thứ mười ba

Phòng ngủ tĩnh mịch không một tiếng động, ngay cả trong tai nghe cũng yên lặng đến đáng sợ.

Kermid giám sát nãy giờ không hề phát hiện ra có người đi lên tầng hai, Moon cũng không hề phát giác ra, chỉ có một mình Mạnh Phương Ngôn ở trong phòng cảm nhận được có người đang tiến lại gần.

Anh đã không còn thời gian để trốn hay bỏ chạy, anh cũng không có ý định làm như vậy.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra cửa, không chút động đậy, hơn nữa, còn không chút hoang mang lo lắng, dường như việc anh ngồi ở đó là điều hết sức tự nhiên vậy.

Người đứng ở cửa đeo mặt nạ, nhưng anh có thể nhận ra, là Tạ Thầm, người mặc trang phục hồn ma.

Tạ Thầm tay cầm hai ly rượu vang, lãnh đạm nói, "Mạnh Phương Ngôn?".

Anh ta cũng nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Dưới lớp mặt nạ, Mạnh Phương Ngôn mỉm cười, từ từ đứng dậy, "Máy tính của Tăng Tự có mấy bộ phim rất hay, tôi lên đây tải về".

"Vậy sao?", Tạ Thầm nhìn anh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thiết bị di động anh đang cắm ở máy tính, "Là bộ phim nào mà lại khiến anh để tâm đến vậy, giữa một bữa tiệc đang náo nhiệt như thế? Chi bằng chia sẻ với tôi đi?".

Cả căn phòng rơi vào im lặng.

Nào ngờ, Mạnh Phương Ngôn lúc này khẽ nhếch môi, đường hoàng rút thiết bị ra, tắt máy tính rồi đứng dậy đưa cho anh ta.

“Hai ly rượu này chắc chưa có ai uống đâu nhỉ? Cho tôi một ly.”

Tạ Thầm nhìn anh, một lúc sau đưa ly rượu bên tay trái cho anh, sau đó cầm lấy thiết bị trong tay anh.

“Trong số rất nhiều người tôi quen biết, anh là người thuận tay trái khiến tôi ấn tượng nhất.”

Anh đóng cửa lại, cùng Tạ Thầm đi xuống nhà, khẽ cười nói: “Nếu là tôi, tay trái của tôi chẳng làm được việc gì nên hồn. Anh thì ngược lại, dùng tay trái thuần thục hệt như tay phải của người ta vậy”.

“Từ nhỏ tôi đã quen dùng tay trái”, Tạ Thầm mím môi nhấp một ngụm rượu, lông mày hơi chau lại.

“Lúc chơi bóng rổ, đánh cầu lông, bóng chuyền thì sao?” “Cũng dùng tay trái.”

“Còn bắn súng?”

Hai người men theo cầu thang đi xuống bậc thềm cuối cùng, đây cũng là góc khuất yên ắng nhất giữa căn phòng đầy huyên náo, do vậy mà câu hỏi cuối cùng này của anh âm thanh vô tình được phóng đại lên. Tạ Thầm nghe vậy động tác uống rượu đột ngột dừng lại, quay sang nhìn đôi mắt nâu đang đượm ý cười của Mạnh Phương Ngôn.

Một phút yên lặng trôi qua.

Nếu bây giờ có người bước vào đây, thì sẽ phát hiện ra, giữa hai người đàn ông hóa trang trông rất hài hước này, dường như đang nổi lên một cơn bão hung dữ đến mức có thể làm chết người, đủ để hủy diệt mọi thứ ở gần nó.

Tích tắc, tích tắc.

Không ai lên tiếng, chỉ có chiếc đồng hồ vẫn đang chạy, thời gian cứ thế trôi qua, hệt như quả bom hẹn giờ đang đếm ngược.

Một phút sau, Mạnh Phương Ngôn uống cạn ly rượu trong tay, cười to giơ ly rượu về phía Tạ Thầm, “Đùa chút thôi, thời buổi này rồi ai còn chơi súng chứ? Hơn nữa, đây cũng không phải nước Mỹ, anh nói có đúng không?”.

Vẻ mặt Tạ Thầm vẫn cứng đờ lại, một chút cảm xúc khác lạ

thoáng lướt qua, nhanh đến mức người khác không kịp cảm nhận xem đó rốt cục là cảm xúc gì.

"Happy Halloween, bro"[12], anh thoải mái vỗ vai Tạ Thầm rồi đi thẳng về phía giữa sàn nhảy.

[12] *"Halloween vui vẻ, người anh em."*

* * *

Rời khỏi góc khuất vừa rồi, Mạnh Phương Ngôn cầm một ly Whiskey lên, đi về phía cửa sổ.

Anh đeo tai nghe lên, Kermid lúc này mới dám lên tiếng, giọng nói yếu ớt như thể vừa rồi phải nhịn thở dưới nước mất hai phút vậy, "... em thề, vừa rồi suýt chút nữa em tè ra quần rồi. Mars, chẳng lẽ anh đưa hiệp ước Satan cho hắn thật?".

Anh không nhịn được khẽ bật cười, nhấp ngụm rượu rồi nói, "Cái đưa cho hắn, bên trong thực sự có mấy bộ phim, là hai bộ phim đứng đầu trong top 10 bộ phim cấm trên thế giới, *Salò or the 120 Days of Sodom và Guinea Pig: Mermaid in a Manhole".*

Anh thực sự đã chơi Tạ Thầm một vố lớn.

"Trước đây em không đủ tư cách để hợp tác với anh. Nhưng giờ cuối cùng em đã có thể cảm nhận được sâu sắc tại sao Cục trưởng lại tin tưởng anh như vậy", giọng nói của Moon có chút rời rạc, "Có lẽ sự tồn tại của em và Kermid chỉ làm liên lụy tới anh mà thôi...".

"Không có chuyện đó đâu", anh khẽ nói, "Hai đứa là những đồng đội tuyệt vời của anh".

Moon ở đầu bên kia nghe thấy vậy, sự kính trọng đối với anh phút chốc đã lên đến cực điểm.

Anh nói nghe có vẻ nhẹ nhàng như vậy, nhưng kể từ trước lúc anh phát hiện ra có người mở cửa, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi anh đã hoàn thành một loạt hành động. Từ việc cất thiết bị có chứa hiệp ước Satan, cắm vào máy tính một thiết bị khác sau đó khôi phục màn hình máy tính về giao diện ban đầu. Hơn nữa, còn có thể tiếp tục nói chuyện với Tạ Thầm mà không chút hoảng loạn, sau đó cùng anh ta rời khỏi căn phòng.

Bọn họ không thể ngờ được, anh còn chuẩn bị một thiết bị di động khác để đổi trắng thay đen.

Moon đột nhiên nhớ lại mấy năm trước lúc còn được đào tạo ở trong Cục, có một điệp viên đã từng đánh giá Chiến Thần ẩn mình trong truyền thuyết như thế này: Mọi hành động của anh, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa lời nói dối và sự chân thực, xây dựng một thế giới ảo cho tất cả mọi người, giống như trong "Inception" *(Kẻ đánh cắp giấc mơ)* [13]. Anh dùng thế giới ảo đó để đoạt được những thứ mình muốn một cách thong dong nhất.

[13] Inception xoay quanh câu chuyện về một thế giới kì lạ, trong đó, con người có thể dùng công nghệ để xâm nhập vào giấc mơ của người khác.

"Mặc dù tôi có thu hoạch", giữa lúc các đồng đội của anh vui mừng vì vừa thoát khỏi nguy hiểm, chỉ hận không thể mở tiệc chúc mừng thì anh đột nhiên lên tiếng, "Nhưng nhiệm vụ thất bại rồi, hiệp ước Satan mới copy được 95% thì đã bị ngắt rồi".

"Tôi phải lên đó một lần nữa."

Kermid và Moon đột nhiên im lặng, hai người đều muốn phản đối, nhưng lại không đủ sức.

Bọn họ đều biết, lần vừa rồi đã là cực kỳ mạo hiểm rồi, nếu không phải anh biết nhìn xa trông rộng mà tìm được cách thoát thân, thì có lẽ lúc này mọi công sức đều đã tan thành mây khói. Bây giờ nếu anh lại lên đó lần nữa, đồng nghĩa với việc nguy cơ bị phát hiện sẽ tăng lên gấp đôi.

Nhưng mà, cơ hội tốt như thế này, một khi mất đi sẽ không bao giờ có lại nữa.

Nói đến đây, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Vẫn còn thời gian."

Uống xong ly Whiskey trên tay, anh quan sát tình hình bên trong phòng khách, tính toán tìm cách lên lầu hai lần nữa. Nhưng đúng vào lúc anh định âm thầm rời khỏi phòng khách, thì Kermid đột ngột gọi tên anh trong tai nghe.

"Sao vậy", anh nói, "Có chuyện gì sao?".

"Không…", Kermid có chút do dự, "Em không biết có nên nói hay không nữa, chuyện này không liên quan gì đến nhiệm vụ…".

Trong lòng anh bỗng trào dâng một dự cảm không lành, bước chân cũng dừng lại, "Hả?".

“V…”

“Chúc Tịnh vừa rồi một mình đi ra ngoài”, Moon ngắt lời Kermid, nói thay cậu ta, giọng nói của cô ấy nghe không ra là cảm xúc gì, “Ghost đi theo sau cô ấy ra ngoài rồi”.

* * *

Bên trong phòng quá ồn ào, hơn nữa người mời Chúc Tịnh nhảy cùng cứ lần lượt không dứt, mà những người cô quen lại chẳng thấy đâu. Ở lại một lát, Chúc Tịnh cuối cùng cũng không chịu được, muốn ra ngoài hít thở một chút.

Ra khỏi phòng, bên ngoài là bầu trời mờ mịt sương mù cùng không khí lạnh giá của London. Cô đi về phía công viên với rừng cây rậm rạp ở phía trước căn nhà, ngồi xuống băng ghế dài trống rỗng.

Đêm nay khắp phố phường London hệt như “Bách quỷ dạ hành”[14]. Những đứa trẻ bình thường vào giờ này đã sớm chìm vào mộng đẹp thì giờ đang hóa trang thành bí ngô và ma cà rồng vui vẻ phấn khích dắt díu nhau đi xin kẹo và đồ ăn vặt.

[14] “Bách quỷ dạ hành” là một truyền thuyết được lan truyền qua nhiều thế hệ Nhật Bản, Bách quỷ dạ hành có nghĩa là một trăm con quỷ cùng nhau tập hợp lại, đi diễu hành trong đêm thanh vắng nhằm hù dọa con người.

Cô tựa mình vào thành ghế, hít sâu một hơi.

Không biết tại sao, đêm nay trái tim cô lại đập nhanh đến thế.

Vốn tưởng rằng nhịp tim đột ngột tăng lên là do lúc nhảy cùng Mạnh Phương Ngôn, suy cho cùng thì cũng rất lâu rồi cô chưa thân mật nhảy cùng người đàn ông nào như vậy. Nhưng sau đó thì nhịp tim cô vẫn cứ đập nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cô có chút khó thở.

Chẳng lẽ có chuyện gì không hay xảy ra rồi?

Nghỉ một lát, cô đột nhiên nghe thấy tiếng di động trong túi rung lên.

Cầm di động lên, cô liền nhìn thấy màn hình hiển thị tin nhắn của Chúc Trầm Ngâm gửi đến.

Mở máy ra, cô cúi đầu đọc tin nhắn vừa được gửi đến, lúc này cuối cùng cô cũng đã hiểu tại sao đêm nay tim mình lại đập nhanh đến thế.

Bên tai không ngừng vọng lại tiếng nói cười huyên náo của thanh niên London đang sánh vai nhau lướt qua, còn cô hệt như một pho tượng, ngồi im bất động.

Ánh mắt cô nãy giờ vẫn dừng nguyên ở tin nhắn kia, khuôn mặt không chút biểu cảm, nhưng bàn tay đang cầm di động lại không ngừng run lên.

Không biết bao lâu sau, cô mới đứng dậy, nhưng chân lại mềm nhũn ra, cả người cứ thế đổ ập về phía trước.

Tay và đầu gối đập thẳng xuống nền đất lạnh giá, ma sát đến rớm máu, nhưng cô dường như mất hết cảm giác, cả cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế đó.

“Chúc Tịnh.”

Giây phút đó, cô nghe thấy giọng nói của một người.

Mạnh Phương Ngôn lao đến trước mặt cô, anh dùng lực nắm hai vai cô để đỡ cô dậy. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, hai hàng lông mày nhíu chặt, dường như đang muốn xác nhận điều gì đó.

“Vừa rồi… từ sau khi em ra ngoài, có ai nói chuyện gì với em không?”, anh hỏi, giọng điệu khác hoàn toàn so với vẻ lười biếng, cười cợt hàng ngày.

“Không.”

“Có người quen nào nói chuyện với em không?”

“Không.”

“Không có bất kỳ ai?”

“Không.”

Nghe xong câu trả lời của cô, trong lòng anh tựa như vừa gỡ được tảng đá nặng đang đè lên. Mãi cho đến lúc này, anh mới phát hiện ra mình nắm vai cô quá chặt, anh nhẹ nhàng buông cô ra.

“Em sao thế?”, anh cúi đầu nhìn cô, phát hiện ra cô có điểm bất thường.

Cô không có phản ứng gì.

“Chúc Tịnh”, anh gọi cô lần nữa, “Chúc Tịnh”.

“Mạnh Phương Ngôn”, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn anh, “Lúc trước anh từng hỏi tôi, nếu như người tôi hận đến tận xương tủy chết đi, tâm trạng tôi sẽ như thế nào đúng không?”.

Anh thoáng khựng lại rồi khẽ gật đầu.

“Bố tôi vừa chết rồi, đột quỵ.”

Anh nhìn cô, ánh mắt lóe lên, khóe môi khẽ động đậy. “Tôi hận ông ấy biết bao, anh không tưởng tượng nổi tôi hận ông ấy đến như thế nào đâu. Bây giờ ông ấy chết rồi, tôi phải vui mừng mới đúng chứ? Đi, chúng ta đi uống một ly, mau đi nào!”

Lớp hóa trang nhân vật xác chết vì biểu cảm của cô mà trông càng đáng sợ hơn. Cô không ngừng cười lớn, xua tay lắc đầu, giọng nói dường như vang vọng khắp công viên vắng lặng.

“Từ nhỏ tôi đã luôn phải ăn cơm một mình, lúc ra ngoài Chúc Kính Quốc luôn luôn chỉ nắm tay Chúc Dung Dung. Tôi thi được xếp hạng nhất, Chúc Kính Quốc chẳng buồn nhìn tôi lấy một cái, chỉ bận an ủi Chúc Dung Dung thi không đạt. Sau này tôi ra nước ngoài, khó khăn lắm mới gặp được một người chỉ biết đến mình tôi, tôi cho rằng người đàn ông đó sẽ ở bên cạnh tôi suốt đời. Nhưng rồi anh ta lại lên giường với Chúc Dung Dung, anh có biết Chúc Kính Quốc biết chuyện đó xong đã nói gì không?”

“Ông ấy nói, Chúc Tịnh, con quá mạnh mẽ rồi, căn bản không biết sợ hãi và đau khổ. Con không có Châu Dịch Kỳ vẫn có thể sống vui vẻ, nhưng Chúc Dung Dung thì không thể. Nó cần được bảo vệ, cần sự yêu thương hơn, so với con nó càng cần Châu Dịch Kỳ hơn.”

“Vậy thì bây giờ, người đàn ông trước nay chưa từng cho tôi chút hơi ấm của tình cha, chưa từng làm tròn trách nhiệm của người cha chết đi, ông ấy đối với tôi tệ như vậy, tôi phải vui mừng mới đúng chứ?”

Anh chưa từng nghe cô nói nhiều như thế bao giờ, anh muốn đưa tay ra nắm lấy tay cô, nhưng lại bị cô đẩy ra. Anh muốn cô ngừng cười thì cô lại càng cười dữ hơn.

“Mars, vũ hội sắp kết thúc rồi.”

Bên trong tai nghe, Moon nhấn mạnh từng chữ, “Còn mười phút nữa”.

Anh chỉ còn cách hiệp ước Satan một bước thôi.

“Ghost có lẽ cố ý đi theo sau cô ấy ra ngoài, có ý điệu hổ ly sơn, lợi dụng cô ấy để dụ anh ra ngoài.”

Cơ hội như vậy, có lẽ sau này sẽ không bao giờ đến nữa. Bỏ lỡ đêm nay, mọi thứ sẽ rơi vào vũng lầy.

Anh chỉ cần quay đầu, quay lại căn phòng đó. Anh không thể ở lại đây.

Anh không thể.

“Chúc Tịnh”, một lúc sau, cuối cùng anh cũng đưa tay ra, nắm chặt lấy bờ vai cô.

Cô vẫn đang cười, anh đưa một tay lên đỡ lấy gò má cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mình, “Chúc Tịnh”.

“Tôi sẽ đưa em về thành phố T, ngay bây giờ, ngay lập tức.”

Tiếng cười của cô dần dừng lại, cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt ấy lúc này không còn mờ mịt, không còn sâu thẳm. Đôi mắt đó hiện giờ hệt như mặt hồ trong veo phản chiếu bóng dáng một mình cô.

Cô cảm nhận được trái tim mình như có một sợi dây cung, vào giờ phút này đã hoàn toàn đứt đi.

Một giây sau, giọt nước mắt cuối cùng cũng lăn dài trên gò má cô.

“Anh nói đúng, tôi là vì ông ấy nên mới muốn trở thành bác sĩ, nhưng ông ấy không đợi nổi ngày tôi cứu ông ấy rồi.”

Từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, ngay cả bản thân cô cũng chưa từng thấy mình rơi lệ thế này.

Mạnh Phương Ngôn nhìn chằm chằm vào cô, chầm chậm đưa tay phải lên, gỡ bỏ tai nghe trong tai ra.

Anh tắt di động rồi nhét vào trong túi của mình.

Sao đó, anh đưa tay ra ôm chặt lấy cô vào lòng mình.

Đêm thứ mười bốn

Thành phố T, nước A.

Mưa rơi tầm tã không ngừng, mang theo hơi lạnh của mùa đông chuẩn bị tới, len lỏi vào từng ngóc ngách cơ thể của mỗi người trong thành phố này.

Nghĩa trang ngoại ô thành phố T, bên cạnh ngôi mộ đang lẻ loi đứng một mình ở khu đất vắng vẻ tĩnh mịch, có vài người mặc trang phục màu đen, che ô lặng lẽ đứng đó.

Trong đám người đó, chỉ duy nhất Chúc Tịnh là người không che ô.

Cô gái mặc chiếc váy đen đứng bên cạnh cô, lúc này đang tựa vào lòng người đàn ông đang đứng che ô giúp cô ta, khóc lóc không ngừng.

“Dung Dung”, người đàn ông che ô liên tục vỗ về cô ta nói, “Bố ở trên thiên đường sẽ được yên nghỉ. Ông tuyệt đối không muốn nhìn thấy em tự hành hạ bản thân mình, không ăn không ngủ, đau khổ buồn bã thế này đâu”.

“Dung Dung, căn bệnh này của bố con, ít nhất đã để cho ông ấy không còn phải chịu nỗi đau nằm bất động trên giường bệnh”, Quản Tâm lúc này cũng đang đứng trước mộ dùng mu bàn tay gạt nước mắt nói, “Chi bằng đi sớm sẽ tốt hơn cho ông ấy”.

“Dịch Kỳ, mẹ…”, Chúc Dung Dung khóc càng thương tâm hơn, “Con thực sự không thể nào chấp nhận được…”.

Từ đầu tới cuối Chúc Tịnh không hề lên tiếng, cũng không hề có ý xen vào cuộc nói chuyện của ba người họ. Ánh mắt cô dường như luôn dừng lại trên tấm bia mộ, nhưng lại giống như đang nhìn vào hư không.

Lúc này, cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn đang che chiếc ô đen bước tới.

Bước chân của người đàn ông đó dừng lại bên cạnh Chúc Tịnh, nghiêng phần lớn ô sang che cho cô.

Ba người còn lại nghe thấy tiếng bước chân lập tức cùng quay đầu lại nhìn.

"Anh rể", Chúc Dung Dung lau nước mắt, mắt ngấn lệ nhìn về phía anh, "Cảm ơn anh đã giúp gia đình em lo liệu chuyện hậu sự của bố".

"Cậu họ… Mạnh phải không?", Quản Tâm lúc này cũng lên tiếng, "Xin lỗi, có tuổi rồi trí nhớ của tôi không được tốt cho lắm".

Anh mỉm cười lịch sự, "Gọi cháu là Phương Ngôn được rồi ạ".

"Hôm qua, cháu và Tịnh Tịnh vừa từ Anh trở về, trước đó cũng chưa tới nhà chào hỏi được, bọn cháu đã không để ý tới cảm nhận của cô chú, mong cô thông cảm", Mạnh Phương Ngôn tiếp tục duy trì nụ cười lễ độ mà vẫn vô cùng đẹp trai của mình.

"Không có gì", Quản Tâm cười dịu dàng, nhưng miệng thì lại thốt ra mấy lời nghe chẳng lọt tai chút nào, "Tôi chưa từng dám ước mong Chúc Tịnh có thể tìm được một người chồng như cậu".

Chúc Tịnh nãy giờ không hề lên tiếng lúc này liền lạnh lùng nhếch khóe môi, đột nhiên cô đưa tay ôm lấy cánh tay Mạnh Phương Ngôn.

"Vâng, tôi cũng cảm thấy mình thực sự rất may mắn." Chỉ thấy cô khẽ chớp đôi mắt rồi mỉm cười, "Có một dạo tôi cũng cảm thấy cả đời này chắc có lẽ sẽ không cách nào có được niềm hạnh phúc trong tình yêu và hôn nhân".

"Tôi còn cho rằng trên đời này hết thảy đàn ông đều chỉ thích gái điếm…", lúc này cô khẽ xoay người, vuốt ve cằm Mạnh Phương Ngôn, tươi cười nói, "Cũng may anh ấy không như thế".

Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi, chỉ duy nhất Mạnh Phương Ngôn vẫn mỉm cười dịu dàng với cô.

Sắc mặt người đàn ông đang ôm Chúc Dung Dung vô cùng tệ, còn Chúc Dung Dung thì sững sờ, trong phút chốc nước mắt tuôn rơi hệt như chuỗi ngọc trai bị đứt dây, "… chị, cho đến tận bây giờ chị

vẫn không thể tha thứ cho em và Dịch Kỳ sao? Dù là bố đã mất rồi, dù là chị đã có anh rể rồi, chị cũng không thể tha thứ…”.

“Chúc Dung Dung, màn kịch ân ái, màn kịch hiếu thuận, diễn vừa đủ thôi là được rồi.”

Chúc Tịnh cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, đưa tay gạt lọn tóc vừa rủ xuống, lạnh lùng nhìn cô ta, “Về nhà khóc cho một mình Châu Dịch Kỳ nghe đi, tôi còn chưa kịp thích ứng với việc thay đổi múi giờ, lại phải xem cô diễn kịch cả ngày trời quả thực không chịu nổi sắp nôn ra đến nơi rồi”.

“Chị…”, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của Chúc Dung Dung lúc này méo mó đến khó coi.

“Trước mộ Chúc Kính Quốc, các người thích khóc bao lâu thì khóc, có điều thứ lỗi tôi không có thời gian tiếp”, cô xoay người, “Giờ tôi còn phải đi gặp luật sư bàn chuyện thừa kế tài sản, rồi còn phải chơi đùa với đám cổ đông ở công ty, bận lắm”.

Mạnh Phương Ngôn ngắm cái cằm nhỏ xinh của cô dưới tán ô, đáy mắt chợt ánh lên ý trêu đùa. Rất nhanh anh liền giơ cánh tay mình lên, ôm lấy vai cô, “Xin lỗi, chúng tôi đi trước đây”.

Hai người vừa đi được vài bước, liền đột nhiên nghe tiếng Chúc Dung Dung gào thét ở phía sau, “Chúc Tịnh, chị rốt cục có lương tâm không hả? Chị có còn là con người không? Bố vừa mới qua đời, mà trong đầu chị chỉ toàn là tiền thôi hả!”.

Chúc Tịnh dừng bước lại.

“Lương tâm là cái gì? Ăn được không? Hay là chiếc thẻ tín dụng không hạn mức, có thể tiếp tục giúp cô mua túi, mua đồ trang sức, mua đàn ông?”

“Chúc Dung Dung, đừng có sủa nữa, cô không sợ Chúc Kính Quốc bị cô làm ồn đến mức bật nắp quan tài đứng dậy à?”

* * *

Đến tận khi ngồi lên ghế phụ chiếc xe màu đen, Chúc Tịnh mới cởi chiếc áo khoác đã bị nước mưa làm ướt hết rồi tiện tay ném ra ghế sau.

Thời tiết thành phố T mùa này khá giống với London, nhớp nháp ẩm ướt, cộng thêm cuộc nói chuyện với đám người vừa rồi, khiến

tâm trạng cô từ lúc xuống máy bay vào đêm qua đến giờ chưa lúc nào hết bực bội.

Mạnh Phương Ngôn bật máy sưởi bên trong xe lên, cất cao giọng nói, "Học y, không có sự kiên nhẫn là không được".

"Muốn giải phẫu cơ thể sống nhà anh không cần quá nhiều sự kiên nhẫn", cô tháo giày khoanh chân ngồi trên ghế.

Ánh mắt anh đầy ý cười, rất nhanh sau đó liền nổ máy, rời khỏi bãi đỗ đi về phía đường quốc lộ.

Bên trong xe tiếng nhạc không lời du dương vang lên, thực sự có thể làm dịu tâm trạng con người. Tâm trạng cô bình tĩnh hơn một chút, cô vô tình nhìn lướt qua anh.

Anh cũng quay sang nhìn cô.

Từ trước đến nay, cô chưa từng biết rõ công việc của anh là gì, cuộc sống của anh, bạn bè của anh, tất cả mọi thứ thuộc về anh cô đều không biết rõ. Có một điều cô vẫn luôn không hiểu, tại sao lần nào cũng vậy, con người này đều tình nguyện bất chấp tất cả cùng cô đi đến những nơi chưa từng biết?

Giống như vừa rồi, anh hào phóng cho cô lợi dụng, để cô có thể đối phó với cái đám người được gọi là "người nhà" kia, còn chịu đựng những chuyện mà vốn dĩ không hề liên quan đến mình.

Trên đời này thực sự còn có người như vậy sao? Cho đi tất cả mọi thứ, chỉ để bước chân vào cuộc sống của cô.

"Đang nghĩ đến tôi sao?"

Chiếc xe vững vàng vòng qua khúc cua, giọng nói trầm ấm của anh vang lên.

Cô không hề phủ nhận.

Phía trước là đèn đỏ, Mạnh Phương Ngôn chầm chậm dừng xe, sau đó quay sang nháy mắt với cô.

"Trong đầu em nghĩ cái gì cũng được, tư thế nào cũng được, tôi đều không để ý đâu."

Cô trầm ngâm nhìn anh trong một lúc rồi khẽ mỉm cười.

Mạnh Phương Ngôn thoáng ngẩn người.

Đó không phải là nụ cười gượng gạo giả tạo, không phải nụ cười châm chọc, không phải nụ cười hờn giận. Mà đây là lần đầu tiên kể từ khi quen biết cô, nụ cười của cô thực sự xuất phát từ trái tim.

Đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mỉm cười như thế.

Nụ cười đó tựa như dòng sông băng đang tan ra, chầm chậm thẩm thấu vào da thịt anh, vào huyết mạch anh rồi vào đến tận cùng nơi trái tim lạnh giá của anh.

* * *

Lúc đưa cô đến tòa nhà công ty nhà họ Chúc, Mạnh Phương Ngôn không lên cùng mà đợi cô ở trong xe.

Luật sư đã đợi cô ở phòng họp khá lâu rồi, cô bước vào phòng đặt túi xách xuống rồi nói với luật sư, "Không cần vòng vo đâu".

"Cô Chúc, bố cô ông Chúc Kính Quốc có 70% cổ phần trong tập đoàn nhà họ Chúc, đứng tên sáu bất động sản. Theo như di chúc, ông ấy đã chia như sau", vị luật sư đẩy gọng kính của mình rồi nói, "Về bất động sản, một mảnh thuộc về bà Quản Tâm vợ ông ấy, một mảnh thuộc về cô Chúc Dung Dung, bốn mảnh còn lại do cô đứng tên. Về cổ phần công ty, bà Quản Tâm hưởng 10%, cô Chúc Dung Dung thừa kế 15%, cô thừa kế 45%".

Chúc Tịnh trầm mặc một hồi rồi nói, "Bốn mảnh đất, 45% cổ phần thuộc về tôi, ông chắc chắn là không đọc sai đấy chứ?".

Luật sư thoáng sững người, "… vâng, không sai, theo như di chúc, cô là người thừa kế phần lớn tài sản".

Cô nhíu chặt mày.

Lát sau, cô đặt tập tài liệu trong tay xuống, "Có nghĩa là, tôi có 45% cổ phần trong công ty, cổ phần của những cổ đông khác cộng lại cũng chỉ được 30%".

"Đúng vậy", luật sư vội vàng gật đầu. "Được rồi."

Cô đứng dậy khỏi sô pha, "Vậy thì tôi không cần phải lãng phí thời gian chơi đùa cùng bọn họ nữa rồi".

Tiễn luật sư đi rồi, một mình cô lặng lẽ đứng trước cửa sổ phòng họp.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ, sau khi Chúc Kính Quốc mất đi,

tài sản lại được chia như vậy.

Bao nhiêu chuyện ông làm trong những năm qua không khác gì đẩy cô vào lao ngục, giống như ông không hề có đứa con gái là cô vậy. Nhưng Chúc Dung Dung lại hoàn toàn khác, luôn luôn được chiều chuộng, bao dung. Đến cuối cùng người được thừa kế phần lớn tài sản lại là cô, chứ không phải Chúc Dung Dung.

Cô không cần phải tốn nước bọt để tranh giành cổ phần với mấy lão già đầy dã tâm đó nữa. Nhưng cô biết, hai mẹ con tham lam vô độ kia sẽ phát điên lên mà bám riết lấy cô.

Đây chính là mớ bòng bong mà Chúc Kính Quốc để lại cho cô.

Tại sao? Ông đến chết rồi cũng không chịu buông tha cô? Bên ngoài cửa sổ, mưa ngày càng nặng hạt, khiến cả thành phố bên ngoài cánh cửa trông mênh mông, mờ mịt. Cô sinh ra và lớn lên ở thành phố này, nơi đây mang một vẻ đẹp không khác với London là mấy, nhưng là nơi duy nhất chứa đựng những kí ức tuổi thơ của cô.

Cô chưa bao giờ muốn nhớ lại toàn bộ những kí ức đó. Ra khỏi tòa nhà, cô không đi về phía chiếc xe màu đen đỗ ở ven đường, mà một mình đi về phía con phố hướng ngược lại.

Đi bộ được khoảng mười phút, cô đi tới một công viên ở trung tâm thành phố.

Hai mươi năm rồi, nơi đây vẫn không hề thay đổi, từng cành cây ngọn cỏ, từng chiếc lan can, đài phun nước… mọi thứ dường như càng sắc nét hơn sau khi được gột rửa bằng những cơn mưa.

Mái tóc, quần áo cô rất nhanh sau đó cũng bị nước mưa ngấm ướt. Cô đứng bên cạnh đài phun nước, sau đó chầm chậm ngồi sụp xuống.

Lúc nhỏ, cô khoảng ba tuổi, khi mà Chúc Kính Quốc và mẹ cô vẫn chưa ly hôn, vào những buổi chiều cuối tuần bọn họ thường dẫn cô đến đây chơi. Chúc Kính Quốc cùng cô chơi trò "bay lên cao", mẹ cô bế cô đến bên cạnh đài phun nước ngồi, chụp cho cô hết bức hình này đến bức hình khác. Tiếng cười giòn tan của cô vang vọng khắp công viên, cô vĩnh viễn không thể nào quên nổi ánh mắt đầy dịu dàng, yêu thương, ấm áp mà Chúc Kính Quốc và mẹ cô dành cho cô khi đó.

Cuộc đời cô trước và sau năm lên năm tuổi, bị Ngân Hà ngăn cách,

là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Cả đời này cô không thể nào quên nổi cái cách Chúc Kính Quốc thay đổi hoàn toàn thái độ với cô sau khi cô lên năm tuổi, sự tàn nhẫn, sự ghét bỏ của ông đối với cô. Cô thậm chí còn muốn hắt rượu vang lên mộ ông, muốn rút hết số tài sản ông để lại cho mình ở trong ngân hàng ra rồi đem từng tờ tiền xé tan thành ngàn mảnh.

Nhưng điều nực cười nhất lại là, cô vẫn còn nhớ như in quãng thời gian ngắn ngủi mà ông đã từng đối xử rất tốt với mình, để rồi mười mấy năm về sau, cô không ngừng mềm lòng, tự làm mình tổn thương chỉ vì quãng thời gian tốt đẹp đó.

Thậm chí, cô còn muốn dùng thời gian của cả cuộc đời mình để trở thành một bác sĩ khoa thần kinh, để sau này khi ông già đi, cô có thể chăm sóc cho ông.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, cô đã không còn cảm nhận được dòng nước mưa lạnh buốt đến tận xương cốt đang chảy trên da thịt mình.

Chậm rãi quay đầu lại, cô nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang cầm chiếc ô đen, lặng lẽ ngồi đằng sau cô.

“Chúc Tịnh”, anh nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô, “Tôi không có cha mẹ, cũng không biết cha mẹ mình là ai, tôi chưa từng được nếm trải tình cảm của họ dành cho tôi, cũng chưa từng phải chịu đựng sự đối xử không tốt từ họ”.

“Em có những nỗi đau khổ, tổn thương và những giây phút vui vẻ này, em được nếm trải thứ tình cảm và mối quan hệ lòng vòng phức tạp như thế là bởi vì em đã từng trải qua. So với người mà ngay cả tư cách để trải nghiệm cũng không có như tôi, chẳng phải em còn may mắn hơn sao?”

Cô nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của anh, giờ phút này, đôi mắt anh cuối cùng cũng hiện lên những thứ mà trước đây cô chưa từng nhìn thấy.

Không phải là thứ gì đó mong manh mơ hồ, mà là những thứ tồn tại vô cùng chân thực.

Giữa tiếng mưa rơi tí tách, Chúc Tịnh giơ bàn tay lạnh cóng nhẹ nhàng áp lên khuôn mặt anh tuấn của anh, nói: “Anh nói thử xem, có phải Chúc Kính Quốc muốn dùng khối tài sản kếch xù tiêu ba

đời không hết kia để khiến tôi cả đời này cho dù có chết cũng không quên nổi một người cha như ông ta?".

"Nếu điều này là vì ông ấy cảm thấy có lỗi với tôi, thì có nghĩa là ông ấy đã từng dành cho tôi, cho dù chỉ là một chút thôi, tình yêu thương thực sự của người cha?"

Giọng nói của cô chưa từng nhẹ nhàng như vậy, thái độ của cô chưa bao giờ tự ti đến thế. Cô chưa từng nhìn anh với vẻ không chắc chắn như vậy, cũng chưa từng cần phải nhờ anh giúp đỡ chuyện gì.

Anh nhìn đôi mắt ngấn lệ nhưng quyết không chịu rơi xuống của cô, rồi lại nhớ đến dáng vẻ buổi tối hôm đó lúc cô vùi đầu vào lòng mình, đau đớn khóc nấc lên.

Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, lần đầu tiên anh nhìn thấy người con gái này, anh đã muốn dang tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Một hồi lâu sau, anh dang tay ra, nhẹ nhàng áp tay mình lên mu bàn tay cô rồi đáp lại, "Đúng vậy".

Giọt nước mắt trên khóe mi cô cuối cùng cũng chịu rơi xuống.

"Vậy thì tôi tha thứ cho ông ấy."

Đêm thứ mười lăm

Nửa đêm, tiếng chuông di động của Chúc Tịnh phá vỡ bầu không khí yên ắng trong phòng.

Cô vốn dĩ ngủ không được sâu giấc, lúc này bèn với tay cầm di động đặt ở chiếc tủ đầu giường, không nhìn tên ai gọi đến, nhấn luôn nút nghe.

"Tịnh Tịnh."

Vừa nghe thấy hai chữ ấy, đầu óc cô liền lập tức tỉnh táo.

Ngón tay cô trượt đến toan tắt máy, một hồi lâu sau mới dịch ra, cô chậm rãi cất giọng đầy lạnh lùng, "Có chuyện gì?".

Châu Dịch Kỳ ở đầu dây bên kia nói, "Em… vị hôn phu của em giờ có ở bên cạnh không?".

Cô ngồi dậy, đưa mắt nhìn Mạnh Phương Ngôn đang nằm trên sô pha, rồi xuống giường đi đến bên cửa sổ, giọng nói càng lạnh lùng thêm mấy phần, "Có, sao thế?".

Châu Dịch Kỳ trầm mặc một hồi, nặng nề hít một hơi rồi nói, "Tịnh Tịnh, anh muốn thương lượng với em một chuyện".

"Dung Dung, hai hôm nay, ngày nào cô ấy cũng ầm ĩ chuyện tài sản. Mẹ cũng không yên, nhà cửa loạn hết cả lên.

Hai người họ có lẽ không ngờ… phần lớn tài sản của bố là để lại cho em."

"Tịnh Tịnh, anh chỉ cầu xin em nể tình những kỉ niệm xưa kia của chúng ta, có thể nào giúp anh một lần cuối này thôi được không?"

Chúc Tịnh nghe từng câu từng chữ anh ta nói, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như mất hết tri giác.

Cô vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên cô gặp Châu Dịch Kỳ. Hôm đó, cô và Tăng Kỳ ăn cơm xong liền đi dạo trong vườn trường, cô cứ luôn cảm thấy có người nào đó đang nhìn bọn họ, quay đầu lại liền phát hiện ra một chàng trai người châu Á dáng dấp cao to, điển trai đang cầm máy ảnh, cô không nghĩ ngợi gì liền huých huých Tăng Kỳ nói, "Tiểu Thất, anh chàng kia hình như đang để ý cậu kìa, anh ta đang chụp cậu đấy".

Tăng Kỳ vừa thích thú vừa xấu hổ, đi đến bên cạnh anh chàng đó vừa định lên tiếng thì nào ngờ anh chàng đó liền thu máy ảnh lại, đưa cho Tăng Kỳ một mảnh giấy, "Tôi tên Châu Dịch Kỳ, tôi biết bạn rất xinh đẹp, nhưng người tôi thích lại là cô gái đi bên cạnh bạn kia. Bạn có thể cho tôi số điện thoại của cô ấy không?".

Kể từ khi cô ra nước ngoài, bên cạnh cô lúc nào cũng không thiếu đàn ông theo đuổi, cô không có tâm tư đi kết giao với ai, chỉ tập trung vào chuyện học hành. Lên đến đại học thì lại dâng hiến cuộc đời cho phòng thí nghiệm, thường xuyên bị mấy người bạn trêu chọc là "cổ tích màu xám".

Là du học sinh lâu năm tại nước ngoài, nhan sắc không tồi, vậy mà lên đến đại học rồi vẫn không mảnh tình vắt vai, thủ thân như ngọc, đây không phải là "cổ tích màu xám" thì là cái gì?

Thế nhưng, trong số những anh chàng theo đuổi cô tới tấp kia, Châu Dịch Kỳ là người không phải bỏ ra đồng nào, cũng chẳng mua bông hoa nào mà lại chinh phục được cô nàng khó theo đuổi nhất trường dưới ánh mắt trầm trồ kinh ngạc của tất cả mọi người.

Trong số những anh chàng theo đuổi cô, anh ta không phải là người đẹp trai nhất, nhiều tiền nhất, cũng không phải là người thông minh nhất, lãng mạn nhất. Thế nhưng, anh ta là người có nghị lực nhất và là người chân thành nhất.

Cho nên, cô đã từng yêu người đàn ông đó bằng trái tim chân thành và tràn đầy nhiệt huyết.

Vậy mà hôm nay, nửa đêm nửa hôm anh ta gọi điện thoại tới, chỉ vì muốn cầu xin cô, từ bỏ một phần tài sản vốn thuộc về cô, để tặng cho Chúc Dung Dung và Quản Tâm.

"Anh biết em đã hận anh đến mức cùng cực rồi, ngay cả nhìn còn không muốn nhìn, cũng không muốn nghe thấy giọng nói của anh. Mọi chuyện là do anh sai, anh không xứng với em, cũng không thể nào có được em nữa, nhưng mà anh xin em…"

Mạnh Phương Ngôn chẳng biết từ lúc nào đã lẳng lặng đứng trước mặt cô.

Trong căn phòng không ánh đèn, chỉ có ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, nhưng vẫn đủ để cô nhìn rõ khuôn mặt của anh.

Anh nhìn cô, vẻ mặt trầm lặng, anh chỉ dùng khẩu hình để nói với cô một câu.

Em định làm kẻ hèn nhát suốt đời sao?

Giọng nói của Châu Dịch Kỳ bên trong điện thoại dần nhạt đi, cô thậm chí còn không buồn nghe xem anh ta đang nói gì, cô chỉ cứ thể bình thản nhìn vào mắt Mạnh Phương Ngôn.

“Nói cho tôi biết thời gian, địa điểm và thứ bọn họ cần. Tôi sẽ cho bọn họ thứ mà họ muốn...”

Sau khi đến tiệm cà phê, rất nhanh cô liền tìm thấy Châu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện bọn họ.

Lúc Châu Dịch Kỳ nhìn thấy cô, cả người liền run lên. “Chị, em biết chị nhìn thấy em sẽ rất ngạc nhiên, vốn đã hẹn là chỉ có chị và Dịch Kỳ gặp nhau”, Chúc Dung Dung rót cho cô một tách trà, vẫn ra vẻ tươi cười, đầy dịu dàng, “Là em đòi đi theo”.

“Cô cần bao nhiêu”, Chúc Tịnh không buồn động vào cốc trà.

Chúc Dung Dung hơi bất ngờ, chống cằm nói, “ Chị...”.

“Muốn bao nhiêu?”

“Tám mươi phần trăm số tài sản mà chị được hưởng”, Chúc Dung Dung vẫn mỉm cười tươi rói, không hề nhận thức được rằng mình vừa đưa ra một yêu cầu hoang đường đến đáng sợ.

Tám mươi phần trăm.

Ngay cả Châu Dịch Kỳ cũng bị làm cho sợ hãi mà ngẩng phắt đầu dậy, vẻ mặt khó coi nhìn Chúc Dung Dung, dường như muốn lên tiếng cản cô ta lại.

Nhiều năm như vậy, Chúc Tịnh đã quá hiểu người con gái với nụ cười tươi rói lúc nào cũng thường trực trên môi này. Không biết cô ta đã dùng nụ cười này để làm ra bao nhiêu chuyện khiến người ta phải phẫn nộ nữa.

“Tôi cho cô hết.”

Chúc Tịnh không buồn chớp mắt nói: “Chúc Dung Dung, cô nhớ cho kỹ, tôi dùng số tài sản này để mua sự sòng phẳng cho phần đời còn lại của tôi và cô”.

“Từ nay về sau, cô, Châu Dịch Kỳ, ngay cả mẹ của cô. Bất kỳ ai trong số các người, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi và nhà họ Chúc không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.”

Nói xong, cô liền đứng phắt dậy.

Đi được hai bước, đột nhiên từ sau lưng cô vang lên tiếng một chiếc cốc rơi xuống sàn nhà, vỡ thành trăm mảnh.

Vạt áo bị ai đó giật lại từ phía sau, Chúc Dung Dung lúc này đã gỡ bỏ bộ mặt tươi cười, mặt đầy vẻ hung ác đang giơ tay lên định đánh vào mặt cô.

“Chúc Dung Dung!”, Chúc Tịnh vừa định giơ tay lên đỡ, nhưng Châu Dịch Kỳ đứng bên cạnh sớm đã ôm lấy cô ta giữ lại, phẫn nộ gào lên với cô ta, “Em định làm cái gì hả?”.

“Tôi muốn làm gì hả?”

Chúc Dung Dung điên rồ gào thét dưới cánh tay đang kìm chặt lấy cô ta của Châu Dịch Kỳ, “Tôi muốn giết cô ta, anh có biết không Châu Dịch Kỳ, tôi muốn giết con đàn bà đó!”.

Chúc Tịnh nhìn dáng vẻ đầu tóc rối bù, mặt mũi méo mó của Chúc Dung Dung.

“Chúc Tịnh, tôi thực sự hận cô đến chết…”, Chúc Dung Dung nghiến răng, ánh mắt rực đỏ, nói, “ Khối tài sản kếch xù như vậy mà cô có thể dễ dàng vứt bỏ nhẹ tựa lông hồng, nhất định là bởi vì người đàn ông đó của cô có rất nhiều tiền? Anh ta nhất định có thể cho cô hưởng thụ đủ cuộc sống vinh hoa phú quý đúng không?”.

Mới sáng sớm, nên trong tiệm cà phê không có nhiều người. Nhưng mọi động tĩnh ở phía họ, vẫn đủ để cho cả quán cà phê thấy được.

Nhưng Chúc Dung Dung lúc này đã hoàn toàn mất đi lí trí, hoàn toàn không còn quan tâm đến hình tượng của mình, chỉ vừa khóc lóc vừa gào thét với cô, “Cô phải bán thân bao nhiêu lần mới thòng

được anh ta? Cô đã giở bao nhiêu thủ đoạn để khiến cho Châu Dịch Kỳ đến tận bây giờ vẫn lưu luyến với cô? Chúc Tịnh, cô dựa vào cái gì mà có được nhiều thứ như vậy? Vì sao trên đời này bao nhiêu thứ tốt đẹp đều bị cô chiếm hết? Cô nói xem! Đồ tiện nhân!".

Châu Dịch Kỳ sau khi nghe xong những lời Chúc Dung Dung nói, mặt đờ ra, đau khổ nhắm mắt lại.

Anh ta buông tay ra, Chúc Dung Dung cũng theo đó mà trượt xuống ngồi sõng soài dưới đất, tâm trạng suy sụp, khóc nức nở thành tiếng, "Người bố mà tôi cho rằng luôn yêu thương tôi nhất lại để lại cho cô những tài sản tốt nhất. Người đàn ông mà tôi được gả cho thì lúc nào cũng lưu luyến cô, ngay cả trong mơ anh ta cũng gọi tên cô. Những thứ tôi phải hao tâm tổn sức mới giành giật được, đối với cô mà nói lại dễ dàng vô cùng. Cả đời này tôi luôn phải sống trong cái bóng của cô…".

"Chúc Tịnh, cô sống cao ngạo như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy áy náy chút nào sao?"

Ánh mắt Chúc Tịnh bình tĩnh dừng lại trên người Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ. Một lúc sau cô liền ngồi xuống. "Cô hãy nhìn cho rõ."

"Hôm nay, Châu Dịch Kỳ đứng bên cạnh cô, chứ không phải bên cạnh tôi. Anh ta gọi điện thoại, muối mặt cầu xin tôi cho cô chút tài sản, chứ không phải là vì tôi mà phải quỳ ở đây để cầu xin cô. Chúc Kính Quốc để lại cho tôi một núi tiền, nhưng ông ta dùng phần lớn thời gian của mình là để ở bên cạnh cô, chăm sóc cô đến khi trưởng thành."

Cô nhìn thẳng vào đứa em gái cùng cha khác mẹ đang khóc không thành tiếng trước mặt mình. Có lẽ cả đời này, tính đến bây giờ cô chưa từng nói với Chúc Dung Dung nhiều lời như vậy.

"Cô thích giành giật những thứ thuộc về tôi để có cảm giác đạt được thành tựu, tôi cho cô hết, những thứ mà có thể cướp đi được thì vốn dĩ chẳng cần phải giữ. Nhưng, ít nhất cô phải biết trân trọng những thứ cô cướp được từ tôi."

"Chúc Dung Dung, hai mươi năm nay, rốt cục là ai sống hạnh phúc hơn ai?"

Nói đến đây, ánh mắt cô như chất chứa điều gì đó vốn đã được giấu kín bao lâu nay. Hôm nay, nó hoàn toàn đã biến mất.

Thứ chấp niệm như ma quỷ bám riết lấy cô không tha, đến giờ phút này tự dưng cô cảm thấy nó đã không còn quan trọng nữa.

Thực sự kết thúc rồi.

“Còn nữa, Châu Dịch Kỳ”, cô đứng dậy nhìn anh ta rồi nói: “Tối hôm qua anh nói sai rồi, tôi đã không còn hận anh”.

Nếu như hận, thì đồng nghĩa với việc vẫn còn yêu, vẫn còn bận tâm. Nhưng bây giờ cô đối diện với anh ta, đã không còn chút cảm xúc nào nữa. Cô không còn muốn chọc giận, khiêu khích hay ghét bỏ anh ta nữa. Bởi vì anh ta đối với cô mà nói, chỉ giống như một người xa lạ.

“Chúc Dung Dung, tin tôi đi, cô vĩnh viễn sẽ không ham cái cuộc đời cao ngạo này của tôi đâu.”

Nói xong câu cuối cùng này với Chúc Dung Dung, cô quay đầu đi.

Cả thành phố đang dần thức giấc, cô nhìn thấy người đó đứng bên cạnh cửa tiệm cà phê, cứ thế lặng lẽ nhìn mình.

Giống hệt như những lần trước đó.

Bên trong tiệm thử đồ, cô ôm lấy cánh tay anh, lợi dụng anh để trêu ngươi Chúc Dung Dung và Châu Dịch Kỳ. Anh dung túng, để mặc cô làm gì thì làm.

Bên ngoài lễ đường hôn lễ, anh dẫn cô trông như chú hề nực cười rời khỏi nơi đây, để mặc cô làm kẻ hèn nhát.

Trong đêm Halloween, anh bất chấp tất cả dẫn cô quay trở về thành phố này, chống đỡ cho niềm tin sắp sụp đổ nơi cô, thậm chí còn khiến cô hạ quyết tâm tha thứ cho tất cả những gì mà mình đã phải chịu đựng.

Từ nay trở đi, cô đã có thể nói lời vĩnh biệt với cái quá khứ bám riết lấy mình bao nhiêu năm nay.

“Tịnh Tịnh”, cô nghe thấy Châu Dịch Kỳ gọi mình từ phía sau, trong giọng nói anh ta tràn ngập vẻ đau đớn, bất mãn và còn có cả chút hoài nghi, “Người đàn ông này có thể mang lại hạnh phúc cho em không?”.

Cô không những không trả lời, mà cũng chẳng buồn dừng bước chân đang tiến về phía Mạnh Phương Ngôn.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô đang đi về phía mình, khẽ mỉm cười rồi sánh vai cô rời khỏi tiệm cà phê.

“Chỉ trong một đêm, tôi từ một quý cô giàu có bỗng biến thành kẻ nghèo hèn xác xơ”, cô nghiêng đầu nhìn anh, “Có phải anh chưa từng thấy người phụ nữ nào ngốc nghếch như tôi không?”.

Anh không nhịn được cười, “Quả đúng là như vậy”.

“Nhưng vẫn chúc mừng em, hôm nay đã chính thức tốt nghiệp khỏi hàng ngũ những kẻ hèn nhát”, anh khẽ đưa tay ra, vỗ vỗ lên bờ vai cô, “Để thưởng cho em, tôi sẽ mời em một chầu cà phê”.

Cô không từ chối.

Hai người đi vào một tiệm cà phê ngoài trời, lúc anh mua cà phê đi ra, liền giơ giơ hai tay lên, “Một cốc latte hương cam, một cốc latte trà xanh”.

Cô giơ tay định cầm lấy cốc ở trên tay trái của anh nhưng lại bị anh gạt ra.

“Để tôi nếm thử một ngụm xem là vị gì đã.”

Anh nhìn vào đôi mắt cô rồi nếm một ngụm cà phê ở trong chiếc cốc đó, “Ừm, cốc này là hương cam”.

“Cho em đấy”, anh vờ ra vẻ định đưa cốc latte hương cam cho cô.

Chúc Tịnh đưa tay ra định cầm lấy, nhưng lại không hề chú ý đến gương mặt càng ngày càng sát lại gần cô, còn bàn tay kia lại càng lúc càng xa.

Một giây sau, cô không lấy được cốc cà phê, nhưng lại đột ngột cảm giác được đôi môi mình bị ai đó nhẹ nhàng hôn lên.

Cô nhìn thấy đôi mắt đầy ý cười của anh, sống mũi cao thẳng tắp còn hơi cọ nhẹ vào làn da cô. Nhưng điều không thể chấp nhận được là, anh bắt đầu vươn chiếc lưỡi hư hỏng của mình, thân mật chạm vào lưỡi cô, ép cô phải cùng nếm thử vị cà phê trong miệng anh.

Anh bí ẩn, giảo hoạt, thông minh, toàn năng, thấu hiểu lòng người. Cô đã từng thử kháng cự anh, khinh thường anh, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào thắng nổi, dần dần cô đã bắt đầu dỡ bỏ lớp phòng ngự đối với anh.

“Đồ lừa đảo.” Đợi đến lúc anh chịu buông cô ra, cô liền nói, “Rõ ràng là latte trà xanh”.

Anh cười sảng khoái, say đắm ngắm nhìn khuôn mặt cô rồi lại lần nữa cúi đầu xuống.

Bắt đầu từ hôm nay, người đàn ông này đã hoàn toàn bước vào cuộc đời cô.

Cho dù cuộc đời sau này có rơi xuống địa ngục, cô cũng vĩnh viễn không thể nào quên nổi mùi vị trà xanh của sáng sớm ngày hôm ấy.

Đêm thứ mười sáu

Sau khi trở về Anh, Chúc Tịnh mất ngủ liên tiếp mấy ngày liền.

Nhiều khi ngủ đến hơn ba giờ sáng đột nhiên tỉnh giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi, nhưng lại không hề gặp ác mộng. Cô chỉ thức dậy, uống cốc nước, đọc sách một lát rồi không cách nào ngủ lại được nữa, cứ như vậy cho đến khi trời sáng.

Đêm nay, cô lại tỉnh giấc giữa đêm, cảm giác ngột ngạt nơi lồng ngực cứ thế cuốn lấy cô, khiến cô có chút khó thở. Cô bật đèn ngủ ở đầu giường rồi ra mở cửa sổ.

Gió lạnh từ bên ngoài thốc vào, phả lên gò má lấm tấm mồ hôi của cô. Chúc Tịnh hít sâu một hơi, đột nhiên nghe tiếng có người khẽ gõ cửa.

“Vào đi.”

Cô nói rồi cầm áo khoác ở đầu giường mặc vào.

Mạnh Phương Ngôn rất nhanh sau đó liền mở cửa đi vào, tay anh cầm một chiếc cốc, tiện tay cầm chiếc ghế tựa nhỏ trong phòng cô kéo đến bên cạnh giường rồi ngồi xuống, sau đó đưa cái cốc trong tay cho cô.

“Nước ấm.”

Cô đón lấy cái cốc rồi nhấp một ngụm, cảm giác thoải mái hơn được chút. Trong phòng không bật đèn, cô không nhìn rõ khuôn mặt anh lắm, chỉ cảm nhận được là anh đang nhìn mình.

“Gần đây đêm nào em cũng ngủ không ngon”, anh nói. Cô không còn muốn hỏi xem tại sao anh lại biết, cô đã quen với việc anh luôn biết hết tất cả mọi điều về mình rồi.

Cô im lặng một hồi.

“Tôi thường nghĩ, tôi luôn cãi vã với ông ấy. Đến lần gặp mặt cuối cùng trước khi ông ấy chết, tôi vẫn cãi nhau với ông ấy, thậm chí ông ấy còn đánh tôi.”

“Tất cả mọi chuyện chẳng phải đều là lỗi của ông ấy hay sao? Thân làm cha, mà một chút tư cách ông ấy cũng không có. Nếu không phải do ông ấy ép tôi đến bước này, thì mỗi lần gặp ông ấy tôi hà tất phải lập tức xù lông lên, hận đến mức chỉ muốn liều mình với ông ấy để trạng chết thì chúa cũng băng hà. Bây giờ ông ấy chết rồi, hoàn toàn là do ông ấy phải chịu báo ứng.”

“Nhưng mà cho dù có nghĩ như vậy đi chăng nữa, thì tôi vẫn cảm thấy có lỗi đối với cái chết của ông ấy.”

Anh cứ lặng lẽ nghe như vậy, không hề lên tiếng.

“Năm mười một tuổi, tôi bị đưa đến đây, một người bạn của Chúc Kính Quốc đã nuôi nấng tôi trưởng thành. Cô ấy đối với tôi rất tốt, cô ấy không có con gái, cho nên chăm chút cho tôi hệt như con gái mình vậy. Năm mười bảy tuổi, khi lần đầu tiên tôi đạt được học bổng, tôi muốn dành tặng số tiền học bổng đó cho cô ấy, cứ đợi mãi ở trường cho đến tận tối mịt mới hay tin cô ấy bị tai nạn trên đường đến trường đón tôi.”

Lúc cô kể giọng điệu không trầm cũng không bổng, không nước mắt, cái gì cũng không có, chỉ có ánh mắt trống rỗng vô định.

“Trên đời này bất kỳ ai đối xử tốt với tôi cũng đều rời xa tôi, bằng cách nào đi chăng nữa, nếu không phải là vứt bỏ thì cũng là sinh ly tử biệt.”

Cô muốn tranh đấu.

Cô tin mình không phải là sao chổi, cô muốn tin rằng mình có thể có được tình yêu thương bền lâu. Nhưng mỗi lần cô muốn tranh đấu, thì hết lần này đến lần khác lại bị hiện thực chà đạp.

Cốc nước nóng hổi anh rót cho cô đã bị cơn gió lạnh ngoài cửa sổ thổi nguội.

Căn phòng rơi vào im ắng, Mạnh Phương Ngôn đứng dậy khẽ đóng cánh cửa sổ cô vừa mở ra.

Anh quay lại ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em nói những lời này là muốn tôi thấy khó mà lui sao?”, hai

người cứ thế nhìn nhau trong bóng tối, cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng.

Trong bóng đêm, mọi giác quan của con người đều cực kì nhạy bén. Cô hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn cất lên, "Anh không sợ chết à?".

Trên đời này, làm gì có ai không sợ chết chứ? Cái chết thật đáng sợ, âm dương cách biệt, mọi tình cảm và vật chất trong nháy mắt biến thành tàn tích, chỉ là hư không.

"Tin tôi đi", giọng nói của anh đượm vẻ sầu não mà cô không cách nào lí giải nổi, "Trên đời này, thứ duy nhất mà tôi không sợ hãi chính là cái chết".

"Tôi không biết thề non hẹn biển, không biết quan tâm săn sóc, không biết bày tỏ tình cảm."

"Tôi biết."

"Thời gian tới có lẽ tôi muốn một mình đi đến một nơi." "Tôi sẽ luôn ở đây."

Cô thoáng dừng lại, "Tôi sẽ không bao giờ bất chấp tất cả để yêu một người đàn ông, tôi không cách nào mang lại cho bất kì ai những điều mà tôi đã từng mang đến cho Châu Dịch Kỳ, cho dù anh ta một chút cũng không xứng đáng".

Dù cho cô đã không còn chút cảm xúc yêu ghét thù hận gì với Châu Dịch Kỳ, nhưng lòng nhiệt huyết để yêu thương một người dường như đã bị những cảm xúc yêu hận ngày đó cuốn trôi đi mất rồi.

Anh khẽ mỉm cười, "Đừng nói điều gì quá sớm." Cô không biết nói gì.

"Chúc Tịnh."

Cuối cùng, trong bóng đêm mịt mùng, anh nắm lấy bàn tay lạnh giá đang đặt trên chăn của cô, "Tất cả các ngăn trong trái tim em giờ đều trống rồi, đúng không?".

Cô khẽ gật đầu.

Cô đã buông bỏ mọi chấp niệm vẫn luôn hằn sâu trong lòng, người thân, người yêu… cô trắng tay không còn gì hết. Trên đời

này sẽ không còn chuyện gì có thể khiến cô sụp đổ được nữa.

“Vậy thì em nhớ cho kỹ.”

“Em vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị vứt bỏ, bởi vì tôi nhất định sẽ chết sau em.”

Mắt cô dần mở to ra, cô muốn nhìn rõ hơn biểu cảm của anh. Một giây sau, đôi mắt cô liền bị anh dùng tay che lại.

Hơi ấm nơi ngón tay anh thấm qua làn da mỏng manh rồi dần lan tỏa đến chân tay cô.

“Tôi sẽ luôn dõi theo em, để em không bao giờ phải nếm trải cảm giác cô đơn nữa.”

* * *

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Phương Ngôn phát hiện cô đã rời đi rồi.

Quần áo trong tủ cô thiếu đi một ít, vali hành lí cũng được mang đi, cô thậm chí còn chẳng buồn để lại lời nhắn nào.

Một mình anh ngồi trong căn nhà trống trải, ngắm nhìn căn phòng được bài trí theo tính cách của cô, cảm giác như trong lòng đang trào dâng lên thứ cảm xúc mà cả đời này anh chưa từng nếm trải qua.

Đó chính là cảm giác bị vứt bỏ.

Thật là nực cười.

Anh chưa bao giờ phải phụ thuộc vào ai, chưa từng phải phụ thuộc vào bất kì người nào mới có thể sinh tồn. Trên đời này cho dù có thiếu vắng ai đi chăng nữa, thì anh cũng chẳng để tâm, chứ nói gì đến chuyện bỏ rơi hay không bỏ rơi? Ai mà lại có bản lĩnh biến anh thành vật sở hữu rồi lại đang tâm vứt bỏ?

Nhưng người phụ nữ này, tối qua cô ấy nói phải đi, hôm nay liền đi luôn được. Đúng vậy, anh nói cho dù cô có đi đâu và đi bao lâu thì anh sẽ vẫn luôn ở đây. Nhưng lẽ nào cô đi mà không có chút tiếc nuối nào? Sao có thể đi dứt khoát như vậy?

Mặc dù anh chỉ cần động tay một chút, chỉ trong vòng một phút là có thể biết được cô đang ở đâu. Nhưng anh không thể lại vì cô mà tùy tiện làm rối loạn nhiệm vụ của mình.

Anh vẫn còn chuyện phải hoàn thành, anh không thể hết lần này đến lần khác bất chấp tất cả bỏ bê nhiệm vụ để chạy theo cô.

* * *

Sáng sớm, sau khi đến sân bay, Chúc Tịnh liền mua tạm ít đồ dùng ở cửa hàng miễn thuế sau đó lên thẳng chuyến bay sớm nhất xuất phát đi thành phố P.

Chuyến bay kéo dài mười mấy tiếng, vừa ra khỏi sân bay cô liền ngồi xe buýt đến huyện Lăng Đình. Từ xa nhìn lại, những dãy núi uốn lượn đã gần ngay trước mắt.

Nơi đây đối với cô vô cùng quen thuộc, có lẽ ngoài nước Anh và thành phố T ra, thì đây chính là thành phố mà cô thân thuộc nhất.

Quãng đường di chuyển nhiều, mặc dù cô khá mệt, nhưng sau khi xuống xe, được hít thở bầu không khí trong lành tươi mới, cảm giác mọi gánh nặng trong lòng đã dần tan biến.

Cô đi bộ đến ngôi trường quen thuộc đó, trên bức tường xi măng tấm biển "Trường trung học Lĩnh Trạm" cũ kỹ vẫn yên lặng nằm đó.

Cô không kìm được cong môi mỉm cười. "Cô giáo Tịnh Tịnh!", "Chị Tịnh Tịnh!"...

Còn chưa kịp đứng vững, mấy đứa trẻ nhao nhao hò hét ầm ĩ chạy ùa từ bên trong ra vây quanh cô, mừng rỡ reo hò.

"Cô giáo Tịnh Tịnh, bây giờ vẫn còn chưa đến kì nghỉ đông sao cô đã đến thăm chúng em rồi!", một cô bé cột tóc đuôi gà ngẩng đầu nhìn cô hỏi.

Chúc Tịnh đưa tay giúp cô bé lau bớt bụi đất trên mặt, cô nháy nháy mắt nói, "Thì bởi cô nhớ các em chứ sao".

"Chúng em cũng nhớ chị Tịnh Tịnh!", mấy cậu bé nhe răng cười nói với cô, "Những giáo viên khác dạy không hay bằng chị Tịnh Tịnh, cũng không xinh đẹp bằng chị Tịnh Tịnh!".

"Mấy đứa nhóc này...", lúc này từ bên trong trường một ông già lưng hơi còng bước ra, chắp tay sau lưng cười hiền từ nói, "Cô Tịnh Tịnh vừa mới tới, còn rất mệt, mấy đứa đã bắt đầu bám lấy cô rồi".

"Hiệu trưởng Phùng."

Chúc Tịnh nhìn vị hiệu trưởng này, cũng là người mà cô đã quen biết bao nhiêu năm nay, cô cung kính cúi đầu chào ông.

Lúc ở London, trước khi lên máy bay cô đã nhắn tin cho hiệu trưởng Phùng. Vì vậy mà ông cũng đã giúp cô dọn dẹp căn phòng mà mỗi lần đến đây cô đều ở, còn chuẩn bị một ít đồ ăn.

Sắp xếp hành lí xong xuôi, ăn một chút đồ ăn, cô buộc tóc lên rồi bắt đầu tới phòng học thăm đám học sinh.

Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, hàng năm mỗi dịp được nghỉ về nước, phân nửa thời gian cô đều dành để tới đây. Từng gương mặt của những đứa trẻ nơi đây đều đã quen thuộc với cô, cô nhớ rõ tên của từng đứa, thậm chí còn nhớ được rõ tính cách và sở thích của từng đứa.

Bố mẹ của những đứa trẻ này đa số đều đi làm thuê ở trong thành phố hoặc ở những tỉnh khác, rất ít khi về nhà. Một đám trẻ từ nhỏ đã không nhận được sự săn sóc của cha mẹ tụ lại nơi đây, đi theo hiệu trưởng Phùng. Nhiều năm qua đi, chúng dường như đã tạo thành một đại gia đình mới.

Chúc Trầm Ngâm đã từng ở đây mấy năm, nên đã gợi ý cho cô đến đây làm giáo viên vào mỗi kì nghỉ. Việc giảng dạy này hoàn toàn xuất phát từ tâm nguyện của bản thân cô. Sau lần đầu tiên đến đây, cô liền có cảm giác bản thân sinh ra là để thuộc về nơi này.

Cô thích nơi này, bởi vì ở đây cô không còn là Chúc Tịnh, không bị lừa dối, không bị trói buộc, không có những lời nói dối và cũng chẳng còn đau khổ. Cô chỉ đơn thuần là cô giáo Tịnh Tịnh của đám trẻ nơi này.

“Hôm nay học môn tiếng Anh và Sinh học”, bước vào phòng học cô liền đặt sách xuống, khoanh tay nói, “Lúc cô không có ở đây, mấy đứa có làm biếng không đấy?”.

“Không có ạ...”, đám trẻ trong phòng học mở to miệng, vui vẻ cười hi hi ha ha.

“Tốt, vậy để cô kiểm tra các em đã, ai không trả lời đúng thì tối nay không được nghe kể chuyện”, cô nhướn nhướn hàng lông mày.

Cô Tịnh Tịnh kể chuyện luôn là phần được đám trẻ mong đợi nhất. Mỗi buổi tối sau khi học bài và ăn cơm xong, mọi người liền ngồi vây quanh phiến đá, nghe cô kể những câu chuyện về thời

cấp ba, đại học và những trải nghiệm trong phòng thí nghiệm.

Bình thường Chúc Tịnh không phải là người hay nói, mọi sự nhẫn nại của cô đều dành hết cho đám nhóc này rồi.

Những đứa trẻ này thực ra đều rất thông minh, nhạy bén, cũng vô cùng hiếu học. Chúc Tịnh giảng xong bài, nhìn ánh mắt chăm chú mong chờ của đám trẻ, trong lòng tràn đầy sự ấm áp và mãn nguyện.

Cô nghĩ, nếu như cô không đi theo con đường y học, thì rất có thể cô sẽ làm một giáo viên.

"Cô giáo Tịnh Tịnh."

Lúc cô rời khỏi phòng học, cậu bé ngồi ở dãy bàn cuối cùng trong lớp đột nhiên đứng lên, nghiêm túc nhìn cô rồi cất giọng nói: "Sau này em cũng muốn được giống như cô, trở thành bác sĩ cứu người. Bà em sức khỏe không tốt, em muốn trở thành bác sĩ để chữa bệnh cho bà".

"Em cũng muốn." "Cô ơi em cũng vậy!"

Những giọng nói non nớt nhưng đầy chân thành, cô nghe mà trái tim cứ dần tan chảy.

Cô bất giác nhớ lại quãng thời gian khi cô còn rất nhỏ, thầy giáo đã từng hỏi cô, lí tưởng của cô là gì.

Cô nhớ mãi hồi đó mình đã chắp tay đầy kiêu ngạo, cất giọng ngây thơ dõng dạc nói: "Sau này khi lớn lên em muốn làm bác sĩ, em muốn chữa bệnh cho bố mình, em hi vọng bố em có thể sống lâu trăm tuổi, luôn ở bên cạnh em".

Nhưng Thượng đế luôn keo kiệt thời gian dành cho mỗi con người, vĩnh viễn là như vậy.

Cô đã không kịp rồi, đã không còn thời gian nữa rồi. Sống mũi cay cay, cô quay đầu lại, gắng sức mỉm cười nói: "Tốt lắm, cô nhất định sẽ dõi theo các em".

Nếu như có thể, cô chỉ hi vọng Thượng đế đem quãng thời gian đã cướp đi của cô dành tặng cho những đứa trẻ này.

Đêm thứ mười bảy

Nhân giờ ra chơi của bọn trẻ, hiệu trưởng Phùng gọi cô sang phòng bên cạnh.

Sau khi vào phòng, ông liền thở dài một tiếng, rồi mới dở khóc dở cười nói, "Tịnh Tịnh à, không phải chú có ý nói cháu, nhưng cháu cứ gửi tặng bao nhiêu đồ dùng học tập, sách vở rồi còn gửi cả quần áo đồ chơi cho bọn trẻ thế này, hàng ngày chú ngoài việc nhận đồ ra, thì chẳng còn thời gian đâu mà giải quyết công việc của nhà trường nữa".

Chúc Tịnh uống ngụm nước, "Vậy lần sau cháu đưa chú tiền mặt, chú vào phố huyện vác từng túi đồ về nhé".

Hiệu trưởng Phùng lắc đầu rồi vỗ vai cô, "Con bé này, biết nói thế nào với cháu đây. Cái miệng độc quá, nhưng mà khẩu xà tâm phật".

Cô nhún vai.

"Tịnh Tịnh, có phải đã để mắt đến ai rồi đúng không? Có phải cái anh chàng họ Châu đó", hiệu trưởng Phùng nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên mỉm cười hỏi cô.

Hiệu trưởng Phùng đối với cô mà nói có lẽ là người gần gũi nhất với cô trên đời này, nhất cử nhất động của cô đều không qua nổi mắt ông.

"..."

Cô không trả lời ngay, trong đầu vụt qua hình ảnh của khuôn mặt vừa điềm tĩnh vừa có chút bỡn cợt đó, khuôn mặt anh tuấn còn mang chút tà khí. Cô đột nhiên phát hiện ra mình đi đến đây mà không hề báo cho anh một tiếng.

Xong rồi, lần này chắc anh không chạy theo đến tận đây chứ, dù sao thì cô cũng chỉ ở một thời gian rồi sẽ về.

“Chú chỉ mong có một người nào đó, có thể thực lòng đối tốt với cháu”, hiệu trưởng Phùng theo dõi biểu cảm đang biến đổi liên tục trên gương mặt cô, khẽ cười thầm, vỗ vai cô rồi nói, “Chú nghĩ, cái cháu cần nhất bây giờ là một người có thể thật sự mở được cánh cửa trái tim cháu.”

* * *

Dạy xong tiết Sinh học, trời cũng đã sẩm tối, Chúc Tịnh nhân lúc hiệu trưởng Phùng dẫn bọn trẻ đi ăn tối, liền làm biếng chui vào phòng chợp mắt một lát.

Có lẽ là do thực sự quá mệt mỏi, cô ngủ liền hơn hai tiếng. Lúc cô tỉnh dậy, bên ngoài vô cùng yên ắng, ngay cả tiếng nô đùa của đám trẻ cũng không có.

Cô dụi dụi mắt, mơ màng đứng dậy, đi ra gần tảng đá lớn nơi cô vẫn hay ngồi kể chuyện cho bọn trẻ.

Đi đến chỗ tảng đá, cô thoáng sững người lại, mảnh đất trống thường ngày đám trẻ vẫn chen chúc nô đùa, giờ có mỗi một đứa bé đơn độc ngồi đó, những đứa khác đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

“Tiểu Hữu.”

Chúc Tịnh đã tỉnh táo hơn chút, đi đến xoa đầu đứa nhỏ, “Sao có mỗi mình em vậy? Những bạn khác đâu, vẫn chưa ăn cơm xong sao?”.

Cô bé tên Tiểu Hữu nghe thấy giọng cô liền lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp nhìn rồi ôm chặt lấy cô, “Cô Tịnh Tịnh, mọi người đi ra sau núi cả rồi, chỉ còn mình em ở đây đợi cô thôi”.

“Sao mọi người lại đi ra sau núi hết vậy?”

“Bởi vì...”, Tiểu Hữu suy tư mất mấy giây, gò má đỏ ửng ấp a ấp úng nói, “Bởi vì có một anh vô cùng vô cùng đẹp trai nói muốn làm ảo thuật cho mọi người xem”.

Lúc Chúc Tịnh nghe đến đoạn “vô cùng vô cùng đẹp trai”, trong lòng cô đột nhiên trào dâng lên dự cảm cực kỳ không lành.

Vô cùng vô cùng đẹp trai...

Cô xoa xoa huyệt thái dương, trong đầu hiện lên gương mặt đáng ăn đấm đó, trong lòng chợt cảm thấy toát mồ hôi hột. Cô trầm giọng lạnh lùng nói: "Anh đó là người ở đây sao? Hay là người nơi khác đến? Anh ấy có nói với các em anh ấy là ai không?".

Tiểu Hữu nới lỏng cánh tay đang ôm lấy tay cô, khẽ chỉ chỉ vào cô, rồi nghiêng nghiêng cái đầu với dáng vẻ đầy ngây thơ nói, "Cô Tịnh Tịnh, anh đó là người nơi khác tới, anh ấy nói anh ấy là bạn trai của cô".

Chúc Tịnh nghe xong câu đó, gân xanh trên trán liền nổi hết cả lên. Cô dắt tay Tiểu Hữu, bước chân nhanh thoăn thoắt, đến một chút cảm giác đói cũng không có, nhanh chân rảo bước về phía sau núi.

Quả nhiên, vừa đến đó liền nhìn thấy đám trẻ đang nhao nhao ầm ĩ vây thành một vòng, còn cái người đáng ghét quen thuộc đó, người mà cô vốn cho rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy bóng dáng ở nơi này thì đang sừng sững đứng ở giữa vòng vây đó. Người đàn ông đó còn đang nghiêm túc xắn tay áo, vô cùng kiên nhẫn làm ảo thuật cho lũ trẻ xem, không phải Mạnh Phương Ngôn thì còn có thể là ai được chứ?

Tốc độ lật bài nhanh không tưởng, từ không trung bỗng xuất hiện một con át bích, rồi từ tay áo của một đứa trẻ lại đột nhiên xuất hiện một con phăng teo. Anh biến hóa khôn lường, anh mặc áo măng tô đen đứng trong đêm đen mịt mù, lúc này trông chẳng khác nào ảo thuật gia bước ra từ câu chuyện cổ tích cả.

"Tuyệt quá! Tuyệt quá!"

Chúc Tịnh đứng nhìn đám trẻ cũng không kìm được mà hò hét hoan hô ầm ĩ, ánh mắt nhìn người nào đó dường như cũng thán phục gần sát đất.

Có đứa trẻ nhanh mắt, quay đầu phát hiện ra sự xuất hiện của cô, liền lập tức chạy về phía cô, hưng phấn gọi lớn, "Cô Tịnh Tịnh, anh Phương Ngôn làm ảo thuật cừ quá!".

Chúc Tịnh nghiến răng nghiến lợi nhìn Mạnh Phương Ngôn cuối cùng cũng chịu thu con bài trong tay lại. Mặt mày trưng ra nụ cười gian xảo càng ngày càng tiến gần về phía cô, anh bước từng bước đến bên cạnh rồi giơ tay ôm lấy bờ vai cô.

Hít thật sâu một hơi, cô kiềm chế rít qua kẽ răng: "Anh đến đây làm gì?".

Cô đã che giấu hành tung của mình như vậy, chỉ với một tấm vé rồi chạy đến nơi này bặt vô âm tín, ngay cả như vậy anh vẫn có thể tìm thấy vị trí chính xác của cô mà không cần thông tin gì.

Chúc Tịnh nhìn khuôn mặt Mạnh Phương Ngôn đang vui vẻ rạng rỡ, trong lòng chỉ cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

"Tôi đến đây còn có thể làm gì được chứ?", anh sáp lại gần tai cô, trầm giọng cất lời với vẻ đầy phong lưu, "Em không có nhà, buổi tối anh ngủ làm sao được".

Cô trừng mắt lườm rồi hất tay anh ra, định bỏ đi.

Nào ngờ đường đi nước bước của cô vẫn còn non nớt lắm.

Đúng vào lúc cô định rời đi, anh đột nhiên kéo tay cô lại, sau đó xoay người, anh cất giọng đầy bình tĩnh, đạo mạo nói với đám trẻ đang đứng quan sát từng cử chỉ của hai người họ với vẻ đầy hào hứng, "Các em, nghe lời anh Phương Ngôn thì lát nữa ai cũng sẽ có kẹo ăn".

"Vâng ạ!", đám trẻ đồng thanh đáp.

"Bây giờ, các em hãy nhắm mắt lại ba phút nhé."

Bọn trẻ không biết tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, vô cùng hiếu kỳ với những việc mà anh chàng đột nhiên từ trên trời rơi xuống này định làm. Đứa nào đứa đó đều nghe lời răm rắp, lập tức nhắm mắt lại, kể cả Tiểu Hữu nãy giờ vẫn đang nắm tay Chúc Tịnh cũng ngoan ngoãn buông tay ra, chạy đến đứng bên cạnh các bạn.

"Được rồi, ngoan lắm, vậy thì bắt đầu tính giờ nào."

Mạnh Phương Ngôn lúc này cố nhịn cười xoa xoa cằm mình, sau đó anh xoay người nháy đôi mắt nâu tuyệt đẹp của mình với Chúc Tịnh đang đứng trước mặt.

Trong đầu cô bỗng vang lên một hồi chuông cảnh báo, ngay sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt anh đã áp sát mặt mình không còn chút khoảng cách nào.

Bởi vì vừa mới tỉnh dậy, cộng thêm sự xuất hiện đột ngột của anh khiến đầu óc cô có chút chậm chạp. Cô không phản ứng lại kịp, lập

tức bị đôi môi mềm mại của anh cướp lấy nụ hôn.

Hơi thở quen thuộc chợt lan tỏa khắp khoang miệng, cô muốn giãy giụa nhưng lại phát hiện bản thân chẳng còn chút sức lực. Còn anh thấy dáng vẻ không hợp tác mà còn có chút thất thần của cô, liền nhân cơ hội cắn nhẹ lên cánh môi cô, nheo nheo mắt nhìn ra hiệu cho cô phải chuyên tâm vào.

Cô tức giận bất đắc dĩ phải nhìn thẳng vào đôi mắt mê hoặc lòng người đó. Đáy mắt anh đậm ý cười, còn có cả vẻ chắc chắn và đầy an lòng... vô vàn thứ cảm xúc, cứ thế lướt qua, nhưng lại truyền cả sang cô không thiếu chút nào.

Một hồi lâu sau, cô cuối cùng vẫn phải bỏ cuộc, nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ đáp lại anh.

Trong vẻ tịch mịch giữa núi rừng mênh mang, chỉ còn lại tiếng trái tim cô đang đập đầy hối hả.

Thình thịch, thình thịch.

Sự kiên định, sự cháy bỏng cứ thế liên tiếp không ngừng.

Cô biết anh mê hoặc đến nguy hiểm.

Cô biết bản thân có cả trăm lí do để rung động với anh.

Cô biết bản thân nên giữ khoảng cách với anh.

Cô thậm chí còn biết anh không phải là một người đàn ông đơn giản, bình thường.

Cô đều biết hết.

Nhưng cô vẫn để anh ở lại bên cạnh mình, ở một nơi mà chỉ cần với tay là có thể chạm tới, dung túng cho bản thân gỡ bỏ bức tường kiên định đối với anh.

Giữa núi rừng hoang vắng, bầu trời đêm không chút gợn mây, chỉ có vài vì sao le lói, đám trẻ yên lặng nhắm mắt chờ đợi điều "bất ngờ" từ người đàn ông thần bí. Còn ngọn gió đêm kia khẽ lướt qua, chỉ có hai bóng hình đang ôm chặt lấy nhau, tựa hồ như không thể chia tách.

* * *

Mạnh Phương Ngôn vô lương tâm lừa gạt đám trẻ ba phút sau sẽ

có điều bất ngờ, sau đó còn mặt dày vô sỉ đùa giỡn với cô đúng ba phút. Nhưng có điều sau đó, anh thực sự biến ra mấy túi lớn bánh kẹo và đồ chơi, khiến bọn trẻ hoan hỉ hào hứng mang đi chia cho nhau.

Lúc Chúc Tịnh đang nhăn nhó cùng anh đi xuống núi, vô tình nhìn thấy hiệu trưởng Phùng đang ngồi ở chiếc ghế nhỏ vừa hút thuốc vừa mỉm cười vẫy tay với cô.

Cô quay mặt sang, liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang mỉm cười gật đầu chào hiệu trưởng Phùng.

"... Mạnh Phương Ngôn", cô không nhịn được hung hăng gọi anh.

"Hôm nay là nhờ hiệu trưởng Phùng đón tôi vào trường", anh khẽ cong môi, "Lúc đầu tôi không tìm được con đường nhỏ dẫn vào đây".

Cô càng cảm thấy đau đầu hơn, "... anh quen với hiệu trưởng Phùng từ khi nào vậy, mà sao lại anh biết được tôi đang ở đây?".

"Tôi vừa mới quen với hiệu trưởng Phùng hôm nay", anh làm ra dáng vẻ ung dung nhìn cô, "Thì lúc em đang ngủ ấy, tôi gọi điện thoại cho ông ấy nói tôi là bạn trai em".

* * *

Cho nên, hiệu trưởng Phùng đã dễ dàng tin tưởng anh như vậy? Không phải chứ, sao anh lại biết được số điện thoại của hiệu trưởng Phùng?

Chúc Tịnh bước vào phòng, bật đèn rồi ngồi xuống đầu giường, không ngừng xoa bóp thái dương.

Mạnh Phương Ngôn chậm rãi đóng cửa lại, sau đó thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, vuốt vuốt cằm nhìn dáng vẻ đầy phiền não của cô, càng nhìn tâm trạng càng vui vẻ.

"Giáo viên hướng dẫn phòng thí nghiệm bỏ dạy mà trường không đuổi việc anh sao?", cô lạnh lùng dè bỉu anh.

Anh sáp lại gần, cười hì hì mấy tiếng, giọng nói trầm thấp đầy gợi cảm vang lên, "Tôi xin nghỉ thai sản".

Cô đập mạnh lên cánh tay đang giơ về phía cô của anh, "Xuống nền nhà nằm".

Mạnh Phương Ngôn không nói gì, quả thực đi tìm đại một tấm thảm trải xuống nền rồi cứ thế nằm xuống ngủ.

Phải ngủ ở một nơi đơn sơ thế này mà anh không hề nhíu mày lấy một cái.

Chúc Tịnh nhìn anh một hồi rồi tắt đèn, sau đó cũng nằm xuống.

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường, cô nằm nghiêng người, bỗng cảm thấy đêm nay căn phòng nhỏ cũ kĩ vốn đã rất quen thuộc với cô có chút gì đó khác lạ.

Thực ra huyện Lăng Đình này đối với cô mà nói, là một thế giới mà cô không muốn chia sẻ với bất kì ai. Thậm chí năm đó khi cô và Châu Dịch Kỳ vẫn còn ở bên nhau, cô cũng không nhắc đến nơi này với anh ta. Mỗi lần đến đây cô chỉ nói với Châu Dịch Kỳ rằng mình đi sang thành phố lân cận giúp bạn làm dự án rồi cứ thế mà đi. Vì chuyện này, Châu Dịch Kỳ cũng đã từng bóng gió nhắc nhở cô.

Nhưng cô chưa từng nghĩ thực sự sẽ có một ngày, có người thậm chí còn chưa hỏi ý kiến cô đã bước chân vào cái thế giới vốn chỉ có riêng mình cô.

Anh cứ ngang nhiên xuất hiện trước mặt cô như vậy, ngang nhiên cướp đi nụ hôn của cô, cùng cô trêu chọc cho đám trẻ vui cười, không hề để ý đến hoàn cảnh sống rất tệ của nơi này, càng không hỏi cô tại sao lại đến đây.

Anh đến một cách đầy kì lạ, nhưng lại khiến cô không hề cảm thấy đường đột một chút nào.

Dường như anh vượt ngàn dặm đường sá xa xôi đến đây thực sự chỉ vì cô đang ở đây mà thôi.

Dường như… anh đến, chỉ là vì anh cần cô.

Được ai đó cần ư? Cô dường như chưa từng được nếm trải thứ cảm giác này.

* * *

Đợi đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, biết cô đã chìm vào giấc ngủ, anh mới chầm chậm đứng dậy.

Căn nhà trên núi đơn sơ, gió luồn theo khe cửa len lỏi vào bên

trong, bao phủ khắp căn phòng. Anh nhìn ngắm dáng vẻ yên lặng chìm trong giấc ngủ của cô rồi cởi áo khoác của mình ra đắp lên trên tấm chăn mỏng của cô.

Di động của cô đang đặt trên bàn, anh với tay cầm lấy, bấm mấy con số, di động liền được mở khóa.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại phát ra giữa căn phòng tối đen trông càng thêm yếu ớt. Ngón tay anh lướt trên màn hình, đôi mắt liên tục chớp theo, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Lát sau, anh bấm nút khóa màn hình di động cô lại rồi đặt về chỗ cũ, sau đó liền lấy di động của mình ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn dưới dạng mật mã.

【To L: Hãy xác nhận mật mã của hiệp ước Satan có chính xác hay không.】

Cất di động đi, anh quay đầu lại nhìn cô.

Cô vẫn đang chìm trong giấc mộng, không hề phát giác ra bất kì điều gì đang xảy ra.

Cô gái này, chỉ có lúc ngủ mới không trưng ra cái vẻ lạnh lùng, gai góc như bình thường.

Cô là người không đáng yêu nhất, không dịu dàng nhất mà anh đã từng gặp, nhưng lại khiến anh yêu đến chết cái dáng vẻ hoạt bát, đanh đá đó của cô.

Một lúc lâu sau màn hình di động của anh lại sáng lên lần nữa.

【Mật mã chính xác】

Đêm thứ mười tám

Ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên có tiếng sấm rất to.

Cô ngủ không sâu giấc, lúc sau liền tỉnh hẳn, mở mắt ra nhìn thấy bên ngoài cửa sổ sấm sét rợp trời, mưa bão xối xả.

Căn phòng đơn sơ, đương nhiên sẽ bị nước mưa và gió hắt vào. Cô co người lại, cuốn chăn định ngủ tiếp, một giây sau cả người lẫn chăn liền được ôm trọn bởi một cơ thể vô cùng ấm áp phía sau.

"Có lạnh không?"

Mạnh Phương Ngôn sáp lại gần, trầm giọng nói.

Chúc Tịnh không nói gì, những cũng không đẩy anh ra.

Cả cô và cái chăn đều đang cuộn tròn trong lòng anh, còn anh ở ngay phía sau lưng cô.

"Tôi biết em sợ sấm sét", lúc này anh mới nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, từ tốn nói, "Tay chân lúc nào cũng lạnh ngắt, chu kì không đều, thường rất đau bụng trước chu kì mấy ngày, còn hơi thiếu máu nữa." Anh nói toàn câu trần thuật.

Chúc Tịnh đã hoàn toàn từ bỏ việc truy hỏi xem anh làm sao nắm bắt được những việc đó, điềm nhiên tựa người ra đằng sau, tự thuyết phục bản thân yên tâm tận dụng cái máy sưởi bằng người này.

"Anh còn biết điều gì nữa", lúc này cô đang nhắm nghiền mắt lại, lười biếng lên tiếng.

"Lúc cười tươi trên má trái còn có lúm đồng tiền, chưa từng bấm lỗ tai, biệt danh thời học trung họa là 'Lôi Chấn Tử', quần lót luôn mặc màu đen, ngực cỡ 37C…", anh còn chưa nói xong, liền bị cô đưa tay giáng cho một cái bạt tai.

Chúc Tịnh có cảm giác cái người đang ôm lấy cô đằng sau đang cười đến mức lồng ngực cũng rung lên. Cô bực bội kích bác anh, "Sao có người bị ăn bạt tai mà vẫn còn sung sướng như vậy chứ?".

Anh khẽ cười bên tai cô, "Bởi vì tôi thích nhất là được nhìn thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của em".

"Mạnh Phương Ngôn", cô dùng sức tóm lấy đôi bàn tay không yên phận đang định thò vào chăn của anh, "Anh nghiêm túc chút đi, có tin tôi lập tức đá anh xuống giường không?".

"Cô gái, em ra tay nhẹ chút, đau," anh kêu lên một cách đầy quái gở.

Chúc Tịnh lúc này mới quay mặt lại lườm anh, "Loại da mặt dày như anh mà cũng biết đau sao?".

Anh ôm lấy eo cô, nhìn cô nhưng chỉ cười không nói gì. Lúc này đây hai cơ thể bọn họ dính sát vào nhau, nhưng bầu không khí lại vô cùng trong sáng không chút mờ ám.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của anh gần trong gang tấc, trong căn phòng chật chội cũ kĩ này, anh chính là nguồn ánh sáng mãnh liệt nhất, ngăn cách mọi sự lạnh lẽo bên ngoài.

"Anh thì sao?", cô chăm chú nhìn anh, đột nhiên lạnh lùng thốt lên hỏi, "Anh hiểu tôi như lòng bàn tay, nhưng tôi lại chẳng biết gì về anh, không công bằng chút nào".

Anh khẽ mỉm cười, "Em chỉ cần biết rằng trên đời này tôi là kẻ không chút vướng bận".

"Còn gì nữa?"

" Hết rồi."

"Anh đang làm nghề gì?"

"Giảng viên hướng dẫn phòng thí nghiệm trường em đó." "Đừng có mà lừa tôi", cô nói.

Anh trầm mặc hai giây, cuối cùng trả lời, "Công việc thực sự của tôi, có liên quan tới cái chết".

Cô thoáng khựng lại, "… làm ở nhà hỏa táng?".

Anh không nhịn được và bật cười, "Em cứ cho là như vậy đi".

Chúc Tịnh biết anh vẫn không nói thật với mình, nhưng cô cũng biết, cô sẽ chẳng moi thêm được chút thông tin nào từ miệng anh nữa.

Cô nghĩ, bản thân cũng chẳng cần thiết phải đào sâu đến tận gốc rễ. Trên đời này mỗi một con người đều là một cá thể độc lập, cô không có tư cách gì để can dự vào tự do cá nhân của anh, cũng giống như anh không hề có tư cách can dự vào cuộc sống của cô.

"Tôi buồn ngủ rồi", cô nhắm mắt lại.

"Ừ, thế ngủ đi", anh khẽ siết chặt vòng tay đang ôm lấy cô. Trong căn phòng có tiếng nước dột xuống, có tiếng gió rít qua khe cửa, nhưng cũng không cách nào át nổi tiếng trái tim phía sau lưng cô đang đập thình thịch.

"Mạnh Phương Ngôn, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau rốt cục là từ khi nào?", lúc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cô đột nhiên hỏi câu hỏi đã để trong lòng bấy lâu nay, "Trước khi đến Yellowstone, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?".

Cô đang đợi câu trả lời từ anh, vậy mà anh lại chần chừ không lên tiếng.

Bởi giờ phút này đôi mắt anh đang phản chiếu lại cảnh tượng ngày hôm đó, cả bầu trời London bị nhấn chìm trong biển lửa, phản chiếu lại cảnh tượng ngày hôm đó một cô gái người châu Á đang say khướt, chân tay mềm nhũn.

Lúc đó, anh vẫn chưa hề biết rằng sau này anh sẽ phải ở lại bên cạnh cô một khoảng thời gian dài. Anh vẫn chưa biết rằng anh có thể cùng cô tận hưởng những ngày tháng cả hai quấn quýt bên nhau như thế này.

Anh có thể dự đoán trước được cái chết, nhưng anh không thể dự đoán được vận mệnh của chính mình, không thể đoán trước được sợi dây vận mệnh sẽ siết chặt cô và anh lại với nhau dây dưa không dứt.

Chỉ có Thượng đế mới có thể làm được điều đó.

"Chưa từng", một hồi lâu sau, anh mới nhẹ nhàng trả lời cô.

* * *

Một tuần sau, Chúc Tịnh quyết định quay về Anh.

Lúc chuẩn bị đi, đám trẻ ở trường đều đứng ở đầu đường tiễn cô và Mạnh Phương Ngôn. Tiểu Hữu dẫn đầu, đứng trước đoàn người khóc thút thít.

"Tịnh Tịnh, về nhà rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, chú và bọn trẻ luôn ở đây đợi cháu", hiệu trưởng Phùng đứng bên cạnh cô, dịu dàng vỗ đầu cô nói.

Trái tim cô thoáng run rẩy rồi khẽ gật đầu.

Ban đầu, cô coi nơi đây chỉ là chỗ lánh nạn của mình. Cố gắng dồn mọi tâm tư lên đám trẻ, chạy trốn khỏi hiện thực và mớ hỗn loạn quanh mình.

Nhưng càng về sau, cô bắt đầu dồn hết tâm sức của mình vào nơi đây. Mỗi năm cô đều đến đây, khoảng thời gian được ở cùng bọn trẻ là quãng thời gian đáng trân trọng nhất trong cuộc đời cô.

Ánh mắt của chúng tựa như đang níu giữ giá trị tồn tại của cô.

"Hiệu trưởng Phùng", cô nói, "Cháu đã không còn nhà nữa rồi."

Hiệu trưởng Phùng hiểu ra, giọng nói của ông càng thêm ôn hòa, "Vậy thì từ nay về sau nơi đây sẽ là nhà của cháu".

"Cháu có thể đến đây bất cứ khi nào đúng không?"

"Đúng vậy", hiệu trưởng Phùng mỉm cười nhìn cô, "Cháu yêu, phải nhớ cho kĩ, không ai trên đời này có thể sống một mình cả".

"Sao không thể chứ ạ?"

"Bởi vì cháu cần chúng ta, chúng ta cũng cần cháu. Trên đời này cho dù chỉ còn một người cần đến cháu, yêu thương cháu thì sự tồn tại của cháu vẫn luôn có giá trị."

"Vâng."

Cô gật đầu sau đó quay người đi, vẫy tay với lũ trẻ, "Đợi cô nhé, cô sẽ quay lại với các em sớm thôi".

Nói rồi cô không nhìn hiệu trưởng Phùng và đám trẻ đằng sau mình thêm nữa, cùng Mạnh Phương Ngôn đi về phía trước.

"Cô Tịnh Tịnh", đột nhiên sau lưng liền vang lên câu hỏi nghiêm túc của một đứa trẻ, "Sau này anh Phương Ngôn có cùng cô đến đây nữa không ạ?".

Bước chân của cô khựng lại, nhưng cô không hề quay sang nhìn Mạnh Phương Ngôn đang ở bên cạnh.

Nơi đây vốn chỉ là bí mật của một mình cô, mà bây giờ cô đã phải chia sẻ bí mật này cùng với anh rồi.

Vậy thì, năm sau rồi năm sau nữa, anh có còn cùng cô đến đây không? Có lẽ lúc đó, anh sớm đã rời xa cô rồi cũng nên.

Mỗi ngày ở bên người này, cô đều không dám nghĩ đến tương lai.

Một chút cũng không dám.

Rất nhanh, cô liền nghe thấy tiếng anh trả lời, anh nhấn mạnh từng câu từng chữ, giọng nói anh hòa vào trong làn gió.

"Anh nghĩ là có."

* * *

Sau khi máy bay cất cánh, Chúc Tịnh vì mệt quá nên rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Mạnh Phương Ngôn xem phim trên máy bay một lát rồi đắp chăn cho cô sau đó tắt đèn đi.

Sau đó, anh vẫy tay với tiếp viên đang đứng gần đó. "Xin chào anh Mạnh, xin hỏi anh có cần gì không ạ?", nữ tiếp viên cúi người mỉm cười hỏi.

"Cho tôi một ly rượu Gin", anh nói.

Nụ cười trên môi nữ tiếp viên thoáng khựng lại, sau đó cô ấy lại càng cười tươi hơn, "Anh Mạnh, rất xin lỗi, trên máy bay của chúng tôi không phục vụ rượu Gin".

"Rượu Gin, cảm ơn", ánh mắt anh sâu thẳm tựa đáy biển. Nữ tiếp viên nhìn anh đầy ẩn ý mấy giây rồi đứng thẳng người lên, cúi đầu nói, "Vậy phiền anh đợi một lát".

Một phút sau, nữ tiếp viên đẩy xe đồ ăn đến bên cạnh anh, trên khay đặt một ly rượu và một cặp kính.

"Chúc quý khách thưởng thức vui vẻ", nữ tiếp viên đưa ly rượu và cặp kính cho anh.

"Cảm ơn", anh đeo kính lên rồi cầm lấy ly rượu, khẽ gật đầu với cô ấy.

Toàn bộ hành khách trên khoang hạng thương gia đã chìm vào giấc ngủ, trong khoang máy bay mờ ảo, trước khi đi nữ tiếp viên cúi người thật thấp nói, "Rất vinh hạnh được giúp anh, Điệp viên Mars".

Nhấp một ngụm rượu, Mạnh Phương Ngôn khẽ đưa tay lên sờ cặp kính.

Trong tầm nhìn của anh, mắt kính đột nhiên sáng lên, tiếp đó một giọng nói phát ra, "Xác nhận thân phận, Điệp viên Mars".

"Mars", sau khi giọng nói kia vang lên, từ bên trong cặp kính lại vang lên một giọng nói lạnh lùng nghiêm túc như mọi ngày.

"L", anh nói, "Bây giờ đã lấy được mật mã, sau khi về London, tôi sẽ tìm cơ hội để tiếp cận với thiết bị điện tử của Ghost, lấy được hiệp ước Satan, giải mã danh sách".

"Tôi nghĩ, sau khi cậu về London việc đầu tiên phải giải quyết không phải là hiệp ước Satan."

"Ghost sau khi biết mẫu dung dịch bị mất, liền lập tức cho sản xuất với số lượng lớn. Tôi vừa nhận được tin, hắn sẽ tiến hành giao dịch với bên mua là các tổ chức khủng bố vào Chủ nhật tuần này tại xưởng điều chế dung dịch ở ngoại thành London."

"Địa điểm xưởng điều chế dung dịch do sự bất cẩn của bên mua nên đã bị lộ, lát nữa Kermid sẽ đánh dấu gửi cho cậu. Cậu và Moon cùng Kermid cần phải đến trước để chặn giao dịch của bọn chúng, tiêu hủy toàn bộ số dung dịch đó, tóm gọn kẻ mua hàng và Ghost."

"Ghost sẽ xuất hiện ở xưởng điều chế dung dịch sao? Theo hiểu biết của tôi về hắn, hắn chưa từng đích thân xuất hiện tại bất kì hiện trường phạm tội nào. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao ba năm nay hắn vẫn chưa bị tóm."

"Cho dù có khả năng này hay không, các cậu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Lần này nếu như có thể vây bắt thành công Ghost, vậy thì hiệp ước Satan sẽ gần trong gang tấc."

"À mà lần này tôi đoán rằng có lẽ cậu sẽ gặp lại người lần trước đã làm loạn cục diện ở phòng thí nghiệm."

"Tôi hiểu", anh không nói thêm gì.

Câu chuyện đến đây có lẽ cũng nên kết thúc rồi, anh vừa định đưa

tay lên tắt kính thì L lại gọi tên anh.

“Mars.”

Giọng điệu của L lúc này dường như đã bớt đi vài phần lạnh lùng, “Cậu có nhớ cái ngày tôi với cậu lần đầu tiên đến sàn đấu quyền Anh chứ. Đánh xong hai hiệp, cậu đã đứng trên đài nói với tôi một câu”.

Đôi mắt Mạnh Phương Ngôn chớp chớp, anh trầm mặc.

“Cả đời này, tôi sẽ chỉ sống để hoàn thành sứ mệnh, vứt bỏ toàn bộ những suy nghĩ về tình yêu.”

“Tôi còn nhớ”, anh trầm ngâm một lát, cố che giấu cảm xúc trong đôi mắt, nửa cười nửa không nói, “L, tôi còn trẻ hơn anh đúng một giáp đấy.”

“Những người bình thường có thể hưởng thụ cuộc đời của chính mình, có thể tùy hứng nếm trải cảm giác phiêu lưu tình ái, cảm nhận những cái ôm, những nụ hôn, cái vuốt ve từ người họ yêu thương, bọn họ không cần phải lo lắng điều gì cả. Không cần phải lo lắng xem ngày mai liệu có còn tới, không cần lo lắng ngày mai liệu còn có thể nhìn thấy thế giới này không nữa.”

“Nhưng có một số người, cả đời chỉ có thể ẩn mình trong đám đông, chỉ có thể là người qua đường đối với tất cả mọi người. Thậm chí để duy trì sự cân bằng của thế giới mà ngay cả khi chết rồi cũng không được ai tưởng nhớ. Bọn họ tựa như cái bóng của thế giới này vậy.”

Louis nhấn mạnh từng câu từng chữ nói, “Mars, kể từ ngày đầu tiên cậu đến Shadow cho đến nay, đã mười hai năm, cậu chưa từng để xảy ra một thất bại ngoài ý muốn nào.”

Đêm thứ mười chín

"Con người anh sống cũng nghiêm túc quá đấy", Mạnh Phương Ngôn thả lỏng vai, nằm tựa người vào lưng ghế nói, "Tôi thừa nhận, quả thực tôi có coi trọng cô ấy nhiều hơn những người khác một chút, đó là vì cô ấy đóng một vai trò vô cùng quan trọng trong nhiệm vụ lần này. Chẳng phải trước khi Ghost bị bắt, cô ấy không được phép chết sao? Đây chính là lí do tại sao ngay từ đầu tôi lại lựa chọn mai phục bên cạnh cô ấy để tiến hành nhiệm vụ lần này. Bởi vì trong số những người có quan hệ với Ghost, chỉ có ở bên cạnh cô ấy mới khiến Ghost buông lỏng cảnh giác".

"Tôi nghĩ anh rất rõ, tôi đã có không biết bao nhiêu bà vợ trên danh nghĩa. Lúc tôi biến mất sau khi hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ quả thực sẽ hoang mang, lo lắng một thời gian, nhưng thời gian rồi sẽ xóa sạch mọi dấu vết liên quan đến tôi."

"Nhiệm vụ lần này mặc dù là cấp R+, nhưng để nhiệm vụ hoàn thành chỉ là vấn đề thời gian. Cho tôi thêm chút thời gian là được, đừng lo lắng quá mức cần thiết, Louis."

Anh thậm chí còn gọi ra cả tên đầy đủ của L.

"Đợi mọi chuyện kết thúc, đợi đến khi tôi rời khỏi thế giới của cô ấy, rất nhanh thôi cô ấy sẽ quên mất rằng tôi đã từng đến bên cuộc đời cô ấy."

Giọng nói của anh càng ngày càng thấp xuống.

Nói xong câu đó anh liền quay sang nhìn cô ở bên cạnh. Nhiều khi, anh thậm chí còn cảm thấy oán hận cái trí nhớ quá mức siêu phàm của mình.

Kể từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô, mỗi một biểu cảm của cô, mỗi một hành động, mỗi ánh mắt cô nhìn về phía mình anh đều ghi nhớ một cách rõ rệt trong trí óc.

Anh còn nhớ lúc rời khỏi London anh đã nói với đồng đội của mình, nguyên nhân anh phải lập tức tới huyện Lăng Đình là bởi vì anh muốn kiểm chứng suy đoán trong lòng mình, anh muốn kiểm chứng xem có phải mật mã của hiệp ước Satan được giấu ở chỗ cô hay không.

Bản tính Ghost đa nghi, sẽ chia tài liệu và mật mã ra để cất giấu. Một trong số đó rất có thể sẽ không cất giấu bên cạnh hắn, mà ở một nơi khác, một nơi có thể nhìn thấy được, tuy nguy hiểm mà lại an toàn.

Anh vin vào lí do này, để thuyết phục Cục trưởng và đồng đội của mình, nhưng có vẻ lại càng giống như đang thuyết phục bản thân mình thì đúng hơn.

Đúng vậy, anh chỉ vì mật mã cho nên mới vội vã đến bên cạnh cô.

Anh không phải là vì không nhìn thấy mặt cô, không được ôm lấy bờ vai mảnh dẻ của cô, không được hôn lên cánh môi mềm mại của cô… cho nên mới đến bên cạnh cô.

Tất cả mọi thứ, từ đầu đến cuối đều chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Chỉ là như vậy mà thôi.

“Thời gian có thể mang đi dấu vết cậu để lại cho cô ấy, nhưng dấu vết cô ấy để lại, có thể hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cậu không? Tôi chỉ biết một điều, trước nay cậu chưa từng làm trái với bất kì quy tắc nào. Đây là lần đầu tiên, vào giây phút nguyên tắc của cậu bị di dịch, mọi thứ đều có thể xảy ra.”

Một hồi lâu sau, trong khi anh vẫn còn đang trầm mặc, Louis tắt thiết bị liên lạc.

“Mong rằng đây chỉ là do tôi suy nghĩ quá nhiều.”

* * *

Sau khi trở về từ huyện Lăng Đình, tình trạng giấc ngủ của Chúc Tịnh dần được cải thiện.

Một phần là phải cảm ơn David - giảng viên hướng dẫn nghiên cứu sinh của cô. Vì sự tán thưởng và tin tưởng cô, David quyết định phá vỡ nguyên tắc dẫn cô đến bệnh viện thực tập hai tuần trước khi kỳ nghỉ Giáng sinh đến. Để cô đứng bên cạnh bàn phẫu

thuật quan sát, đồng thời trao cho cô cơ hội thực hành một số thao tác không nguy hiểm.

Đi thực tập như vậy hệt như phải ra chiến trường vậy, yêu cầu mọi dây thần kinh đều phải tập trung cao độ. Mấy ngày nay đi theo David ra vào phòng phẫu thuật, bận rộn trong các phòng bệnh khiến cô cứ hễ về đến nhà là mệt nhoài, chẳng còn hơi sức đâu mà suy nghĩ đến những chuyện khác. Vừa ngả lưng liền đi vào giấc ngủ, nửa đêm cũng không bị tỉnh giấc nữa.

Cho dù bận rộn là vậy, cô vẫn phát hiện ra mấy ngày nay ở Mạnh Phương Ngôn có điều gì đó bất thường.

Anh bắt đầu gần như không trò chuyện gì với cô nữa.

Cô không ở trường nên cũng không có cơ hội gặp mặt anh. Nhưng sau khi về nhà, anh cũng chưa hôm nào về sớm hơn cô. Sáng sớm thức dậy anh đã đi khỏi nhà từ khi nào rồi.

Thậm chí cô còn không biết mấy ngày nay anh có về nhà hay không nữa.

Kể từ giây phút sống trong nhà cô, anh gần như tranh thủ từng giây từng phút để trò chuyện với cô, trêu chọc cô, quan tâm đến cô... Mỗi ngày, cô đều bị giọng nói gợi cảm và lười biếng ấy làm phiền. Cho dù ở đâu, dường như trong tầm mắt cô luôn xuất hiện nụ cười ung dung tự tại của anh.

Con người quả nhiên là loài động vật không có tự trọng.

Chúc Tịnh từng cảm thấy cực kỳ phiền phức, nhưng giờ phút này trong lòng đột nhiên lại cảm giác có chút gì đó không quen.

Tối thứ bảy, David cho cô về nhà sớm hơn một chút. Sau khi xuống xe, cô định đi siêu thị mua chút đồ ăn, định là nếu sáng mai anh ở nhà thì có lẽ cô sẽ làm bữa sáng. Cô còn nhớ anh thích ăn sandwich thịt nguội thì phải.

Mua đồ xong, trời đã sẩm tối. Cô xách túi đồ đi bộ đến đầu con phố ở gần nhà, đột nhiên chân liền khựng lại.

Cô thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi ở chiếc bàn ngoài trời của một quán bar nhỏ cách đó không xa.

Còn bên cạnh anh là một cô gái Anh trông khá xinh xắn, cô ta vừa uống rượu vừa nói với anh điều gì đó. Khi cô gái ấy nói xong anh

liền nở nụ cười, còn đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta.

Dưới ánh đèn đường, cô đứng ở một nơi rất gần với anh, cảm giác như trái tim đang bị một chiếc kim nhẹ nhàng đâm vào.

Cô những tưởng bản thân mình đã mất đi cảm giác đau rồi.

Đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, cô tưởng rằng mình sớm đã chẳng còn cảm nhận được bất cứ cảm giác gì. Nhưng cô không cách nào lừa dối bản thân bởi vừa rồi chỉ trong khoảnh khắc đó trái tim cô đã nhói đau.

Một cảm giác đau đớn vô cùng chân thực đang dần dần lan tỏa khắp trái tim cô.

Đã qua một lượt đèn đỏ, cô nhìn một lát rồi cuối cùng cũng xoay người thản nhiên rời khỏi con đường đó.

Nhưng đúng lúc bóng cô khuất khỏi ngã rẽ đó, Mạnh Phương Ngôn đang uống rượu cũng từ từ đặt ly xuống, ánh mắt nhìn về phía góc phố không bóng người đó.

Đôi mắt nâu vừa rồi vẫn còn đượm ý cười, vậy mà giờ phút này lại nhuộm một màu u ám.

“Mars.”

Moon ở bên cạnh anh lúc này gập máy tính lại nói, “Ngày mai, lúc chúng ta xâm nhập vào xưởng dung dịch, Kermid sẽ ngắt toàn bộ nguồn điện cấp cho nhà xưởng đó, đồng thời đóng cửa xưởng lại. Đến lúc đó Cục trưởng sẽ cử đội đặc nhiệm tới trợ giúp chúng ta trong ngoài phối hợp, xâm nhập vào từ nóc nhà rồi cùng tóm gọn chúng…”.

“Mars?”

Nói xong một lượt kế hoạch tác chiến, không thấy Mạnh Phương Ngôn phản ứng gì, Moon cảm thấy hơi kì lạ, cô vỗ vai thì anh mới quay đầu lại.

“Anh biết rồi”, anh đứng dậy nói, “ Đi thôi”. “Mars?” “Vậy hôm nay… anh vẫn đến chung cư của em và Kermid ở chứ?”, giọng nói của Moon không che giấu nổi sự vui mừng và chờ đợi, “Lúc chiều em có làm chút đồ ăn đêm, chỉ cần hâm nóng một chút…”.

“Hôm nay anh về nhà.”

Anh cầm áo khoác lên, nét mặt lạnh lùng mà xa cách, “Bảy giờ ngày mai gặp nhau ở xưởng dung dịch”.

Moon nhìn theo bóng dáng không hề có dấu hiệu dừng bước của anh, đôi mắt vốn đầy nét vui vẻ ban nãy giờ lại tràn ngập vẻ thất vọng.

“Moon.”

Một bàn tay nhè nhẹ vỗ lên vai cô.

Moon quay đầu lại thấy Kermid đang đứng trước mặt, nhìn vào khóe mắt đỏ hoe của cô. Khuôn mặt không còn vẻ non nớt và bẽn lẽn thường ngày, cậu ta nghiêm túc lắc đầu với cô, “Cô đừng có tiếp tục nữa”.

“Đừng có tiếp tục cái gì cơ?”, cô bưởng bỉnh cắn chặt môi. “Đừng có tiếp tục thích Mars nữa”, Kermid nói thẳng tuột, “Dù tôi thường xuyên thán phục, sùng bái anh ấy, nhưng một cô gái đặt tình cảm nơi anh ấy, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu. Moon, tôi không muốn nhìn thấy cô như thế này”.

Cô bắt đầu có chút kích động, “Cậu không có tư cách giáo huấn tôi, tôi ở bên cạnh dõi theo anh ấy mười năm trời. Tôi hiểu anh ấy hơn nhiều so với cô gái châu Á kia, tôi biết anh ấy sẽ không yêu tôi, nhưng tôi chỉ muốn được nhìn thấy anh ấy, chẳng lẽ ngay cả như vậy cũng không được sao?”.

Cô hiểu rõ tình cảm của mình vĩnh viễn sẽ không được đáp lại, nhưng cô là người ở gần anh nhất, so với những người phụ nữ khác cô có thể ngắm nhìn anh gần hơn. Cô không cho phép người khác cướp mất ưu thế cuối cùng này.

Nhưng kể từ khi cô gái châu Á kia xuất hiện, ánh mắt anh đã bắt đầu dõi theo bóng dáng của cô ấy.

“Cô sẽ không thể nào khống chế nổi cảm xúc của chính mình, sự quan tâm của cô đến một ngày rồi sẽ biến thành mong muốn chiếm hữu”, giọng nói của Kermid mang theo chút thê lương, “Moon, chúng ta mãi mãi chỉ có thể là ‘kẻ ngoài cuộc’ trong thế giới này, chúng ta không thể nào có được thứ tình cảm mang tính ‘chiếm hữu’ như vậy được”.

“Hơn nữa”, Kermid ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, khẽ thở dài một tiếng nói, “Tôi nghĩ, Mars có lẽ đã không thể là ‘người ngoài cuộc’ giỏi nhất trên thế giới này nữa rồi”.

* * *

Không lâu sau khi Chúc Tịnh về nhà, cửa nhà đột nhiên được mở ra.

Cô nhìn Mạnh Phương Ngôn đóng cửa rồi bước vào nhà, cô không thèm nhìn anh thêm một cái, cứ thế mặt không chút biểu cảm đi thẳng vào phòng mình.

Nhưng vừa ngồi xuống giường liền nghe thấy có tiếng gõ cửa phòng khe khẽ.

Cô không nói gì, cũng không phản ứng, cứ trầm mặc ngồi bên giường như vậy, ánh mắt vô định, nhìn vào hư không.

"Ngày mai là ngày cuối cùng của thời hạn một tháng."

Anh không mở cửa, giọng nói phát ra từ bên ngoài cánh cửa.

Cô nhớ ra rồi.

Một tháng trước, cô từng đứng trong nhà này, nhấn mạnh từng câu từng chữ rằng, cô cho anh thời gian một tháng, nếu như đến lúc đó anh không thể khiến trái tim cô rung động, thì anh phải hoàn toàn rời khỏi thế giới của cô, không bao giờ được phép đến làm phiền cô.

"Tôi nghĩ, một tháng đã trôi qua, cho dù tôi có tồn tại trong căn nhà này hay không thì đối với em mà nói cũng chẳng quan trọng", giọng nói của anh không còn vẻ chậm rãi, nhẹ nhàng như mọi khi, mà là vẻ xa lạ cô chưa từng nghe thấy bao giờ, "Mấy ngày nay, cuộc sống của em có lẽ yên tĩnh hơn trước rất nhiều rồi".

Từng mũi kim nhọn… vết thương bị đâm lúc chiều tối, vào lúc này dần mở rộng, như muốn đục khoét cả trái tim cô.

"Để không tiếp tục khiến em khó chịu, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa", trước khi rời đi anh thốt lên câu cuối cùng: "Chúc Tịnh, anh thua rồi, bắt đầu từ ngày mai, em sẽ lại có được sự tự do".

Cạch.

Rất nhanh, căn phòng lại quay về vẻ yên tĩnh vốn có.

Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân anh đang dần xa khỏi cánh cửa phòng ngủ của mình, dần dần biến mất.

Đúng vậy, cô đã thắng.

Bắt đầu từ ngày mai, sẽ không còn có người nào đó dễ dàng đến làm phiền giấc ngủ của cô, không còn có người chưa được sự đồng ý của cô đã bám riết lấy cô như hình với bóng, cũng không còn có người thi thoảng lại chọc ghẹo khiến cô bực bội nữa rồi.

Không còn có người hàng ngày ở trong căn nhà này, lúc nào cũng nhìn cô bằng ánh mắt nửa cười nửa không, đợi cô ngủ say rồi giúp cô tắt điện, đắp tấm chăn bị cô đạp tung.

Mọi thứ lại quay về điểm xuất phát ban đầu, đây chẳng phải là điều mà cô muốn sao?

Cô sớm đã quen rồi, cô đã quen với cuộc sống như vậy. Từ người thân đến người yêu chưa từng có ai mang lại cho cô cảm giác ấm áp, người mà cô toàn tâm tin tưởng lại phản bội rồi rời xa cô.

Vậy đó, anh cũng giống như họ mà thôi. Anh từng nói sẽ không để cô phải cô độc thêm nữa, anh từng nói sẽ chết sau cô, anh từng nói năm sau sẽ cùng cô đến huyện Lăng Đình…

Nếu như cô từng có một chút dao động với anh, vậy thì cũng chỉ là bởi anh nói dối quá giỏi.

Anh chẳng có gì khác biệt, trong cuộc đời của cô, anh cũng chỉ là một vị khách qua đường mà thôi.

Một lúc lâu sau, cô liền chui vào chăn rồi tắt điện.

Đêm thứ hai mươi

Sáng hôm sau, Chúc Tịnh dậy từ sớm.

Trong nhà đã không còn bóng người, trên bàn, chiếc chìa khóa xe màu đen đang nằm đó ngay ngắn. Lúc đi ngang qua, cô liếc nhìn một cái rồi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Ăn qua loa chút đồ ăn sáng, cô cầm lấy chìa khóa xe, lái xe đến bệnh viện.

Mấy ngày nay ở bệnh viện, mặc dù cô không thể hiện ra bên ngoài nhưng cô lại dành một sự quan tâm đặc biệt đến một trong số những bệnh nhân ở đó.

Đó là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi. Ông ấy mắc bệnh ung thư não, căn bệnh đang chuyển sang giai đoạn cuối, một mắt đã mất đi thị lực. Ông ấy có một cô con gái vô cùng xinh đẹp, hàng ngày sau khi tan làm đều đến chăm nom ông ấy. Tình cảm hai cha con rất tốt, lúc nào cô gặp cũng thấy hai cha con họ nói chuyện vui vẻ với nhau, dường như họ chưa từng suy xét đến sự phát triển của bệnh tình và những khả năng có thể xảy ra sau đó.

David nói cho cô biết, hôm nay bệnh nhân này sẽ tiến hành phẫu thuật mổ hộp sọ. Cô sẽ cùng David vào phòng phẫu thuật, tham gia vào ca phẫu thuật lần này.

Cơ hội thành công chỉ có 50%, chỉ có một nửa hi vọng. Sau ca phẫu thuật, người đàn ông này có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy con gái của mình nữa. Trước ca phẫu thuật, ông ấy và con gái đều hiểu rất rõ điều này.

Trước khi ca phẫu thuật bắt đầu, cô đi vào nhà vệ sinh một lần. Lúc đi ra vừa hay nhìn thấy cô con gái của bệnh nhân đó đang đứng bên cạnh giường nói chuyện với bố mình.

“Bố”, cô gái tóc vàng khẽ cúi người, nắm chặt lấy bàn tay bố mình, “con và Iris đã chọn được váy cưới cho hôn lễ rồi, là màu trắng, còn có khăn voan rất dài và rất nhiều họa tiết. Đợi đến khi bố ra khỏi phòng phẫu thuật, con sẽ cho bố xem ảnh có được không?”.

“Được”, người đàn ông trung niên đang nằm trên giường bệnh mỉm cười đáp lại cô, “Thằng nhóc Iris này sắp cưới được cô gái xinh đẹp nhất trên đời này rồi, bảo nó cẩn thận đó, trong phòng của bố cô gái đó có súng săn đấy”.

“Anh ấy biết chứ”, cô gái cũng mỉm cười nói, “Anh ấy sợ bố lắm”.

Bọn họ vẫn giống như thường ngày, dường như chỉ cần sau mấy tiếng đồng hồ, bọn họ lại có thể tiếp tục mỉm cười nói chuyện với đối phương hệt như lúc này.

Đứng yên tại chỗ nhìn một lát, sau đó cô xoay người rời đi.

* * *

Còn lúc này, trên một mảnh đất trống ở ngoại ô, Mạnh Phương Ngôn và Moon sau khi đã thay đổi khuôn mặt, sánh vai nhau đi về phía nhà xưởng.

Trước cửa có thuộc hạ của Ghost đứng bảo vệ, lúc nhìn thấy hai người, hai tên đàn ông cao to lực lưỡng mặt mũi hung tợn liền lập tức đứng chặn ngay trước mặt họ.

“Chúng tôi đến từ tổ chức Abu Nidal ở Trung Đông.” Mạnh Phương Ngôn đưa chiếc ba lô phía sau lưng cho bọn chúng, đồng thời anh đưa ra tín vật có thể đại diện cho tổ chức.

“Là cái tổ chức rất phát triển những năm 70, 80 ở Palestine đó hả?”, một tên trong số đó cười khẩy, cầm lấy vật họ vừa đưa ra đi kiểm tra. Tên còn lại đứng nhìn hai người họ, thô lỗ dốc hết toàn bộ đồ đạc trong ba lô của họ ra.

Kết quả, hắn chỉ tìm thấy hai cái bút, một quyển sổ và một cái ô.

Hung hăng nhặt đồ đạc nhét vào ba lô, tên đó ném ba lô trả cho anh một cách đầy thô lỗ, “Cầm lấy”.

“Cám ơn”, anh cảm ơn hắn một câu, đồng thời cầm lấy đồ của mình, “Xin hỏi ngài Ghost hôm nay có đích thân đến giao dịch không?”.

“Hỏi nhiều thế làm gì?” Tên bảo vệ hung hăng nhổ toẹt một bãi nước bọt, đẩy anh và Moon về phía cửa nhà xưởng, “Hành tung của ngài Ghost đâu phải là thứ chúng mày có thể hỏi đến?”.

Cánh cửa nhà xưởng bị đóng kín mít lại sau lưng họ. Mạnh Phương Ngôn và Moon đưa mắt nhìn nhau rồi bước vào khu nhà xưởng rộng mênh mông.

Cả một không gian rộng lớn, chỗ nào cũng là dây chuyền sản xuất dung dịch. Rất nhiều công nhân đeo khẩu trang đang thực hiện các thao tác bằng vẻ mặt không cảm xúc. Bọn họ ở nhiều độ tuổi khác nhau, nhưng đều đang thực hiện những động tác máy móc y hệt nhau, lặng lẽ không tiếng động.

“Tôi đoán những người này, phải đến tám, chín phần đều là những người bình thường bị Ghost bắt về đây”, giọng nói của Kermid vang lên từ bên trong cặp kính mắt họ đang đeo, “Thật là đáng thương, lát nữa nhất định phải cứu bọn họ ra ngoài”.

Những tổ chức khác được liệt kê trong tin tình báo cũng đều đã đến đây. Người đại diện của mỗi tổ chức đều đang ngồi trên ghế, lặng lẽ chờ đợi cuộc giao dịch bắt đầu.

Sau khi ngồi xuống, anh liền quan sát bốn phía xung quanh khu xưởng, đột nhiên cảm giác có một đôi mắt vô cùng sắc bén đang nhìn thẳng về phía mình.

Nhìn theo hướng đó, anh thấy một chàng trai da trắng, diện mạo xấu xí, khó coi đang ngồi yên bất động nhìn anh. “Mars, anh gặp anh ta rồi sao?”, Moon lúc này mới thấp giọng hỏi.

“Không”, anh vừa nói vừa nhìn thẳng vào đôi mắt chàng trai đó không chút sợ sệt, “Anh ta cũng không thể nào đã từng nhìn thấy khuôn mặt này của tôi”.

Rất nhanh, chàng trai đó liền rời ánh mắt đi. Cùng lúc đó, cánh cửa nhà xưởng đột nhiên được đẩy ra, một người đàn ông đeo mặt nạ đang sải bước đi về phía chiếc bàn tròn được đặt bên trong nhà xưởng.

“Chào mừng các vị không quản ngại xa xôi đã tới đây ngày hôm nay.”

Hắn ta đi về phía giữa chiếc bàn, rồi đưa tay ra làm động tác chào mừng bọn họ, “Tôi tên W, là đại diện được ngài Ghost cử tới tiến hành buổi giao dịch ngày hôm nay”.

“Đừng nói nhiều mấy lời vô ích”, một người đứng đầu đến từ tổ chức Basque của Tây Ban Nha sốt ruột đập bàn, “Ghost hết lời khen chỗ dung dịch này như vậy, ra giá cũng cao cắt cổ, tao chỉ muốn biết thứ quỷ quái khiến tao đổ hàng đống tiền ra mua rốt cục có sức hủy diệt lớn đến mức nào. Hôm nay nếu không nói cho rõ, mẹ nó chứ một xu cũng không để lại!”.

“Đúng thế, nói cho Ghost biết, nếu ông ta dám to gan lừa bọn tao, bọn tao nhất định sẽ không tha!”, những tên ở các tổ chức khác cũng lần lượt lên tiếng phụ vào.

“Các vị, các vị”, W lúc này mới khẽ vỗ vỗ tay nói, “Xin cứ bình tĩnh”.

Nói xong, hắn liền búng tay một tiếng. Rất nhanh, mấy tên thuộc hạ liền xuất hiện từ khắp các phía, dựng một màn hình lớn ngay sau lưng hắn.

“Các vị, ngay bây giờ mời các vị xem kĩ màn hình lớn”, hắn tao nhã nghiêng người chỉ tay vào màn hình, đồng thời lấy chiếc điều khiển từ trong túi áo trong của áo khoác, “Đây là một cửa hàng ở thành phố Istanbul Thổ Nhĩ Kỳ”.

“Như các vị thấy, ở thời điểm hiện tại, người qua lại trong cửa hàng vô cùng tấp nập. Ngoài người bản địa, còn có rất nhiều du khách nước ngoài, náo nhiệt và yên bình biết bao có phải không?”, W nói vậy rồi đột nhiên ấn nhẹ vào một nút trên chiếc điều khiển.

Trước mắt mọi người, chỉ một giây sau cửa hàng đó liền đột ngột nổ tung, khói bụi và tàn lửa xé tan bầu trời yên bình. Tiếng nổ như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Cho dù không có mặt tại hiện trường cũng có thể tưởng tượng được ngay lúc này đây tình hình ở đó khủng khiếp đến nhường nào. Hàng ngàn hàng vạn người nhầy nhụa trong máu, tiếng gào khóc, tiếng la hét vang dội bầu trời Istanbul.

Bên trong nhà xưởng im lặng đến đáng sợ, những tên trùm của các tổ chức đều trợn mắt há miệng nhìn W và chiếc điều khiển trong tay hắn.

Mạnh Phương Ngôn và Moon mặt cắt không còn giọt máu ngồi yên tại chỗ. Bàn tay đang đặt dưới bàn của Moon không ngừng run rẩy, dường như muốn ngay lập tức đập bàn đứng dậy. Còn sắc mặt Mạnh Phương Ngôn lạnh như băng không chút cảm xúc, anh hít một hơi thật sâu rồi nhè nhẹ vỗ lên bàn tay Moon đang đặt

dưới bàn.

“Như mọi người đã thấy, chỉ một lọ dung dịch nho nhỏ, cũng đã đủ để tạo ra màn pháo hoa rực rỡ vừa rồi.” W tự mình vỗ tay tán thưởng, thậm chí còn cười rất vui vẻ, nói: “Nào, để xem điểm bắn pháo hoa tiếp theo sẽ là ở đâu nào”.

Một chợ đồ thủ công ở Mỹ La Tinh. Một thôn nhỏ ở Bắc Phi.

Một trường học ở Brest, Belarus.

* * *

W dùng chiếc điều khiển nhỏ trên tay, gây thương vong diện rộng hết địa điểm này đến địa điểm khác.

Những tên trùm của các tổ chức khủng bố từ kinh ngạc, hoảng hốt ban đầu giờ biến thành hưng phấn, vui vẻ trước sức công phá đáng sợ của thứ dung dịch này. Bên trong xưởng, chỉ có Mạnh Phương Ngôn và Moon là đang lạnh run người ngồi trên ghế, trừng mắt nhìn hàng triệu sinh mệnh vô tội bị tước đi trong chớp mắt.

Mạnh Phương Ngôn cuối cùng cũng hiểu tại sao Ghost lại được mệnh danh là tên trùm khủng bố, buôn bán vũ khí và tin tức tình báo nguy hiểm nhất trên thế giới. Cơ quan an ninh các nước dù có phải hi sinh bao nhiêu sinh mạng của các điệp viên cũng phải vây bắt bằng được hắn.

Vì hắn căn bản coi mạng người như cỏ rác, hắn tự coi mình là thần thánh, tùy ý hủy diệt đi mọi điều tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Loại người như vậy, vốn dĩ đã mất đi nhân tính, thậm chí còn không được coi là “người”.

“Tôi phải giết chết hắn”, Moon ngồi bên cạnh khóe mắt đã đỏ hoe, “Tôi nhất định phải tự tay giết chết Ghost”.

Mạnh Phương Ngôn khẽ nhắm mắt, lạnh lùng nói với Kermid đang khẽ thút thít thông qua chiếc kính, “Kermid, chuẩn bị sẵn sàng”.

“Được rồi, buổi biểu diễn đến đây kết thúc. Các vị, toàn bộ lô dung dịch do ngài Ghost sản xuất đều đang ở trong nhà xưởng này”, W lúc này mới thu chiếc điều khiển lại, nói với đám người của các tổ

chức, “Hôm nay, các vị muốn mua bao nhiêu dung dịch cũng được”.

Xẹt, xẹt, xẹt.

Đúng lúc W nói xong câu đó, toàn bộ đèn chiếu sáng bên trong nhà xưởng liền tắt ngóm.

Lúc Kermid ở bên ngoài tiến hành ngắt toàn bộ nguồn điện của khu xưởng, Mạnh Phương Ngôn và Moon cũng lập tức chuyển chế độ kính sang chế độ bóng đêm, chính thức bắt đầu hoạt động vây bắt.

“Chuyện gì vậy?”, “Này! W?”, “Mấy người đang giở trò gì vậy?”...

Đám người của các tổ chức gào thét phẫn nộ, bên trong xưởng hỗn loạn như mớ bòng bong. Thuộc hạ và vũ khí của bọn chúng đều phải để lại bên ngoài theo quy định, còn cửa nhà xưởng do đã bị Kermid đóng lại từ trước đó nên bọn chúng không cách nào ra ngoài được, người bên ngoài cũng không thể xông vào. Theo kế hoạch, đội đặc nhiệm Louis phái tới chắc đã bắt đầu tiến hành cuộc giao đấu với đám người bên ngoài nhà xưởng rồi.

Mạnh Phương Ngôn và Moon lúc này hệt như hai bóng ma, bắt đầu xuyên qua không gian tăm tối, dùng hai chiếc bút trong ba lô lúc này đã được chuyển thành dao, hạ gục từng tên trùm của các tổ chức khủng bố.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên giữa bóng đêm. Tay Mạnh Phương Ngôn rút lên rồi lại đâm xuống, mặt anh thậm chí còn bị tia máu nóng hổi bắn lên nhưng dường như điều đó cũng không thể nào ngăn nổi bước chân anh.

“Mars, chỗ này để em kết thúc, anh mau đuổi theo W...”, giọng Moon vừa vang lên bên trong chiếc kính, thì khu nhà xưởng vốn dĩ tối đen như mực đột nhiên sáng lên, từng bóng đèn lần lượt được bật.

“Chuyện gì vậy?”, Moon kinh hãi hỏi.

“Tôi không biết, nguồn điện vẫn ở trạng thái tắt!”, Kermid ở đầu bên kia nhanh chóng gõ lên bàn phím, gấp gáp đến mức gần như hét lên, “Lẽ nào bọn chúng còn có nguồn điện dự phòng khác?”.

Đúng vào lúc bọn họ nói chuyện, cả khu nhà xưởng đã sáng trở lại.

“Ái chà, đúng là đặc sắc thật đấy”, giọng nói đùa cợt của W vang lên trong tai họ, “Nhân dân khắp thế giới hẳn phải cảm ơn các người lắm vì đã tiêu diệt được nhiều tổ chức khủng bố đến vậy, trả lại cho bọn họ bầu trời hòa bình!”.

Mạnh Phương Ngôn lúc này đứng yên tại chỗ, đằng sau lưng anh là thi thể những tên trùm của các tổ chức khủng bố, còn đối diện anh là một dãy những nòng súng đen ngòm, đám người vốn dĩ đang làm việc ở dây chuyền sản xuất giờ tay kẻ nào kẻ nấy đều đang cầm súng, chuẩn xác nhắm vào anh và Moon.

Bọn họ tính toán sai rồi, những người mà bọn họ cho là người bình thường, không có sức chiến đấu giờ đây vừa hay chính là thứ vũ khí tốt nhất của Ghost.

Nhưng điều ngoài dự đoán là, W - kẻ đang lên tiếng lúc này cũng không có kết cục tốt đẹp cho lắm. Lúc này hắn đang bị gã da trắng có diện mạo khó coi lúc đầu kẹp cổ, tay hắn đang cầm súng gí chặt vào thái dương của W.

“Để tôi đoán xem nào, ba vị khách này, các vị đến từ đâu nhỉ?”

W mặc dù bị súng chĩa vào, nhưng vẫn làm ra bộ dạng nhàn nhã nói, “CIA? FBI? SIS? Hay là đám người Nga?...”.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn lúc này dịch chuyển từ W sang gã da trắng có khuôn mặt khó coi đó.

Dần dần, đôi mắt anh liền nheo lại.

Bàn tay đang cầm súng của gã da trắng đó, là tay trái.

“Ba vị, tôi nghĩ các người hẳn phải rất rõ, cho dù các vị có bản lĩnh đi đến tận đây, thì hôm nay cũng nhất định không thể sống nổi mà ra khỏi cái nhà xưởng này.” W khẽ vỗ tay, đám công nhân đang cầm súng liền đồng loạt lên đạn.

“Cho dù có chết, tao cũng nhất định phải chết sau mày”, nào ngờ gã da trắng lúc này đột nhiên lên tiếng. Ngón tay đang bóp cò súng cũng từ từ cong lên từng chút từng chút một, “Trước khi mày đi gặp Diêm Vương, tao vẫn có thể cắt lưỡi mày đó”.

“Vậy sao?”

Trong tình huống như thế này mà W vẫn không hề hoảng sợ, còn đột ngột cười lớn tiếng, “À, tao nghĩ chúng mày hẳn không biết,

màn biểu diễn pháo hoa vừa rồi thực ra vẫn còn một điểm cuối cùng nữa mới kết thúc. Để giữ bí mật cho trò chơi và cũng là để ăn mừng cho kết thúc của ngày hôm nay."

"Chính là Bệnh viện X trong thành phố London này." Bệnh viện X.

Lúc nghe được ba chữ này, Mạnh Phương Ngôn vốn đang suy tính cho kế sách tiếp theo, bỗng toàn thân run lên.

Nếu như anh nhớ không nhầm thì bệnh viện đó là nơi Chúc Tịnh đang thực tập.

Đêm thứ hai mươi mốt

Bên trong khu nhà xưởng tĩnh mịch không một tiếng động, lúc này chỉ vang vọng lại tiếng cười the thé đến chói tai của W.

"Ba vị điệp viên thần thánh", chỉ thấy W khẽ lắc lắc chiếc điều khiển nhỏ trong tay, "Chúng mày nhìn đi, chỉ cần tao khẽ ấn vào nút đỏ này một cái, từ bệnh viện X, một ngọn lửa pháo hoa đẹp nhất sẽ vụt lên ngay giữa lòng thành phố London...".

"Giống như ban nãy, chúng mày đã nhìn thấy rồi đó, chỉ cần bùm một tiếng..."

W còn chưa nói xong, gã da trắng đang cầm súng gí vào hắn cuối cùng cũng không kiên nhẫn nổi, hung hăng giáng xuống lồng ngực hắn hai quyền khiến hắn ngã lăn xuống đất, sau đó còn lấy chân đạp lên ngực hắn, họng súng gí chuẩn xác vào ấn đường.

"Đừng."

Mạnh Phương Ngôn lập tức đi đến bên cạnh, lắc đầu với gã da trắng.

Gã da trắng phẫn nộ nhìn anh, "Anh còn bảo tôi tha cho cái mạng thối tha đáng chết của hắn sao!".

Mạnh Phương Ngôn không nói không rằng, dưới cái nhìn trừng trừng giận dữ của gã, đột nhiên anh nhanh như chớp giơ chân tung cước về phía tay W, chiếc điều khiển nhỏ trong tay hắn liền rơi ra, trượt đến chân Moon. Liền đó, Moon nhanh chân đạp lên chiếc điều khiển đó khiến nó vỡ thành trăm mảnh.

"Giết hắn, lại càng không thể nắm được hành tung của Ghost, tôi muốn để hắn sống", Mạnh Phương Ngôn nhìn gã da trắng, "Loại người này, để hắn chết dễ dàng như vậy là quá khoan dung với hắn. Phải để hắn sống mà còn đau đớn hơn là chết."

Gã da trắng mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng vào anh, cuối cùng cũng chịu thu súng lại.

“Moon.”

Một giây sau, Mạnh Phương Ngôn và Moon đánh mắt ra hiệu với nhau rồi đột nhiên cong người xuống với tốc độ nhanh như chớp chộp lấy W. Cùng lúc này, Moon lập tức mở chiếc ô màu đen trong ba lô ra, lấy ra một thiết bị nhỏ xíu, dùng hết sức lực ném nó về phía đám công nhân đang giơ súng về phía họ.

Một làn khói dày đặc bao trùm toàn bộ nhà xưởng, đám công nhân bị hạn chế tầm nhìn, vì khói bao quanh mà ra sức ho lấy ho để, không thể tiếp tục cầm súng. Anh và Moon người trước kẻ sau chạy thẳng một mạch đến lối thoát thân mà Kermid đã chuẩn bị từ trước, còn gã da trắng nhìn thấy W bị hai người họ dẫn đi mất liền nhíu mày, lập tức đuổi theo.

Ba người lần lượt thoát ra thông qua cánh cửa bên hông khu nhà xưởng, gã da trắng chân tay nhanh nhẹn đã đuổi kịp được Mạnh Phương Ngôn đang dẫn theo W, hắn tung một cú đấm thẳng về phía anh.

Mạnh Phương Ngôn đã có sự phòng bị từ trước, anh ném W lúc này đã bị trói chặt hai tay sang cho Moon, một mình giao đấu với gã da trắng.

“Đây là lần thứ hai rồi nhỉ”, anh vừa né cú đòn của gã da trắng tung ra vừa khẽ nhếch khóe miệng cười nói, “Lần trước tạm biệt nhau ở phòng thí nghiệm, anh bạn vẫn ổn chứ?”.

Từ lúc bắt đầu phát hiện ra gã da trắng có thói quen dùng tay trái, anh nhận ra ngay hắn chính là người cũng muốn cướp đi số dung dịch của Ghost ở trong phòng thí nghiệm lần trước.

“Ồ?”, gã da trắng cũng cười lạnh một tiếng, “Quả không hổ danh là Chiến Thần, dù đã thay đổi khuôn mặt kĩ như thế này rồi vẫn không qua được mắt cậu”.

“Có điều hôm nay tôi sẽ không để anh thoát thân nữa đâu. Tôi không chỉ muốn đem W đi, mà còn phải giết toàn bộ người của anh tại chỗ.”

Mạnh Phương Ngôn nhún vai, nắm được điểm yếu của hắn, một cú đấm vung lên liền trúng vào bụng hắn, “Tới đi, tôi tiếp”.

“Aaaaaaaa...”

Hai người chiến đấu kịch liệt một hồi, vẫn bất phân thắng bại. Đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Moon.

Một cú xoay người anh liền thoát khỏi vòng tấn công của gã da trắng rồi lập tức lao đến chỗ Moon.

W vốn bị trói ngược hai tay ra phía sau, không biết đã thoát ra được từ lúc nào, tấn công thẳng vào đôi mắt không hề phòng bị của Moon rồi sau đó lao ra leo lên chiếc xe việt dã không biển số đang đỗ bên đường rồi chạy thoát.

Mạnh Phương Ngôn chậm hơn hắn nửa phút, thấy W đã lên xe liền lập tức cướp lấy chiếc mô tô, lao vút theo chiếc xe đã nổ máy đi.

Đường phố vắng vẻ lúc này chỉ còn lại tiếng gió rít và tiếng động cơ gào rú, W vừa lái xe vừa không ngừng thò tay ra ngoài xả súng liên tục về phía Mạnh Phương Ngôn. Mạnh Phương Ngôn né từng phát đạn của hắn, sau đó tăng tốc áp sát vào cửa kính xe.

Chỉ cần thêm một phút nữa thôi là anh có thể nhảy vào ghế lái rồi khống chế W.

“Mày có thể giết tao.”

Nào ngờ đúng vào khoảnh khắc anh định buông tay lái xe mô tô ra thì W đột nhiên ở bên trong xe nói với anh, “Có điều, chỉ còn năm phút nữa, cái bệnh viện X đó sẽ biến thành địa điểm cuối cùng để kết thúc màn biểu diễn pháo hoa ngày hôm nay”.

Anh nghe mà hai mắt long lên sòng sọc, gào thét nói: “Mày nói cái gì!”.

“Cái điều khiển đó chỉ là một đầu để kích hoạt nổ dung dịch thôi. Dưới tầng hầm của bệnh viện, tao đã lắp một bộ hẹn giờ kích nổ”, W lần nữa bật cười sau chiếc mặt nạ, giơ giơ chiếc đồng hồ trên tay mình về phía anh, “Này, mày nhìn xem, còn đúng năm phút nữa”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ trên tay W. Lúc này, mặt chiếc đồng hồ đang hiển thị rõ ràng những con số màu đỏ tươi đang nhảy ngược.

Còn bốn phút năm mươi tám giây.

Giờ phút này anh đang phải đứng trước sự lựa chọn: rốt cục là nên đưa tên thuộc hạ của Ghost khó khăn lắm mới có thể bắt sống này về thẩm vấn, từ đó đưa toàn bộ thế giới đen tối của hắn ra ánh sáng, hay là từ bỏ cơ hội phải hao tốn không biết bao nhiêu ngày tháng, bao nhiêu sức lực mới có được này để đi giải cứu hàng nghìn sinh mệnh vô tội ở bệnh viện X.

Huống hồ, trong bệnh viện đó còn có cô gái ấy, cái người mà anh muốn dùng hết sức lực để quên đi nhưng vẫn không cách nào làm được.

"Chết tiệt."

Mạnh Phương Ngôn cuối cùng vẫn không kìm được tiếng chửi thề. Khuôn mặt vẫn luôn tỏ ra điềm tĩnh, ung dung tự tại lần đầu tiên tràn ngập vẻ phẫn nộ, "Mày là kẻ đốn mạt đáng chết!".

"Rất vinh hạnh nhận được lời khen của mày."

Trong tầm mắt anh, W vốn luôn đeo mặt nạ lúc này đột nhiên khẽ đưa tay lên tháo dây thắt phía sau chiếc mặt nạ ra.

"Tao nghĩ, mày sẽ không chọn giết tao. Lúc này mày nhất định sẽ chạy đến bệnh viện X, bởi vì mày tuyệt đối không muốn nhìn thấy người phụ nữ mày yêu nhất cháy đen thành khói bụi ngay trước mắt. Tao nói có đúng không?"

Mặt nạ của W lập tức bay theo cơn gió, Mạnh Phương Ngôn sau khi nhìn thấy khuôn mặt được lộ ra sau lớp mặt nạ, mắt liền mở to kinh ngạc.

"Mày vẫn còn bốn phút nữa, Mars."

Trước khi chiếc xe việt dã biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, anh hướng ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ đó.

Người này, căn bản không phải là W thuộc hạ dưới quyền Ghost.

Hắn chính là Ghost.

* * *

Còn lúc này, trong một phòng mổ ở bệnh viện X, Chúc Tịnh đang đứng trước bàn mổ bỗng cảm thấy ruột gan nóng bừng bừng.

Chúc Tịnh đang làm bác sĩ trợ lý cho ca mổ này, cô khẽ nhíu mày

lấy lại bình tĩnh, cô tiếp tục tập trung tinh thần để có thể theo được cường độ làm việc của David và các bác sĩ khác.

Ca mổ này đã tiến hành được một giờ đồng hồ. Mà lúc này, tình trạng bệnh nhân đột nhiên chuyển biến xấu, người đàn ông trung niên đang nằm trên bàn mổ bắt đầu xuất hiện tình trạng mất máu nghiêm trọng, huyết áp cũng liên tục giảm.

Trong phòng mổ yên ắng không một tiếng động, không gian tĩnh mịch chết chóc. Tất cả các bác sĩ đang dốc hết sức lực để cứu lấy sinh mạng này. Nhưng những người đang có mặt ở đây ai cũng đều hiểu rõ, kết quả cuối cùng của ca mổ này nếu có thất bại thì cũng không phải là điều ngoài dự đoán.

Trước khi vào phòng mổ, bệnh viện đã đưa thông báo cho gia đình bệnh nhân, con gái ông ấy cũng đã kí tên lên thông báo, tỏ ý chấp nhận kết quả ca mổ.

Nhưng cô vẫn không khỏi hoài nghi, cô gái trẻ xinh đẹp đó, thực sự có thể chấp nhận kết quả này sao? Nếu như đèn phòng phẫu thuật tắt đi, từ bên trong phòng phẫu thuật đẩy ra ngoài là một thi thể, cô ấy thực sự có thể giữ được sự bình tĩnh đó sao?

“V”, đúng vào lúc cô đang hơi mất tập trung, đột nhiên nghe thấy tiếng David nói bên tai, “Em đi ra ngoài đi”.

Cô thoáng sững người, ngẩng đầu lên nhìn David. Khuôn mặt của người đàn ông trung niên lúc này chỉ để lộ đôi mắt, trong đôi mắt đó không phải là sự trách móc, mà dường như ông đang muốn cô làm một việc khác.

Mà cô cũng đã hiểu được ý tứ trong ánh mắt đó của ông ấy.

Cô gật gật đầu, xoay người rời khỏi bàn mổ.

Bên ngoài hành lang phòng mổ, lúc này chỉ có một mình cô gái xinh đẹp đó cô độc ngồi chờ. Cô kéo khẩu trang sau đó ngồi xuống bên cạnh cô gái đó.

“Vất vả cho chị rồi, bác sĩ”, cô gái quay đầu sang nhìn rồi khẽ mỉm cười với cô, sau đó dường như không hề có ý định nói thêm bất kì điều gì khác.

Chúc Tịnh nhìn đối phương, ánh mắt lấp lánh, “Cô không hỏi tình hình của bố cô sao?”.

Cô gái lắc đầu, "Các bác sĩ đã tận lực rồi, những chuyện khác xem như ý trời vậy".

Trong lòng cô thoáng kinh ngạc, cũng không biết nên tiếp tục cuộc nói chuyện này như thế nào nữa.

"Bác sĩ", sau một hồi trầm mặc, cô gái lúc này đột nhiên lên tiếng, "Thực ra, tôi vẫn chưa kết hôn".

"Vị hôn phu của tôi chỉ mới hai ngày trước thôi đã bỏ rơi tôi, đi theo cô gái khác ra nước ngoài. Sáng nay trước khi đến bệnh viện thăm bố, tôi đã tự đi chụp ảnh cưới."

"Lúc một mình chụp ảnh cưới tôi luôn nghĩ, tại sao cuộc đời tôi lại như vậy chứ? Từ nhỏ vì mẹ bỏ nhà đi mà bị người khác cười nhạo gọi là đứa con hoang không có mẹ. Bây giờ chuẩn bị kết hôn rồi mà còn bị chồng chưa cưới đá. Người bố mà tôi yêu thương nhất cũng có thể rời bỏ thế gian này bất cứ lúc nào. Tôi thực sự cảm thấy không công bằng chút nào, tại sao mọi điều bất hạnh đều giáng xuống đầu tôi như vậy?"

Lúc nói những lời này, cô ấy không hề khóc, dường như chỉ đang bình tĩnh trần thuật lại tất cả mọi chuyện, thậm chí giống như đang kể câu chuyện của một người khác.

"Nhưng mà, tôi nghĩ, tôi vẫn luôn có cơ hội để thay đổi cuộc đời. Nguyên lý của hạnh phúc có lẽ chính là chờ đợi, nếu như một nửa trước cuộc đời tôi gặp phải nhiều nỗi bất công như vậy, thì hẳn là nửa phần đời còn lại những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với tôi."

"Cho nên, tôi không sợ, nếu như hôm nay bố thực sự rời xa tôi, thì tôi nhất định sẽ sống tiếp, trở nên mạnh mẽ hơn cả trong tưởng tượng của bố."

Chúc Tịnh ngồi yên bất động nhìn cô gái này.

Trong đầu cô lúc này đột nhiên lướt qua vô số hình ảnh, những gì cô gái này phải trải qua, dường như rất giống với cô. Nhưng cô ấy lại dùng thái độ như vậy để đối diện với cuộc đời mình.

Đúng vậy, thế giới này rất tàn khốc, có thể bạn sẽ bị đánh gục hết lần này đến lần khác, sứt đầu mẻ trán, có khi còn không muốn tiếp tục bò dậy mà sống tiếp nữa.

Thế nhưng, có lẽ vào chính lúc ấy, mọi thứ trở về sau sẽ trở nên rất khác.

“Mặc dù biết có lẽ bản thân đã mơ mộng quá nhiều. Nhưng tôi cảm thấy nhất định rồi sẽ có một người biết yêu thương trân trọng tôi hơn gã đàn ông khốn nạn đó”, cô gái nhìn cô, lúc này đây cô ấy đang nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, “Bác sĩ, chị nói có đúng không?”.

Người đó nhất định sẽ biết trân trọng cô ấy hơn nhiều so với người đã lựa chọn rời xa cô ấy.

Anh ấy nhất định sẽ vượt qua muôn ngàn khó khăn vất vả để đến bên cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng.

Dù cho con đường đó có bao chông gai trắc trở. Dù cho con đường đó có điểm dừng hay không. Anh ấy nhất định sẽ tới.

* * *

Còn hai phút ba mươi giây nữa sẽ đến giờ phát nổ.

Mạnh Phương Ngôn từ xưởng sản xuất đến trước cổng bệnh viện X chỉ dùng đúng hai phút đồng hồ.

Đội tháo gỡ bom sớm đã nhận được tin tức của Kermid đứng đợi ở cổng bệnh viện. Thấy anh đến liền kính cẩn cúi chào.

Anh quăng xe mô tô sang một bên, dẫn đội gỡ bom xộc thẳng xuống hầm từ lối cửa sau.

Lục soát khắp tầng hầm nhưng vẫn không tìm thấy dung dịch phát nổ. Lúc này chỉ còn cách thời gian phát nổ hai phút.

“Đập tường.”

Mạnh Phương Ngôn mặt không cảm xúc nói với đội gỡ bom, “Gõ vào mặt tường, mặt tường nào thấy rỗng thì đó chính là chỗ chôn bom.”

Anh rất hiểu Ghost.

Bên trong phòng thí nghiệm, Ghost cũng giấu dung dịch ở trong tường. Lần này, hắn nhất định sẽ vẫn dùng lại mánh cũ.

Thời gian cứ thế trôi qua, anh vừa gõ mặt tường vừa nhìn kim đồng hồ trên tay.

Năm mươi tám giây, năm mươi bảy giây...

Nếu như không tìm thấy, anh và cô, còn cả hàng nghìn sinh mệnh khác đều sẽ bị chôn vùi ở nơi đây.

Năm mươi giây, bốn mươi chín giây…

Anh còn chưa kịp nhìn cô thêm lần nữa, sáng sớm hôm nay còn tránh mặt cô, vừa sáng ra anh đã rời khỏi nhà cô rồi.

Bốn mươi mốt giây, bốn mươi giây…

Anh thậm chí còn chưa kịp nói tạm biệt với cô. Ba mươi lăm giây, ba mươi tư giây…

Chính vào lúc này, anh đột nhiên đưa ra một quyết định. Cho dù từ nay về sau thế giới của anh có chìm trong bóng tối một lần nữa, thì anh vẫn muốn đưa tay ra để nắm bắt lấy tia sáng duy nhất trong cuộc đời mình.

“Tìm thấy rồi!”

Một điệp viên bất ngờ lên tiếng, “Ở đây!”.

Anh quay phắt người lại, thậm chí còn nhanh hơn các đồng đội khác, nhanh chóng lấy dụng cụ bắt đầu đục tường.

Dung dịch phát nổ yên lặng nằm trong bức tường. Lúc này đồng hồ đếm ngược đang hiển thị 00:30.

“Gỡ bộ hẹn giờ ra!”

Đêm thứ hai mươi hai

Không biết sau bao lâu, đèn phòng mổ cuối cùng cũng tắt.

Chúc Tịnh ngẩng đầu lên, định đứng dậy từ băng ghế dài, liền phát hiện ra hai chân do căng thẳng và ngồi ở một tư thế trong thời gian dài nên đã tê hết cả.

“Chị không sao chứ?”, cô gái ngồi bên cạnh lúc này phát hiện ra cô đang nhăn nhó liền đưa tay ra đỡ lấy cô.

“Cám ơn”, cô vịn vào cô ấy để đứng lên, duỗi duỗi hai chân, ngồi đợi.

Rất nhanh sau đó, cánh cửa phòng phẫu thuật liền được mở ra, David và các bác sĩ khác cùng đẩy người đàn ông trung niên đang nằm trên băng ca đi ra.

“Ca phẫu thuật thành công rồi.”

Trong tiếng tim đập thình thịch liên hồi vì lo lắng của Chúc Tịnh, David tháo khẩu trang xuống mỉm cười nói với cô gái đó, “Việc điều trị tiếp theo nếu như thuận lợi, cộng thêm việc bệnh tình không tái phát thì bố cô có lẽ sẽ được xuất viện tự điều trị tại nhà”.

Trái tim Chúc Tịnh thoáng run rẩy, sức lực của cả cơ thể dường như bị rút cạn theo câu nói vừa rồi của David.

Cô quay đầu nhìn cô gái đang đứng bên cạnh, liền phát hiện ra cô gái nãy giờ luôn nở nụ cười trên môi giờ phút này lại lệ nhòa khóe mi.

“Cảm ơn”, cô ấy cứ lặp đi lặp lại câu nói này với các bác sĩ sau đó cúi người, nắm chặt lấy bàn tay người cha vẫn còn đang hôn mê trên băng ca của mình.

Nước mắt cô từng giọt từng giọt trượt trên gò má, rớt xuống mu

bàn tay rồi chảy vào lòng bàn tay bố cô.

David lúc này mới quay đầu lại, nhìn sang Chúc Tịnh đang lặng lẽ đứng bên cạnh. Ông ấy đưa tay ra, khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

"Con gái, vất vả rồi, mau về nhà đi."

Ông ấy trước giờ vẫn biết, cô gái bình thường trông luôn lạnh lùng, bình tĩnh này, thực ra lại có thế giới nội tâm vô cùng yếu đuối.

Chúc Tịnh dõi theo cô gái và chiếc băng ca dần xa khuất, một mình đứng giữa dãy hàng lang vắng lặng, sống mũi cuối cùng cũng không kìm được mà bất chợt cay cay.

Đây là ca phẫu thuật không có điểm gì quá đặc biệt.

Ca phẫu thuật này giống hệt với hàng ngàn ca phẫu thuật đã xảy ra ở các bệnh viện khác, là thứ quyết định biệt ly hay tái sinh.

Nhưng chỉ với một ca phẫu thuật hết sức bình thường như vậy, lại có thể cứu rỗi cô khỏi bóng đen cuộc đời đã vây quanh cô suốt bao năm qua.

Đúng vậy, cô không hề có quyền quyết định vận mệnh cuộc đời mình.

Nhưng cô hoàn toàn có thể đấu tranh với Thượng đế.

* * *

Sau khi để đội gỡ bom lẳng lặng rời khỏi bệnh viện từ lối cửa sau, nhìn họ cẩn trọng đặt lọ dung dịch vào thiết bị chứa đặc biệt rồi lên xe biến mất vào bóng đêm. Mạnh Phương Ngôn lặng lẽ đứng ở đầu con phố London vắng vẻ, hít một hơi thật sâu.

Đúng vào lúc chỉ còn mười giây nữa là dung dịch kia phát nổ, đội gỡ bom đã dùng những kỹ thuật được đào tạo đặc biệt thành công cắt bỏ sợi dây nối giữa dung dịch phát nổ và bộ hẹn giờ, ngăn chặn được vụ nổ.

Chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi đó, đội gỡ bom và anh đã giành được mạng sống của cô và tất cả mọi người từ bàn tay Tử Thần.

Bên trong bệnh viện người ra người vào liên tục, anh nhìn từng khuôn mặt xa lạ đó, trong lòng thầm nghĩ có lẽ cả đời này họ cũng

không thể nào biết được, đêm nay tại chính bệnh viện này họ chỉ còn cách bàn tay Tử Thần trong gang tấc.

Bọn họ cũng vĩnh viễn không cần phải biết điều đó.

Anh đưa tay bật thiết bị liên lạc trên kính lên, liền nghe thấy giọng nói uể oải của Kermid, "Tạ ơn trời đất, Mars, anh đã cứu mạng tất cả mọi người trong bệnh viện!".

"Moon đâu?"

"Cô ấy đang nằm ở phòng điều trị ở Tổng bộ, đã tỉnh lại và qua cơn nguy hiểm. Cú đấm của W sượt qua đuôi mắt của cô ấy, suýt chút nữa thì Moon vĩnh viễn không thể nhìn thấy được nữa, may có Chúa Trời phù hộ."

"Được rồi", anh nói, "Lát nữa tôi sẽ qua thăm cô ấy". "Xưởng dung dịch ngoài ngoại ô bị cháy rụi rồi. Trước khi cho nổ, Cục trưởng đã tiến hành di dời toàn bộ cư dân xung quanh và cả đám công nhân bên trong nhà xưởng, cho nên sau vụ nổ không để lại bất kì thiệt hại về người nào. Không một tên thuộc hạ nào của Ghost chạy thoát, những tên khủng bố ở các tổ chức cũng bị bắn chết hoặc bắt sống, đã giao chúng cho cơ quan an ninh các nước tự xử lí rồi."

"Vất vả cho cậu rồi." Ánh mắt anh hướng về làn khói bụi mù mịt đang lan tỏa khắp bầu trời, "Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn sự tồn tại của thứ dung dịch đó nữa".

Hôm nay thứ dung dịch đó đã cướp đi vô số sinh mệnh của bao người ở khắp nơi trên thế giới. Bầu trời đêm nay ngập tràn tiếng khóc và tiếng kêu than ai oán.

Anh thầm cầu nguyện, chỉ mong cho mỗi nhiệm vụ sau này của bọn họ đều có thể giúp cho những linh hồn đó không còn bận lòng mà có thể siêu thoát lên Thiên Đường.

"Nhưng thật đáng tiếc đã để W chạy thoát mất."

Kermid ở đầu bên kia hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, "Còn cả tên Ghost ác ma kia nữa. Tại sao chứ, tại sao chúng ta luôn chậm chân hơn hắn một bước, luôn bị hắn xoay như chong chóng…".

"Thực ra W chính là Ghost."

Trước khi tắt thiết bị liên lạc ở kính, Mạnh Phương Ngôn bình tĩnh

nói cho Kermid biết, “Hơn nữa, hắn đã biết tôi là ai rồi”.

Không để Kermid ở đầu bên kia kịp phát ra tiếng kêu kinh ngạc anh đã tháo kính ra, cất vào túi trong áo vest.

* * *

Lúc Chúc Tịnh rời khỏi bệnh viện thì màn đêm đã bắt đầu buông xuống.

Ngoài bữa sáng, cho đến bây giờ cô vẫn chưa ăn thêm bất cứ thứ gì. Mà kì lạ là, ngay lúc này đây cô cũng không hề cảm thấy đói, chỉ thấy hơi lạnh một chút.

Cô nghĩ về nhà rồi nhất định phải mở tủ lạnh ra, lấy nguyên liệu vốn định dùng để chuẩn bị bữa sáng cho ai đó ra, tự làm cho mình một chiếc sandwich nóng hổi.

Cô đỗ xe ở ven đường trước cổng nhà rồi xuống xe, bấm nút khóa xe sau đó rảo bước vào nhà.

Một bước, hai bước.

Khi chỉ còn cách cửa nhà khoảng năm mét, cô đột nhiên dừng bước.

Người đang ngồi trước cửa nhà cô lúc này đứng dậy xuất hiện trong tầm mắt cô. Khuôn mặt anh vẫn vô cùng đẹp, đẹp đến mức cảm thấy không chân thực.

“Em về rồi à?”

Giọng nói Mạnh Phương Ngôn dường như có chút mệt mỏi xen chút khàn đặc.

“Tôi còn đang nghĩ, nên chui cửa sổ để vào nhà đợi em, hay là ngồi đây hứng gió lạnh đợi em nữa”, anh nhìn cô, khóe miệng khẽ cong lên, “Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, để thể hiện thành ý thì vẫn nên ngồi cửa chờ em thì hơn”.

Cô cứ thế nhìn anh chằm chằm.

Anh đang ở đây như một lẽ hết sức tự nhiên, tựa hồ như chưa từng rời đi vậy.

Trầm mặc một lúc, cô vẫn tiếp tục bước về phía anh. “Có phải cả ngày nay em chưa ăn gì đúng không?”

Đợi đến lúc cô đi đến trước mặt mình, anh mới nhìn cô rồi nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt vò má cô, nói, “Em thân làm bác sĩ, sao lại không tự chăm sóc cho mình trước đi chứ?”.

“Tôi ăn rồi, bữa sáng”, cô nói, nhưng vừa nói xong lại phát hiện ra cổ họng mình cũng đã khàn đặc.

Anh cũng phát hiện ra, khẽ bật cười một tiếng rồi cúi người về phía cô, “Hôm nay quả là một ngày đầy cam go và mệt mỏi, dài đằng đẵng như cả thế kỉ vậy”.

“Ừm”, cô lấy chìa khóa ra mở cửa nói, “Nhưng cũng là một ngày hết sức may mắn”.

“Tôi nghĩ”, cửa bật mở, anh đứng sau lưng cô nói, “Người đàn ông trung niên đó nhất định sẽ hồi phục trở lại, còn con gái của ông ấy cũng sẽ tìm được một nửa hoàn hảo nhất. Dù gì thì cô ấy cũng vừa xinh đẹp lại còn mạnh mẽ nữa, em nói có đúng không?”.

Bàn tay cô nắm chặt trên nắm đấm cửa, cô khẽ thở dài. Vẫn không có gì thay đổi.

Cho dù anh có không ở bên cạnh cô, cũng vẫn có thể biết được mọi chuyện xảy ra xung quanh cô, biết được mỗi một hành động của cô thể hiện cho cảm xúc gì.

Căn phòng vẫn tối om như lúc cô đi. Chúc Tịnh bước vào phòng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cửa khẽ đóng lại sau lưng mình.

Ngón tay anh nhẹ nhàng phủ lên bàn tay đang dò tìm công tắc đèn của cô.

“Chúc Tịnh, em có tin hay không, trên đời này có những người cả đời không thể nào nhìn thấy ánh sáng. Bọn họ không phải là người mù, nhưng lại bị tước đoạt đi tư cách được nhìn, được cảm nhận, được sở hữu những gì tốt đẹp nhất.”

“Trên đời này, tôi không có bất kì mối quan hệ thân thích nào.”

“Tôi không biết bố mẹ mình là ai, tôi không có vợ hay con cái. Em đã từng hỏi trên đời này liệu còn có người nào còn cô độc đáng thương hơn em không? Tôi nghĩ, khi nào em được chứng kiến những năm tháng cuộc đời dài đằng đẵng vô vọng của tôi, thì em mới không tự than thân trách phận nữa.”

“Cô gái người Anh đó là ai?”

Lúc anh nói đến đây, cô đột nhiên cắt ngang lời anh.

Rõ ràng cô cảm nhận được anh có chút khựng lại. Nhưng rất nhanh sau đó cô liền nghe thấy một tiếng cười đầy sảng khoái được bật ra từ cổ họng anh.

“Trả lời câu hỏi của tôi trước”, giọng cô trở nên lạnh lùng hơn.

“Em bận tâm sao?”

“…”

Cô trầm mặc, chỉ cảm nhận được hơi thở nồng nhiệt của anh càng ngày càng áp lại gần từ phía sau lưng mình.

“Nói với anh rằng em bận tâm đi”, cô cảm nhận được bờ môi mỏng, lành lạnh của anh lúc này đang áp lên cổ mình, mơn man hít hà. Ngón tay anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, lồng ngực rộng lớn cứng rắn của anh đang dán chặt lấy tấm lưng thon thả của cô.

Cô bướng bỉnh cắn chặt môi, không phát ra bất kì âm thanh nào, nhưng khuôn mặt thì không cách nào kiềm chế nổi, dần đỏ ửng lên. May mà cô chưa bật đèn, nếu không tên xấu xa này nhất định sẽ cười nhạo dáng vẻ đang dần mê man chìm đắm này của cô.

“Cô ấy chỉ là một đồng nghiệp của tôi thôi”, anh xoay người cô lại đối diện với mình, ngón tay mảnh dẻ thon dài của anh từ từ cởi áo khoác cô ra, bàn tay xấu xa luồn vào bên trong lớp áo sơ mi mỏng manh của cô, “Có điều, cô ấy quả thực là một cô gái vô cùng xinh đẹp”.

Cô bực bội, há miệng cắn một cái lên cằm anh.

Anh bật cười, giọng cười say lòng hệt như rượu anh đào. “Nhìn vào mắt tôi”, anh giữ lấy cằm buộc cô phải ngẩng đầu lên nhìn mình. Trong bóng đêm, đôi mắt anh đẹp đến mức khiến người ta phải hồn xiêu phách lạc, “Chúc Tịnh, đôi mắt này, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, đã không còn nhìn thấy bất kì ai khác nữa rồi”.

Trong đôi mắt anh lúc này chỉ có bóng dáng của một mình cô.

Bóng đêm tăm tối và sâu thăm thẳm đêm nay dường như đã tan biến hết. Cô không kịp suy tư gì đã bị những cái động chạm nhạy cảm của anh khiến cơ thể cô run lên.

Quần áo trên người sớm đã rơi vương vãi xuống sàn nhà, cơ thể trần trụi của cô bị anh ép chặt xuống thành ghế sô pha ngoài phòng khách, cô để mặc anh dùng những cái hôn cuồng nhiệt khám phá mọi ngóc ngách trên cơ thể mình.

"Mạnh Phương Ngôn", ngón tay cô nắm chặt lấy tóc anh, thở hổn hển nói, "... anh là đồ lừa đảo".

"Hả?", anh vuốt ve cơ thể cô, cảm nhận cơn sóng tình nóng bỏng đang bừng lên trong cô.

"Là tự anh nói ra trước phải đi... là anh tối qua... đã nói", cô muốn đẩy anh ra, nhưng dường như lại là đang kéo anh gần mình hơn, "Anh nói... từ hôm nay trở đi, em sẽ lại được tự do, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa...".

"Ừm", anh cắn nhẹ lên bờ môi căng mọng rồi ngậm lấy chiếc lưỡi ướt át của cô thì thầm, "Anh không muốn đi, anh nuốt lời rồi".

Mọi lời nói của cô đều bị sự vô sỉ của anh chặn lại, chỉ một giây sau những lời định thốt ra đều bị dồn xuống cổ họng.

Cơ thể cô được anh lấp đầy trong chớp mắt, cô đau đớn đến mức muốn thu mình lại về phía sau, nhưng lại bị anh giữ chặt lấy eo rồi dùng lực kéo cô phối hợp về phía anh.

Anh nhìn chằm chằm vào cô rồi bắt đầu mạnh mẽ tiến vào.

Từ giờ khắc này, anh đã hoàn toàn bước chân vào một vòng xoáy không có lối thoát.

Từ nay trở đi, anh có cố gắng đến thế nào cũng không thể chạy thoát nổi.

Sự đau đớn kịch liệt cộng thêm khoái cảm đỉnh điểm khiến cô dường như muốn bật khóc, nhưng vẫn kiên quyết cắn chặt lấy môi mình.

"Em hãy nhìn cho kỹ", trong cơn cuồng nhiệt, những giọt mồ hôi nóng hổi của anh rơi xuống làn da trắng muốt mịn màng như ngọc của cô. Anh áp bàn tay cô lên gò má lấm tấm mồ hôi của mình, "Em nhìn cho kỹ, người đàn ông trước mặt em hoàn toàn là một kẻ lừa đảo, không đáng để tin tưởng".

Cô đã không thể nào nói ra lời được nữa, thứ duy nhất có thể phát ra từ miệng cô chỉ là những tiếng thở hổn hển và tiếng rên rỉ

khiến người ta đỏ mặt.

“Anh bây giờ không thể cho em tự do”, anh cúi đầu áp xuống bên tai cô rồi thì thầm nói, “Mặc cho em có rung động với anh hay không, anh cũng chỉ muốn khiến em không cách nào kháng cự dưới thân mình, khiến em chỉ có thể nức nở vì một mình anh”.

Cô trợn tròn mắt nhìn người đàn ông đang ở trên cơ thể mình, người đàn ông đang chiếm hữu lấy tấm thân ngọc ngà của mình.

Trong đôi mắt anh lúc này chất chứa vô vàn điều muốn nói. Một hồi lâu sau cô mới đưa tay lên, ôm chặt lấy cổ anh, chủ động hôn lên bờ môi anh.

Con đường này đã không có điểm kết thúc nữa rồi.

Tất cả mọi thứ lúc này, không biết đến khi nào sẽ tan biến như mây khói, không biết ngày mai có tan đi như bong bóng xà phòng không?

Sao cô lại không biết điều đó chứ? Những điều mà anh thực sự muốn nói.

Thứ tình cảm mà con người ta không nên có nhất trên đời này, chính là sự chiếm hữu.

“Chúc Tịnh.”

Cơn cực lạc qua đi, anh nằm phủ lên người cô rồi ôm chặt cô vào lòng.

Đêm lạnh lẽo, anh nhìn cô, một lúc lâu sau mới cất giọng khàn đặc thì thầm bên khóe môi cô.

“Em đừng tin anh.”

Vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng bao giờ tin anh.

Cô nhìn anh, trong đôi mắt cô phản chiếu lại ánh trăng đang treo ngoài cửa sổ.

“Em biết.”

Đêm thứ hai mươi ba

Trong căn phòng trống vắng, quần áo rơi vãi lung tung, bầu không khí lan tỏa hơi nóng của tình ái.

Người bên cạnh run lên vì cơn gió lạnh, anh cảm nhận được bèn cứ thế để người trần ngồi dậy đi đóng cửa sổ lại.

Cô gái này luôn kì cục như vậy, rõ ràng là rất sợ lạnh, nhưng cửa sổ phòng ngủ lại không bao giờ thích đóng.

Quay đầu lại nhìn liền thấy ánh trăng sáng vằng vặc đang trải dài lên tấm lưng cô, làn da trắng muốt giờ đang in hằn dấu vết ban nãy anh để lại. Thứ kích thích thị giác như vậy một lần nữa khiến cơ thể anh nóng bừng lên.

Mái tóc dài vì thấm ướt mồ hôi mà dính chặt lên vai cô, khiến cơ thể cô trông càng mảnh dẻ hơn. Cuối cùng anh cũng không chịu nổi cúi người xuống hôn.

“Còn nữa là anh bạn nhỏ của anh kiệt sức đấy.”

Chúc Tịnh nửa tỉnh nửa mê cuối cùng cũng thò một tay ra bực bội đẩy cái trán đang định sáp lại gần của anh.

Anh bật cười, yết hầu trượt lên trượt xuống rồi sáp tới lấy cằm cọ cọ lên vành tai cô.

“Anh đi rót nước.”

Anh nhặt quần lên, tùy tiện mặc vào rồi đi xuống bếp.

Sợ cô uống nước lạnh sẽ đau dạ dày, anh bật bình lên, đổ nước vào rồi cắm điện, lặng lẽ ngồi đó đợi nước sôi.

Lát sau, anh đột nhiên đứng dậy đi đến bên cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bếp lại.

“Ra đi.”

Xoay người, anh lạnh lùng nói về phía cánh cửa sổ khép hờ.

Lát sau, thực sự có một người xuất hiện từ sau cánh cửa sổ phòng bếp.

Người đó có khuôn mặt xấu xí đến đáng sợ, vết sẹo do dao chém để lại chằng chịt gần như phủ kín khuôn mặt anh ta. Ánh mắt anh ta hung hãn đáng sợ hệt như chim ưng săn mồi.

Đó là gã đàn ông da trắng.

Là kẻ lúc ở xưởng dung dịch đã khống chế được Ghost trước, sau đó quyết sống chết với anh. Kể từ lúc anh đến bệnh viện X liền không thấy tung tích của hắn, người này rốt cục không biết là quân ta hay quân địch nữa.

“Cảnh sát ở London giờ này không biết còn mấy người thức nữa”, Mạnh Phương Ngôn khoanh tay trước ngực, khẽ nhếch khóe môi nói, “Có điều, cho dù bọn họ có thức cũng chẳng có tác dụng gì. Cả đội bọn họ cộng lại có lẽ cũng chưa chắc là đối thủ của anh”.

Gã da trắng không lên tiếng cứ thế nhìn chằm chằm anh. Một lúc sau hắn mới chầm chậm nhắm khẩu súng trong tay về phía anh.

Đèn báo màu đỏ trên bình đun nước lúc này khẽ nhảy, dưới họng súng đen ngòm, anh cứ thế đi tới, nhấc chiếc bình khỏi đế đun của nó, rót nước vào cốc một cách đầy bình tĩnh, “Người Mỹ quả là vào bất cứ lúc nào, bất kì nơi đâu cho dù là lúc người ta đang lên giường với nhau cũng muốn chen chân. Anh muốn giết tôi thì cũng phải để tôi mặc quần áo cho đàng hoàng đã chứ?”.

Rót nước xong anh liền pha thêm vào cốc chút nước lạnh. “Russell, nam, biệt hiệu RX, biệt danh Báo Săn, trước đây là đội trưởng đội Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ. Bây giờ là tổ trưởng tổ hành động đặc biệt của CIA[15].”

[15] Cục tình báo trung ương Mỹ.

“Suy nghĩ tỉ mỉ, trầm tính ít nói, sở trường đánh võ, thay đổi khuôn mặt, chiến đấu, được coi là một điệp viên hạng ưu hoàn hảo và toàn diện.”

“Còn là người thuận tay trái.”

Nói xong mấy câu đó, anh liền giơ cốc nước trong tay lên nhấp một ngụm rồi khẽ giơ giơ chiếc cốc về phía người đàn ông da trắng đó.

Khuôn mặt xấu xí không cảm xúc của người đàn ông da trắng vào lúc này cuối cùng cũng dần thả lỏng được đôi chút.

"Lần đầu tiên anh giao đấu với tôi ở phòng thí nghiệm, tôi đã quan sát được điểm này. Còn trong bữa tiệc Halloween sau đó, anh vẫn không che giấu được đặc điểm chỉ cần trong nháy mắt đã bị phát hiện ra này của mình."

"Tỷ lệ người thuận tay trái ở các nước phương Tây rơi vào khoảng 10%, điều đó cũng có nghĩa là cứ mười người sẽ có một người thuận tay trái. Tỉ lệ này không cao, cũng không phải là quá thấp. Nhưng đáng tiếc là, ở tất cả những nơi tôi có thể thấy, thì cho dù là ăn cơm, cầm ly rượu… hay là cầm súng cũng đều chỉ có một mình anh là thuận tay trái."

"Việc thay đổi khuôn mặt có thể biến người ta thành cái bóng, nhưng cái bóng đó không thể nào che giấu được các đặc điểm của chủ nhân. Ví dụ như… lúc anh nói chuyện, luôn vô thức dùng ngón trỏ của tay trái cọ lên ngón trỏ tay phải. Cho nên anh có thay đổi diện mạo hay không đối với tôi mà nói cũng chẳng có tác dụng gì."

"À phải rồi, hai bộ phim tôi tặng cho anh có hay không?" Anh đặt cốc nước xuống, đi đến trước họng súng của người đàn ông da trắng.

"Anh muốn tôi gọi anh là Russell, hay gọi là Báo Săn."

Anh khẽ cụp mắt nói, "Hoặc là… Tạ Thầm?" Ánh mắt của người đàn ông da trắng bám riết lấy anh, dường như muốn đào luôn một cái hố trên mặt anh. Còn Mạnh Phương Ngôn vẫn thản nhiên đối diện với khẩu súng đó.

Một lúc lâu sau, người đàn ông da trắng liền đặt súng xuống bệ cửa sổ.

Chỉ thấy anh ta đưa tay lên, lần dọc theo cằm dưới, từ từ xé bỏ lớp mặt nạ da người trên mặt.

Dưới lớp mặt nạ là khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, không phải là Tạ Thầm thì còn có thể là ai được chứ?

“Nếu bây giờ tôi giết anh, thì ngoài anh ra sẽ không có bất kì người nào khác biết được nữa”, ánh mắt Tạ Thầm lạnh như băng nhìn anh nói, “Mạnh Phương Ngôn, năm lần bảy lượt anh khiêu khích tôi, tôi đều ghi nhớ trong lòng, tôi đáng ra nên giết anh từ sớm rồi”.

“Ồ?”, anh nhún nhún vai nói, “Giết tôi, giết tôi có lợi gì cho anh chứ?”.

“Mars, biệt hiệu Chiến Thần, thuộc sự quản lý của Shadow[16]. Shadow là một tổ chức tồn tại độc lập với mọi cơ quan an ninh của các nước trên thế giới. Không chịu sự bảo hộ và quản lí của bất kì quốc gia nào. Cho nên, ngoài phần tử khủng bố, anh còn là người mà mọi điệp viên của các cơ quan an ninh trên toàn thế giới đều muốn khiêu chiến và giết chết.

[16] Tổ chức bóng ma.

Giết anh rồi, thứ nhất có thể chứng minh được năng lực siêu việt của bản thân, thứ hai là không phải chịu chế tài của bất kỳ pháp luật nào.”

“Là một người không có quốc tịch, không thuộc sự quản lý của cơ quan an ninh quốc gia nào, cho nên sẽ không có quốc gia hay cá nhân nào chịu trách nhiệm về cái chết của anh cả.”

“Cho nên, tôi cho rằng bây giờ giết chết anh, là cơ hội không thể nào tốt hơn được nữa”, lúc này Tạ Thầm lần nữa giương súng lên nhắm chuẩn vào anh.

Mạnh Phương Ngôn trước sau đều không chút hoang mang, kinh sợ, anh khẽ ngước mắt lên rồi nói: “Tôi cứ tưởng mình đã là thằng đàn ông không đáng tin nhất rồi, nhưng không ngờ lại còn có một người mặt dày vô sỉ, không đáng tin hơn cả mình”.

“Lúc đầu CIA các anh và các cơ quan an ninh khác rơi vào đường cùng, giả tạo tươi cười đến cầu cạnh chúng tôi cùng hợp tác vây bắt Ghost. Chúng tôi đồng ý, không ngờ các anh lại âm thầm cho người mai phục định cướp công.”

Tạ Thầm không nhúc nhích, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Nhưng anh phải nhớ cho kĩ, Shadow không giống với các anh. Cho dù hôm nay CIA có tuyên bố với cả thế là Ghost đã bị các anh vây bắt, thì đối với chúng tôi mà nói có làm sao chứ? Đừng có quên rằng mục đích ban đầu của các anh và mục đích chung của

chúng tôi là giống nhau. Ai bắt Ghost không phải là vấn đề, vấn đề là ai có khả năng bắt được hắn."

"Tôi nghĩ anh cũng rất rõ một điều, mật mã hiệp ước Satan hiện đang ở trong tay tôi."

Anh nhìn Tạ Thầm, chậm rãi nói, "Ba ngày sau, Ghost sẽ tiến hành giao dịch hiệp ước Satan với tổ chức Afla, một tổ chức khủng bố, tại Viện bảo tàng Anh (British Museum)".

"Tổ chức Afla cử hai đại diện đến London gặp mặt Ghost trước, tôi và đồng đội của mình sẽ chặn bọn họ ở sân bay."

"Giao dịch trong ngày luôn, tôi sẽ hóa trang thành tên trùm của tổ chức đó."

"Không biết chuyên gia thay đổi khuôn mặt là anh đây có hứng thú hóa trang thành đồng bọn của kẻ mà tôi sẽ hóa trang thành không?"

Tạ Thầm không nhúc nhích nói, "Mạnh Phương Ngôn, tôi thấy anh điên thật rồi, anh lại đi mời kẻ địch làm bạn với mình?".

"Tôi nói rồi", anh nhếch mày, "Ai bắt hắn không phải là trọng điểm, quan trọng là ai có khả năng bắt được hắn".

"Là một điệp viên ưu tú và chính trực, tôi cho rằng mong muốn bắt được Ghost của anh mạnh mẽ không kém gì ai. Nếu không anh đã chẳng mai phục bên cạnh hắn suốt hơn hai năm trời để tìm cơ hội."

"Báo Săn, chỉ cần mục đích của chúng ta là một, tôi hoàn toàn bằng lòng hợp tác với anh."

Tạ Thầm nhìn người đàn ông tuấn tú đang để mình trần giữa trời đông giá rét trước mặt mình. Trên thế giới này, hàng ngày có không biết bao nhiêu người muốn lấy mạng anh, thậm chí không một kẻ địch nào còn sống mà được nhìn thấy khuôn mặt thực sự của anh, thế mà anh lại chấp nhận tin tưởng một người có quan hệ thù địch với mình.

Một lát sau, Tạ Thầm thu súng lại.

Cũng lâu lắm rồi anh ta không chơi trò cá cược.

"Cảm ơn", Mạnh Phương Ngôn hiểu ý, khẽ gật đầu với Tạ Thầm

nói, “Vậy, trời sắp sáng rồi, không tiễn nhé”.

Nói xong anh liền rót một cốc nước ấm khác, định rời khỏi phòng bếp.

“Cô ấy biết không?”, lúc anh chuẩn bị rời đi Tạ Thầm đột nhiên lại lên tiếng.

Anh thoáng khựng lại giây lát rồi rất nhanh sau đó liền trả lời, “Không biết”.

“Vậy anh sẽ vẫn ở lại bên cạnh cô ấy như thế này sao?” “Đây là sự lựa chọn của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm và trả giá cho nó.”

“Anh có biết, đến một ngày nào đó hoặc rất nhanh thôi cô ấy sẽ biết hết mọi chuyện?”, giọng nói của Tạ Thầm lớn dần, mang theo vẻ phẫn nộ và bi ai, “Mọi thứ xung quanh cô ấy ngay từ đầu đã là giả dối, đến một ngày nào đó tất cả sẽ bị bại lộ ra hết”.

Anh trầm mặc mấy giây, “Xin lỗi, tôi chỉ muốn sống cho hiện tại”.

Nghe đến đây, vẻ mặt Tạ Thầm cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng bất cần như thường, “Anh có từng nghĩ, cái gọi là sống cho hiện tại của anh sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời sau này của cô ấy đến nhường nào không? Hai người không cùng một thế giới, là hai đường thẳng song song. Cô ấy chỉ là một người hết sức bình thường, hai người căn bản vĩnh viễn không thể nào...”.

“Báo Săn”, anh giơ bàn tay không cầm cốc của mình lên, “Ít nhất cho đến hiện tại, tôi không muốn nghe thấy những điều về người phụ nữ của tôi từ miệng bất kì người đàn ông nào”.

“Trong câu chuyện lừa gạt này, hai chúng ta là đồng phạm”, giọng nói của anh không chút cảm xúc, “Nhưng điều khác biệt của chúng ta là, tôi đã vi phạm nguyên tắc hơn hai mươi năm nay của mình, còn anh thì không dám”.

Bóng dáng Mạnh Phương Ngôn rất nhanh liền khuất sau cánh cửa, Tạ Thầm đứng lặng người bên cạnh cửa sổ, trong đầu phút chốc như có hàng ngàn hàng vạn con sóng trào dâng lên.

Tạ Thầm nhớ lại lần đầu tiên bắt gặp bóng dáng người con gái đó.

Vẻ mặt cô lúc nào cũng trầm tĩnh lạnh lùng, thường một mình ngồi trong thư viện học tập và nghiên cứu tài liệu. Nhưng mỗi khi nhìn thấy bạn trai mình, cô liền lập tức nở nụ cười chân thành

nhất, say đắm nhất, không chút phòng bị.

Đúng vậy, nếu như anh ta cũng dám phá bỏ nguyên tắc của mình, thì người ở bên cạnh cô ấy hiện tại liệu có phải là anh ta không?

Một hồi lâu sau, anh ta nhắm chặt mắt lại.

Quay lại giường, Mạnh Phương Ngôn đặt cốc nước lên tủ đầu giường thì nhìn thấy Chúc Tịnh nằm nghiêng người đối mặt với mình, nhìn mình bằng ánh mắt mơ màng.

"Sao thế?", anh ngồi xuống giường, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô.

"Vừa rồi anh nói chuyện với ai vậy?", vì đang nửa tỉnh nửa mê nên giọng nói cô rất nhẹ.

Anh nhìn cô rồi cười, "Ngủ mơ sao? Trong nhà này ngoài anh và em còn có ai nữa chứ. Trừ khi em giấu anh nuôi một tên trai bao khác".

"Anh chẳng phải là cái tên em đang nuôi đó sao?", cô suy tư một lát cũng cảm thấy chắc là do mình ngái ngủ nên nghe nhầm, cô xoay người định ngủ tiếp, "Đi đâu tìm được tên trai bao nào trắng hơn anh bây giờ đây"[17].

[17] Từ "trai bao" được dùng ở đây có âm Hán Việt là "tiểu bạch kiểm" chỉ những chàng trai có gương mặt trắng trẻo, thanh tú, để phụ nữ bao nuôi.

Nào ngờ anh nghe câu đó xong liền không để cô ngủ, anh từ phía sau sáp lại gần cô. Vừa động chân động tay vừa nói với giọng điệu uể oải, trầm thấp, "Con gái hay thích mơ mộng, tưởng tượng về người chồng tương lai của mình. Người chồng trong tưởng tượng của em như thế nào?".

Chúc Tịnh nhắm mắt nói, "Dù gì thì cũng không phải kiểu như anh".

"Ừm", anh gật gật đầu ra vẻ đăm chiêu, "Em chắc chưa từng nghĩ đến việc đời này sẽ lên giường với một người đàn ông như anh, vừa có sắc lại vừa có khả năng giường chiếu".

Cô giơ ngón tay giữa về phía anh.

Mạnh Phương Ngôn bật cười, há miệng cắn lấy ngón tay thon dài

mảnh dẻ của cô, cười nói với giọng phong lưu, “Come on, anh đây thực sự là chưa được ăn no”.

Cô định rụt ngón tay lại, nhưng vừa mở mắt liền phát hiện ra anh đột nhiên dùng tay phải nắm lấy tay trái của mình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh chậm rãi đan ngón tay mình vào tay cô sau đó liền cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên những ngón tay đang đan vào nhau.

Hai người họ không ai lên tiếng.

“Ngủ đi”, lát sau anh liền nói, “Ngày mai em còn phải dậy sớm đến bệnh viện nữa”.

Cô nhìn khuôn mặt đã lấy lại được sự bình tĩnh của anh, đột nhiên cô khẽ giơ tay lên.

Anh lập tức hiểu ra cô muốn làm gì, khóe miệng khẽ cong lên, đưa mặt áp sát về phía cô rồi nhắm mắt lại, để mặc cô nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt mình.

“Có phải chỉ đôi mắt là không biết gạt người?” Trong căn phòng tĩnh lặng, cô hỏi anh.

Lòng bàn tay cô rất ấm, tựa như một nguồn sáng vô tận soi chiếu tới mọi ngóc ngách trong cơ thể anh. Anh tham lam cảm nhận, ghi nhớ hơi ấm của đôi tay cô. Một hồi lâu sau anh mới trầm giọng lên tiếng, “Ừm”.

Anh không hề nhìn thấy, khóe mắt cô lúc này đang dần đỏ rực lên.

Vậy thì liệu anh có thể đừng mở mắt ra không?

Anh liệu có thể đừng dùng đôi mắt không biết lừa gạt này, hết lần này đến lần khác nhìn em không?

Đêm thứ hai mươi tư

Mỗi ngày thực tập tại bệnh viện đều trôi qua rất nhanh. Gần sẩm tối, đúng lúc Chúc Tịnh chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, liền có một cậu bé ôm bó hoa từ hành lang chạy về phía cô.

Cậu bé này cô biết, là một trong những bệnh nhân cô chăm sóc những ngày gần đây. Cậu bé vừa phẫu thuật mấy ngày trước, đợi nghỉ ngơi đủ là có thể khỏe mạnh ra viện.

"Chị", cậu bé thở hồng hộc chạy đến trước mặt cô, đỏ mặt xấu hổ đưa bó hoa cho cô nói, "Đây là hoa người khác tặng cho em, nhưng em muốn tặng lại cho chị, vì bó hoa này rất đẹp".

"Cảm ơn", cô ngồi xuống, nhận lấy bó hoa, xoa xoa đầu cậu bé rồi khẽ mỉm cười.

Cậu bé hiếm khi nhìn thấy cô mỉm cười rạng rỡ như vậy nên nhất thời bối rối. Cứ lắp ba lắp bắp mãi mới nói thành lời, "... chị ơi, nghe nói từ ngày kia là chị không tới bệnh viện nữa. Em sợ không kịp chúc mừng Giáng sinh chị, nên bây giờ em chúc mừng trước có được không?".

"Được chứ."

"Chị, chúc chị Giáng sinh vui vẻ."

"Chị cũng chúc em Giáng sinh vui vẻ."

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn cô thật lâu, rồi dè dặt kéo kéo gấu áo cô, "Chị, có thể ôm em một cái được không?".

Cô quả thật không nhịn được cười với cậu nhóc trưởng thành quá sớm này, không chút do dự cô liền cong môi mỉm cười gật gật đầu.

Cậu nhóc thấy cô đồng ý mừng quýnh cả lên, giang hai tay ra định nhào vào lòng cô, đột nhiên bị một bàn tay ai đó xách cổ áo nhấc

ra.

Chúc Tịnh và cậu bé đều kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn xem chủ nhân bàn tay đó là ai.

“Nhóc con.”

Mạnh Phương Ngôn không biết xuất hiện ở đây từ khi nào mà thần không hay quỷ không biết. Một tay anh đút vào túi áo măng tô đen đang mặc, một tay xách cổ áo cậu bé kia, anh nhếch nhếch mày nói, “Mẹ em có dạy là không được đi đào góc tường nhà người khác không?”[18].

[18] “Đào góc tường nhà người khác” chỉ việc cướp người yêu của người khác.

Chúc Tịnh vừa nhìn thấy khuôn mặt đáng ăn đòn như thường ngày của anh liền quay mặt sang lườm anh một cái.

“Cái gì gọi là đào góc tường nhà người khác thế ạ?”, cậu bé mở to mắt nhìn vị khách không mời mà đến này, giọng nói trẻ con non nớt cất lên, “Chú mau buông cháu ra đi, cháu sắp không thở nổi rồi!”.

“Phụt.”

Chúc Tịnh nãy giờ vốn định đứng bên cạnh vờ như không tồn tại nhưng sau khi nghe thấy hai từ “chú ơi” liền phì cười, vội vàng len lén quay mặt đi.

Quả nhiên người nào đó mặt mũi trong phút chốc bỗng thay đổi hoàn toàn. Một giây sau, người ấy vốn vẫn cố tình tạo dáng làm ra vẻ điển trai túm càng chặt hơn cổ áo cậu bé, híp đôi mắt đẹp sáp lại gần cậu bé nói, “Nhóc gọi cô ấy là chị, mà lại gọi anh là chú sao?”.

“Cháu muốn sau này lớn lên sẽ làm bạn trai của chị”, cậu nhóc không hề sợ hãi trợn trừng mắt nói, “Cháu thích chị ấy đấy!”.

“Bé tí mà đã đòi tán gái rồi, sớm quá đấy nhóc ạ”, Mạnh Phương Ngôn lắc lắc ngón tay với cậu bé, “Nhìn em xem, bây giờ còn chưa có sức giãy khỏi tay anh mà còn đòi tán bạn gái của anh sao?”.

“Ai nói chị là bạn gái của chú chứ? Chị ấy nói với cháu, chị ấy không có bạn trai.”

“Cô ấy xấu hổ, không dám nói thật thôi, cô ấy và anh là kiểu quan hệ mà ngủ chung giường ấy.”

“Chú nói dối!”

* * *

Với tư cách là đối tượng đang được đem ra bàn luận, Chúc Tịnh ngồi xổm dưới đất ngẩng đầu nhìn hai người một lớn một nhỏ đang say sưa tranh luận. Ngồi từ góc này nhìn lên, mặt mũi hai người này cũng có chút giống nhau. Cô chống cằm yên lặng ngồi ngắm, trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ.

Nếu Mạnh Phương Ngôn có con trai, liệu có phải sẽ giống như bây giờ ngày nào hai bố con cũng chành chọe với nhau không?

Nếu đứa trẻ đó có gương mặt giống anh, khi cười tít mắt lại thì hẳn sẽ rất đáng yêu? Nhưng nhất định sẽ là một cậu nhóc nghịch ngợm như quỷ.

Nhưng người như anh, liệu có muốn có con không? Ai sẽ là mẹ của đứa bé đây?

Những suy nghĩ đó dường như chỉ dừng lại trong đầu cô phút chốc rồi lập tức tan biến.

“Được rồi.”

Cô đứng dậy, không nói không rằng bế thốc cậu bé từ tay Mạnh Phương Ngôn đi thẳng về phòng bệnh.

“Ra viện rồi thì nghỉ ngơi cho tốt nhé”, trước khi tạm biệt cậu bé, cô kiên nhẫn nói, “Phải nghe lời bố mẹ”.

“Em sẽ nghe lời”, cậu bé quyến luyến nhìn cô, rồi vẫn tiếp tục quay lại chủ đề cũ, “Chị, đợi em lớn rồi, em có thể theo đuổi chị không?”.

Cuối cùng cô cũng vẫn phải đầu hàng, bất đắc dĩ hùa theo cậu bé, “Nếu lúc đó chị vẫn chưa kết hôn, nếu lúc đó em vẫn thích một bà già thì được thôi”.

Cậu bé vui sướng vỗ tay hoan hô.

Rời khỏi phòng bệnh, cô đi thay đồ rồi ra khỏi cửa bệnh viện. Vừa ra khỏi cửa liền thấy Mạnh Phương Ngôn đang lặng lẽ đứng bên đường đợi cô.

Ánh hoàng hôn phủ lên khuôn mặt anh thứ màu sắc dịu nhẹ, cô vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt và hơi thở nồng ấm gần trong gang tấc của anh sáng sớm nay.

"Hôm nay trường học xong việc sớm", anh nhìn thấy cô liền đi tới, "Cho nên anh đến đây".

Cô lạnh lùng đáp lại "ừ" một tiếng.

"Hình như chỉ lúc nào ở trước mặt bệnh nhân hoặc trẻ con em mới bộc lộ được chút dịu dàng và nhẫn nại của phụ nữ thì phải", anh nửa cười nửa không nhìn cô, khuôn mặt sáp lại gần, nói bằng giọng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, "Ngay cả lúc lên giường cũng chẳng dịu dàng gì cả".

Cô nghe vậy liền lạnh lùng đẩy khuôn mặt điển trai của anh ra, định đi về phía xe.

Anh cười, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô từ phía sau, "Hôm nay đừng về nhà sớm như vậy".

Cô quay đầu lại.

"Vào trung tâm thành phố đi, Giáng sinh sắp tới rồi. Anh muốn đi dạo phố với em", dù là một lời đề nghị, nhưng dường như cô không hề có quyền được từ chối, anh cứ thế nắm tay cô đi về phía trung tâm.

* * *

Đối với người phương Tây thì Giáng sinh là một ngày lễ vô cùng quan trọng, cả thành phố sớm khoác lên mình chiếc áo rực rỡ nhất để chào đón ngày lễ Giáng sinh. Sắc đỏ và trắng được trang trí đan xen với nhau, chuông vàng, ông già Noel, cây thông Noel… đủ loại đồ vật được bày biện khắp các cửa hàng.

Phố xá thời điểm chập tối có tiếng cười khúc khích của đám trẻ đang cầm những chiếc kẹo nô đùa chạy qua chạy lại, có những người vừa đi làm về đang đeo tai nghe vội vã bước vào ga tàu điện ngầm, có những bà nội trợ xách túi lớn túi nhỏ chứa thực phẩm và đồ gia dụng chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh vừa mua được trong trung tâm thương mại… Một ngày ở thành phố này sắp qua đi, nhưng lễ Giáng sinh sắp tới vẫn khiến người ta ngập tràn sự chờ mong.

Mạnh Phương Ngôn nãy giờ vẫn chưa buông tay cô ra. Cô cứ thế bước đi, tâm trạng dường như cũng trở nên bình yên, hạnh phúc.

Lúc đi qua một ngã tư, anh đột nhiên dừng lại.

“Phó Úc”, ngay sau đó cô liền nghe thấy tiếng anh gọi tên một người.

Quay đầu nhìn về hướng tầm mắt anh, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc chiếc áo khoác màu xám đang bê một chồng sách bước ra từ hiệu sách. Nghe thấy tiếng anh gọi, người đàn ông đó liền ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

“Lâu rồi không gặp”, Mạnh Phương Ngôn sải bước về phía trước, tươi cười đấm lên vai người đàn ông kia một cái.

Người đàn ông có tên Phó Úc đó trông mặt mũi khá thanh tú, dáng vẻ toát ra nét gì đó thư sinh. Anh ta khẽ nhíu mày, nói với Mạnh Phương Ngôn, “Vừa gặp đã cho mình một đấm, trật khớp vai cậu đền nhé”.

“Cậu vẫn theo kiểu tuấn tú phóng khoáng đó à, mấy cô nàng trong trường chắc theo đuổi cậu đến phát điên rồi.”

“Xin lỗi, mình không phải là cậu, mình có đạo đức nghề nghiệp.”

“Phòng của mình không ai động vào đấy chứ?”

“Ai thèm động vào cái phòng như hang quỷ của cậu, lần sau đừng có không đâu tự nhiên xuất hiện ở ban công nhà mình, nếu không mình báo cảnh sát đấy.”

* * *

Chúc Tịnh đứng ngây ra bên cạnh nhìn hai người đàn ông này trò truyện. Kể từ khi quen biết với anh đến nay, đây là lần đầu tiên cô gặp bạn bè của Mạnh Phương Ngôn... chắc cũng được coi là bạn chứ? Bởi từ trước đến giờ cô chưa từng thấy anh chào hỏi bất kì ai.

Phó Úc nói chuyện với Mạnh Phương Ngôn được vài câu, đột nhiên quay sang phía cô. Mạnh Phương Ngôn thấy vậy, liền khẽ mỉm cười giới thiệu, “Phó Úc, bạn đại học của anh, giờ là giáo sư Toán học tại Đại học Hoàng gia London, một con sói đội lốt cừu non”.

“Xin chào”, Phó Úc làm lơ câu giới thiệu cuối của anh, nho nhã gật đầu với Chúc Tịnh.

“Em tên Chúc Tịnh, sinh viên trường APT”, cô nói.

Phó Úc nhìn cô, ánh mắt sáng lên, giọng nói có chút tán thưởng, "Bác sĩ ưu tú tương lai".

"Gã này quen biết với anh nhiều năm như vậy, lại còn là hàng xóm, mặt mũi không đến nỗi nào mà đến bây giờ vẫn chưa biết yêu đương là gì. Anh trước giờ vẫn nghi ngờ cậu ta thuộc giới tính thứ ba đấy, chỉ sợ cậu ta xuống tay với anh thôi", Mạnh Phương Ngôn ôm lấy vai cô rồi nhếch nhếch mày nói, "Em phải quản chặt anh vào đấy".

Chúc Tịnh lườm anh một cái rồi né khỏi cánh tay anh. "Khi nào học xong, hãy nhớ điều đầu tiên em phải làm là giải phẫu luôn cái tên đang đứng cạnh em nhé", Phó Úc đẩy đẩy gọng kính nói.

"Nhất định rồi ạ", cô đáp lại, "Em còn đang xem xét có nên lấy kim chỉ khâu cái miệng của anh ấy vào luôn không nữa".

"Ý hay đấy", Phó Úc gật đầu, "Thôi, mình đi trước đây, có người đợi mình về nhà gọi video call rồi".

Mạnh Phương Ngôn nhìn anh ta chẹp chẹp mấy tiếng rồi nói, "Trai tân cuối cùng cũng bắt đầu ăn mặn rồi đấy hả".

"Còn chưa tán được", Phó Úc nói, "Nhưng chắc sắp rồi, cứ đợi uống rượu mừng đi nhé".

"Vậy thì hẹn gặp lại vào dịp nào đó nhé", trước khi đi, anh ta mỉm cười chào tạm biệt Chúc Tịnh.

Tiễn Phó Úc đi, Mạnh Phương Ngôn xoa xoa cằm nhìn cô nói, "Đừng có bảo với anh là em thích kiểu người như Phó Úc nhé, người ta đã nói, người ta có người thương rồi".

"Em chỉ đang nghĩ", cô mặt mũi không chút cảm xúc liếc mắt nhìn anh rồi đi về phía trước, "Phó Úc sao lại đồng ý làm bạn với loại người như anh chứ".

Anh đi mấy bước là đuổi kịp cô sau đó lại nắm lấy tay cô rồi nhét vào trong túi áo măng tô của mình, "Làm bạn với kiểu người như anh là vinh hạnh của cậu ta đấy. Anh cứ cách vài tháng lại đến ở bên cạnh nhà cậu ta một thời gian, ngày nào cũng đến ăn chực nhà cậu ta, đàn ông mà nấu ăn ngon như thế đúng là mất mặt".

"Anh ấy phải xúi quẩy tám đời mới quen biết với anh", cô đã cảm thấy yêu mến anh chàng hòa nhã vừa rồi ngay từ cái nhìn đầu tiên, có điều cũng chỉ là dừng lại ở sự ngưỡng mộ không hơn,

“Nhưng mà, vợ tương lai của anh ta đúng là rất may mắn”.

Đi thêm lát nữa, Mạnh Phương Ngôn đột nhiên mỉm cười rồi kéo cô vào một cửa hàng, “Đi nào”.

Chúc Tịnh còn chưa phản ứng kịp đã bị anh kéo vào một cửa hàng trang sức lấp lánh. Xung quanh cô lác đác có vài cặp tình nhân và vợ chồng nhìn rất tình cảm đang khoác tay nhau chọn trang sức, không khí bên trong cửa tiệm vô cùng ấm áp và vui vẻ.

Một trong số đó là cặp đôi có lẽ chuẩn bị kết hôn, nhân viên cửa hàng đang nhiệt tình giới thiệu cho họ những mẫu nhẫn cưới mới nhất. Cô vợ sắp cưới tươi cười rạng rỡ đeo thử chiếc nhẫn kim cương, thử được cái nào liền giơ tay cho anh chồng tỉ mỉ ngắm. Anh chồng từ đầu đến cuối đều vô cùng kiên nhẫn đưa ra ý kiến của mình, chỉ một chuyện nhỏ nhặt như vậy thôi cũng khiến anh ta rất vui vẻ.

“Chị ơi”, lúc này cô đột nhiên bị nhân viên cửa tiệm gọi giật lại, “Xin hỏi không biết chị có thể lên tầng hai cùng tôi được không ạ?”.

Cô đi theo nhân viên cửa hàng lên tầng, trong lòng thầm nghĩ đây chắc là trò quỷ Mạnh Phương Ngôn bày ra vì vừa vào đến cửa hàng đã không thấy anh đâu rồi.

Đến tầng hai, chỉ thấy một mình Mạnh Phương Ngôn đang đứng trước chiếc gương rất lớn. Thấy cô đến anh liền khẽ giơ tay về phía cô tỏ ý mời cô bước tới.

Đợi đến khi cô đi đến bên cạnh, anh liền khẽ vén mái tóc cô sang một bên, đưa hai tay vòng ra phía sau cổ cô rồi thu tay lại dừng ở sau gáy cô.

Rất nhanh sau đó qua tấm gương, cô liền nhìn thấy một sợi dây chuyền tuyệt đẹp xuất hiện trên cổ mình. Sợi dây có hình cỏ bốn lá, được làm bằng kim cương, dưới ánh đèn chiếu rọi nó lấp lánh đến chói lòa.

“Ba hôm trước anh Mạnh đã tự tay chọn sợi dây này tặng chị. Hôm nay nhìn chị đeo lên, quả là rất hợp”, nhân viên cửa hàng đứng bên mỉm cười nói xong rồi rời khỏi tầng hai.

Trên tầng hai chỉ còn lại hai người họ, anh cụp mắt xuống nhìn cô, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

“Mạnh Phương Ngôn.”

Một lúc lâu sau, cô lên tiếng, “Sau này nếu có một ngày nào đó em kết hôn, thì em sẽ không mời anh đến”.

“Anh biết.”

“Cả đời này em sẽ không bao giờ nhắc đến anh với chồng của em.”

“Anh biết”, anh nghiêng đầu, liên tục hôn lên mái tóc cô. “Em sẽ đợi người ấy, mười năm em cũng sẽ đợi.”

“Đúng vậy, người ấy nhất định sẽ tới”, anh kiên nhẫn đáp lại cô.

Người ấy nhất định sẽ không lừa dối em, không khiến em phải đau lòng, sẽ không phản bội lại em. Người ấy so với bất kì ai trên thế giới này, kể cả chính bản thân anh, sẽ càng biết trân trọng em hơn.

“Em cũng tin như vậy.”

Anh phát hiện ra, ánh mắt cô đã không còn ngẩn ngơ và mơ màng như trước nữa.

Cô đã trưởng thành hơn rồi.

Thời gian rồi sẽ mang đi hết tất cả đau thương, mang đi hết nỗi rối bời để mang đến sự hồi sinh và ánh sáng cho mọi thứ.

Cho nên, dù cho anh có rời đi, cô cũng sẽ quên anh, nhanh thôi.

Anh đối với cô mà nói, chỉ là một trong những trạm dừng chân trong cuộc đời mà thôi, có lẽ còn chả được gọi là một vết thương nữa.

“Nếu như em gặp được người đó, anh có đau lòng không?”, cô nhìn người đàn ông đang ở phía sau mình từ trong gương, đột nhiên vu vơ hỏi.

Anh lặng lẽ chăm chú nhìn cô, “Anh sẽ mừng cho em”. “Bởi vì người đó nhất định sẽ tốt hơn anh.” Trong lòng cô thoáng nhói đau nhưng vẫn vờ làm ra vẻ kiêu ngạo ngẩng đầu nói.

Anh xoay người cô lại, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của cô, “Đúng vậy, anh sẽ rời đi sớm thôi, để nhường chỗ cho người ấy”.

Cô nhắm đôi mắt đỏ hoe của mình lại, chầm chậm đáp lại nụ hôn

của anh.

“Em xứng đáng có được thứ tốt nhất”, cuối cùng anh ghé sát vào bờ môi cô thì thầm.

Cô gái của anh, em xứng đáng có được những thứ tốt nhất. Mà đó là những thứ mà cả đời này anh vĩnh viễn không thể nào cho em được.

Đêm thứ hai mươi lăm

Sáng sớm hôm Giáng sinh, Chúc Tịnh tỉnh dậy từ khá sớm.

Bước ra khỏi phòng ngủ, cô phát hiện ra có người còn dậy sớm hơn cả mình. Mạnh Phương Ngôn đang ở trong bếp nấu cháo, mùi cháo thơm nức lan tỏa khắp căn phòng.

"Chào buổi sáng", anh nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại mỉm cười với cô.

Cô thoáng sững người, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt anh không rời.

Tia nắng sớm mai chiếu xuống gương mặt anh, dưới mái tóc đen là đôi mắt đang hơi híp lại của anh. Bờ môi mỏng quyến rũ cong lên trông vô cùng đẹp mắt, ngón tay thon dài đang múc một muỗng cháo. Dưới lớp áo sơ mi là cơ thể tráng kiện rắn chắc và tràn đầy tinh lực.

Anh vẫn là anh không có gì thay đổi.

Nhưng ánh mắt cô nhìn anh dường như sớm đã thay đổi từ lúc nào mà chính bản thân cô cũng không hề hay biết.

Nhiều năm về sau, cô đã từng hồi tưởng lại khoảnh khắc này, cô nhớ như in lúc đó cô đã nghe thấy tiếng trái tim mình đột nhiên đập vội thêm một nhịp.

Đó là thứ giai điệu vang lên xuyên suốt cả cuộc đời cô. Thấy cô cứ đứng trơ ra như pho tượng, Mạnh Phương Ngôn cuối cùng không nhịn được mà bật cười, tắt bếp ga, múc một bát cháo rồi bê ra khỏi phòng bếp.

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô rồi nói, "Mặc dù anh rất thích ánh mắt em ngắm nhìn anh, nhưng trước tiên em phải đi đánh

răng rồi qua đây ăn cháo đã."

"Hoặc là, em muốn ăn anh? Thì anh cũng không ngại đâu", anh hạ thấp chất giọng gợi cảm của mình xuống.

Cô hoàn hồn trở lại, khuôn mặt bất chợt ửng hồng, lập tức lạnh mặt hất tay của anh ra, nhanh chân rảo bước vào phòng tắm.

Mạnh Phương Ngôn đứng đằng sau lặng lẽ nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa phòng tắm, nụ cười ấm áp trong đôi mắt anh cũng dần tắt, ánh mắt anh lại nhuốm màu u ám như thường lệ.

Ăn xong bát cháo và uống xong cốc sữa, cô ngẩng đầu lên thì phát hiện ra anh đã thay xong quần áo và chuẩn bị đi ra ngoài.

"Anh phải ra ngoài à?"

Kỳ nghỉ Giáng sinh đã bắt đầu, trường học cũng đã được nghỉ, anh cũng không cần phải lên lớp. Cô vốn tưởng rằng hôm nay anh sẽ nghỉ ở nhà như cô chứ.

Dù gì thì hôm nay cũng là đêm Giáng sinh, cô tưởng là anh sẽ muốn ở bên cô, không phải vậy sao?

Mạnh Phương Ngôn gật đầu, đi thẳng ra cửa không có ý định dừng lại, "Anh có chút việc phải làm".

Cô nhìn theo bóng lưng trầm mặc của anh, trái tim như lỡ đi một nhịp. Đúng vào lúc anh định mở cửa rời đi, cô đứng dậy khỏi ghế, gọi giật anh lại.

Anh quay đầu lại. "Anh…"

Thực ra trong lòng cô định hỏi anh xem liệu hôm nay anh có về nhà trước chập tối được hay không.

Lát sau, cô mới nhắm mắt lại, thấp giọng nói, "… lát nữa em sẽ đi siêu thị mua ngan quay, gà ướp, thịt bò với lại chân giò".

"Cả cá hồi và bánh pudding Giáng sinh[19] nữa."

[19] Pudding Giáng sinh (Chris.tmas pudding) là một loại bánh thường được sử dụng trong đêm Giáng sinh ở Anh, Ireland và một số quốc gia khác.

"Trong nhà vẫn còn ít đèn nháy và dây trang trí mua từ năm ngoái. Nhà không có thang, em không treo chúng lên nóc nhà

được."

"Trong nhà kho chắc vẫn còn một cây thông Noel, không biết có bị đè hỏng không..."

Cô hiếm khi nói với anh nhiều như vậy.

Bởi vì không nghe thấy câu trả lời của anh, tay cô cứ thế vân vê tà áo, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh biết rồi."

Một hồi sau, cô cuối cùng cũng nghe thấy tiếng anh trả lời. Ngẩng đầu lên, cô thấy anh đang đứng ở cửa lặng lẽ nhìn mình, trên khuôn mặt là nụ cười mà cô đã rất quen thuộc, "Anh sẽ về nhà trước khi trời tối, cùng em ăn cơm tối, giúp em treo đèn nháy, trang trí cây thông Noel".

Sao anh lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô chứ? Từ lúc cô nói câu đầu tiên, anh đã đoán ra điều cô thực sự muốn nói là gì rồi.

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào thông minh và dễ dàng khiến người ta say mê hơn anh cả.

Tảng băng lớn trong lòng Chúc Tịnh dường như dần tan chảy, cô khẽ nghiêng đầu nói, "Vậy, hẹn gặp vào buổi tối".

"Ừm, buổi tối gặp", anh nhìn cô rồi chầm chậm đóng cửa lại.

* * *

Mười hai giờ trưa, trong Viện bảo tàng Anh vẫn rất đông người qua lại.

Chỉ duy nhất nhà vệ sinh nam trên tầng hai lại giống như một không gian tách biệt, mỗi lần có du khách đi qua nhìn thấy tấm biển "Đang dọn dẹp" được treo bên ngoài liền tự động đi vòng sang đường khác.

Còn thủ phạm của tấm biển đó lúc này đang ở bên trong phòng vệ sinh. Hai người đàn ông có khuôn mặt Trung Đông, một người vừa rửa tay xong liền tắt vòi nước rồi quay sang người kia, mặt không chút cảm xúc nói, "Mạnh Phương Ngôn, lấy khăn đeo lên che cái cổ của anh đi, trắng hếu".

Mạnh Phương Ngôn lúc này đã thay đổi khuôn mặt thành tên trùm tổ chức Afla, anh vừa đánh phấn lên cổ mình, vừa dán "dây

thanh đổi giọng", thản nhiên đáp, "Cái này là bẩm sinh, hết cách rồi".

"Tôi đâu khen anh", Tạ Thầm nhét quần áo vào ba-lô. "Báo Săn, đề nghị chú ý, chúng ta đang vào vai huynh đệ thân thiết, không phải kẻ địch", Mạnh Phương Ngôn nửa cười nửa đùa nói, "Đừng có lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch như thế kia, như thế rất dễ bị Ghost phát giác ra".

"Em nói…", Kermid ở phía sau vừa dùng máy tính giám sát mọi ngóc ngách của viện bảo tàng, vừa nghe bọn họ nói chuyện cuối cùng cũng không nhịn được mà chen vào, "Mars, em biết mặc dù bây giờ nói mấy lời này thì quá muộn rồi, nhưng mà hai người làm đồng đội với nhau lát nữa sẽ không bị lộ đấy chứ?".

"Moon ở bệnh viện, cậu thì không biết thuật thay đổi khuôn mặt, những điệp viên khác căn bản không hiểu gì về Ghost. Cho nên dù tôi không có tí thiện cảm nào với gã đàn ông bị liệt cơ mặt này, nhưng vẫn phải lựa chọn bắt tay hợp tác với anh ta và cả CIA đứng sau anh ta."

Mạnh Phương Ngôn nói rồi ném hộp phấn trong tay cho Kermid, nhìn Tạ Thầm mặt mũi đang co rúm lại, nói, "Sao thế, tôi nói gì sai à?".

* * *

Tạ Thầm thề anh ta thực sự muốn giết ngay cái gã đàn ông chết tiệt gian xảo, khiến người ta tức đến nỗi phải nghiến răng nghiến lợi này.

"Đến rồi."

Đúng vào lúc hai người chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa xong, Kermid mặt mũi nghiêm túc nói, "Có hai người đàn ông xuất hiện ở ô triển lãm số 23 khu trưng bày hiện vật văn hóa của Hy Lạp - La Mã".

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm cùng đến trước máy tính của Kermid. Tạ Thầm hơi nheo mắt, nghiền ngẫm nói, "Đối phương hình như cũng đã thay đổi khuôn mặt rồi, nhưng nhìn vóc dáng thì có lẽ là Ghost và W".

"Ghost thực sự sẽ đích thân đến giao dịch sao?"

"Đúng vậy", Tạ Thầm khẽ gật đầu, "Theo như sự hiểu biết của tôi

về Ghost, hắn chưa từng gặp mặt tên trùm của tổ chức Afla. Hiệp ước Satan lại vô cùng quan trọng, hắn nhất định sẽ đích thân tới xem rồi mới giao dịch. Đặc biệt là sau vụ ở xưởng sản xuất dung dịch hắn càng không yên tâm giao cho bất kì ai".

"Kermid, cậu hãy ra khỏi viện bảo tàng đi, đừng ở lại trong này."

Trước khi đi, Mạnh Phương Ngôn đặc biệt dặn dò, "Lúc tiến hành giao dịch ở cự ly gần với Ghost, tôi và Báo Săn đều không thể dùng thiết bị liên lạc. Cho dù lát nữa cậu có nhìn thấy bất kỳ tình huống nào, cũng nhớ tuyệt đối phải án binh bất động".

Anh đặc biệt nhấn mạnh mấy từ "bất kỳ tình huống nào", Kermid nghe mà ánh mắt run rẩy, khuôn mặt tỏ ra lo lắng.

"Đừng sợ", Mạnh Phương Ngôn vỗ vỗ vai cậu ta nói, "Dù gì thì đối thủ của Ghost cũng không phải là người thường, mà là tôi và Báo Săn".

* * *

Gần như chỉ trong nháy mắt, Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm đã đi đến khu hiện vật văn hóa Hy Lạp - La Mã.

Trong tầm mắt, rất nhanh bóng dáng hai người đàn ông ban nãy xuất hiện trên màn hình giám sát, họ ăn vận rất bình thường. Lúc này, hai gã đó đang yên lặng đứng bên cạnh chiếc tủ kính trưng bày hiện vật, không có sự khác biệt nào so với những du khách xung quanh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi rảo bước đi về phía hai tên kia.

Mạnh Phương Ngôn đi đến phía sau lưng họ, hạ thấp giọng, nói: "Tên đầy đủ của vị Hoàng đế đời thứ ba đế chế La Mã cổ đại Caligula".

"Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus .", hai tên đó quay đầu lại, "Titus vào năm công nguyên thứ 70 đã cho hủy diệt thành phố nào?".

"Jerusalem", Mạnh Phương Ngôn nhìn khuôn mặt hai gã đàn ông xa lạ, một hồi lâu sau anh mới đưa tay ra, "Hân hạnh, Ghost, W".

"Hân hạnh, Eri", gã đàn ông có màu tóc hung đưa tay ra, ánh mắt nhìn anh thăm dò.

Gã đàn ông tóc hung này, tám mươi phần trăm là Ghost. Anh thầm suy đoán.

Khẽ ho một tiếng, anh tiếp tục giới thiệu Tạ Thầm đang đứng bên cạnh với bọn chúng, "Đây là bạn tôi, Davin".

Bắt tay chào hỏi giới thiệu xong, gã đàn ông tóc hung đưa tay làm động tác mời hai người họ, "Hai người đã không quản ngại đường sá xa xôi vạn dặm tới đây, chắc cũng không ngại đi tham quan một vòng chứ".

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm không chút do dự theo sau bọn chúng rảo bước về phía trước.

"Hai người chắc đã biết mấy hôm trước xưởng dung dịch của tôi đã bị thiêu rụi", gã tóc hung vừa đi vừa nói, "Tuy nhiên, những dung dịch đó trước khi bị hủy diệt tận gốc vẫn kịp thực hiện được giá trị vốn có của nó. Nó tạo ra rất nhiều màn pháo hoa vô cùng bắt mắt, hai người căn bản không thể nào tưởng tượng nổi những màn pháo hoa đó đẹp đẽ đến thế nào đâu".

Sắc mặt Tạ Thầm khi nghe được những lời này của Ghost trong phút chốc như muốn sụp đổ. Mạnh Phương Ngôn nhanh mắt để ý thấy, liền kéo kéo gấu áo nhắc nhở anh ta rồi vờ làm vẻ thản nhiên tiếp lời gã tóc hung, "Tôi có xem clip, quả đúng là môn nghệ thuật khiến người ta phải kinh ngạc cảm thán".

"Nghệ thuật, tôi rất thích từ này, thứ mà cả cuộc đời này tôi theo đuổi chính là thứ nghệ thuật như thế đó", tên tóc hung dường như rất hài lòng với lời nói của anh, nở một nụ cười ngạo nghễ, "Eri, anh hiểu tôi thật đấy, đây cũng chính là lí do vì sao tôi đồng ý bán hiệp ước Satan cho anh. Tôi tin rằng hiệp ước này nếu ở trong tay đúng người sẽ phát huy được tác dụng to lớn".

"Đương nhiên rồi, sau khi lấy được hiệp ước, tôi sẽ lập tức triệu tập các điệp viên đã bị sa thải ở khắp các cơ quan an ninh trên toàn thế giới, tập hợp sức mạnh của bọn họ rồi tặng cho những người chủ cũ của họ một màn phản kích tuyệt vời."

"Tôi sẽ ngồi yên chờ tin tốt", Ghost lúc này dừng bước nhìn anh, "Vậy thì, chúng ta có thể bắt đầu cuộc giao dịch rồi".

Mạnh Phương Ngôn nhìn thẳng vào mắt hắn hai giây rồi đưa tay trái sang phía Tạ Thầm đang đứng bên cạnh.

Một giây sau, Tạ Thầm mặt lạnh tanh rút chiếc di động từ trong

túi áo ra đưa cho anh. Anh nhận lấy rồi khẽ bấm bấm trên bàn phím sau đó đưa cho Ghost, "Tài khoản ngân hàng của anh".

Ghost chuyển di động cho W nãy giờ yên lặng đứng bên cạnh rồi cầm chiếc USB trong tay W đưa cho Mạnh Phương Ngôn, "Tôi thích những sự hợp tác như thế này".

Mạnh Phương Ngôn khẽ mỉm cười, đưa USB cho Tạ Thầm, "Đợi Davin xác nhận tính chân thực và tải về thành công, một phút sau bốn tỷ đô la Mỹ sẽ được chuyển vào tài khoản của anh".

Giữa không gian của viện bảo tàng với đủ thứ tiếng động ồn áo náo nhiệt, hai người họ đứng đối diện nhau bên cạnh bức tượng La Mã cổ đại, dường như đang cách biệt hẳn với mọi âm thanh và môi trường xung quanh.

Tích tắc, tích tắc… thời gian chậm rãi trôi qua.

"Hiệp ước Satan và mật mã đều chính xác", một lúc lâu sau, Tạ Thầm nãy giờ trầm mặc đứng bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tiền đã vào tài khoản", W cũng lên tiếng ngay sau đó, nhưng nói xong mấy từ này hắn đột nhiên nói thầm vào tai Ghost điều gì đó.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm cùng chăm chú quan sát biểu cảm của chúng.

Đợi W nói xong, Ghost lúc này mới nhìn Mạnh Phương Ngôn lãnh đạm lên tiếng, "Eri, anh có từng nghe qua cái tên này, tên là… Mars?".

Trong lòng anh thoáng run lên, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh lắc lắc đầu.

"Mars là một điệp viên thuộc tổ chức Shadow."

Ghost đứng yên bất động nhìn chằm chằm vào anh, "Hắn đã phải trải qua một quá trình rèn luyện rất dài, có cái đầu nhanh nhạy không ai sánh bằng. Hắn gần như là một kì tích không thể đoán trước, hành động thậm chí còn không tồn tại một kẽ hở nào, cũng như không một tổ chức, kẻ thù hay cơ quan an ninh nào có thể ngăn chặn được hắn".

"Qua nhiều lần giáp mặt với hắn, tôi đồ rằng lần giao dịch này của chúng ta có thể đã bị hắn phát hiện. Hơn nữa, rất có thể hắn đang mai phục ở đâu đó đợi vây bắt chúng ta rồi đoạt lấy hiệp ước

Satan.”

“Mà điều quan trọng nhất là, hắn là một thiên tài thay đổi khuôn mặt, hắn có thể biến thành bất kì người nào trên thế giới chỉ cần hắn muốn.”

Mạnh Phương Ngôn trầm tĩnh nhìn Ghost trong giây lát, “Ghost, tôi rất hiểu sự lo lắng của anh, cũng vô cùng thông cảm khi anh nghi ngờ tôi là nhân vật do Mars cải trang thành”.

“Cho nên, anh muốn dùng cách gì để chứng minh tôi là Eri, chứ không phải là Mars?”, anh ung dung nói.

“Vốn tôi cũng đang đau đầu nghĩ xem rốt cục nên dùng cách gì mới có thể nhận biết được anh có phải là Mars hay không mà vẫn giữ được phép lịch sự.”

Ghost nhìn chằm chằm vào anh, “Nhưng vừa rồi, dưới sự tư vấn của W tôi đột nhiên tìm ra được một cách không thể nào tốt hơn”.

Nói xong, Ghost đưa tay lên, chỉ ra bên ngoài cửa sổ viện bảo tàng.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm cùng đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ở con phố phía đối diện, có một cậu thanh niên đang yên lặng ngồi trên băng ghế dài, trông có vẻ như đang hưởng thụ sự bình yên của những ngày mùa đông. Nhưng để ý kĩ, thì sẽ phát hiện ra hai tay cậu ta đang không ngừng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt, ướt đẫm mồ hôi.

Mà cậu thanh niên đó, hai người họ không còn xa lạ gì, chính là đồng đội Kermid của bọn họ đáng ra giờ nay đang phải ở một chỗ thật xa quan sát tình hình.

“Người này, theo tôi được biết, chính là đồng đội của Mars”, Ghost đưa tay lên, xoa xoa cằm mình, rồi chậm rãi nở nụ cười, “Trên người thằng nhóc lúc này đang đeo năm cân thuốc nổ.”

“Chỉ năm phút sau thôi, số thuốc đó sẽ được kích nổ.”

Đêm thứ hai mươi sáu

Lúc nói chuyện, Ghost nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Mạnh Phương Ngôn, hắn muốn nắm bắt được tất cả biểu cảm trên gương mặt anh.

Tạ Thầm mặc dù mới hợp tác với Kermid lần đầu cũng không kìm được, chân mày vô thức giật giật, anh ta cố ép bản thân phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không thể để lộ chút sơ hở nào trước mặt kẻ địch.

Nhưng người đang bị mọi ánh mắt dõi theo là Mạnh Phương Ngôn kia lúc này vô cùng điềm nhiên liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi khẽ quay đầu lại, vẻ mặt không hề để lộ bất cứ thứ cảm xúc nào, "Đúng là một chàng trai trẻ, Mars sao lại có thể cho một người như thế này đứng đằng sau hỗ trợ cho mình chứ?".

Nghe thấy câu trả lời của anh, khóe mắt Ghost nhanh như chớp toát ra vẻ kinh ngạc, hắn trầm giọng nói, "Thuộc hạ của tôi vừa tóm được hắn trong nhà vệ sinh trên tầng ba, sau khi điều tra liền phát hiện ra thằng nhãi này chính là người hỗ trợ kỹ thuật trong đội của Mars".

"Ừm", Mạnh Phương Ngôn gật đầu, "Vậy thì hẳn là Mars đang ẩn nấp ở đâu đây để ngăn chặn cuộc giao dịch này, chúng ta phải hành động nhanh lên mới được".

"Davin, bắt đầu tải hiệp ước Satan xuống đi", anh quay đầu lại nhìn Tạ Thầm, tựa như mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài kia chẳng liên quan chút nào đến anh.

Tạ Thầm nhìn sâu vào mắt anh, bắt đầu động tác tải hiệp ước xuống.

"Ngài Ghost, còn ba phút nữa", lúc này W đang đứng bên cạnh cất giọng nói với Ghost bằng thanh âm đủ để cho tất cả mọi người

đều có thể nghe thấy.

Sau ba phút nữa, thuốc nổ trên người Kermid sẽ tự động phát nổ.

Ghost gật gật đầu, vẫn quan sát Mạnh Phương Ngôn với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Tích tắc, tích tắc.

Trên màn hình hiển thị hiệp ước Satan đã tải được tám mươi phần trăm.

Tạ Thầm làm ra vẻ vô tình lướt mắt ra ngoài cửa sổ, anh nhìn thấy cậu thanh niên đó đang ngồi giữa cơn gió lạnh mùa đông, sợ hãi đến mức rơi nước mắt nhưng vẫn kiên cường cắn chặt môi, yên lặng ngồi nguyên tại chỗ chờ đợi vận mệnh sắp đến với mình.

"Eri", anh ta cuối cùng cũng không kìm được, dưới ánh nhìn lơ là của Ghost và W, áp sát vào tai Mạnh Phương Ngôn đè thấp giọng hết mức có thể, "Anh thực sự không định làm gì sao?".

Mạnh Phương Ngôn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt anh ta.

Còn hai phút nữa.

Sau hai phút nữa, một cuộc đời vừa mới chỉ bắt đầu, cuộc đời của một chàng trai thiên tài lòng ôm đầy hoài bão với tương lai sẽ bị hủy hoại hoàn toàn trong làn khói lửa rồi tan biến như mây khói.

"Eri, được hợp tác với anh là niềm vui của tôi."

Lúc này Ghost chìa tay về phía Mạnh Phương Ngôn, miệng tràn ngập ý cười nói, "Vậy chúng ta hãy xem như màn pháo hoa nho nhỏ này là kết thúc hoàn mỹ cho buổi giao dịch ngày hôm nay nhé".

Anh nhìn Ghost rồi cũng đưa tay ra nắm chặt lấy tay hắn. Mười giây im lặng, ánh mắt Ghost dần chuyển từ khuôn mặt Mạnh Phương Ngôn sang tủ kính trưng bày sau lưng Mạnh Phương Ngôn.

Chỉ một giây sau, Ghost đột nhiên lùi về phía sau mấy bước, rút súng chĩa thẳng về phía Mạnh Phương Ngôn.

"Pằng pằng" hai tiếng, họng súng ngắm thẳng vào vật trưng bày bằng thủy tinh trên chiếc tủ vốn ở chỗ Mạnh Phương Ngôn vừa đứng giờ vỡ tan, mảnh vỡ vương vãi khắp mặt đất.

“Anh bạn của tôi, mặc dù tôi rất không muốn nghi ngờ anh”, giữa bảo tàng im ắng, Ghost giơ súng, mặt không chút biểu cảm nhìn Mạnh Phương Ngôn, “Nhưng không biết tại sao, chỉ vừa rồi thôi cả khu trưng bày hiện vật này đột nhiên không còn một du khách nào lai vãng tới”.

Mạnh Phương Ngôn cụp mắt rồi mỉm cười, sau đó khẽ búng tay một cái.

Chỉ trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng trong viện bảo tàng liền xuất hiện hơn mười điệp viên của Shadow và CIA nãy giờ đã mai phục sẵn. Cùng lúc đó, đội tháo gỡ bom đợi ở bên cạnh đã lâu cũng lập tức xuất hiện ở chỗ Kermid, bắt đầu tháo gỡ năm cân thuốc nổ trên người cậu ta.

“Đặc sắc, đặc sắc, quả thật là một màn bài binh bố trận vô cùng đặc sắc”, Ghost nhìn đội điệp viên bao vây kín mít xung quanh mình, đột nhiên phá lên cười rồi vỗ vỗ tay, “Được các người coi trọng như vậy, tôi thật lấy làm vinh hạnh”.

“Tao không muốn nghe thêm bất kì lời nào từ cái miệng của mày, hôm nay chính là ngày giỗ của mày đấy.”

Tạ Thầm xé bỏ mặt nạ và gỡ bỏ “dây thanh đổi giọng”, vẻ mặt đầy hung hãn chĩa súng vào Ghost, “Hôm nay, ngay tại đây, mày sẽ phải trả giá cho vô số sinh mạng vô tội đã phải chết oan uổng dưới tay mày. Trên thế giới này, đã có không biết bao nhiêu gia đình vì mày mà phải chia lìa, biết bao nhiêu đứa trẻ vô tội vì mày mà mất đi cha mẹ, biết bao nhiêu người vì mày mà mất đi những người mà họ yêu thương nhất… pháp luật sẽ không khoan dung cho mày, Thượng đế cũng sẽ không tha thứ cho mày”.

“Xem mày nói cứ như mình là Nữ thần Công lý kìa, nếu tao đoán không sai thì mày hẳn là Báo Săn? Nghe danh đã lâu”, Ghost bị mười mấy họng súng nhắm chuẩn vào ấn đường, nhưng vẻ mặt mỉm cười thong dong không một chút hoảng sợ, “Đúng là kì tích, Shadow lại bắt tay hợp tác với CIA sao? Vậy thì, người đứng bên cạnh mày kia hẳn là Chiến Thần rồi”.

Mạnh Phương Ngôn lúc này cũng chầm chậm xé bỏ mặt nạ trên mặt mình, ánh mắt sắc nhọn của anh nhìn thẳng vào Ghost và W đang đứng bên cạnh hắn, đột nhiên trong lòng anh trào dâng một thứ dự cảm không lành.

Tất cả mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đúng vào lúc những lời của Ghost vừa cất lên, mười mấy họng súng vốn đang chĩa vào hắn giờ đột nhiên toàn bộ chĩa thẳng vào Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm.

Mạnh Phương Ngôn sớm đã có dự tính từ trước, lúc nhìn thấy cảnh tượng này liền lập tức nghiêm mặt rút súng ra. Tạ Thầm đứng bên cạnh thì run người, ánh mắt biểu lộ vẻ không thể nào tin nổi, "Chuyện gì thế này?".

Những người này, đều là những điệp viên cốt cán được đích thân anh ta và Mạnh Phương Ngôn lựa chọn trước khi hành động. Anh ta chưa bao giờ dám nghĩ rằng những người này sẽ phản bội lại bọn họ.

"Ha, thật vô cùng xin lỗi, đồng đội của hai người trước khi bước chân được vào viện bảo tàng này đã bị thuộc hạ của tôi thế chân rồi", Ghost làm một động tác vô cùng tao nhã, "Đến bây giờ tôi vẫn nhớ như in dáng vẻ của bọn họ trước khi chết. Chậc chậc, đúng là một cảnh tượng đẹp đến mức khiến người ta phải thốt lên kinh ngạc..."

Tạ Thầm phẫn nộ đến mức trợn trừng mắt, lúc này anh ta không thể nào kìm nén hơn được nữa, giơ súng, lên đạn nhắm thẳng vào Ghost.

Tiếng súng vang lên, mười mấy tên thuộc hạ của Ghost nhanh như cắt bắn lại Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm. Mạnh Phương Ngôn vừa đấu súng với bọn chúng, vừa để mắt đến Ghost đang có ý định tháo chạy.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết gọn gàng sạch sẽ mấy tên đang tấn công mình rồi chạy thẳng về hướng Ghost vừa lao đi.

Nhắm chuẩn họng súng vào đùi Ghost rồi bắn hai phát, Ghost theo tiếng súng vang lên đổ gục xuống đất. Anh đuổi ngay theo sau tóm lấy Ghost, dùng hết sức lực dí hắn ép vào tường sau đó đưa tay xé mặt nạ trên mặt hắn.

"Xoẹt" một tiếng.

Nhưng xuất hiện trước mặt anh lại là khuôn mặt vô cùng xa lạ anh chưa từng thấy.

"Hắn không phải là Ghost sao?", Tạ Thầm lúc này đã giải quyết xong kẻ địch chạy đến bên cạnh anh, đưa tay xé mặt nạ của W, tức giận nói, "Tên này cũng không phải là Ghost!".

Gã đàn ông xa lạ đang bị Mạnh Phương Ngôn túm lấy híp mắt nhìn biểu cảm của anh, hắn phun ra một ngụm máu tươi sau đó bật cười lấy chiếc máy ghi âm mini từ trong túi áo ra, mở ra trước mặt anh.

“Mars thân mến.”

Rất nhanh, từ trong máy ghi âm liền phát ra giọng nói mà Mạnh Phương Ngôn đã vô cùng quen thuộc, “Đầu tiên, phải cảm ơn anh vì đã mang đến một màn biểu diễn đặc sắc như vậy, anh không thể nào tưởng tượng nổi mỗi lần giao đấu với anh tôi thỏa mãn đến mức nào đâu”.

“Có điều, rất đáng tiếc, tôi không hề xuất hiện ở địa điểm giao dịch như anh đã mong đợi. Mà thứ lúc nãy thuộc hạ của tôi giao cho anh cũng chỉ là một phần của hiệp ước Satan mà thôi, cái mà anh có được vẫn chỉ là mật mã.”

“Nể tình anh là điệp viên ưu tú nhất trên thế giới trong mắt tôi tại thời điểm này, cho nên tôi quyết định cho anh thêm một cơ hội cuối cùng nữa.”

“Bảy giờ tối mai, tôi sẽ ở nhà đợi anh, đừng có sắp xếp đồng đội hay điệp viên mai phục trước. Đừng thử mang theo bất kì vũ khí nào, tôi chỉ cần một mình anh đến điểm hẹn.”

Sắc mặt Mạnh Phương Ngôn không chút cảm xúc nghe rõ từng câu từng câu. Một lúc sau anh mới cầm lấy chiếc máy ghi âm từ trong tay gã đàn ông đang bị anh dí vào tường bóp đến sắp tắt thở kia, anh ném chiếc máy ghi âm xuống nền sau đó lấy chân giẫm nát.

“Mạnh Phương Ngôn, anh định đi thật sao?”, Tạ Thầm đứng bên cạnh im lặng nhìn anh chằm chằm.

Hành động vây bắt lần này lại tiếp tục phải tuyên bố thất bại, mặc dù bốn tỷ đô la Mỹ đã bị đóng băng ngay lúc được chuyển vào tài khoản của Ghost, tài khoản ngân hàng của Ghost cũng do đó mà bị lộ. Nhưng bọn họ vẫn chưa lấy được hiệp ước Satan - thứ đủ để tạo ra một cuộc đại chiến.

Bọn họ một lần nữa lại bị Ghost xoay như chong chóng.

Nhưng bây giờ, Ghost lại chủ động đưa ra lời mời đối với Mạnh Phương Ngôn. Thực tế thì cho dù Hồng Môn Yến ngày mai có ẩn chứa bao nhiêu nguy cơ và âm mưu, cho dù Mạnh Phương Ngôn

có vì đó mà phải hi sinh mạng sống thì anh cũng nhất định phải đích thân đối diện với nó.

"À đúng rồi", gã đàn ông đang bẹp dí ở tường lúc này đột nhiên nở một nụ cười vô cùng quái dị, chỉ thấy hắn giơ tay lên, dùng chút sực lực cuối cùng khẽ đưa năm ngón tay ra, yếu ớt nói với Mạnh Phương Ngôn, "Ghost vẫn còn một món quà nữa tặng cho mày."

Mạnh Phương Ngôn nhìn sắc mặt quỷ dị của hắn, lông mày bỗng giật giật, anh quay ngoắt người lao ra phía cửa sổ.

Kermid.

Vừa rồi anh mải khống chế thuộc hạ của Ghost và cả Ghost nữa nên trong đầu luôn nghĩ rằng đội gỡ bom hẳn đã sớm gỡ bom an toàn và giải cứu được Kermid.

Nhưng anh đã đánh giá thấp Ghost rồi, sao hắn có thể dễ dàng để cho Kermid thoát khỏi bàn tay của Thần Chết chứ?

Bùm...

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Đúng vào lúc anh xoay người nhảy xuống từ cửa sổ, con phố đối diện đột nhiên vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Ánh lửa và khói bụi phút chốc tràn ngập cả con phố, tiếng kêu gào la hét bi ai lần nữa vang thấu tận trời xanh.

Những mảnh kính cửa sổ bị vỡ rơi xuống lưng anh, ngọn lửa vươn chiếc lưỡi dài của nó nhào tới trước mặt anh. Chỉ trong phút chốc, khuôn mặt anh đã bị rách vài đường, máu tươi từ vết thương nhỏ xuống, từng giọt từng giọt rớt xuống mu bàn tay anh.

Ghost đã sớm bố trí thuốc nổ ở trên con phố đó. Kermid, còn cả đội gỡ bom cùng toàn bộ những con người vô tội trên con phố đó. Những sinh mạng vừa rồi còn sống sờ sờ, chỉ trong phút chốc bị thiêu rụi thành tro bụi, không ai may mắn thoát nạn.

Trong đôi mắt sâu hun hút của Mạnh Phương Ngôn là hình ảnh phản chiếu của ánh lửa, phản chiếu cả bầu trời đang bị bao trùm trong biển lửa đỏ rực.

Anh lẽ ra phải biết sớm, cho dù anh có khuyên can đến thế nào thì với tính cách của Kermid, cậu ta nhất định vì lo lắng cho sự an

nguy của anh mà không quản gì đến sự an nguy của chính mình, cố chấp ở lại bên trong viện bảo tàng.

Nếu như hôm nay anh không đưa Kermid tới.

Nếu như hôm nay Kermid không xuất hiện ở đây. Nếu như...

Trong cơn hoang mang, anh dường như nghe thấy tiếng gọi "Mars" non nớt ngô nghê ấy vẫn còn vang vọng bên tai anh.

Anh còn nhớ rõ giọng điệu đầy sùng bái của cậu thanh niên đó khi lần đầu tiên gặp mặt anh.

Anh còn nhớ nụ cười hồn nhiên trong sáng luôn hiện hữu trên khuôn mặt của cậu thanh niên đó.

Anh còn nhớ vẻ nghiêm túc và cố chấp của cậu thanh niên đó mỗi khi cậu ấy ngồi trước máy tính. Những thành tựu về kỹ thuật mà cậu ấy đạt được ở độ tuổi của mình đã trở thành một thần thoại của Cục, anh đã kì vọng vào tương lai của cậu ấy đến nhường nào.

Anh từng nghe L kể lại, cậu thanh niên này là một trong số ít các điệp viên tình nguyện gia nhập vào Shadow, bởi vì cậu ấy nói muốn dốc toàn bộ sức lực của mình đi bảo vệ mọi người trên thế giới này.

Mặc dù cả đời cậu ấy đều ở trong bóng tối, cho dù không một ai biết được hết thảy mọi thứ cậu ấy đã làm.

Nhưng bây giờ, cậu ấy đã vĩnh viễn nhắm mắt rồi.

Cậu ấy còn trẻ như vậy.

Cậu ấy còn chưa thực sự được trải nghiệm mọi thứ đẹp đẽ nhất trên thế giới này.

Từ xa, tiếng còi cảnh sát vang lên, tiếng còi xe chữa cháy hú lên đinh tai nhức óc.

Mạnh Phương Ngôn thu ánh mắt của mình lại, quay trở vào viện bảo tàng. Dưới ánh nhìn đầy nặng nề của Tạ Thẩm, anh cất từng bước đi tới trước mặt hai tên thuộc hạ của Ghost đang tựa vào tường.

Mặt anh vô cảm giương súng lên, nhắm vào ấn đường của hai tên đó mà liên tiếp xả súng.

Hết phát này đến phát khác, cho đến khi đầu chúng tan nát không còn ra hình dạng gì anh mới chịu dừng lại.

“Tôi sẽ đi.”

Một hồi lâu sau, anh mới ném khẩu súng trên tay xuống đất, xoay người chầm chậm bước xuống lầu.

Trên đời này, có ánh sáng, cũng có cả bóng tối.

Không có ai được sinh ra để phải chết vì ai, nhưng vẫn có những người vì bảo vệ cho sự bình yên và nụ cười của những con người xa lạ mà hi sinh mạng sống của mình.

Bạn không nhìn thấy sự tăm tối, không phải vì bản thân nó không tồn tại.

Mà bởi vì đã có người dốc toàn bộ sức lực của mình để giấu những tăm tối đó vào nơi bạn không thể nhìn thấy.

Đêm thứ hai mươi bảy

London bất chợt đổ cơn mưa lớn.

Dưới cơn mưa, sương mù cuộn vào làn nước mưa tạo nên một vòng xoáy lớn, dường như muốn nhấn chìm hết thảy mọi thứ của thành phố này vào vòng xoáy đó. Mạnh Phương Ngôn một mình bước dưới mưa, cả người anh đã bị nước mưa thấm đẫm.

Không biết sau bao lâu, cuối cùng anh cũng dừng bước trước một phòng tranh đã bị bỏ hoang từ lâu, anh đưa tay mở cửa rồi bước vào trong.

Trong phòng tranh lúc này không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân anh vang vọng trong không gian trống vắng tĩnh mịch của căn phòng. Đi tới cánh cửa trong cùng của phòng tranh, anh liền giơ tay khẽ đặt lên thiết bị hình vuông bên cạnh cửa.

"Xác nhận thân phận, Điệp viên Mars."

Năm giây sau, thiết bị đó phát ra giọng nói, cánh cửa cũ kĩ trước mặt anh dần dần mở ra.

Anh nhấc chân, chầm chậm bước vào.

Đây là tổng bộ của Shadow, cũng là nơi quen thuộc nhất với anh trên thế giới này.

Chiếc bàn tròn sau cánh cửa lúc này đang có rất nhiều người ngồi chờ, anh nhìn thấy rất nhiều điệp viên trước đây được điều động đi khắp các quốc gia đều đã trở về. Anh nhìn thấy L, thấy Moon đi điều trị vết thương hiện cũng có mặt.

Nghe thấy tiếng bước chân anh, tất cả đều lặng lẽ quay đầu lại nhìn.

Moon đứng phía trước lúc này mắt đã đỏ hoe, trên khóe mắt cô

vẫn còn ngấn lệ. Moon cứ thế đứng yên bất động nhìn anh, một lúc lâu sau mới cất giọng khản đặc nói, “Mars.”

Mạnh Phương Ngôn đi đến trước chiếc bàn tròn rồi dừng bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn tất cả mọi người, “Trong lần hành động này, điệp viên Kermid và sáu điệp viên trong đội hành động đặc biệt, sáu điệp viên đội tháo gỡ bom đều đã hi sinh. Báo cáo hết.”

Trong căn phòng yên ắng đến đáng sợ, toàn bộ phòng kỹ thuật và các điệp viên khác khi nghe thấy câu này, dòng lệ cố kìm nén bấy lâu nay cuối cùng cũng từ từ lăn xuống.

Nói xong, anh liền lấy một vỏ sò nho nhỏ từ trong túi áo đặt lên bàn.

“Sau vụ nổ không tìm thấy bất kì vật tùy thân nào của Kermid, tôi chỉ có di vật được cậu ấy trang trí trong căn phòng ở tạm trước đây.”

“Cậu ấy từng nói, cậu ấy hi vọng có một ngày có thể bước ra ngoài, đến một bãi biển xa xôi ngồi lắng nghe tiếng sóng và tiếng gió biển vỗ vào bờ.”

“Hai hôm nữa là đến sinh nhật lần thứ mười tám của cậu ấy, cậu ấy đã hiến dâng sinh mạng năm mười bảy tuổi của mình cho Shadow.”

Moon khóc không thành tiếng.

“Từ nay về sau, chỉ cần mỗi lần đi qua bãi biển, tôi sẽ thay mặt người điệp viên ưu tú nhất, trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Shadow này thực hiện ước mơ.”

Từng câu từng chữ của anh vang vọng đến mọi ngóc ngách của căn phòng, nồng nhiệt và mạnh mẽ.

Trong tổ chức này, mỗi ngày đều có những điệp viên phải hi sinh tính mạng của mình.

Bọn họ có người chết vì nổ bom, có người chết vì hỏa hoạn, hoặc có người chết vì súng đạn. Bọn họ đấu tranh với các tổ chức khủng bố, bọn họ bôn ba vì hòa bình của quốc gia mình cũng như hòa bình của cả thế giới.

Sinh mạng của họ cũng mong manh như bao người bình thường khác.

Nhưng bọn họ vẫn bất chấp tất cả lao vào chỗ chết, không có lí do nào khác, chỉ là vì cái chết của họ có thể đổi lấy sự sống của rất nhiều người.

Kermid là một trong số đó.

* * *

Kết thúc tang lễ, L và Mạnh Phương Ngôn bước đến bên cạnh cửa sổ phòng tranh.

Mái tóc L đã điểm vài sợi bạc, người đàn ông Anh quốc tuấn tú dường như đã già đi mấy tuổi chỉ sau một đêm.

"Mars", trầm mặc một hồi, L cuối cùng cũng lên tiếng bằng chất giọng trầm khàn, "Hành động ngày mai, cậu có thể đưa ra bất kì yêu cầu và sự trợ giúp nào từ tôi. Các cơ quan an ninh khác do CIA đứng đầu cũng tỏ ý muốn trợ giúp chúng ta vây bắt Ghost".

Cuộc chiến này đã không còn liên quan đến bất kì quốc gia nào, cũng không dính dáng tới danh dự, huân chương, hay thành tựu. Bây giờ tất cả sẽ chỉ vì một mục đích chung là đưa kẻ thủ ác vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật lên đoạn đầu đài.

Một lúc sau, Mạnh Phương Ngôn mới bình tĩnh cụp mắt, nói, "L, tôi không cần bất kì sự trợ giúp nào".

"Điều duy nhất tôi mong muốn đó là hi vọng anh có thể không truy cứu xem tối nay tôi ở đâu", nói xong anh xoay người chuẩn bị rời đi.

L hiểu ý của anh, vào lúc anh chuẩn bị bước ra khỏi cánh cửa phòng tranh, L lại thấp giọng gọi anh.

"Chàng trai, xin lỗi", bốn chữ cất lên là bốn chữ chứa đựng mọi điều L muốn nói.

Anh dừng bước.

"L", anh không quay đầu lại, "Gia nhập Shadow chính là sự khởi đầu cho cuộc đời thứ hai của tôi. Nếu năm đó anh không nhặt tôi từ bên cạnh thùng rác ở London rồi dẫn tôi về đây, thì tôi đã không là Mars của ngày hôm nay".

"Nhưng cậu đã mất đi quá nhiều thứ", ánh mắt L nhìn vào xa xăm, "Số phận an bài, cậu vĩnh viễn sẽ không cách nào có được những

thứ mà cậu thực sự muốn có".

Anh khẽ mỉm cười rồi đẩy cửa.

"Mỗi người ở nơi đây đều đã mất đi quá nhiều, tôi không có gì đặc biệt."

* * *

Những đồ ăn mua từ siêu thị về cơ bản đều là đồ ăn sẵn, Chúc Tịnh không cần phải chế biến gì thêm. Thời gian rảnh còn lại cô đi làm thêm salad và canh.

Đợi đến lúc mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, cô liếc mắt nhìn bàn tiệc Giáng sinh thịnh soạn rồi lại ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ.

Đã bảy giờ, anh chắc sắp về.

Ngồi xuống sô pha, cô cầm lấy di động, bấm máy gọi cuộc điện thoại quốc tế đường dài cho Chúc Trầm Ngâm.

Chúc Trầm Ngâm đang trực ở bệnh viện.

"Anh, chúc anh Giáng sinh vui vẻ."

"Em cũng vậy nhé", mỗi lần nghe thấy giọng cô Chúc Trầm Ngâm luôn trở nên dịu dàng hơn.

"Đêm Giáng sinh vẫn phải trực sao anh?", cô trêu chọc ông anh họ của mình, "Ngày này mà không đi hẹn hò hả?".

Chúc Trầm Ngâm thở dài một tiếng, lần đầu đưa ra câu trả lời khiến người ta phải suy nghĩ, "Đợi trực xong đã, chắc sẽ tới tháp đồng hồ ở quảng trường trung tâm".

Chúc Tịnh kinh ngạc nói, "Không phải như vậy chứ? Ông anh họ không màng thế tục của em cuối cùng cũng chịu phá giới sao?".

Chúc Trầm Ngâm bật cười, coi như ngầm thừa nhận. "Đợi lần tới em về, dẫn em đi gặp chị ấy nhé", cô nói. Hai người nói chuyện thêm vài câu, Chúc Trầm Ngâm ở đầu dây bên kia nói, "Tịnh Tịnh, có phải em gặp chuyện tốt gì không?".

"Sao anh lại nói thế?"

"Anh cảm thấy tâm trạng em hình như rất tốt thì phải", Chúc Trầm Ngâm hiểu rất rõ những chuyện cô đã phải trải qua, bao

gồm cả việc bố cô mất. Trên đời này chuyện khiến anh không yên tâm nhất có lẽ chính là cô em họ tính tình ương bướng này. Có một khoảng thời gian dài, anh gần như không hề nhìn thấy cô cười vui vẻ lần nào.

Ngón tay Chúc Tịnh khẽ gõ gõ mấy cái lên lưng điện thoại, nhìn những bông tuyết trắng xóa đang chầm chậm rơi bên ngoài cửa sổ, cô khẽ nhắm mắt rồi nói, "Không biết có được coi là tốt hay không, nhưng ít nhất bây giờ em cảm thấy khá thoải mái".

Kết thúc cuộc gọi với Chúc Trầm Ngâm cô liền nhận được tin nhắn hình ảnh Lăng Họa gửi đến qua Wechat.

Cô mở ra xem, hàng lông mày liền cong lên, lập tức trả lời tin nhắn thoại lại cho Lăng Họa, "Cậu tưởng gửi cho mình ảnh con gà tây thì mình không biết ai đang ngồi đối diện cậu sao? Ăn xong thì mau mau đi ôm lấy đại đế nhà cậu mà lên giường lăn lộn đi. Cách chào đón Giáng sinh như vậy hẳn là cách anh ấy thích nhất đấy".

Mấy giây sau, giọng điệu thẹn quá hóa giận của Lăng Họa lập tức vang lên, "Chúc Tịnh cậu có biết xấu hổ không vậy! Cả ngày chỉ biết nghĩ đến chuyện đấy thôi à…", nhưng còn chưa kịp nói xong, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói của một người khác. Ngay sau giọng nói the thé của Lăng Họa là giọng đàn ông đầy nam tính, quyến rũ vang lên, "Cảm ơn lời nhắc nhở của em Chúc Tịnh, Giáng sinh vui vẻ".

"Anh cũng như vậy nhé, Cù Khê Ngang", cô mỉm cười đáp lại.

Tin nhắn của Tăng Tự và Tăng Kỳ cũng đến ngay sau đó. Hai anh em nhà họ hình như quyết định hôm nay đi nhà hàng ăn no say một bữa, còn nhiệt tình mời cô ngày mai đến nhà họ đón Giáng sinh.

Tạ Thẩm cũng gửi tin nhắn cho cô.

Đêm nay, dường như mọi thứ đều tốt đẹp.

Đêm nay thuộc về mỗi người và những người quan trọng nhất trong cuộc đời họ.

Đúng vào lúc đồng hồ điểm tám giờ tối, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng cửa mở vọng đến.

Vừa quay đầu, cô liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn tay ôm bó hoa tươi bước vào nhà. Cô đi về phía anh, đón lấy bó hoa trong tay

anh rồi liếc xéo một cái.

“Không thích sao?”, anh cởi áo khoác ra rồi nhếch nhếch mày với cô.

“Anh về muộn một tiếng”, cô quay lưng về phía anh ôm bó hoa đặt lên bàn trà, không để anh nhìn thấy khóe môi mình đang cong lên, “Lấy hoa chuộc tội cũng không tác dụng”.

Anh nhẹ nhàng xắn tay áo sơ mi trắng lên, “Anh thật quá thất bại, lần đầu tiên trong đời tặng hoa cho phụ nữ mà người ta không thấy cảm kích.”

Cô có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn anh nhưng lại bị anh nhân cơ hội nắm lấy cánh tay rồi kéo vào lòng.

Trên quần áo anh có dính những bông tuyết tươi mới và lạnh lẽo, còn hòa quyện thêm mùi hương đặc biệt trên cơ thể anh. Trái tim cô đập thình thịch, cảm nhận được anh đang cúi đầu xuống, nồng nàn hôn lên mái tóc cô, “Ừm, cả ngày hôm nay anh cứ nhớ mãi mùi hương này”.

Cô xấu hổ đấm vào lưng anh một cái, nhưng lại nghe tiếng anh xuýt xoa.

Không nói không rằng, cô lập tức vùng ra khỏi lòng anh, “Cởi đồ ra”.

Mạnh Phương Ngôn lẳng lặng nhìn cô, “Chưa thấy người phụ nữ nào sốt sắng như em, còn chưa cho người ta ăn cơm đã bắt lên giường rồi”.

“Lưng của anh”, cô nghiến răng nghiến lợi cầm hộp thuốc tới. Thấy anh không phản ứng gì, liền cố ý lấy ngón tay gí lên lưng anh, “Đau lắm phải không? Rốt cục có chịu cởi hay không?”.

Anh nhìn cô, bất đắc dĩ mỉm cười, cuối cùng cũng chịu ngồi xuống sô pha rồi từ từ cởi áo sơ mi ra.

“Đừng có nói với em lần này bị thương cũng là do bị trẻ con vô ý gây ra”, cô vòng ra đằng sau nhìn vết thương khá trầm trọng mới chỉ được xử lí sơ qua của anh, “Cả ngày hôm nay anh đi ra ngoài là để đánh nhau đấy hả?”.

Hiếm khi thấy anh không đấu võ mồm với cô, chỉ thấy anh trầm mặc không nói.

Lòng cô thoáng xao động, cụp mắt xuống bắt đầu xử lí vết thương, cũng không hỏi thêm gì.

Đến khi cô thu dọn hộp thuốc cất đi rồi quay lại ngồi xuống bên cạnh anh, anh vẫn chưa mặc áo vào.

Trong căn phòng tĩnh lặng, anh để trần nửa người trên, ánh mắt sâu thăm thẳm nhìn cô. Đôi mắt mỗi lần nhìn vào đều khiến cô như muốn ngừng thở đó, hôm nay càng sâu thẳm hơn hệt như một hang động không thấy được tận cùng.

Anh không nói gì, cũng không làm gì, chỉ nhìn cô.

Sợi dây cuối cùng trong lòng Chúc Tịnh, vào giờ phút này, dưới ánh nhìn của anh cuối cùng cũng khẽ đứt.

Cô hiểu rõ đây là một con đường không bao giờ có điểm kết thúc.

Cô cũng hiểu rất rõ đây là thiêu thân lao đầu vào lửa. Mọi thứ cô đều hiểu hết.

Nhưng cô vẫn bước về phía anh, vừa bước đi vừa đưa tay lên cởi bỏ áo khoác ngoài của mình.

Đợi đến khi đi đến trước mặt anh, trên người cô đã hoàn toàn trần trụi.

Cô nhìn anh, liền đó đưa tay nâng khuôn mặt anh sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi anh.

Ngay từ lúc đầu cô đã cảm nhận được tâm trạng bất ổn của anh tối nay.

Cơ thể con người luôn luôn thành thật nhất, tối nay lúc anh đi vào bên trong cô, so với những lần trước đây mạnh mẽ hơn, gấp gáp hơn cả. Anh nắm chặt lấy eo cô, dường như không cho cô cơ hội để hít thở, hết lần này đến lần khác dùng hết sức lực va vào cơ thể cô, cả căn phòng chỉ còn vang vọng lại thứ âm thanh khiến người ta phải đỏ mặt.

Kết thúc một lần, vì khoái cảm bao trùm cơ thể mà cô rên lên thành tiếng. Thứ âm thanh đó kích thích dục vọng trong cơ thể anh, anh cầm lấy hai chân cô cặp vào eo mình rồi đỡ lấy eo cô mà ra sức.

Từng giọt mồ hôi của anh rơi xuống cơ thể trắng ngần của cô. Cô

ôm lấy cổ anh, để mặc anh cúi đầu cắn lên xương quai xanh rồi lên ngực mình. Cô giao cả cơ thể mình cho anh, thậm chí còn vô thức rơi nước mắt khi anh đang không biết mệt mỏi chu du trong cơ thể mình.

"Đừng khóc…"

Cuối cùng, anh giải phóng cơ thể cô. Anh khẽ cúi đầu hôn lên khóe mi ướt lệ của cô, dịu dàng thì thầm bên tai cô, "Là anh làm em đau, anh xin lỗi".

Cô nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt ấy có sự vui vẻ, nỗi tuyệt vọng, sự đau khổ, áy náy… Cô chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào lại chất chứa nhiều thứ cảm xúc đến vậy.

"Anh đau lắm không?", cô thở dốc, khẽ đưa bàn tay mình phủ lên mắt anh, "đừng cau mày".

Anh để mặc những ngón tay cô khẽ vuốt ve đôi mắt mình, không ngừng hôn lên lòng bàn tay cô, dường như muốn chết đi trong cơ thể nóng bỏng của cô.

Anh chưa từng nghĩ, bản thân mình lại có lúc tỏ ra yếu đuối như vậy trước mặt một người phụ nữ.

Ngày hôm nay, anh vĩnh viễn đã mất đi một đồng đội kề vai sát cánh chiến đấu với mình.

Anh chỉ biết nhìn sinh mạng đó tan biến ngay trước mắt nhưng lại không thể làm được gì. Lần đầu tiên anh ý thức được bản thân mình nhỏ bé và bất lực ra sao.

Đêm nay, cũng là đêm cuối cùng anh được ôm người phụ nữ này vào lòng.

Anh đã chia sẻ sự đau khổ của mình với cô, anh đã hòa vào cô đến tột cùng. Anh cuối cùng cũng hiểu cô đã để lại dấu vết không cách nào xóa nổi trong cuộc đời anh dễ dàng đến nhường nào.

Đúng vậy, L đã nói đúng.

Anh đã thua rồi.

Anh đã thua chính bản thân mình, đã thua cô và thua cả vận mệnh.

Anh đã thua đến mức không còn đường lui.

Đêm thứ hai mươi tám

Lúc hai người ăn tối đã là nửa đêm.

Chúc Tịnh khoác áo sơ mi của anh, mang hết thức ăn xuống bếp hâm nóng lại một lượt. Đêm nay Mạnh Phương Ngôn cứ bám dính lấy cô khác hẳn mọi ngày, dường như cô đi đâu anh cũng theo sau không rời nửa bước. Cuối cùng hai người họ giải quyết luôn bữa tối ở dưới bếp.

Ăn xong, anh vào phòng ngủ lấy áo khoác đưa cho cô, khẽ mỉm cười nói, "Đi nào, ra ngoài treo đèn nháy."

Cô nhìn anh, cầm lấy áo khoác rồi lấy đống đèn trang trí và chiếc thang mới lục được trong kho để đồ sáng nay, sau đó cùng anh ra ngoài.

Đêm đã về khuya, đường phố vắng vẻ không bóng người, mọi thứ đều im ắng. Anh kiên nhẫn treo đèn nháy và dây trang trí lên mái hiên. Đặt ngay ngắn cây thông Noel bên ngoài cửa rồi đi vào trong phòng bật công tắc đèn nháy.

Chỉ trong nháy mắt, cả căn nhà được ánh đèn đầy màu sắc thắp sáng, trong đêm đông giá lạnh như thế này, trông căn nhà càng trở nên ấm áp lạ thường. Cô đứng trước cửa nhà nhìn những bóng đèn đang đổi màu liên tục, vẻ mặt cũng bất giác trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

"Lên đây."

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi trên nóc nhà, cười hì hì vẫy vẫy tay với cô, "Leo lên thang đi, anh đỡ em".

Mặt cô không chút cảm xúc liếc mắt thị uy với anh, nhưng lại phát hiện ra anh vẫn đang đợi cô. Một lúc sau cô mới bỏ cuộc, bắt đầu

leo lên thang.

“Đỡ được em rồi.”

Rất nhanh, Mạnh Phương Ngôn đã nắm chắc được tay cô, cẩn thận đỡ cô đến bên cạnh mình rồi ôm lấy cô vào lòng.

Anh đan tay mình vào tay cô, khẽ vuốt ve đôi bàn tay nhỏ bé đó, khẽ thì thầm vào tai cô: “Có lạnh không?”.

“Anh nói xem”, cô bực bội thở dài rồi rúc vào lòng anh. Một ngày lạnh như thế này, hai bọn họ không ở căn trong phòng ấm áp, lại đi leo lên mái nhà để cảm nhận tuyết trắng và cái lạnh cắt da cắt thịt. Anh điên thật rồi, mà cô cũng lại tình nguyện điên cùng với anh.

Anh cười thành tiếng, hôn lên tóc mai cô rồi đột nhiên khàn giọng nói, “Giáng sinh vui vẻ”.

Cô thoáng sững người, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

“... Giáng sinh vui vẻ.”

Trước đây, mỗi đêm Giáng sinh, nếu như không ở London một mình, thì cô cũng đến huyện Lăng Đình với hiệu trưởng Phùng và bọn trẻ. Cho dù là khi vẫn còn đang yêu Châu Dịch Kỳ, thì cô cũng sẽ bỏ qua ngày này. Một ngày lễ với ý nghĩa đoàn viên của người phương Tây, đã từng chẳng có chút đặc biệt nào đối với cô.

Nhưng đêm nay thì khác, cô đã cùng người đàn ông này ăn tối, cùng trang trí nhà cửa, thậm chí còn ôm nhau cùng đợi qua thời khắc không giờ.

Cô đã trải qua một “đêm bình an” theo đúng ý nghĩa thực sự của nó.

“Đêm nay là ‘đêm bình an’, em có thể ước một điều”, sau một hồi trầm mặc, anh tựa lên trán cô, thấp giọng nói.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Ước với anh có tác dụng gì không?”.

Anh nở nụ cười hấp dẫn đến cực điểm, “Anh là ông già Noel, em không biết sao?”.

Cô trừng mắt lườm anh, nhưng trong lòng lại vô thức muốn chiều theo ý anh, hoàn thành việc làm vốn dĩ không có chút ý nghĩa

thực tế này.

“Vậy em ước.”

Trầm mặc một lát, ánh mắt cô vô thức dừng nơi chân trời xa xăm, “Em ước rằng những ai đang còn ở bên cạnh em, sẽ vĩnh viễn không rời xa em nữa”.

Cô ước hiệu trưởng Phùng và lũ nhóc ở huyện Lăng Đình, Chúc Trầm Ngâm, Lăng Họa, Tăng Tự, Tăng Kỳ, Tạ Thẩm và còn cả anh nữa, chỉ vì hôm nay họ vẫn còn ở bên cạnh cô, là cô đã mãn nguyện rồi.

Bởi vì những gì cô có, cũng chỉ là những thứ này. Cô không muốn cũng không dám ước mong những điều quá xa vời.

Mạnh Phương Ngôn lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt cô. Trái tim anh lúc này dường như bị người ta dùng dao đâm xuống từng nhát từng nhát một, đâm đến mức máu chảy đầm đìa.

Thứ cảm giác đau đớn này, thậm chí còn đau đớn hơn cả khi anh trúng đạn.

“Vậy anh thì sao?”, nói xong cô nhìn sang anh, khẽ hỏi “Anh có mong ước nào muốn thực hiện không?”.

Anh nhìn cô, một lúc lâu sau mới đưa tay lên dịu dàng vuốt tóc cô. Từng chút từng chút một, mãi cho đến khi cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

“Anh ước rằng”, anh quay đầu sang khẽ hôn lên đôi mắt cô, “Anh ước rằng giây phút này mãi đừng bao giờ kết thúc”.

Anh ước rằng thời gian ngừng trôi, anh ước ngày mai đừng tới.

Anh ước giấc mơ này sẽ không bao giờ dừng lại.

* * *

Sáu giờ tối.

Mạnh Phương Ngôn đứng bên cạnh chiếc giường trong phòng ngủ, Chúc Tịnh vẫn đang ngủ say.

Trong bữa tối Giáng sinh anh đã bỏ thêm một chút thuốc, chắc đủ để khiến cô ngủ liên tục trong vòng hai mươi tư giờ mà không có tác dụng phụ.

Anh chăm chú nhìn cô rồi từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô đặt lên hàng lông mày của mình.

Một lúc lâu sau, anh hôn lên lòng bàn tay cô rồi xoay người rời đi.

Ngoài trời đã tối hẳn, anh bước từng bước trên phố, không biết mất bao lâu, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà.

Cửa không khóa mà khẽ khép hờ, dường như sớm đã biết là anh sẽ tới. Vẻ mặt anh không chút biểu cảm bước vào trong phòng sau đó tiện tay đóng cửa lại.

"Cạch" một tiếng, cửa lớn được đóng lại, bên trong phòng khách im ắng không một tiếng động, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng có người đang ngồi trên chiếc ghế tựa quay lưng lại với anh.

"Anh rất đúng giờ", người đó chậm rãi lên tiếng, "Hơn nữa, anh cũng rất biết giữ lời hứa, không hề đem theo cái đuôi nào. Đương nhiên, để đáp lại, hôm nay trong căn nhà này cũng không có bất kì thuộc hạ nào của tôi".

Anh không lên tiếng.

"Không có vũ khí, không có đồ công nghệ, không có đồng đội, Chiến Thần liệu có còn là Chiến Thần không?", giọng điệu của người đó trầm thấp đầy châm chọc.

"Những gì anh đã làm", Mạnh Phương Ngôn thong thả nói, "Anh dốc hết tâm sức chơi mấy trò này, thậm chí anh còn tốn bao nhiêu công sức để hôm nay một mình tôi có mặt ở đây, không phải là vì muốn phá bỏ truyền thuyết Chiến Thần đó sao?".

Người đó bật cười.

"Từ lúc ở Yellowstone, rồi anh lại lần nữa xuất hiện ở London là tôi đã bắt đầu nghi ngờ rồi. Số dung dịch ở phòng thí nghiệm là lần đầu tiên tôi thăm dò anh, nhưng quả là anh đã không phụ sự mong đợi của tôi. Tiếp đó, ngay trong đêm Halloween anh đã để lộ thân phận của mình, còn có cả Tạ Thầm cũng đã bị lộ."

"Cho nên, mật mã của hiệp ước Satan cũng là do anh cố ý cài đặt trong điện thoại của cô ấy để tôi có thể lấy được", Mạnh Phương Ngôn điềm đạm nói.

"Nếu như không để anh lấy được mật mã, thì sao có thể tiếp tục thuận lợi dụ anh đến xưởng dung dịch để chứng minh cho những

suy đoán của tôi, rồi đến Viện bảo tàng Anh tiến hành giao dịch hiệp ước Satan, sau đó để anh phải tận mắt chứng kiến đồng đội của mình bị nổ tan tành, tan biến như cát bụi như vậy chứ?", người đó còn cố tình kéo dài câu nói cuối cùng.

Mạnh Phương Ngôn nghe xong câu đó chỉ khẽ cụp mắt, vẻ mặt không chút dao động, không hề bị kích động như mong muốn của người đó.

Lúc này người đó lại nói rành mạch từng câu từng chữ, "Mạnh Phương Ngôn, tôi nghĩ anh có nằm mơ cũng không thể ngờ, bản thân vốn chưa từng có một chút ham muốn tình cảm nào, đến một ngày lại thực sự đem lòng yêu đối tượng có liên quan đến nhiệm vụ của mình đúng không?".

"Để có thể được ở bên cạnh cô ta mà anh đi đi về về giữa thành phố T và London không biết bao nhiêu lần. Để bảo vệ cô ta mà trở thành giảng viên hướng dẫn. Bởi vì nhìn thấy tôi giả vờ đi theo sau cô ta mà anh đã bỏ lỡ cơ hội tải xuống hiệp ước Satan trong máy tính của tôi ngay đêm Halloween mà quay đi tìm cô ta. Vì cô ta đang ở trong bệnh viện X mà bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để có thể bắt được tôi ở cự ly gần đến thế."

"Anh tính toán mọi cách tiếp cận Chúc Tịnh để đến gần tôi, nhưng lại bị tôi lợi dụng sự ảnh hưởng của cô ta đối với anh để nắm giữ anh trong lòng bàn tay mà chơi đùa hết lần này đến lần khác."

"Nói thực lòng, tôi quả thực không hiểu, người phụ nữ này rốt rục có khả năng ghê gớm gì mà lại khiến cho kẻ được mệnh danh là 'kẻ ngoài cuộc' xuất sắc nhất trên thế giới say mê đến vậy, thậm chí ngay cả con át chủ bài của CIA là Báo Săn cũng bị ngã ngựa?"

"Anh sẽ không bao giờ hiểu được."

Do dự trong giây lát, Mạnh Phương Ngôn mặt không biểu cảm nhìn vào lưng ghế của hắn, "Anh không có nhân tính, sinh mệnh của con người đối với anh mà nói căn bản không hề quan trọng, hoặc là trước nay cũng chưa bao giờ quan trọng. Anh sát hại vô số người vô tội, nhưng lại không hiểu được bản thân mình sao lại muốn giết họ. Cho nên anh sao có thể hiểu nổi tình cảm của con người chứ".

Người đó đột nhiên phá lên cười một cách ghê rợn, như vừa nghe được một câu chuyện nực cười nhất trên đời, "Tình cảm của con người? Ha ha ha… tình cảm…".

“Anh và em gái anh từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, viện trưởng cô nhi viện ngoài mặt thì tỏ ra vô cùng tốt bụng, nhưng đằng sau lại cưỡng bức em gái anh gần hai năm trời. Về sau, hai anh em được một người giàu có nhận nuôi, những tưởng những ngày bình yên cuối cùng cũng đến, nhưng lại bị bà vợ và con cả của người đó ức hiếp, trong trường học bị bạn học bắt nạn một thời gian dài. Nhưng kể từ sau khi anh tốt nghiệp trung học, những người đã từng có liên quan đến hai anh em anh, đều đã bị xóa sổ khỏi thế giới này chỉ trong một đêm.”

“Đúng vậy”, người đó thở dài một tiếng, “Cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên được ánh mắt bọn chúng nhìn tôi trước khi chết…”.

“Anh quả thực đã phải chịu đựng rất nhiều sự bất công, anh muốn báo thù, anh muốn tiền, anh muốn quyền lực. Anh oán trách thế giới và thể chế nơi anh đang sống đã biến anh thành như vậy, anh bất chấp mọi thủ đoạn, anh giết người để đạt được cảm giác thỏa mãn và tất cả những điều anh muốn.”

Mạnh Phương Ngôn bước từng bước về phía chiếc ghế, “Anh đem những nỗi đau khổ mà bản thân phải chịu đựng gieo rắc lên những người vô tội khác. Nhưng chỉ cần tôi còn sống trên đời này một ngày, anh sẽ không được phép làm như vậy”.

“Đây chính là lí do vì sao tôi nhất định phải bắt anh về quy án, Ghost, à không… Tăng Tự”.

Vào lúc anh nói xong câu nói cuối cùng này, người đang ngồi ở trên ghế cuối cùng cũng dừng cười.

Lát sau, chiếc ghế dần xoay về phía anh, một khuôn mặt vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt anh.

Tăng Tự ngồi trên chiếc ghế đó tao nhã khép hai ngón tay lại, chào anh, “Mạnh Phương Ngôn”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn người đàn ông có diện mạo trẻ trung và tuấn tú kia.

Đúng vậy, ngay từ ban đầu anh đã biết Tăng Tự chính là Ghost rồi.

Lần đầu tiên anh gặp Tăng Tự, mỗi lần tiếp xúc nói chuyện với anh ta, mỗi lần thấy anh ta nở nụ cười thì trong lòng anh vẫn luôn thầm cảm thán con ma đã chiếm đoạt lấy tâm hồn chàng trai này quả thật quá đáng sợ.

Cho đến tận bây giờ anh vẫn không dám tin, tại sao một chàng trai như thế này lại là kẻ thủ ác đáng sợ nhất trên thế giới.

Tăng Tự nhìn anh, khóe miệng khẽ cong lên, nụ cười lạnh như băng, "Anh cho rằng những kẻ đó vô tội sao? Bọn chúng chết còn chưa hết tội!".

"Trên đời này tất cả mọi người đều đeo lớp mặt nạ giả nhân giả nghĩa, miệng thì nói những lời dễ nghe lắm, nhưng lại không hề do dự đẩy anh xuống vực sâu bất cứ lúc nào. Anh cầu cứu bọn họ, bọn họ lại chỉ vào mặt anh mà phá lên cười. Anh cầu khẩn bọn họ buông tha cho anh, thì bọn họ lại càng muốn đẩy anh vào chỗ chết. Anh tưởng rằng anh có được tình cảm của họ, nhưng đó chỉ là khởi đầu để bọn họ chơi đùa với anh."

"Mạnh Phương Ngôn, anh nói cho tôi biết, xã hội loài người xấu xa thối nát như thế, chẳng phải chỉ đẹp đẽ nhất khi bọn họ biến thành những bông pháo hoa rực rỡ trên bầu trời sao? Lẽ nào chẳng phải như vậy sao?"

Anh nhìn Tăng Tự lúc này vẻ mặt đã tràn ngập vẻ điên dại. Một lúc lâu sau anh mới bình tĩnh lên tiếng, "Trên đời này sự đẹp đẽ và xấu xí quả thực luôn luôn tồn tại song hành cùng với nhau. Nhưng mà chính vì sự tồn tại hai mặt này, mới tạo nên một thế giới chân thực của loài người, tạo nên nhân loại và tình cảm".

"Theo như những lời anh nói, thì thế giới này chỉ toàn những điều giả tạo, vậy thì căn bản không bao giờ xuất hiện cái ác mới đúng."

Vậy thì sẽ không xuất hiện sự đau khổ, bi thương, tuyệt vọng.

Vậy thì sẽ không xuất hiện niềm vui, niềm hạnh phúc, sự mong chờ.

Những cảm xúc mâu thuẫn, phức tạp đó đan xen với nhau mới tạo nên được thế giới này.

Người ta sẽ bắt gặp bóng dáng của sự tăm tối dưới ánh sáng rực rỡ, vì trong bóng đêm u tối cũng có thể nhìn thấy ánh sáng của sao trời.

"Tăng Tự, lúc anh làm những chuyện này, anh có từng nghĩ nếu như em gái anh biết, thì cô ấy sẽ thất vọng đến nhường nào không?"

"Ha..."

Lúc này Tăng Tự bật cười đứng dậy khỏi ghế, hắn ta chậm rãi đi đến trước một cánh cửa đang đóng im ỉm rồi khẽ mở cửa ra, "Nói nghe hay như thế, vậy thì hãy để tôi xem bản lĩnh thật sự của anh đi".

Từ bên trong cánh cửa lúc này xuất hiện một người. Là Tăng Kỳ.

Khuôn mặt của cô ấy lúc này đẫm lệ, tóc tai rối bời, miệng bị dán băng dính, hai tay cũng bị trói chặt vào sau thành ghế.

Còn trước ngực cô ấy, lúc này treo một quả bom hẹn giờ, những con số đỏ chót trên đồng hồ đếm ngược đang chậm rãi trôi qua.

Lúc cô ấy nhìn thấy anh, ánh mắt tuyệt vọng bỗng sáng lên, nước mắt một lần nữa tuôn trào. Cô ấy giãy giụa, nghẹn ngào ra sức cầu cứu.

"Mạnh Phương Ngôn, anh có năm phút đấy."

Tăng Tự đưa tay về phía anh rồi khẽ cười, "Phá giải mật mã bốn con số này, giải cứu em gái thân yêu của tôi, tôi sẽ đưa hiệp ước Satan đến tận tay cho anh".

"Anh xem, vụ giao dịch này có phải anh đã hời quá rồi không?"

Đêm thứ hai mươi chín

Tăng Tự lúc này đã là một kẻ bệnh hoạn vô phương cứu chữa.

Hắn bất chấp đem cả em gái ruột của mình ra để làm quân cờ trong trò chơi của hắn, thậm chí hắn đã dự tính từ trước nếu như Mạnh Phương Ngôn không tìm ra mật mã thì tất cả bọn họ sẽ cùng chết ở đây.

Mạnh Phương Ngôn siết chặt bàn tay mình lại, mặt anh không chút cảm xúc nhìn Tăng Tự đang mỉm cười, sau đó liền lập tức lao như điên về phía Tăng Kỳ.

Nếu như Tăng Tự đã có suy nghĩ như vậy thì anh càng không thể nào thua được.

Lúc anh lao tới trước mặt Tăng Kỳ, bộ hẹn giờ trên người cô chỉ còn hơn bốn phút.

Anh nhìn Tăng Kỳ đang tuyệt vọng đến mức không ngừng run rẩy, ngồi xổm xuống bình tĩnh quan sát bộ hẹn giờ.

Trên bộ hẹn giờ là một bàn phím số và một màn hình dài nhỏ, chúng được nối với quả bom. Một khi mật mã được hóa giải trong khoảng thời gian đếm ngược, thì quả bom sẽ tự động bị vô hiệu.

“À, tôi quên mất không nói”, Tăng Tự đứng nhàn nhã khoanh tay nói, “Anh chỉ được nhập mật mã đúng một lần”.

Mạnh Phương Ngôn gạt bỏ mọi suy nghĩ hiện lên trong đầu lúc này, ánh mắt chỉ tập trung vào bàn phím nhỏ xíu ấy.

Mật mã bốn số, bốn con số, từ 0 đến 9, tổng cộng có mười nghìn tổ hợp có khả năng.

Mà anh chỉ có duy nhất bốn phút và một cơ hội nhập mật mã duy nhất.

Lần này, Tử Thần vẫn là thời gian, anh vẫn phải chạy đua với thời gian.

Trong căn phòng lúc này không một tiếng động, chỉ có nước mắt của Tăng Kỳ đang không ngừng rơi xuống, giọt nước mắt lạnh lẽo đó rớt xuống mu bàn tay anh. Anh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy được vẻ tuyệt vọng của cô gái này.

Cô gái này từ đầu đến cuối không hề biết gì về mọi chuyện anh trai mình đã làm. Cô ấy đã phải chịu đựng bao nhiêu chuyện xấu xa, đau khổ rồi, anh tuyệt đối không để cô ấy phải chịu đựng thêm tội ác do anh trai mình gây ra nữa.

Vẫn còn hai phút nữa.

Mạnh Phương Ngôn khẽ đưa tay ra, bấm con số đầu tiên lên bàn phím.

Tăng Tự nghiêng đầu nhìn anh, vẻ kinh ngạc thoáng ánh lên trong đôi mắt hắn.

Một phút ba mươi giây, anh nhập vào con số thứ hai. Trong cuộc đời mình anh đã từng phải đánh cược rất nhiều lần.

Nhưng lần này, anh lại có chút sợ hãi. Nếu như thực sự nhập sai mật mã, thì anh vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nhìn thấy được người con gái anh yêu nữa. Kể từ sau khi cô ấy xuất hiện, mỗi lần phải đánh cược, anh đều lo lắng không biết bản thân còn có thể tiếp tục sống sót hay không.

Cho dù anh đã không còn mong chờ việc được ở bên cạnh cô ấy nữa, nhưng chỉ cần còn được sống thì anh vẫn còn có thể được nhìn thấy cô ấy.

Đồng hồ đếm ngược hiển thị còn một phút nữa, anh khẽ nhập vào con số thứ ba.

Còn một con số cuối cùng.

Anh dừng tay, quay đầu nhìn ánh mắt đầy u ám, phức tạp của Tăng Tự, nhìn tên ác ma đã nhẫn tâm giết hại vô số người.

Còn ba mươi giây cuối cùng, anh giơ ngón tay lên.

Tăng Kỳ khẽ nhắm mắt lại, dòng lệ đã khô đọng lại nơi khóe mắt cô.

“ Bíp...”

Vào lúc Mạnh Phương Ngôn ấn con số cuối cùng, đồng hồ đếm ngược đã ngừng chạy.

Những con số đỏ rực như màu máu ấy vĩnh viễn dừng lại ở 00:28.

Tăng Kỳ mở mắt ra, bỗng chốc bật ra tiếng khóc nghẹn ngào khi thoát chết trong gang tấc.

Mạnh Phương Ngôn lúc này mới cảm nhận được lòng bàn tay mình đã ướt đẫm mồ hôi. Anh đứng dậy, nhanh chóng gỡ bỏ quả bom trên người Tăng Kỳ, cởi trói cho cô ấy, xé bỏ băng dính đang dán trên miệng cô ấy.

“Anh Phương Ngôn, cảm ơn anh...”, Tăng Kỳ cảm kích nhìn Mạnh Phương Ngôn sau đó lập tức quay sang nhìn Tăng Tự, “Anh... em xin anh, em xin anh hãy dừng lại đi, em xin anh hãy dừng lại đi...”.

“Sao anh lại phá được mật mã?”, Tăng Tự không thể tin nổi nhìn Mạnh Phương Ngôn, đôi mắt vằn lên tia máu gào thét nói, “Sao anh có thể biết được mật mã?”.

“Bốn con số này, là sinh nhật của người đàn ông giàu có đã nhận nuôi anh và Tăng Kỳ”, anh bình tĩnh trả lời câu hỏi của Tăng Tự, “Tôi đã xem qua toàn bộ tài liệu về anh, cho nên tôi nhớ ngày sinh này”.

Tăng Tự đứng yên tại chỗ, mặt tái xanh, toàn thân không ngừng run rẩy. Một lúc lâu sau hắn ta mới rút khẩu súng từ phía sau chĩa vào Mạnh Phương Ngôn, nhắm chuẩn ấn đường của anh.

“Tăng Tự.”

Mạnh Phương Ngôn đang đối đầu với họng súng của hắn ta, vẻ mặt không chút sợ hãi, “Nếu như anh căm hận tình cảm, thì mong anh hãy tự vấn với lương tâm mình xem, ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim anh, liệu anh có còn chút tình cảm cho người đã nhận nuôi anh đó không?”.

“Mày câm miệng lại cho tao!”, Tăng Tự phẫn nộ gào thét, “Mày thì hiểu cái mẹ gì chứ?”.

“Trước khi người đàn ông giàu có đó qua đời vì tai nạn giao thông, ông ấy đã chăm sóc cho anh và Tăng Kỳ vô cùng chu đáo. Vào

những ngày lễ tết quan trọng, ông ấy đều gác lại công việc để ở bên anh và Tăng Kỳ. Ông ấy biết hai người ngủ không ngon giấc thường dễ bị tỉnh dậy vào nửa đêm, nên đêm nào cũng đợi hai người ngủ say rồi mới rời khỏi phòng. Ông ấy thậm chí còn đối xử với hai anh em anh tốt hơn cả với con ruột của mình…"

"Câm miệng!", bàn tay đang cầm súng của Tăng Tự không ngừng run lên, hắn suy sụp gào lên, "Nếu như ông ta không chết, thì tao và Tăng Kỳ cũng không bị vợ và con ông ta ngược đãi. Đều là do ông ta, đã lôi bọn tao ra khỏi địa ngục rồi lại một lần nữa đẩy bọn tao xuống đó!".

"Anh…"

Tăng Kỳ bên cạnh khóc ngất không thành tiếng lúc này mới đứng dậy, loạng choạng đi về phía Tăng Tự, "Anh bỏ súng xuống trước đã, em xin anh đấy…".

"Tăng Kỳ", đôi mắt đỏ vằn của Tăng Tự nhìn về phía cô ấy, "Lẽ nào em đã quên mất việc thế giới này đối xử với em như thế nào sao? Em đã quên mất việc năm đó tên viện trưởng bẩn thỉu kia đã lừa gạt tất cả mọi người đưa em vào cơn ác mộng đó như thế nào sao? Em quên mất cái cách gã cảnh sát đã cười bỉ ổi thế nào sau khi nghe em khóc lóc tố cáo sao? Em quên mất việc lũ bạn học trong trường đã đánh em, bắt nạt em như thế nào sao? Chúng lột hết đồ của em, đẩy em xuống bể nước, chúng chỉ vào em mà chửi bới em là con đĩ dựa vào việc bán thân mới có thể vào học ở trong trường, em quên hết rồi sao?".

Tăng Kỳ loạng choạng đi đến trước mặt Tăng Tự, cô đưa tay lên, run rẩy kéo vạt áo Tăng Tự, "Em không quên… nhưng mà anh, anh còn nhớ Chúc Tịnh đã đối xử với hai anh em mình như thế nào không? Ngay từ ngày đầu tiên quen biết đã coi chúng ta như những người bạn thực sự. Cô ấy chưa từng hỏi về quá khứ của chúng ta, lúc em vừa bước chân vào trường đại học còn chưa quen với cuộc sống trong kí túc xá, đều là cô ấy đứng ra chăm lo cho em. Lúc anh bị người khác chỉ trích là kết quả thí nghiệm bị làm giả, cô ấy đã thức trắng đêm để tìm ra chứng cứ chứng minh cho người ta xem…".

"Trên đời này vẫn còn có người bằng lòng đối xử chân thành với chúng ta. Em biết cô ấy thực lòng, từ đầu đến cuối không hề có ai ép buộc cô ấy phải làm như vậy…"

"Anh, em xin anh đấy, anh nhận tội đi, anh dừng tay lại đi. Bây giờ

vẫn còn kịp để anh trả giá cho tất cả mọi tội lỗi của mình... Nhiều người như vậy vì anh mà phải chết, anh cho rằng cái chết của họ có thể bù đắp cho những tổn thương mà chúng ta đã phải trải qua sao? Không phải vậy, nó chỉ càng làm tăng thêm nghiệp chướng của chúng ta mà thôi..."

Tăng Tự nhìn Tăng Kỳ đứng ở trước mặt. Đây là đứa em gái mà lúc nào hắn cũng yêu thương, bảo vệ. Hắn chưa bao giờ để ai bắt nạt em gái mình, nhưng vì sự nhỏ bé và bất lực của hắn trước đây, mà cô ấy đã phải chịu đựng sự sỉ nhục đến cùng cực. Nỗi nhục đó, cho dù hắn có giết bao nhiêu người cũng không cách nào giúp em gái gột rửa sạch được.

Mạnh Phương Ngôn nhìn vẻ điên dại trên khuôn mặt Tăng Tự đang dần tan biến, anh nhìn thấy Tăng Tự đang từng chút từng chút một buông dần khẩu súng trong tay xuống.

"Pằng..."

Nhưng chỉ một giây sau, vào lúc anh còn chưa kịp có bất kì phản ứng nào, Tăng Tự đã lên nòng nhắm thẳng vào Tăng Kỳ mà bóp cò.

Một phát súng trí mạng.

Máu tươi phun trào như bông hoa nở rộ trước ngực Tăng Kỳ, dòng máu đỏ tươi đó tuôn trào xuống nền đất lạnh lẽo, chảy tới tận chân Mạnh Phương Ngôn.

Tăng Tự điềm nhiên nhìn Tăng Kỳ trút hơi thở cuối cùng nằm trên nền đất. Hắn nửa quỳ xuống, nâng khuôn mặt nhợt nhạt của cô ấy lên, khóe mắt cô ấy vẫn còn đọng lại giọt nước mắt của sự khó tin.

"Em gái, em nói đúng, nếu như đã liều mạng như vậy rồi mà vẫn không thể bảo vệ được em, vậy thì hãy đợi anh ở trước cổng địa ngục."

Mạnh Phương Ngôn trợn tròn mắt nhìn, anh cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình cũng đang run lên.

Anh lao tới trước mặt Tăng Tự, túm lấy cổ áo hắn rồi giáng cho hắn một cú đấm.

Không có sự trợ giúp của thuộc hạ, Tăng Tự căn bản không phải là đối thủ của Mạnh Phương Ngôn. Chỉ với vài đòn, mặt mũi và cơ

thể của Tăng Tự đã tím bầm và rớm máu. Mạnh Phương Ngôn dồn Tăng Tự vào tường, giơ tay đoạt lấy khẩu súng trong tay Tăng Tự rồi gí chặt vào thái dương hắn, anh phẫn nộ quát, "Hiệp ước Satan ở đâu?".

Tăng Tự nghe vậy liền phá lên cười, ho ra cả máu. "Nói!", ánh mắt Mạnh Phương Ngôn đã vằn lên tia máu, "Tên ác ma độc ác ngay cả em gái mình cũng không chịu buông tha".

"Chiến Thần! Khuôn mặt này của mày thật khó coi…", miệng Tăng Tự toàn là máu, giọng nói của hắn yếu ớt lạnh lẽo, "Hơn nữa sao mày lại ngây thơ thế, mày nghĩ tao sẽ đưa hiệp ước Satan cho mày sao?".

Mạnh Phương Ngôn nheo mắt, giây tiếp theo, một tiếng "rắc" vang lên, anh đá gãy chân trái của Tăng Tự chỉ trong nháy mắt, "Ở đâu?".

Tăng Tự đau đớn vã mồ hôi , nhưng hắn vẫn cười thoải mái, "… trước khi mày đến đây, tao đã giao hiệp ước Satan cho W rồi. Hắn có lẽ đang mang bản hiệp ước đó rời khỏi đất nước này rồi, đến một nơi mà tất cả bọn mày cũng không thể tìm thấy được…".

"Hắn đi đâu?" Tăng Tự trầm mặc.

Mạnh Phương Ngôn nhìn hắn, mặt không cảm xúc đá gãy nốt chân phải của hắn.

Tăng Tự gào lên đau đớn, mồ hôi vã ra như tắm, "… Mạnh Phương Ngôn, mày là đối thủ đáng gờm nhất tao từng gặp trong cuộc đời này. Nhưng cho dù mày có giết tao, mày cũng vĩnh viễn không thể nào cạy nổi miệng tao để tìm ra được vị trí của hiệp ước đâu…".

Nói xong câu này, Tăng Tự dường như đang chờ đợi điều gì. Mặc cho Mạnh Phương Ngôn có dùng nắm đấm để chất vấn, hắn cũng tuyệt đối không mở miệng. Hắn im bặt như một kẻ bị câm.

Chẳng biết qua bao lâu, Mạnh Phương Ngôn nhìn thấy Tăng Tự nở một nụ cười đầy quỷ dị.

Anh nhìn thấy hắn chầm chậm đưa tay lên, chỉ về phía sau lưng anh.

Mạnh Phương Ngôn dường như vừa nhớ ra điều gì, đôi mắt dần mở to ra, quay đầu lại.

Bên ngoài ngôi nhà, cả London bị tuyết trắng che phủ, dường như đã biến thành một thành phố màu bạc. Mà ngay lúc này đây, ở bên ngoài cánh cửa đối diện với Tăng Tự và anh, có một người đang đứng đó.

Là Chúc Tịnh.

Là Chúc Tịnh đã bị anh bỏ thuốc ngủ cho hôn mê gần hai mươi tư tiếng đồng hồ, tuyệt đối không thể nào thức dậy vào lúc này.

Trên người cô mặc một bộ trang phục mỏng manh, cô đứng giữa tuyết, đứng bên ngoài cánh cửa sổ của căn nhà này, bất động nhìn anh.

Giữa bọn họ, chỉ là khoảng cách của mười bước chân, anh chỉ cần bước qua, mở cửa sổ ra, là có thể đưa tay ra chạm vào khuôn mặt cô, là có thể ôm lấy cô vào lòng.

Nhưng anh lại cảm thấy, ngay lúc này đây hai người họ như cách nhau cả một hành tinh.

Cả đời này Mạnh Phương Ngôn cũng không thể nào quên nổi ánh mắt cô đang nhìn mình lúc này.

“Chiến Thần yêu quý…”

Còn lúc này đây, Tăng Tự đang bị anh đè vào tường cuối cùng khẽ thở dài, thấp giọng lên tiếng như vừa được giải thoát, “Thích không? Đây là món quà cuối cùng tao tặng mày đấy…”.

“Tao muốn để mày phải tận mắt chứng kiến đồng đội của mày chết, để người mày yêu thương nhất tận mắt chứng kiến lời nói dối của mày bị vạch trần, tao muốn để mày nếm thử cái cảm giác đau thấu tim do cái thứ mà mày luôn gọi là ‘tình cảm’ mang lại…”

“Tao chúc cho mày, cả đời này cũng không cách nào chạm nổi vào những người mà mày yêu thương nhất. Tao chúc cho mày giống như tao vậy, từ nay về sau đều sống trong địa ngục, vĩnh viễn không thể nào siêu sinh…”

Nói xong câu cuối cùng này, hắn liền khẽ đặt tay lên ngón tay đang giữ ở cò súng của Mạnh Phương Ngôn rồi tự bắn vào thái dương mình.

“Pằng…”

Đêm thứ ba mươi

Cơn mộng mị này nối tiếp cơn mộng mị khác, cứ nổi nổi chìm chìm.

Không biết qua bao lâu, Chúc Tịnh đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc mộng rồi ngồi bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Bộ đồ ngủ ướt sạch, vừa rồi trong cơn mơ cái cảm giác gần như nghẹt thở cho đến tận giờ cô vẫn nhớ như in. Cô khẽ lắc lắc đầu rồi xuống giường, rót cốc nước rồi ngửa đầu uống cạn.

Dòng nước lạnh như băng kích thích toàn bộ cơ thể cô. Đặc cốc xuống khẽ lau mồ hôi trên trán, cô phát hiện ra bên ngoài trời đã tối đen như mực, Chúc Tịnh vội vã ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã hơn chín giờ rồi.

Cô và anh em nhà Tăng Tự đã hẹn nhau tối nay bảy rưỡi đến nhà họ đón Giáng sinh, nhưng không biết tại sao, sáng sớm cô ngủ thiếp đi rồi ngủ một mạch đến tận bây giờ.

Một người vốn dĩ luôn đúng giờ như cô hôm nay lại đến muộn, hơn nữa còn ngủ gần hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Bật đèn phòng khách lên, cô phát hiện Mạnh Phương Ngôn không ở nhà, trong lòng còn đang thầm nghĩ sao anh không gọi cô dậy mà lại đi đến đó một mình trước. Cô nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, gửi cho Tăng Kỳ một tin nhắn, rồi khoác vội áo khoác sau đó đi ra ngoài.

Cô lái xe, đi xuyên qua các con phố lớn nhỏ trong thành phố. Cô nhìn thấy nhà nào nhà nấy đều được trang hoàng lộng lẫy, nhìn thấy đám thanh niên tụ tập ở trong các quan bar đội mũ và đeo râu giả của ông già Noel cười nói náo nhiệt cùng nhau nâng cốc chúc mừng lễ Giáng sinh an lành.

Nhìn thấy những khung cảnh này, tâm trạng cô bất giác cũng dịu hẳn đi.

Gặp đèn đỏ, cô ngẫm nghĩ rồi cúi đầu, soạn một tin nhắn gửi cho Mạnh Phương Ngôn.

【Đừng có mà ăn vụng gà tây của em】

Nhưng đợi một lúc, một người vốn luôn trả lời tin nhắn rất nhanh như anh lại không thấy hồi âm. Cô đoán chắc họ đang tụ tập ăn uống chơi trò chơi nên mới vui quá đến mức điện thoại cũng chẳng buồn ngó tới.

Thật muốn nhanh chóng đến gặp bọn họ.

Cô nghĩ, gã láu cá Tăng Tự hôm nay nhất định sẽ đóng giả thành ông già Noel, giả vờ nhảy từ bên ngoài cửa sổ vào, lần lượt phát cho bọn họ những món quà đã chuẩn bị từ trước. Tăng Kỳ nấu ăn cực kì giỏi, bữa tiệc đêm Giáng sinh hôm nay nhất định sẽ khiến mọi người phải trầm trồ khen ngợi. Tạ Thầm không biết liệu có đến hay không nữa, nhưng nếu như có đến thì uống rượu xong hẳn sẽ biến thành một người khác hoàn toàn so với dáng vẻ lầm lì thường ngày.

Còn anh thì sao chứ.

Người đàn ông vừa giảo hoạt vừa quyến rũ sáng sớm nay còn ôm cô ngủ đó có lẽ chỉ biết ngồi một chỗ, quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt nửa cười nửa không như thường ngày mà thôi.

Nhưng mà nếu có như vậy thì cũng đủ để cô dừng lại mọi suy tư, đi đến bên cạnh anh.

Rất nhanh sau đó cô đã đến trước cửa nhà Tăng Tự, Tăng Kỳ.

Đỗ xe xong, qua cửa xe cô nhìn thấy cả căn nhà đang được bật đèn sáng choang, vội đóng cửa xe lại, cô rón rén đạp lên tuyết, đi thẳng về phía căn nhà.

Không biết lúc nhìn thấy sự xuất hiện của cô bọn họ sẽ phản ứng ra sao, chắc là Tăng Tự sẽ cầm đầu nhất định bắt cô uống phạt ba ly vì đến muộn.

Khóe miệng Chúc Tịnh khẽ cong lên nụ cười đầy vui vẻ mà ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện ra, vừa cười vừa đi đến bên cạnh cửa sổ.

Một giây sau, nụ cười ấy liền lập tức đông cứng lại.

Tuyết lạnh băng giá và gió rét cắt da cắt thịt bắt đầu từ lúc này từng chút từng chút một lan dần từ đầu ngón tay cô thấm vào từng tấc da tấc thịt trên khắp cơ thể cô.

Cô phát hiện ra ngón tay mình bắt đầu run rẩy, cô không cách nào khống chế nổi, cảm giác như hai chân mình đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Cô thậm chí còn đang hoài nghi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nếu không, cảnh tượng bây giờ cô đang chứng kiến, sao lại đáng sợ đến như vậy?

Trong căn phòng rộng lớn trống rỗng đó, Tăng Kỳ nằm trong vũng máu, mặt trắng bệch, cô ấy nằm yên bất động giống như là đã chết vậy.

Tăng Tự cả người cũng đầm đìa máu, bị một người ép chặt vào tường. Tay trái của cậu ấy và tay phải của người kia đang đè lên nhau, giằng nhau nắm chặt lấy một khẩu súng màu đen.

Mà người đang quay lưng về phía cô đó, cho dù anh có mặc trang phục gì, cho dù có qua bao lâu thì cô vẫn nhận ra anh là ai.

Đôi bàn tay ấy đã từng ôm lấy cô, từng chạm vào từng tấc da tấc thịt trên cơ thể cô.

Đôi bờ vai rộng lớn vững chãi đó, từng trở thành điểm tựa duy nhất mỗi lúc cô yếu đuối.

Hơi ấm trên cơ thể người đó, đã trở thành hơi ấm trên cơ thể cô.

Chúc Tịnh nhìn chằm chằm vào người đó, nhìn thấy người đó quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc mắt anh chạm phải ánh mắt của cô, máu nóng trong người cô dường như ngừng chảy.

Đó là khuôn mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, ngay cả nhắm mắt lại cô vẫn có thể vẽ ra được. Nhưng vào lúc này, gương mặt ấy lại xa lạ vô cùng.

Liền đó, cô thấy Tăng Tự cầm khẩu súng tự gí vào thái dương mình rồi bóp cò.

Một tiếng súng vang lên.

Bàn tay Tăng Tự và khẩu súng cùng rơi xuống.

Cậu ấy giống như cánh diều đứt dây, đổ ập xuống nền nhà. Cậu ấy nằm sõng soài bên cạnh Tăng Kỳ.

Hai anh em nhà họ Tăng mà cô đã từng vô cùng thân thiết, họ là bạn học cùng trường, luôn bầu bạn cùng cô, chia sẻ với cô những tháng ngày đơn độc đằng đẵng, giờ đang nằm trước mặt cô không còn hơi thở.

Còn người đàn ông ấy, lại chỉ đứng ở đó từ đầu đến cuối, giống như ngọn núi trầm mặc, cứng rắn vô tình.

"Aaaaaaa..."

Dưới bầu trời ngập tràn những bông tuyết, Chúc Tịnh ôm lấy đầu, cuối cùng hét lên một tiếng rồi gục ngã.

Cái lạnh của nền tuyết thấm qua da len lỏi vào tứ chi cô, thấm vào máu thịt cô. Chúc Tịnh không cách nào khống chế nổi bản thân chỉ biết nằm bò ra đất, cảm giác như có dòng máu nóng tanh ngòm đang trào dâng lên trong cổ họng. Cô cảm giác như đầu óc mình lúc này đã hoàn toàn mất đi khả năng tư duy.

Trước mặt chỉ còn là một mảng màu trắng đỏ đan xen mênh mông vô định, đó là thứ màu sắc được hòa quyện giữa sắc đỏ của máu và sắc trắng của tuyết.

Đây là mơ sao?

Vì sao giấc mơ này, lại giống hệt với giấc mơ đáng sợ đã đánh thức cô khỏi cơn mộng mị vừa rồi?

Cái chết hệt như những cánh hoa đang chao lượn trước mắt cô, là những cánh hoa màu đỏ tươi cô chưa từng nhìn thấy, một khi dính máu sẽ hóa thành màu đen.

Lạnh quá.

Cô sắp nghẹt thở đến nơi rồi.

* * *

Không biết qua bao lâu.

Chúc Tịnh cảm nhận được đôi chân và cơ thể tê liệt của mình được ai đó đỡ dậy, cô chầm chậm quay đầu liền nhìn thấy cô gái người Anh đã từng sóng vai ngồi cạnh Mạnh Phương Ngôn ở trong quán bar, đang nhìn mình với một vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Sau đó, cô nhìn thấy rất nhiều người, ai nấy mặt mũi đều không chút biểu cảm, nhanh chóng ra ra vào vào ngôi nhà của Tăng Tự và Tăng Kỳ. Bọn họ đều mặc đồng phục màu đen, ngoài tiếng bước chân ra không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào phát ra từ họ.

Cô nhìn thấy, những người đó đang khiêng hai cái cáng ra khỏi ngôi nhà, trên cáng phủ một lớp vải trắng, cô nhìn thấy một cánh tay trắng nhợt nhạt buông thõng lộ ra ngoài, trên cánh tay mảnh khảnh đó vẫn đang đeo một sợi ngọc trai màu đỏ.

Đó là món quà cô tặng cho Tăng Kỳ sau khi trở về từ thành phố T. Từ lúc đeo nó, Tăng Kỳ chưa bao giờ tháo ra.

Từ đầu đến cuối, cô không hề nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn bước ra khỏi căn nhà đó.

Tuyết rơi càng ngày càng dày.

Chúc Tịnh được cô gái người Anh đó dìu đi, từng bước từng bước một, đi đến một căn nhà khác cạnh đó.

Bước vào phòng, cô liền nhìn thấy Tạ Thầm đang đứng bên cạnh chiếc bàn dài.

Trên người anh ấy cũng mặc bộ trang phục mà cô chưa từng nhìn thấy bao giờ, trên bộ trang phục đó có ba chữ cái tiếng Anh mà cô biết.

CIA.

Ánh mắt anh nhìn cô lúc này là vẻ dịu dàng và thương tiếc mà trước nay cô chưa từng thấy, nhưng nó lại khiến cho cả cơ thể cô ớn lạnh.

Cô gái người Anh đưa cho cô một cốc trà nóng rồi chầm chậm ngồi xuống đối diện cô.

“Tôi tên là Moon, là thành viên của tổ chức Shadow, cũng là đồng đội của Mars… Mạnh Phương Ngôn.”

“Như cô đã thấy, bạn của cô Tăng Tự, với biệt danh là Ghost, trên

thực tế là tên trùm cầm đầu tổ chức khủng bố, buôn bán vũ khí, hiện đang bị truy nã quốc tế, đã ngụy trang thành người bình thường sống ẩn mình đến tận bây giờ. Cơ quan an ninh các nước trên khắp thế giới đã lần theo dấu vết và truy bắt hắn nhiều năm nay, nhưng do không có bằng chứng xác thực nên không thể bắt về quy án. Do đó, đã ủy quyền cho điệp viên số một của Cục chúng tôi là Mars tiếp nhận nhiệm vụ vây bắt Ghost lần này, mai phục ở gần hắn."

"Mars sở dĩ lựa chọn cô làm đối tượng để tiếp cận, là bởi vì cô là người bình thường có quan hệ thân thiết nhất với anh em Tăng Tự và Tăng Kỳ. Tiếp cận cô, sẽ tránh được sự nghi ngờ hơn là trực tiếp tiếp cận mục tiêu."

"Tăng Kỳ, em gái ruột của Tăng Tự cũng giống như cô, không hề biết gì đối với những chuyện này."

"Nhiệm vụ đến lúc này đã bị bại lộ, hơn nữa mục tiêu cũng đã chết, các tin tức tình báo khác không có được, nhiệm vụ tuyên bố thất bại."

"Cô có điều gì muốn hỏi, có thể hỏi tôi", Moon nhìn chằm chằm vào cô, "Còn về cô, Cục chúng tôi sẽ thực thi kế hoạch bảo vệ người có liên quan đặc biệt, thời hạn là ba năm".

Cô im lặng nghe hết những lời này.

Lát sau, Chúc Tịnh mới ngẩng đầu lên, giọng nói khản đặc cất lời, "… Tăng Kỳ chết rồi?".

"Đúng vậy".

"Tăng Tự… cũng chết rồi?"

"Đúng vậy."

Sóng gió dần nổi lên trong đôi mắt cô.

"Moon", Tạ Thầm nãy giờ đứng bên cạnh lúc này lên tiếng, "Để tôi nói chuyện với cô ấy".

Moon gật gật đầu, nhìn thật kĩ Chúc Tịnh đang ngồi trên ghế rồi mới rời khỏi căn nhà.

"Chúc Tịnh", Tạ Thầm đi đến bên cô, chậm rãi ngồi xuống, "Anh biết bây giờ em đang rất khó chấp nhận chuyện này".

“Tất cả những người thân thiết của em chỉ trong một đêm đều thay đổi hoàn toàn hoặc là âm dương cách biệt. Anh biết bất kỳ một người bình thường nào cũng đều rất khó để chấp nhận chuyện này. Nếu em không thể chấp nhận nổi, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, cho đến khi nào em hoàn toàn thoát ra khỏi chuyện này mới thôi.”

“Ở bên cạnh em?”, một lúc lâu sau cô mới khẽ ngẩng đầu, “Anh có thời gian sao?”.

Ánh mắt cô trống rỗng lạnh lùng, Tạ Thầm nhìn mà toàn thân run rẩy, giọng nói mang theo sự đau khổ chưa từng thấy, “Anh biết em rất khó chấp nhận việc ngay cả anh cũng lừa gạt em. Đó là lỗi của anh, nhưng anh thực sự không còn cách nào khác…”.

“Không”, cô khẽ mỉm cười, “Đến CIA cũng lộ diện rồi, em cũng không dám nói là em không thể chấp nhận nổi. Suy cho cùng, em đã được trải nghiệm những chuyện mà chỉ có trên phim điện ảnh với phim truyền hình…”.

“Tạ Thầm, à không, em cũng không biết tên thật của anh là gì nữa. Anh không cần phải nói thêm bất cứ điều gì, em nghĩ các anh vẫn còn rất nhiều chuyện phải giải quyết đúng không.”

Cô quay đầu lại, không nhìn anh thêm lần nào nữa, “Cảm ơn”.

Tạ Thầm nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô, hai từ cuối cùng đó giống như một cái bạt tai đau đớn dành cho anh. Từ nay về sau giữa anh và cô sẽ là một khoảng trống không cách nào bù đắp nổi.

Anh chưa bao giờ dám ôm cô, cũng không còn có thể ôm cô nữa rồi.

Cô đã phải chịu sự tổn thương đến tột cùng, thậm chí là xé nát ruột gan.

Sau khi chuyện này kết thúc, cô chính là người phải chịu tổn thương lớn nhất. Những người khác đã rời bỏ thế giới, thậm chí còn không có cơ hội để nếm trải nỗi đau này nữa rồi.

Còn về anh và Mạnh Phương Ngôn, họ vốn dĩ cũng đã sống như những xác chết biết đi, còn nói gì đến tổn thương.

* * *

Trận tuyết này rơi mãi đến gần sáng mới dừng lại.

Chúc Tịnh đứng dậy, chầm chậm bước từng bước một ra khỏi căn nhà.

Trong bóng đêm đen tối, chỉ có nguồn sáng duy nhất là ngọn đèn đường bên ngoài căn nhà, mà dưới ánh đèn là Mạnh Phương Ngôn đang đứng đó.

Những người kia đã đi hết rồi, bây giờ ở đây chỉ còn lại mình anh.

Đi đến chỗ còn cách anh khoảng năm mét cô liền dừng lại.

“Moon và Báo Săn hẳn đã giải thích hết mọi chuyện với em rồi”, anh mặc bộ đồ mỏng manh, trên tay là điếu thuốc đang hút dở, “Chắc anh không cần phải nói lại nữa”.

“Không muốn để em phải nhìn thấy cảnh tượng này, dù đã bỏ thuốc mê vẫn để em phải chứng kiến, anh xin lỗi.”

“Anh không có cách nào để bù đắp cho những tổn thương mà mình đã gây ra cho em, anh xin lỗi.”

“Anh đã lừa gạt em, về tất cả mọi chuyện, anh xin lỗi.” “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của em, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện.”

Anh nói rất nhiều lời xin lỗi.

Cô trước nay đều không hề biết là anh hút thuốc.

Anh vẫn nở một nụ cười điềm tĩnh, anh ở ngay gần cô, nhưng lại rất đỗi xa xôi.

Những chuyện trong tiềm thức cô từng muốn suy xét, những hoài nghi cô từng không dám nghĩ tới, đều có được lời giải thích hoàn hảo nhất trong đêm nay.

Cô cảm nhận được, đêm nay mới là lần đầu tiên cô gặp anh, gặp được con người chân thực nhất của anh. “Không ai nói dối trong đêm Giáng sinh.”

Chúc Tịnh nhìn anh, vào lúc anh trầm mặc nhất cô cuối cùng cũng cất tiếng nói, giọng nói khản đặc tựa như đang ngậm đầy cát, “Cho nên, bây giờ em chỉ có một câu hỏi duy nhất muốn hỏi, mong anh trả lời em một cách thành thực nhất”.

Anh nhìn chằm chằm vào cô rồi khẽ gật đầu.

“Đối với em, từ trước tới nay… anh chưa từng thực lòng sao?”

Lần đầu tiên anh nở nụ cười với em.

Lúc anh cứu rỗi em thoát khỏi ác mộng cuộc đời. Lúc anh nhảy cùng em trong đêm tiệc.

Lúc anh ôm em khi em suy sụp đau đớn khóc lóc.

Lúc anh dịu dàng hôn em trong đêm đầy gió trên núi. Lúc anh giang tay đón lấy em giữa bầu trời tràn ngập những bông tuyết.

Lúc anh nói với em, “Đừng có tin anh”.

Bắt đầu từ giây phút anh mang trong mình sứ mệnh đến bên em, trong vô vàn những giây phút đó, lúc anh ở trước mặt em, có hay không dù chỉ một giây thôi, anh thực lòng rung động? Một lúc sau, cô cuối cùng cũng đợi được câu trả lời của anh.

“Không.”

Anh nói.

“Không phải là thật lòng.”

Sau đó, anh xoay người bước đi, rời khỏi thế giới của cô.

Ngoại truyện
Ngàn lẻ một đêm

Một năm sau.

Tổng bộ của tổ chức Shadow tại London.

Mạnh Phương Ngôn xuyên qua hành lang dài, gõ cửa rồi bước vào một căn phòng.

Điệp viên phòng kỹ thuật Frank đang ngồi trước màn hình máy tính quay đầu lại, nhìn thấy anh liền lập tức đứng dậy chào hỏi, sau đó lắc đầu với vẻ mặt nặng nề.

"Vẫn chưa tìm được sao?", anh bước đến bên cạnh Frank, cúi đầu nhìn xuống màn hình.

"Vâng", Frank day day trán nói, "Kể từ lần cuối cùng W xuất hiện tại Hy Lạp tới nay đã hai tuần, các điệp viên phòng kỹ thuật vẫn chưa tìm được tung tích của hắn".

Kể từ cái đêm đầy tuyết Ghost qua đời đó, thấm thoắt đã hơn một năm.

Cùng với sự sụp đổ trong đêm Giáng sinh đó, tổ chức do Ghost đứng đầu nay đã không còn kẻ cầm đầu, lần đầu tiên tổ chức này được đem ra ánh sáng.

Trong vòng mấy tháng sau đó, Shadow đã bắt tay với cơ quan an ninh các nước, bắt đầu cùng nhau dọn dẹp triệt để bè đảng của Ghost còn sót lại ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Tổ chức khủng bố từng tạo ra bóng đen khổng lồ cho thế giới kể từ sau khi Ghost chết, cũng rạp ngã như những quân bài domino, dường như không còn quá đáng ngại.

Còn W, người mang theo di nguyện trước khi chết của Ghost, giữ trong tay hiệp ước Satan thì lại bắt đầu một cuộc chiến giằng co dai dẳng với họ.

Từng là trợ thủ đắc lực nhất của Ghost, W là kẻ quỷ kế đa đoan, hơn nữa hắn cũng rất giỏi thuật thay đổi khuôn mặt. Do đó, để bắt giữ được hắn là nhiệm vụ khó khăn nhất hiện giờ.

Bọn họ không tìm được W.

Cho dù một giây trước thôi còn nắm được hành tung của W, thì cũng chỉ một giây sau vào lúc bọn họ vội vàng chạy tới địa điểm mục tiêu, thì W sớm đã tẩu thoát rồi.

W chính là kẻ kế thừa xuất sắc nhất của Ghost. Cho nên bọn họ hiểu rất rõ một điều, trước khi W tích lũy đủ thế lực để biến thành một Ghost thứ hai, thì phải triệt để xóa sổ hắn khỏi thế giới này.

“Mars”, Frank quan sát vẻ mặt không chút cảm xúc của anh, khẽ ho một tiếng rồi không kìm được lên tiếng hỏi, “Anh có cần nghỉ ngơi một lúc không?”.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, “Không cần”.

Frank lắc lắc đầu, “Mars, sắc mặt của anh bây giờ rất kém, anh vừa đi làm nhiệm vụ về, anh không thể cứ không ăn không ngủ chỉ làm nhiệm vụ như thế này được. Chúng ta đúng là phải bắt W, nhưng đây không phải là việc cứ không chịu ngủ, cả ngày ngồi canh trước màn hình máy tính là có thể thành công”.

Nghe thấy câu nói này, Mạnh Phương Ngôn cuối cùng cũng có phản ứng. Anh đứng dậy, ánh mắt nhìn vào hư không.

“Mars”, đột nhiên bên ngoài cửa có tiếng điệp viên khác gọi anh, “L tìm anh”.

“Anh đi đi”, Frank vỗ vỗ vai anh nói.

Bước vào phòng làm việc của L, L vừa cúp điện thoại xong. Mạnh Phương Ngôn đi đến trước bàn làm việc của L, cầm một miếng chocolate, bóc ra rồi bỏ vào miệng, nửa cười nửa không nhìn L nói, “Con bé nhà anh cũng đến tuổi trổ mã rồi, anh không sợ con bé bị mấy thằng nhóc người tỏa ra đầy hormone cướp mất à?”.

L xoa xoa cằm nói, “Để anh biết được thằng nhóc nào có ý đồ đen

tối với nó, thì chắc những tháng ngày sau đó của nó cũng không được dễ chịu đâu".

Anh lắc đầu, "Bao giờ thì anh về thăm nó?".

"Lát nữa", gương mặt L lộ ra nụ cười hiếm khi gặp, "Nó nói đã làm chút đồ ăn, đang đợi anh ở nhà rồi. Hôm nay anh tan làm sớm chút, mọi người chắc cũng không trách móc gì đâu nhỉ?".

"Lát nữa ra ngoài nhớ nói cho tất cả mọi người, hôm nay mọi người đều được nghỉ sớm."

Anh gật đầu, ánh mắt thoáng lướt qua khung ảnh đặt trên bàn làm việc của L. Bức ảnh gia đình được chụp khi con gái họ vừa tròn một tuổi, trên ảnh có ba người, là L, vợ của L và con gái của họ.

Vợ của L, vào năm con gái họ được ba tuổi bị một tổ chức khủng bố bắt giữ làm công cụ để uy hiếp L. Lúc L chạy đến nơi vợ anh ấy đã bị phần tử khủng bố bắn chết.

Nghe điệp viên đã đi theo L nhiều năm kể lại, từ đó về sau L dường như chưa từng nở nụ cười.

Để bảo vệ con gái, kể từ ngay hôm đó L đã thay tên đổi họ cho con gái, còn thay đổi toàn bộ thân phận và gia cảnh của con bé, giao con bé cho người bạn mà L tin tưởng nhất nuôi dưỡng.

Mỗi năm anh ấy và con gái chỉ gặp nhau đúng một lần, chính vào đêm Giáng sinh.

Anh biết L nhớ con bé đến nhường nào, rất nhiều lần anh thấy L một mình đứng trước cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn những bức ảnh và video của con bé, hết lần này đến lần khác.

Mỗi một bước trưởng thành của con bé, thân làm cha mà L căn bản không cách nào được tận mắt chứng kiến, đích thân ở bên cạnh dìu dắt con bé. Anh ở một nơi rất gần với con bé, nhưng ngay cả việc giang tay ra ôm lấy nó anh cũng không thể nào làm được.

Anh coi nỗi nhớ nhung sâu thẳm đối với vợ và tình yêu thương vô bờ bến đối với con gái mà mình phải kìm nén là sự trừng phạt lớn nhất đối với cuộc đời mình.

"Mars, đừng hà khắc với bản thân mình như vậy."

L lúc này mới đứng dậy, nhìn anh nói, "Cái chết của Kermid không phải là lỗi của cậu, cái chết của em gái Ghost cũng không phải lỗi của cậu. Cậu đừng ôm hết mọi sự đau khổ về mình như vậy."

Mạnh Phương Ngôn trầm mặc.

"Sự việc của Ghost đã qua một năm rồi, vậy mà cậu vẫn chưa thể nào thoát ra khỏi cái đêm đầy tuyết đó."

Nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt anh cuối cùng cũng tan biến sau câu nói của L.

L vòng qua bàn đi đến trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh nói, "Tôi biết vào những lúc không phải làm nhiệm vụ, cậu vẫn thường xuyên trao đổi với những điệp viên đang ngày đêm bảo vệ cô ấy. Tôi cũng biết cô ấy có một lần sốt cao đến hôn mê, sau khi làm xong nhiệm vụ ở nước ngoài cậu đã vội vã trở về đưa cô ấy vào viện… Mars, tôi biết hết, nhưng chỉ có điều vẫn vờ như không biết mà thôi".

Mạnh Phương Ngôn không nhìn L, chỉ xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ nhếch lên nói, "L, đừng có lạm dụng quyền hạn để thăm dò cuộc sống đời tư của người khác".

"Mars", L nói, "Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu rồi, đây là số mệnh."

"Cậu tưởng tôi chưa từng trải qua những chuyện như vậy sao? Ngay từ lần đầu tiên gặp vợ mình, tôi đã biết người phụ nữ này chính là số mệnh của mình. Tôi cũng đã từng thử chống cự lại, cũng từng tự lừa mình gạt người. Nhưng sao tôi có thể là đối thủ của số phận đây?"

"Tôi biết."

Anh cười nhẹ, "Đừng có suốt ngày giảng giải mấy cái đạo lí cũ rích mà tôi đều biết đấy đi".

"Yên tâm đi, tôi chỉ nhìn cô ấy thôi. Ngoài ra tôi sẽ không làm gì khác", anh xoay người chậm rãi rời khỏi phòng làm việc của L, "Giáng sinh vui vẻ, chúc anh và con gái có một bữa tối đầm ấm".

* * *

Từ bệ cửa sổ thuần thục trèo vào nhà, Mạnh Phương Ngôn đi vào phòng khách ngồi xuống sô pha, vờ thấp giọng ho một tiếng.

Phó Úc đang ở trong bếp vừa mở công thức nấu ăn vừa tíu ta tíu tít với vợ nghe thấy tiếng của anh liền quay đầu lại, mặt nhăn mày nhó nhìn anh với anh mắt hận thù nói, "Mạnh Phương Ngôn, mình báo cảnh sát thật đấy".

"Đừng có như vậy chứ", hai tay anh ôm sau gáy, cười cười, "Hôm nay là Giáng sinh, cảnh sát cũng phải đón Giáng Sinh, không ai đếm xỉa gì đến cậu đâu".

"Hi, Tiểu Vũ Vũ", anh quay sang chào Ông Vũ, "Yên tâm, mình đến ăn chực bữa cơm rồi đi, tuyệt đối không làm phiền thế giới của hai người đêm nay đâu".

Ông Vũ bị anh trêu chọc xấu hổ đến đỏ mặt, Phó Úc bất lực lườm anh thở dài, "May mà hôm nay làm nhiều đồ ăn".

"Cảm ơn người anh em", anh tươi cười huýt sáo.

Ăn tối xong, Ông Vũ đi rửa bát, Mạnh Phương Ngôn chuẩn bị đi thì Phó Úc liền cầm ô tiễn anh xuống lầu.

Lúc hai người xuống lầu, ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi. Phó Úc đưa ô cho anh rồi nói, "Cầm lấy".

Mạnh Phương Ngôn hai tay đút túi quần, ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi khẽ lắc đầu.

Ánh sáng đèn đường và sắc trắng của những bông tuyết soi rọi xuống khuôn mặt anh, tôn lên nét tuấn tú và yên bình trên khuôn mặt của người đàn ông này. Phó Úc nhìn anh rồi khẽ thấp giọng gọi tên anh.

"Hả?"

"Mình nhận ra, đã có chuyện gì đó rất quan trọng xảy ra với cậu, hơn nữa nó còn khiến cậu thay đổi." Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn lóe sáng nhưng anh không nói gì.

"Có liên quan đến cô bác sĩ đó đúng không?", Phó Úc nói, "Là cô gái năm ngoái mình gặp ấy, cô bác sĩ đi cùng cậu đấy".

Phó Úc là người bạn duy nhất trong cuộc sống đời thường của anh đã nhiều năm nay. Phó Úc chưa từng hỏi anh bất cứ chuyện gì, nhưng giữa hai người họ luôn tồn tại một sự ăn ý và tin tưởng vốn có.

Anh gật đầu.

“Cậu thích cô ấy sao”, Phó Úc hỏi thẳng, “Lúc hai người ở bên nhau, chỉ vừa thấy ánh mắt cậu nhìn cô ấy là mình đã biết cậu thích cô ấy rồi”.

Mạnh Phương Ngôn khẽ thở dài một tiếng, “Tại sao mấy người các cậu, lại có sở thích mổ xẻ tâm lí của mình thế nhỉ”.

“Mình không tin cậu lại là một kẻ hèn nhát không dám thừa nhận cảm xúc của bản thân như thế”, Phó Úc nói.

“Xin lỗi, để cậu phải thất vọng rồi.”

Anh cười khổ một tiếng, khẽ thở hắt ra, “Đáng tiếc, mình chính là một kẻ hèn nhát như vậy.”

Phó Úc nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc rồi lại khẽ nhíu mày.

Im lặng một lát, Mạnh Phương Ngôn đột nhiên đưa tay ra vỗ vỗ vai anh nói, “Lên nhà đi, cô ấy đang đợi cậu”.

Phó Úc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ông Vũ đang thò đầu ra từ cửa sổ tầng hai, chống cằm nhìn hai người họ, cô ấy nở một nụ cười vô cùng ấm áp.

Mạnh Phương Ngôn nhìn sang Phó Úc lúc này bỗng trở nên dịu dàng chỉ trong chớp mắt, anh khẽ cười nói, “Người anh em, chúc hai người Giáng sinh vui vẻ”.

Anh cũng vẫy vẫy tay với Ông Vũ rồi đi về phía trước. “Mạnh Phương Ngôn”, Phó Úc nhìn bóng dáng anh dần rời xa, dưới bầu trời đầy tuyết anh nhấn mạnh từng chữ nói, “Có lẽ cậu có những lí do mà cậu cho là bất đắc dĩ”.

“Nhưng mà, cậu vĩnh viễn đừng bao giờ xem thường đối phương, người có chung cảm xúc với cậu.”

Bước chân anh thoáng khựng lại, một hồi lâu sau anh đứng quay lưng lại với Phó Úc rồi khẽ vẫy vẫy tay.

* * *

Đường phố London trong đêm đoàn viên này vẫn luôn ồn ào và náo nhiệt như vậy.

Mạnh Phương Ngôn đi qua những con ngõ nhỏ, đi qua tiệm bánh

mỳ nướng thơm nức, đi qua những cửa tiệm được trang hoàng rực rỡ.

Lúc này có một cậu bé đang đuổi theo bạn mình thì bị vấp ngã, vừa hay ngã ngay trước mặt anh. Chiếc kẹo mút trong tay văng ra ngoài vỡ thành hai mảnh khiến cậu bé ngồi phịch xuống đất gào lên khóc.

"Này", anh bước qua, đỡ cậu bé đứng dậy khỏi nền đất lạnh giá, "Cháu còn muốn làm đàn ông không thế?".

Cậu bé tóc vàng mở to đôi mắt màu xanh biếc vẫn còn đang nhòe nhoẹt nước mắt nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Cầm lấy", không biết anh biến từ đâu ra một chiếc kẹo mút, nhét vào tay cậu bé rồi nói, "Mau lau nước mắt đi".

Cậu nhóc thật sự nghe lời làm theo, cầm lấy chiếc kẹo mút rồi ấp a ấp úng nói "cảm ơn" anh.

Mà vào lúc này, ở con phố đối diện, có hai cô gái đang đi tới.

Cô gái người Đức cao gầy, mái tóc vàng đang khoa chân múa tay nói gì đó. Nói một lúc cô ta quay đầu sang nhìn cô gái châu Á tóc đen nói, "V, cậu có đang nghe mình nói không thế?".

"Ừm", Chúc Tịnh tùy tiện đáp một tiếng.

"Vậy, bây giờ chúng ta đi mua gà tây chứ?", cô gái người Đức đầy phấn khích nói, "Chúng ta phải nhanh lên, mọi người đều đang chờ chúng ta đấy".

"Được."

Hai người băng qua con phố, đi được vài bước, cô gái người Đức đột nhiên phát hiện ra người vừa rồi còn đi bên cạnh mình giờ đã dừng bước từ lúc nào, "Sao thế?".

Chúc Tịnh tay ôm túi đồ ăn nóng hổi đứng chôn chân ở ngã tư đường, ánh mắt nhìn về phía xa.

"V", cô gái người Đức bực bội đưa tay ra huơ huơ trước mặt cô rồi kinh ngạc nói, "Này, sao cậu lại khóc thế?".

Chúc Tịnh nghe thấy tiếng cô ấy gọi mới hoàn hồn trở lại. Cô gái người Đức không kìm được nhìn theo hướng vừa rồi cô nhìn,

nhưng chỉ nhìn thấy một cậu bé tóc vàng đang cầm chiếc kẹo mút, bèn khó hiểu hỏi, “Sao thế? Cậu quen với chú nhóc đó sao?”.

Cô lắc đầu. Đi thôi.

Lát sau cô liền đưa tay lên, lau đi những giọt nước mắt chẳng biết đã ướt nhòe khóe mắt từ lúc nào, sau đó khẽ mỉm cười.

“Chắc là do mình nhận nhầm người.”

Đúng vào lúc bóng dáng hai người họ khuất sau chuỗi cửa hàng trước mặt, một người đàn ông chầm chậm bước ra từ phía sau một cửa hàng.

Mạnh Phương Ngôn đứng giữa ngã tư đường người qua kẻ lại đông đúc, nhìn bóng dáng đang dần khuất xa đó.

Những bông tuyết trắng muốt rơi xuống tóc anh, đậu trên quần áo anh, tan chảy thành những giọt nước lạnh buốt. Bờ môi mỏng của anh khẽ hé mở, tựa như đang thầm nói với chính mình.

“Giáng sinh vui vẻ.”

PHẦN HAI
CHƯƠNG BẢY CỦA BÓNG ĐÊM

Đêm thứ ba mươi mốt

Hai năm sau.

Bệnh viện huyện Lăng Đình, thành phố A.

Một nữ bác sĩ trung tuổi mặc chiếc áo blouse trắng chầm chậm dẫn Chúc Tịnh đi dọc theo dãy hành lang dài cũ kĩ, vừa đi vừa giới thiệu cho cô vị trí của phòng bệnh và văn phòng của các khoa.

"Bệnh viện ở vùng núi không thể so sánh được với bệnh viện trong thành phố, thiết bị không hiện đại, trình độ y bác sĩ lại càng là vấn đề lớn hơn. Nhưng lượng bệnh nhân đến thăm khám hàng ngày thì không thể đếm xuể", nữ bác sĩ nói rồi quay đầu lại nhìn cô, "Tiểu Chúc, trước đây lúc nghe hiệu trưởng Phùng nói cháu muốn đến viện của bọn cô giúp đỡ, mọi người trong viện ai cũng phấn khởi".

Thời gian trước, Chúc Tịnh vừa hoàn thành chương trình PhD sau khi lấy được bằng MB. Trước khi bước vào giai đoạn học tập và công tác tiếp theo, cô quyết định đến làm trợ lý bác sĩ tại bệnh viện huyện Lăng Đình trong vòng nửa năm. Đồng thời kiêm nhiệm vị trí trợ giảng tại trường trung học Lĩnh Trạm.

Trước khi rời khỏi London để đến đây, các bạn học đã quen biết với cô bảy năm nay đều khá bất ngờ. Đặc biệt là cô bạn người Đức Agelika khá thân thiết với cô trong suốt ba năm nay đã khóc thút thít giữ cô ở lại mãi, còn ra sức hỏi cô vì sao lại từ bỏ rất nhiều cơ hội đã tìm đến tận cửa để đến cái bệnh viện cũ nát nghèo nàn ở vùng núi non xa xôi những tận nửa năm.

"V, cậu cho rằng ở nơi có điều kiện làm việc như vậy, cậu có thể học được càng nhiều thứ hơn so với ở lại đây sao?"

Cô còn chưa kịp lên tiếng trả lời Agelika, thì các bạn học khác đã thay cô trả lời rồi, "Agelika, cậu không hiểu những người ôm trong

mình hoài bão to lớn đâu. Cậu không biết chứ, trước đây V có ba người bạn rất tốt, hai nam và một nữ. Vào năm thứ nhất học PhD, họ đều từ bỏ cơ hội được sinh sống và học tập ở môi trường tốt, để đi làm bác sĩ tình nguyện ở những nơi rất xa".

"Thật sao?"

"Thật đó, cả trường này ai chẳng biết, ba người họ cùng với V đã từng được xưng tụng là 'Bộ tứ siêu đẳng' của trường chúng ta đó."

"Mà kể ra, đám Tăng Tự năm đó đi cũng vội vàng thật, ngay cả tiệc chia tay cũng không có..."

"Đúng vậy, cả Meng cũng vậy, không biết đã đi đâu..."

"Người như Meng là kiểu người mà rõ ràng không thể nào cả đời trói buộc ở một nơi để làm giảng viên được..."

* * *

Chúc Tịnh vốn đang sắp xếp lại tài liệu, khi nghe được những lời đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô không biết liệu trên đời này còn có ai có thể hiểu được cảm giác của cô lúc này không nữa.

Nếu như trong đầu bạn có một đoạn hồi ức, trên đời này chỉ có một mình bạn có đoạn hồi ức đó. Những người bên cạnh bạn không hề hay biết, cũng không thể được biết, thì bạn nhất định phải ôm lấy đoạn hồi ức đó mà trải qua suốt những tháng ngày dài đằng đẵng cho đến khi cuộc đời kết thúc rồi chôn cùng phần mộ.

Sẽ không có ai có thể hiểu được.

Cô cũng không mong có ai đó hiểu được.

Kí ức lần nữa lại kéo về hiện tại, lúc này vị bác sĩ kia đã dẫn cô đi đến cuối hành lang, đẩy một cánh cửa ra rồi mỉm cười nói, "Thực ra ở chỗ các cô ngoài cháu ra, vẫn còn có ba thanh niên khác vừa mới đến. Các cháu có thể cùng nhau kết bạn, cô nghĩ nếu như vậy thì cháu cũng sẽ cảm thấy cuộc sống ở đây sẽ bớt cô đơn nhàm chán hơn".

Bên trong phòng có ba người, hai nam một nữ, nữ bác sĩ đẩy đẩy gọng kính rồi nói, "Ba thanh niên này cũng đều là những sinh

viên ngành y đến từ những thành phố và quốc gia khác nhau. Nào, các bạn hãy tự giới thiệu mình một chút với Tiểu Chúc đi".

"Xin chào", một anh chàng có mái tóc nâu, dáng cao gầy, khá bảnh trai nói, lúc cậu ta cười hai má có lúm đồng tiền mờ mờ, "Tôi là Từ Thích Diệp, sinh viên du học ở Canada".

"Tôi là Bành Nhiên, vừa tốt nghiệp ngành y ở trường đại học thành phố T", cô gái với vóc dáng nhỏ nhắn, xinh xắn xem ra có chút xấu hổ bẽn lẽn.

Lúc này Chúc Tịnh mới hướng ánh mắt về phía người cuối cùng. Đó là một người đàn ông với vóc dáng cao to, mái tóc đen, đôi mắt đen sáng lấp lánh như viên trân châu, sống mũi dài thẳng tắp, vẻ mặt vô cùng điềm nhiên. Anh ta nhìn cô, khẽ cúi đầu rồi chỉ thốt ra hai từ, "Liệt Nùng".

Ánh mắt cô thoáng khựng lại.

Cô không thể diễn tả nổi cảm giác của mình trong khoảnh khắc đó là gì. Người đàn ông trẻ tuổi này khiến cô cảm thấy có chút bị áp bức, nhưng không phải là cảm giác nguy hiểm.

"Tôi tên Chúc Tịnh", cô thu ánh mắt mình lại rồi nói với bọn họ, "Sau này mong được giúp đỡ nhiều hơn".

* * *

Không có quá nhiều thời gian rảnh để nói chuyện, ngay sau đó cô và ba người kia liền bắt đầu guồng công việc bận rộn cùng vị nữ bác sĩ kia.

Từ Thích Diệp trông thì có vẻ bằng nhằng, nhưng trình độ y học lại xuất sắc bất ngờ, hơn nữa kinh nghiệm lâm sàng còn khá phong phú. Chúc Tịnh làm việc khá ăn ý với cậu ta, chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, cô đã học được kha khá những điều mới mẻ.

"Tiểu Bành Bành phải làm chung với tên Liệt Nùng đó cũng thật là quá đen đủi", trong lúc nghỉ ngơi, Từ Thích Diệp vừa cắn miếng táo vừa nói với cô, "Cả nửa ngày trời không hé răng nói lời nào, cậu xem Tiểu Bành Bành muốn bắt lời với anh ta mà cũng phải nhịn đến đỏ cả mặt rồi".

"Bệnh nhân giường số bốn đang bấm chuông gọi", cô vừa viết bệnh án vừa lãnh đạm nói, ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên.

Từ Thích Diệp cười cười, cắn thêm miếng táo rồi cúi đầu sáp lại gần cô nói, "Người đẹp băng giá, sao cậu nhạt nhẽo giống hệt cái gã Liệt Nùng đó thế? Đừng có như vậy, cười một cái cho tôi xem nào?".

Chúc Tịnh chỉ cảm thấy tên này ồn ào không thể tả được, cho nên liền thẳng thừng mặc kệ cậu ta.

"Tôi từ lúc đến đây đã lâu lắm rồi chưa được chạm vào phụ nữ, cậu ít nhất cũng phải để cho tôi cảm nhận chút ấm áp của miệng lưỡi đàn bà chứ?", Từ Thích Diệp vẫn không chịu buông tha.

Cô bực bội lườm cậu ta một cái, đột nhiên thấy một bóng người in xuống tập bệnh án.

"Bác sĩ La đang gọi cô", ngẩng đầu cô liền nhìn thấy chiếc cằm đầy cương nghị và vẻ mặt nghiêm túc của Liệt Nùng.

"Ừ", cô bỏ bút xuống rời khỏi bàn, ánh mắt vẫn mang theo vẻ cảm kích người đàn ông đã giải cứu cô khỏi sự làm phiền của Từ Thích Diệp.

Nào ngờ Liệt Nùng ngay cả liếc mắt thôi cũng chẳng buồn nhìn cô lấy một cái, nhanh chóng rời đi.

Từ Thích Diệp đứng bên cạnh xoa xoa cằm nhìn bóng dáng Liệt Nùng. Lát sau, cậu ta liền nheo mắt lại.

* * *

Ngày làm việc đầu tiền kết thúc, Chúc Tịnh tháo khẩu trang và cởi bỏ áo blouse trắng ra, thay bộ quần áo thường ngày vào.

Bành Nhiên đang đứng bên trái cô, lúc này cũng đang khoác áo khoác, nhiệt tình bắt chuyện với cô, "Chúc Tịnh, mình với cậu ở cùng một kí túc, buổi tối cậu có về ăn cơm không?".

Cô đóng cánh cửa tủ quần áo lại, nói, "Lát nữa mình đi thẳng đến trường Trung học Lĩnh Trạm luôn, chắc là sẽ ăn cơm ở đó".

"Thế cậu ăn hoa quả không? Lê ấy, mình có mua một ít", Bành Nhiên ngại ngùng hỏi lại.

Cô nhìn vào đôi mắt có chút chờ mong của Bành Nhiên, suy nghĩ mấy giây sau đó liền gật gật đầu, "Có, cảm ơn cậu".

"Vậy buổi tối gặp lại nhé", Bành Nhiên vui vẻ vẫy tay với cô.

Trời đã tối hẳn, từ bệnh viện đi bộ đến trường Trung học Lĩnh Trạm cũng không xa mấy. Năm phút sau, cô liền nhìn thấy Tiểu Hữu đang đứng ở cổng trường rướn cổ trông ngóng bốn phía.

Tiểu Hữu lại cao thêm rồi, mái tóc vốn cắt ngắn giờ cũng đã dài ra. Quãng thời gian ba năm không hề làm thay đổi đi một chút nào nét đáng yêu, thuần khiết của cô bé. Ánh mắt cô bất giác dịu dàng hẳn lại, cô cất tiếng gọi, "Tiểu Hữu".

"Cô Tịnh Tịnh!", Tiểu Hữu reo lên rồi chạy một mạch đến bên cạnh cô, ôm lấy cánh tay cô nói, "Cô đến rồi ạ! Em đợi cô lâu lắm rồi!".

"Các bạn khác đâu?"

"Hiệu trưởng Phùng và mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn, chỉ chờ mình cô nữa thôi ạ", Tiểu Hữu hấp háy đôi mắt to tròn, đột nhiên nói, "À, đúng rồi còn có một anh nữa".

"Anh?"

"Vâng, anh Liệt Nùng vừa đến đây hai tuần trước, cũng làm việc ở bệnh viện như cô Tịnh Tịnh ấy."

Chúc Tịnh thoáng sững sờ.

"Lúc đầu chúng em cảm thấy anh Liệt Nùng có chút đáng sợ", Tiểu Hữu cong môi lên nói tiếp, "Anh ấy rất ít nói, nhìn dáng vẻ thì có vẻ hung dữ. Nhưng sau này chúng em phát hiện ra anh ấy giảng bài rất hay, cũng đối xử rất tốt với chúng em".

"Cô xem", cô bé chỉ chỉ vào cái kẹp tóc trên đầu, "Đây là quà anh Liệt Nùng tặng em đó. Anh ấy rất hay tặng cho bọn em những món quà nhỏ, còn cho chúng em đồ ăn nữa".

Chúc Tịnh nghe những lời này của Tiểu Hữu mà trong lòng càng thêm nghi hoặc người đàn ông trầm mặc kiệm lời này.

Đến lúc vào tới bàn ăn, từ xa đã nhìn thấy lũ trẻ vẫy tay với mình. Cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hữu và hiệu trưởng Phùng, khẽ gật đầu với Liệt Nùng đang ngồi ở phía bên kia.

Ánh mắt Liệt Nùng nhìn cô vẫn lạnh lùng xa cách như cũ. Anh ta rất nhanh liền cúi đầu xuống, cầm đũa bắt đầu ăn cơm.

"Cô Tịnh Tịnh, ăn cơm xong cô kể chuyện cho chúng em nhé!",

mấy bé trai cười hì hì nói với cô.

“Vậy thì cô phải nghe hiệu trưởng Phùng nói xem hôm nay các em đi học có ngoan không đã, rồi mới quyết định có nên kể chuyện cho các em hay không”, cô vờ làm ra vẻ nhíu mày.

“Xì, nếu cô Tịnh Tịnh không kể chuyện thì…!”, một cậu bé chống nạnh, vênh vênh mặt nói, “Vậy thì chúng em sẽ đi xem ảo thuật của anh Liệt Nùng!”.

Nghe thấy câu nói này, ngón tay cô bỗng run lên, cô vờ ra vẻ vô tình nhìn lướt qua Liệt Nùng, nhưng lại phát hiện ra vẻ mặt đối phương không chút biến sắc.

Hiệu trưởng Phùng ngồi bên cạnh cô lúc này vuốt vuốt râu, mỉm cười nói với cô, “Đám nhóc này, từ lúc biết Liệt Nùng biết làm ảo thuật, cả ngày cứ bám lấy Liệt Nùng, không để cho người ta yên lúc nào”.

“Anh Liệt Nùng làm ảo thuật hay lắm luôn!”, đám nhóc khoa chân múa tay mô tả cho cô xem, “Cô xem, anh ấy có thể biến ra một con chim từ trong tay áo, có lần còn biến ra một bông hồng từ trên tóc của Tiểu Hữu…”.

Liệt Nùng lúc này mới bình thản đặt đôi đũa trong tay xuống, khẽ gõ gõ lên trán mấy đứa nhóc đang ngồi bên cạnh mình, trầm giọng nói, “Ăn cơm đi”.

Đám nhóc vốn đang ào ào như ong vỡ tổ lập tức trật tự, cúi đầu ăn cơm.

“Liệt Nùng, có muốn uống rượu không?”, hiệu trưởng Phùng giơ chén lên, “Nhấp vài ngụm chứ?”.

“Không ạ”, anh lắc đầu, giọng nói trầm thấp, “Cháu không biết uống rượu cho lắm”.

“Làm bác sĩ, đúng là thật biết cách giữ gìn sức khỏe của bản thân”, hiệu trưởng Phùng cười vỗ vỗ vai anh, “Chàng trai, cháu vẫn còn trẻ mà lại nghiêm khắc với bản thân quá đấy”.

“Tịnh Tịnh, cháu chắc không biết đâu”, hiệu trưởng Phùng rượu vào nên lời ra cũng nhiều hơn, “Ta chưa từng gặp chàng thanh niên nào mà lại sống nghiêm khắc với bản thân như cậu ấy. Không rượu, không thuốc, ngủ sớm dậy sớm. Ngoài lúc ở bệnh viện và trường học, cuối tuần cũng chỉ xuống nông trường, giờ

nghỉ ngơi thì đọc sách".

* * *

Những lời tiếp theo hiệu trưởng Phùng nói, cô thực ra đã không còn nghe được vào đầu câu nào nữa rồi.

Đã tròn ba năm rồi.

Nhưng cô không biết bản thân mình tại sao lúc nghe nói Liệt Nùng biết làm ảo thuật, trong lòng lại vẫn xao động như vậy.

Người đó thậm chí còn không có điểm gì tương đồng với Liệt Nùng.

Lúc này, Tiểu Hữu ngồi bên cạnh Chúc Tịnh khẽ kéo tay áo cô, ghé sát tai cô thì thầm nói, "Cô Tịnh Tịnh, em còn nhớ anh Phương Ngôn cũng biết làm ảo thuật có phải không ạ?".

Giọng nói non nớt của Tiểu Hữu vang lên bên tai cô, gõ thật mạnh vào cánh cửa trái tim cô. Chúc Tịnh quay đầu lại nhìn vào đôi mắt của Tiểu Hữu, trong đôi mắt thơ ngây trong sáng đó cô thấy được cái đêm của ba năm trước ở trên núi được tái hiện lại.

Ổn định lại cảm xúc một lát, cô mới cất giọng khàn khàn nói, "Ừm, họ đều biết".

"Nhưng anh Phương Ngôn sẽ không bao giờ đến đây nữa có phải không cô?", vẻ mặt Tiểu Hữu thoáng ánh lên vẻ cô đơn, "Mọi người hình như đều quên mất anh ấy rồi, nhưng mà em vẫn còn nhớ anh ấy..."

Cô khẽ cụp mắt, "Ừ".

Trong bóng đêm đen tối, cô trầm mặc cúi đầu, không hề phát hiện ra ánh mắt Liệt Nùng đã nhìn lướt qua cô.

Đêm thứ ba mươi hai

Ăn cơm tối xong, Chúc Tịnh trò chuyện với bọn trẻ một lát, chuẩn bị giáo án tài liệu cần dùng cho buổi lên lớp chiều mai, định là trước khi về kí túc sẽ đến chào hiệu trưởng Phùng một câu.

Cô gõ cửa, nhưng lại phát hiện ra hình như ông không có ở trong phòng.

Cô đặt tập tranh cắt công mang từ tận London đến lên bàn của hiệu trưởng Phùng. Vừa liếc mắt liền phát hiện ra trên bàn của hiệu trưởng Phùng có mấy chiếc chai nhỏ, trên vỏ chai không có nhãn dán và chữ viết kí hiệu gì, nhưng nhìn hạt bên trong lọ thì hình như là thuốc.

Thuốc? Sức khỏe hiệu trưởng Phùng trước nay rất tốt, tuổi tác mặc dù đã cao, nhưng tinh thần vẫn vô cùng phấn chấn. Đang yên đang lành sao lại phải uống thuốc?

Mang theo câu hỏi này bước ra khỏi phòng, cô thấy Liệt Nùng sau khi làm ảo thuật cho lũ trẻ xem xong cũng đang từ trên núi đi xuống.

Kí túc xá của hai người ở cùng một khu, cho nên không tránh khỏi việc sẽ về chung đường.

Núi rừng về đêm tĩnh mịch lạ thường, anh vẫn kiệm lời không hề lên tiếng. Cô cũng trầm mặc, hai người đi cách nhau một đoạn, suốt dọc đường chỉ có tiếng bước chân của hai người vang lên.

Khó khăn lắm mới đi về đến cửa phòng, cô giữ phép lịch sự, trước khi đi lên cầu thang liền nói câu "tạm biệt" với anh. Đáp lại anh chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng.

Mở cửa phòng ra cô thấy Bành Nhiên đang gọt lê, "Cậu về rồi à".

Cô bỏ túi xách xuống, cảm thấy cả người đau mỏi nên không muốn nói chuyện cho lắm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào vẫn lên tiếng đáp một câu, "Liệt Nùng cũng về cùng".

"Hả?", nào ngờ Bành Nhiên vừa nghe thấy cái tên này, con dao gọt hoa quả trong tay liền rơi xuống, "Liệt Nùng? Anh ấy, anh ấy cũng dạy ở trường Lĩnh Trạm sao? Vậy bây giờ chắc anh ấy cũng đang ở dưới lầu?".

Chúc Tịnh không biết tại sao cô ấy lại kích động như vậy, nhưng vẫn gật gật đầu.

"Mình... mình đi cho anh ấy mấy quả lê", cô gái bỏ dao xuống, nhanh như bay lao xuống dưới lầu.

Cô vừa thay đồ xong thì Bành Nhiên cũng quay lại. Dưới ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt cô gái nhỏ trông càng ửng hồng, nhưng vẫn không quên rửa tay rồi đưa quả lê đã gọt xong cho cô, "Cho cậu này".

"Cảm ơn", Chúc Tịnh đón lấy, đột nhiên hỏi, "Cậu thích anh ta à? Ý mình là Liệt Nùng ấy".

"Khụ khụ...", Bành Nhiên suýt chút nữa ho phụt cả miếng lê trong miệng ra ngoài.

Chúc Tịnh nhìn dáng vẻ cô ấy căng thẳng nên cũng không nói gì nữa, vừa ăn lê vừa đọc sách. Đợi một lát sau, Bành Nhiên mới ngồi xuống cái ghế trước mặt cô, dáng vẻ xấu hổ e thẹn nhưng vẫn thẳng thắn nói, "Ừm... mặc dù chưa lâu, nhưng mình rất có cảm tình với anh ấy".

"Cậu sao lại có thể có cảm tình với cái người khô khan không nói không rằng như khúc gỗ đấy?", Chúc Tịnh cụp mắt lạnh lùng nói.

Bành Nhiên bị chọc cho phì cười, "Anh ấy mặc dù ít nói, nhưng mình cảm thấy anh ấy là một người thẳng thắn đáng để tin tưởng".

"Ồ", cô nói, "Mình cũng không hiểu cho lắm, mới quen anh ta được có một ngày".

Bành Nhiên có lẽ cảm giác cô không khó gần như tưởng tượng, cho nên lúc này cũng bạo dạn hơn, "Chúc Tịnh, cậu có thích ai không?".

Tay cô thoáng khựng lại.

“Mình chưa yêu đương bao giờ, nên cũng không hiểu cho lắm”, Bành Nhiên xấu hổ vuốt tóc, “Cảm giác như cả thanh xuân đều dành cho việc học với ở bệnh viện rồi, đúng là cuộc đời nhàm chán đến mức không thể nhàm chán hơn…”

“Như vậy cũng đâu có gì là không tốt”, cô ăn lê xong, nói với Bành Nhiên, “Mình đi đánh răng rửa mặt đã”.

* * *

Ngày hôm sau đến bệnh viện, cô được phân công đi thăm khám cùng bác sĩ La.

Mùa này bệnh dịch nhiều, bệnh nhân ra vào bệnh viện không ngớt. Từ sáng sớm cô đã có cảm giác ngực tưng tức khó thở, mãi đến giờ nghỉ trưa, bác sĩ La đi ăn cơm cô mới tháo khẩu trang, hít thở một hơi rồi nằm rạp xuống bàn, định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Nào ngờ, vừa chợp mắt cả người bắt đầu mềm nhũn ra. Phòng khám rõ ràng đã đóng cửa sổ rồi, mà cô vẫn cảm thấy cả người rét run lên từng cơn.

“Chúc Tịnh”, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy một giọng nữ dịu dàng gọi tên cô, “Đừng có ngủ ở đây sẽ bị cảm đấy”.

Cô ngẩng đầu lên, trong cơn mơ hồ dường như cô nhìn thấy khuôn mặt của Bành Nhiên. Khẽ dụi dụi mắt, cô nói, “Không sao đâu”.

“Có đi ăn cơm cùng mình không?”, Bành Nhiên hỏi.

“Mình ở đây nghỉ một lát, cậu đi trước đi”, cô nói rồi lại nằm gục xuống bàn.

Vừa chợp mắt mà cô đã ngủ thiếp đi. Trong cơn mơ, cô dường như nghe thấy có tiếng nói bên tai mình, ý thức cách cô mỗi lúc một xa, dần dần trước mắt cô chỉ còn là bóng tối.

* * *

“Dậy đi thôi”, mở mắt, cô nhìn thấy có một người đang đứng quay lưng về phía mình, người đó đang kéo rèm cửa, “Bữa sáng muốn ăn gì?”.

Cô nhìn bóng dáng đó, miệng lắp bắp muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Người đó thấy cô không trả lời liền quay đầu lại, trên khuôn mặt tuấn tú đó vẫn mang theo nét nửa cười nửa không mà cô vô cùng quen thuộc, "Hôm nay vẫn ăn cơm Tàu nhé, cháo trắng với bánh bao? Có một ít rau trộn nữa".

Cô bất động nhìn khuôn mặt đó, một lúc lâu sau, cổ họng khẽ động đậy, khàn giọng chậm rãi nói, "Mạnh Phương Ngôn".

"Sao thế?", anh ngồi xuống bên giường, mỉm cười vuốt vuốt mái tóc cô, "Vừa mới sáng sớm ra đã gọi tên anh đầy tình tứ thế làm gì".

"Em đang ở đâu thế?", cô nhìn anh.

"Còn ở đâu được nữa", anh chỉ ra ngoài cửa sổ, "Nào, chỉ cần nhìn thấy sương mù dày đặc của London, là em sẽ biết mình đang ở nhà rồi".

Ánh mắt cô run rẩy, "Hôm nay... là thứ mấy?".

"Thứ bảy, không phải lên lớp", anh đưa tay ra khẽ sờ sờ lên trán cô, "Đêm qua em hơi sốt, cho nên đi ngủ từ sớm".

"Bây giờ đỡ sốt rồi, nhưng mà vẫn cứ nên ăn chút đồ thanh đạm thôi nhé", anh nói rồi đứng dậy.

Trái tim thoáng đập thình thịch, cô kéo lấy vạt áo anh theo bản năng.

Bước chân anh dừng lại, cô nghe thấy tiếng anh bật cười. "Làm nũng cũng vô ích", anh khẽ nắm lấy tay cô, vuốt ve rồi buông ra, giọng nói trầm khàn đầy dịu dàng, "Được rồi, đừng có ngủ nướng, mau dậy đi". "Anh phải đi sao?", cô nói.

" Ừm."

"Đi đâu vậy?"

"Xuống bếp làm đồ ăn sáng cho em", anh trả lời cô đầy kiên nhẫn.

Chúc Tịnh cảm giác sống mũi mình bắt đầu cay cay, "Chỉ đi làm đồ ăn sáng thôi đúng không?".

"Ừm", anh quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô, "Nếu không thì anh

còn có thể đi đâu được nữa?”.

* * *

Chúc Tịnh ngồi bật dậy khỏi giường.

Thở hổn hển từng cơn rồi mở mắt.

Xung quanh vẫn là bức tường trắng toát của bệnh viện, còn cô thì nằm trên một chiếc giường bệnh, tay đang được truyền nước.

Bình tĩnh lại, cô cúi đầu lấy tay lau đi giọt nước nơi khóe mắt.

“Tỉnh rồi sao”, lúc này một giọng nam trầm thấp vang lên cách đó không xa.

Cô ngẩng đầu, nhìn Liệt Nùng đứng dậy từ chiếc ghế đi về phía cô.

“Cô đang sốt”, anh đến bên cạnh giường, nhìn cô rồi cất giọng không chút cảm xúc, “Hôn mê mất một ngày, đêm hôm trước sốt tới 39 độ 5, phải truyền nước mới hạ được cơn sốt”.

Cô nhìn anh, một lúc lâu sau mới mở miệng nói, “Anh ở bên tôi cả đêm?”.

Liệt Nùng không trả lời câu hỏi của cô, anh xoay người, “Tôi đi gọi y tá thay chai truyền”.

Cô nhìn bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa, chầm chậm nằm xuống chui vào trong chăn.

Ngay sau đó, y tá liền vào phòng thay chai truyền thứ hai cho cô, đo nhiệt độ rồi nói mặc dù hiện tại đã đỡ sốt, nhưng không được sơ ý, sáng sớm cơn sốt có thể sẽ lại tăng.

Y tá đi rồi, Liệt Nùng vẫn ở lại, ngồi xuống cái ghế ở gần cô đọc sách.

Lật lật quyển sách trong tay, anh đột nhiên lên tiếng, “Không ngủ được?”.

“Khát nước”, cô cũng không khách khí.

Anh đứng dậy đi rót cho cô cốc nước ấm, cô uống xong liền nằm xuống.

“Chịu khó một chút”, anh ngồi xuống ghế, “Tôi biết ra mồ hôi

khiến cơ thể dớp dính khó chịu, tôi sẽ bảo Bành Nhiên mang quần áo của cô đến, đợi hạ sốt rồi thì thay".

Cô nhìn anh, trầm mặc một hồi, giọng nói vì cơn sốt nên nghe hơi ồm ồm, "... cảm ơn anh".

Cô vốn tưởng anh là con người lạnh lùng và khô khan, nhưng không ngờ vào lúc này lại chăm sóc cho một người không thân không thích là cô suốt cả đêm.

Mặc dù anh và cô đều là bác sĩ, chăm sóc cho người bệnh là thiên chức của bọn họ. Nhưng lúc này có lẽ cô đã hiểu được vì sao Bành Nhiên lại có cảm tình với anh.

"Anh đang đọc sách gì vậy?", cô không ngủ được, mặc dù cảm thấy anh sẽ không nói chuyện với mình, nhưng vẫn thuận miệng hỏi một câu.

"Liêu Trai chí dị", anh lạnh lùng nói, "Đám trẻ nói muốn đổi khẩu vị một chút".

Cô không nhịn được bật cười, "... không ngờ anh lại có đủ kiên nhẫn để làm giáo viên".

"Như nhau cả thôi", anh ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt vốn nghiêm nghị thoáng ánh lên chút bông đùa.

Chúc Tịnh nhìn thẳng vào mắt anh, bất thình lình chạm phải đôi mắt đen láy của anh.

Đôi mắt đen láy đó, trong một khoảnh khắc, lại khiến cô có cảm giác dường như đã quen biết từ lâu.

Thu tầm mắt lại, cô khẽ xoay người, thử cố chìm vào giấc ngủ.

"Vừa rồi cô nằm mơ, cứ luôn gọi tên một người", trong căn phòng tĩnh lặng, cô đột nhiên nghe thấy Liệt Nùng lên tiếng.

Trái tim cô thoáng run lên, một lát sau cô nhắm nghiền mắt nói, "Không có gì, quên đi".

Liệt Nùng ngồi trên ghế, một lúc sau, anh nghe thấy tiếng thở của cô dần trở nên đều đặn và yên bình.

Anh nhắm mắt, lát sau liền khẽ gập quyển sách lại.

* * *

Trận ốm này đến nhanh mà đi cũng nhanh không kém. Chúc Tịnh coi lần bị sốt này là do cô tới đây vội vàng quá,

hơn nữa môi trường sống thay đổi chưa kịp làm quen nên mới bị nhiễm lạnh. Nhưng vì cô hiếm khi bị bệnh, nên chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi thôi cũng đủ để cô hồi phục rất nhanh.

Nằm nghỉ ngơi thêm nửa ngày, mặc cho bác sĩ La và mọi người có khuyên ngăn thế nào, cô cũng quyết không nằm thêm nữa, nhanh chóng điều chỉnh lại bản thân bắt nhịp lại với công việc của bệnh viện.

Còn Liệt Nùng, người mà vốn ngay từ ban đầu đã khá xa cách với cô những tưởng sau đợt ốm đó mối quan hệ sẽ được cải thiện đáng kể, thì anh vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng trầm mặc kiệm lời như trước.

Cô nghĩ, có lẽ không chỉ là vì tính cách của Liệt Nùng, mà là do bản thân cô cả đời này có lẽ sẽ khó mà dễ dàng có được mối quan hệ thân thiết với bất kì ai.

Hơn nữa, Liệt Nùng còn là người mà Bành Nhiên thích, về tình về lí, cô cũng không thể quá thân thiết với anh.

Những ngày tháng ở bệnh viện trôi qua rất nhanh, chẳng bao lâu, Tết Trung thu đã đến với vùng núi này.

Chúc Tịnh đã bàn bạc với hiệu trưởng Phùng, chuẩn bị trong lúc bọn trẻ phá cỗ ăn bánh Trung thu sẽ dạy bọn chúng tự tay làm đèn trời sau đó lên đỉnh núi thả đèn.

Để chuẩn bị sự bất ngờ này cho bọn trẻ, trước Trung thu, cô còn đặc biệt xuống huyện một chuyến, mua đầy đủ mọi thứ cần thiết để làm đèn trời.

Vì phải xách túi lớn túi bé về kí túc, Bành Nhiên dĩ nhiên biết ngay tối Trung thu họ có tổ chức hoạt động gì. Cô gái chưa từng được chơi trò thả đèn trời cũng thấp tha thấp thỏm hỏi đi hỏi lại cô, có thể cho cô ấy tham gia cùng không.

“Được chứ”, Chúc Tịnh cảm thấy cũng chẳng có lí do gì để phải từ chối, “Vậy tối hôm đó cậu cùng mình đi đến trường”.

“Ừm!”, Bành Nhiên vô cùng vui vẻ, nhảy múa xoay vòng trong phòng, đột nhiên cô ấy kéo giật cô lại, “Chúc Tịnh, vậy thì có phải… tối đó, Liệt Nùng cũng sẽ tham gia không?”.

Cô đang ngồi thu dọn đồ dưới nền, đáp bừa một tiếng.

“Vậy...”, Bành Nhiên mừng rỡ, ấp a ấp úng một hồi, cuối cùng giống như vừa hạ quyết tâm, ngồi xuống trước mặt cô, chống cằm nghiêm túc nói với cô, “Vậy thì mình quyết định, ừm, tối hôm đó sẽ tỏ tình với anh ấy”.

Chúc Tịnh thoáng ngẩn người, quay đầu sang nhìn cô ấy. “Mình nghiêm túc đó”, Bành Nhiên nói, “Cho dù có thành hay không, mình cũng muốn nói cho anh ấy biết”.

Chúc Tịnh không biết nên nói gì, thu dọn đồ đạc xong, cô nghĩ một hồi rồi vẫn đáp một câu, “Vậy thì cố lên nhé”.

“Cảm ơn!”, Bành Nhiên nghe thấy cô nói như vậy, liền ôm lấy cô từ phía sau rồi vui vẻ chạy đi tắm gội.

Đêm thứ ba mươi ba

Đêm Trung thu hôm đó, Chúc Tịnh rời khỏi bệnh viện sớm hơn một chút.

Vừa bước ra khỏi cửa bệnh viện, liền nhìn thấy Bành Nhiên đứng sẵn ở cổng đợi cô. Bành Nhiên hôm nay đặc biệt ăn diện, cô mặc chiếc váy trắng xanh, còn trang điểm nữa, tóc tết cầu kì, trông hệt như cô công chúa.

Cô đến bên Bành Nhiên, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, "Đúng là con gái chỉ thích ăn diện vì người mình yêu".

Bành Nhiên xấu hổ, vỗ vào người cô nói, "Đại mỹ nhân như cậu đừng có trêu chọc mình nữa đi".

"Không phải vậy", Chúc Tịnh lắc đầu, "Mình chỉ đơn thuần cảm thấy, nếu đã tiêu tốn bao nhiêu tâm tư như vậy, thì đối phương chắc cũng sẽ thấu hiểu được".

"Thật không thế?", vẻ mặt Bành Nhiên thay đổi hẳn, đỏ ửng cả lên, "Mình cảm thấy có khi anh ấy sớm đã gặp được nhiều cô gái xinh đẹp hơn rồi...".

"Chúc Tịnh, tiếp thêm cho mình chút dũng khí đi", Bành Nhiên nắm chặt hai tay, "Từ khi sinh ra đến giờ đây có lẽ là chuyện dũng cảm nhất mà mình làm".

Chúc Tịnh suy tư một hồi rồi đưa tay ra, vỗ vỗ lên vai Bành Nhiên mấy cái lấy lệ.

"Mình định tối nay vào lúc thả đèn trời sẽ tỏ tình với anh ấy", Bành Nhiên hít sâu một hơi, "Lúc đó bầu không khí có lẽ là phù hợp nhất".

Chúc Tịnh nhìn khuôn mặt cô ấy, trong lòng đột nhiên trào dâng

lên thứ cảm giác khó tả không nói được thành lời.

* * *

Bánh Trung thu đặc biệt sau bữa tối vốn dĩ đã đủ khiến cho lũ trẻ hưng phấn hơn bình thường gấp mấy lần rồi. Lúc Chúc Tịnh và Bành Nhiên cầm một bịch đồ to đựng toàn những nguyên vật liệu dùng để làm đèn trời ra, tiếng hò hét vui sướng của lũ trẻ suýt chút nữa làm thủng cả màng nhĩ bọn họ.

Hiệu trưởng Phùng nhìn thấy đám trẻ vui vẻ hứng thú như vậy cũng rất mãn nguyện. Hiệu trưởng Phùng, Liệt Nùng, Bành Nhiên và cả Chúc Tịnh nữa là những người lớn duy nhất ở đây nên đảm nhiệm luôn công việc hướng dẫn bọn trẻ làm đèn trời.

"Chị Bành Nhiên, sao cái đèn này em thắp lửa kiểu gì cũng không được vậy", một bé gái rầu rĩ cầm chiếc đèn trời của mình đến cầu cứu Bành Nhiên.

Bành Nhiên lập tức đón lấy cái đèn trong tay cô bé, cố thử thắp lửa, nhưng thử đi thử lại mấy lần vẫn không được.

Chúc Tịnh thấy vậy liền đặt chiếc đèn của Tiểu Hữu xuống, định sẽ qua bên đó giúp nhưng không ngờ Liệt Nùng đã nhanh chân hơn một bước đi qua đó rồi cầm lấy chiếc đèn trong tay Bành Nhiên.

"Sau khi thắp lửa, phải cố gắng giảm hết mức lượng không khí bay vào, để tránh khí nóng bị tiêu hao mất. Nhưng cũng không được giảm xuống thấp quá, nếu không lượng oxy không đủ thì lửa cũng bị tắt", Liệt Nùng vừa trầm giọng nói, vừa thành thục thắp ngọn đèn lên, "Còn nữa, những sợi dây giữ xung quanh phải kéo cho thẳng".

Lúc Liệt Nùng đi đến bên cạnh, mặt Bành Nhiên đã đỏ ửng lên rồi. Khi anh đưa lại cho cô ấy cây đèn, Bành Nhiên cuối cùng cũng không kìm được, nói với anh, "Liệt Nùng, đợi chút, lát nữa em có chuyện muốn nói với anh. Anh có thể đi cùng em đến chỗ mỏm đá bên kia không?".

Liệt Nùng nhìn cô ấy, trầm mặc vài giây rồi gật đầu.

Lúc này đám trẻ cơ bản đã hoàn thành xong sản phẩm đèn trời của mình, hi hi ha ha cầm đèn chuẩn bị lên đỉnh núi thả đèn. Chúc Tịnh đi tới, nắm tay bé gái đang đứng bên cạnh Bành Nhiên rồi nói với cô ấy, "Cậu đi đi".

Bành Nhiên cảm kích nhìn cô rồi căng thẳng xoa xoa ngực mấy cái, sau đó rảo bước đi về phía Liệt Nùng.

Chúc Tịnh dõi theo bóng cô ấy đi đến bên cạnh Liệt Nùng, hai người nói với nhau vài câu rồi cùng rời đi. Lúc này cô mới bắt đầu dẫn bọn trẻ đi thả đèn.

Cả một vùng núi non tĩnh mịch đêm nay chợt đẹp đến lạ thường, từng chiếc đèn trời hệt như những vì sao đêm. Chúc Tịnh nhìn đám trẻ cầu nguyện, rồi lần lượt thả chiếc đèn trong tay mình lên trời, tâm trạng cô cũng trở nên bình yên.

"Cô Tịnh Tịnh", lúc này Tiểu Hữu kéo lấy tay áo cô nói, "Em mong rằng bà nội em sẽ khỏe mạnh bình an."

Cô quay sang xoa đầu Tiểu Hữu, "Nhất định rồi".

"Cô Tịnh Tịnh, sao cô không thả đèn trời vậy?", Tiểu Hữu lại hỏi, "Cô có nguyện vọng nào muốn thực hiện không?".

Nghe thấy lời Tiểu Hữu hỏi, nhìn đôi mắt trong sáng thuần khiết của Tiểu Hữu, cô trầm mặc một hồi rồi thấp giọng nói, "Cô mong điều ước của các em sẽ trở thành hiện thực".

"Em cứ nghĩ mãi, có phải hiện tại cô sống không được vui vẻ phải không?", Tiểu Hữu trước giờ vẫn luôn có suy nghĩ già dặn và luôn nhạy cảm hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác, "Cô Tịnh Tịnh, từ ba năm trước, cô đã không còn kể cho chúng em nghe nhiều về cuộc sống của cô. Em rất muốn biết những người bạn của cô ở Anh sống có tốt không?".

Chúc Tịnh nghe tiếng trái tìm mình đập "thình thịch".

Cô chưa bao giờ nói dối trước mặt một đứa trẻ như Tiểu Hữu, cho dù lời nói dối đó là có ý tốt đi chăng nữa, cô cũng không thể chỉ im lặng thay cho câu trả lời.

"Cô có những người bạn mới rồi", giọng nói của cô trở nên khản đặc, "Có một cô người Đức, cô ấy rất đáng yêu...".

"Những người bạn trước đây của cô đâu rồi ạ?", Tiểu Hữu bẻ đầu ngón tay, "Em còn nhớ, tính cả cô thì có tất cả bốn người. Trong đó có một anh nói rất nhiều, em gái sinh đôi của anh ấy cũng rất hoạt bát, còn có một anh rất ít nói, rất nghiêm túc nữa...".

Cô há hốc miệng, đôi mắt run rẩy không biết phải đáp lại ra sao.

Đúng vậy, cô đã từng nhắc tới bọn họ với đám trẻ này, nhắc tới những kỉ niệm mà bọn họ cùng nhau học tập, cùng nhau đi du lịch, cùng nhau nghịch ngợm trong trường học, cùng nhau chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống.

Những con người đó đã từng quan trọng đối với cô đến nhường nào.

Ba năm rồi, cô khó khăn lắm mới cất giấu được bọn họ vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình rồi khóa chặt lại, coi đó như là một giấc mơ. Cô còn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ phải nhìn lại nữa, không bao giờ phải nghe đến nữa, rồi sẽ có một ngày cô sẽ quên được. Nhưng vào khoảnh khắc cô nghe thấy Tiểu Hữu nhắc đến bọn họ, cô vẫn dễ dàng nhớ lại được hết thảy mọi chuyện.

Nhưng cái đêm đầy tuyết trắng nhuốm màu máu tưởng như xa xăm đó, tất cả những người đã được chứng kiến cái đêm đó, hiện tại chỉ có một mình cô là có thể sống cuộc sống như trước, cô phải nói như thế nào với Tiểu Hữu đây?

“Tiểu Hữu”, không biết sau bao lâu, cô mới khẽ cúi người xuống nói, “Trong cuộc đời em sẽ gặp được rất nhiều người, bọn họ sẽ đồng hành cùng em trong một quãng thời gian, hoặc ngắn hoặc dài”.

“Sau đó, vào một khoảng thời gian nhất định nào đó họ sẽ rời xa em. Em không có cách nào ngăn cản nổi sự ra đi của họ, cũng không cách nào ngăn cản họ đến, những chuyện như thế này thực ra không cần quá nhiều lí do.”

“ Vậy thì... bố mẹ và bà nội có rời xa em không?”

“ Có.”

“Hiệu trưởng Phùng và cô Tịnh Tịnh thì sao?”

“ Cũng có.”

“Bành Bành, Tiểu Khả… còn cả những bạn khác nữa?”

“Họ cũng có thể sẽ rời đi.”

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng thút thít khe khẽ của Tiểu Hữu. Tiểu Hữu lau nước mắt, lắc lắc đầu với cô, “Thế thì em không muốn trưởng thành nữa, em không muốn gặp những người khác, em không muốn mọi người rời xa em.” Cô im lặng.

Những ngọn đèn trời dần biến thành những đốm sáng xa xăm trên bầu trời, cô đưa tay ra, khẽ ôm lấy Tiểu Hữu vào lòng.

* * *

Thả đèn trời xong, hiệu trưởng Phùng và Chúc Tịnh dẫn bọn trẻ xuống núi, lúc đi đến chân núi, cô gặp Bành Nhiên một mình đi tới từ hướng ngược lại.

Vẻ mặt Bành Nhiên nhìn thì không có biểu cảm gì, hốc mắt đỏ hoe, lúc nhìn thấy cô Bành Nhiên cố nặn ra một nụ cười nói, "Mình đi về trước đây".

"Đi đường đêm nguy hiểm, cậu đợi mình về cùng nhé", cô nói.

Bành Nhiên lắc lắc đầu, "Không cần đâu, cảm ơn cậu, Chúc Tịnh".

Cô không nói thêm gì nữa, khẽ gật đầu. Đưa bọn trẻ về đánh răng rửa mặt xong thì đêm cũng đã khuya, Chúc Tịnh quay lại đỉnh núi, thu dọn đồ đạc vừa rồi còn để lại.

Dọn dẹp xong, cô vừa quay người liền nhìn thấy Liệt Nùng vừa rồi còn không biết đã đi đâu giờ đang đứng đó tay cầm chiếc đèn trời đã làm xong. Anh cứ lặng lẽ đứng ở phía sau cô, không biết đã đứng ở đó bao lâu rồi.

"Anh còn chưa về sao?", cô có chút nghi hoặc hỏi. Liệt Nùng không nói gì, cứ thế đi thẳng về phía cô.

Anh không nói không rằng cứ thế thắp ngọn đèn trời lên rồi quay sang phía cô nói, "Chiếc đèn cuối cùng rồi, cô thả đi."

Có lẽ là đêm tối trên đỉnh núi quá tĩnh mịch, hoặc có lẽ lúc này là lúc mà con người ta yếu đuối nhất, dễ dàng gỡ bỏ mọi lớp phòng bị nhất. Chúc Tịnh nhìn vào ánh mắt trầm tĩnh của anh, một lúc lâu sau, cô đưa tay ra nhận lấy chiếc đèn trời trong tay anh.

"Thực ra tôi chẳng có mong ước gì cả", cô đứng quay lưng về phía anh, nhìn lên trời cao mênh mông nói, "Phải nói là, tôi đã không còn dám có bất kì ước vọng nào nữa rồi".

Cô đã từng ước.

Cô đã từng rơi xuống vực thẳm, rồi lại được người ta cứu vớt.

Cô đã từng hạ quyết tâm từ nay về sau dù cuộc đời có gặp phải bao khó khăn vất vả, cũng phải vững vàng mà bước về phía trước.

Cô đã từng hèn mọn chỉ dám ước một điều ước duy nhất đó, mong rằng điều ước đó có thể thành hiện thực.

Nhưng điều ước đó cũng bị chính người đã mang đến hi vọng và cuộc sống mới cho cô tự tay bóp nát.

Liệt Nùng lúc này đứng yên bất động sau lưng cô.

Anh nhìn bóng lưng cô, nhẹ nhàng giơ cánh tay mình về phía cô.

Sau đó, anh nắm chặt tay lại rồi lần nữa từ từ hạ xuống. Chúc Tịnh thả chiếc đèn bay vào không trung.

"Anh đã từ chối cô ấy", trong cơn gió đêm, cô khẽ nói. Liệt Nùng trầm mặc.

"Liệt Nùng, thực ra từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã cảm thấy anh rất giống với một người mà tôi đã từng gặp", cô đi về phía anh, "Mặc dù hai người nhìn thế nào đi chăng nữa cũng chẳng có điểm nào giống nhau".

"Anh ta là người thế nào?', đúng vào lúc cô đi ngang qua, Liệt Nùng liền thấp giọng hỏi.

Bước chân cô thoáng dừng lại.

"Anh ta là tên lừa gạt, dối trá, không việc ác nào không làm", cô nói, "Có lẽ anh ta còn làm nhiều chuyện hơn nữa, mà tôi không hề biết, ví dụ như những chuyện nhẫn tâm nào đó hoặc những chuyện phi pháp".

"Nhưng mà tôi vẫn luôn chỉ nhớ đến những việc tốt anh ấy đã làm."

Cô vẫn luôn chỉ nhớ tới những điểm tốt của anh, ngay cả trong mơ cũng vẫn mơ thấy.

Ánh mắt vẫn luôn bình thản, nhìn vào xa xăm của Liệt Nùng lúc này thoáng động đậy.

Anh nói, "Vậy, cô có hi vọng người đó sẽ quay trở lại bên cạnh cô không?".

Rất nhanh cô liền lắc đầu rồi rời khỏi đỉnh núi.

Đêm thứ ba mươi tư

Liên tiếp mấy tuần sau đó, huyện Lăng Đình thường xuyên có mưa giông.

Kể từ sau đêm Trung thu ấy, lúc đầu tâm trạng Bành Nhiên vô cùng tệ, thậm chí còn luôn né tránh mọi công việc cần phải phối hợp với Liệt Nùng. Nhưng dần dần về sau, cô ấy cũng lấy lại được tinh thần như trước.

Chúc Tịnh từ đầu đến cuối không hề hỏi, nhưng một hôm Bành Nhiên lại rất thản nhiên kể lại cho cô. Hôm đó cô ấy vừa nói xong những lời muốn nói chỉ được mấy giây, Liệt Nùng đã thẳng thắn đưa ra câu trả lời.

Bành Nhiên vừa ăn lê vừa nói, "Thực ra sau này mình mới nghĩ thông, cho dù hôm đó mình có tỏ tình hay không, hoặc có thể nói, ở bất kì thời điểm nào mà có ai cũng làm chuyện giống mình, thì câu trả lời của anh ấy vẫn không hề thay đổi".

"Chúc Tịnh, trong lòng anh ấy đã có người vô cùng vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế nổi."

Bành Nhiên nói đến đây liền kiêu ngạo nhướn mày, "Cậu xem, từ đầu mình đã nói với cậu rồi, mắt nhìn người của mình rất tốt, Liệt Nùng không những là người chung tình, mà còn si tình nữa".

Chúc Tịnh thấy cô ấy thực sự đã vượt qua được nỗi buồn thất tình thì cũng coi như yên tâm phần nào. Cô không nói thêm quá nhiều, chỉ nói với cô ấy là quãng đường sau này còn dài.

"Chúc Tịnh, thực ra mình rất thích cậu, nếu cậu là đàn ông thì tốt biết mấy", Bành Nhiên kể xong trải nghiệm thất tình, liền nằm rạp xuống giường nói đùa với cô, "Người ngoài lạnh trong nóng như cậu, cho dù quá khứ trước đây của cậu thế nào, thì mình vẫn thích cậu nhất".

Chúc Tịnh cầm quyển sách khẽ gõ nhẹ một cái lên trán cô ấy, rồi cũng không nhịn được mà bật cười.

Mưa gió ngày càng dữ dội, lần này kéo dài suốt một tuần liền vẫn chưa hề có dấu hiệu suy giảm. Hiệu trưởng Phùng và Chúc Tịnh sau khi bàn bạc quyết định tạm thời cho học sinh nghỉ học, tránh nguy hiểm cho các em.

Nhưng đúng lúc này, hiệu trưởng Phùng đột ngột nhận được tin bà nội của Tiểu Hữu ở thôn bên cạnh bệnh tình trở nặng.

Mãi đến lúc này, Chúc Tịnh mới biết tại sao vào đêm Trung thu Tiểu Hữu lại ước bà nội được bình an khỏe mạnh.

Sức khỏe bà nội Tiểu Hữu trước giờ không tốt, lần trước Tiểu Hữu về nhà tình hình sức khỏe của bà thực ra đã bắt đầu đi xuống rồi.

Lúc biết tin, Tiểu Hữu không nói gì chỉ gạt nước mắt lao ra ngoài. Hiệu trưởng Phùng chân tay không linh hoạt không ngăn được con bé lại, vừa hay đúng lúc Chúc Tịnh nhìn thấy, cô liền giữ Tiểu Hữu lại, rồi nói với hiệu trưởng Phùng để cô đưa Tiểu Hữu đi.

Nhưng nghĩ đến cơn mưa như trút nước ở bên ngoài, dù cho nhà con bé cách trường không xa, với cái thời tiết này mà đi đến thôn bên cạnh cũng sẽ vô cùng khó khăn. Hiệu trưởng Phùng vốn định đợi Liệt Nùng đến rồi để anh đưa hai người họ đi, nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh đâu.

“Không sao đâu ạ, một mình cháu dẫn Tiểu Hữu đi cũng không vấn đề gì”, Chúc Tịnh cầm lấy áo mưa.

“Tịnh Tịnh, hai cô trò phải cẩn thận, mưa gió thế này trên núi rất dễ bị sạt lở”, hiệu trưởng Phùng không yên tâm, cứ thế đội mưa đưa hai người ra tận đầu thôn, “Nếu không may gặp phải, thì nhớ không được chạy theo hướng đất đá sạt lở, phải chạy theo hướng vuông góc, tìm chỗ cao, chỗ có nhiều cây to để tránh.”

“Hiệu trưởng Phùng, cháu đến đây bao nhiêu năm rồi có bao giờ gặp phải sạt lở đâu. Mặc dù cháu cũng chẳng được tính là người tốt, nhưng chắc cũng không chết sớm đến vậy đâu”, Chúc Tịnh một tay cầm ô, một tay nắm chặt tay Tiểu Hữu, “Chúng cháu sẽ nhanh chóng quay lại”.

Dọc đường đi họ không nói gì, Tiểu Hữu tâm trạng nặng nề, mắt mũi đỏ hoe nhưng vẫn cố trấn tĩnh lại. Chúc Tịnh không biết cách an ủi người khác, chỉ biết nắm chặt lấy tay Tiểu Hữu để tiếp thêm

cho con bé chút sức mạnh và niềm tin.

Cô so với bất kì ai càng thấu hiểu hơn cảm giác của Tiểu Hữu.

Hai người đi bộ với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đội mưa đội gió đi được nửa quãng đường.

Chúc Tịnh lau nước mưa trên mặt, sau đó giúp Tiểu Hữu cuộn chặt áo mưa vào người, "Có lạnh không?".

Tiểu Hữu lắc đầu, "Cô Tịnh Tịnh, cô đừng có nhường hết ô cho em như vậy, cô bị ướt hết rồi".

Cô vừa định nói mình ổn, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng động lạ bên tai, ban đầu chỉ là tiếng đất đá va vào nhau rất khẽ, càng về sau lại càng trở nên ầm ầm vang dội.

Trong lòng cô chợt run lên, cô quay đầu nhìn sang vách núi bên cạnh, khuôn mặt ngay lập tức tái xanh lại.

Âm thanh này, hình như…

"Cô Tịnh Tịnh, đây là tiếng gì vậy ạ?", Tiểu Hữu bấu chặt vào gấu áo cô rồi hỏi.

Có một khoảnh khắc, đầu óc Chúc Tịnh hoàn toàn trống rỗng, tim như muốn ngừng đập. Nhưng lại bị tiếng gọi của Tiểu Hữu gọi giật lại, ngay sau đó cô không nói không rằng kéo lấy tay Tiểu Hữu chạy thục mạng về phía khoảng đất trống bằng phẳng bên tay trái.

Gặp phải sạt lở ở vùng núi chẳng khác nào gặp phải sóng thần ngoài biển, đều chỉ cách cái chết trong tích tắc.

Tỉ lệ thoát thân thành công… cô không dám nghĩ đến, cũng chưa từng nghĩ đến, vậy mà hôm nay lại gặp phải.

Còn cách khoảng đất trống đó khoảng mấy chục mét nữa, Chúc Tịnh đã nghe thấy tiếng mưa hòa lẫn với tiếng sụp đổ của đất đá ầm ầm bên tai.

"Cô Tịnh Tịnh, là sạt lở!", Tiểu Hữu quay đầu lại nhìn, sợ đến mức hét lên, "Là sạt lở…".

"Đừng sợ, chúng tay chạy đến chỗ đất trống kia trước, rồi tìm nơi nào có nhiều cây tránh!"

Chúc Tịnh miệng thì vỗ về trấn an Tiểu Hữu là vậy, nhưng cho dù lúc bình thường cô có gan dạ đến đâu, thì lúc này cô cũng vẫn cảm thấy toàn thân đang run rẩy, ngay cả bước chân cũng thấy giống như đang giẫm lên không khí vậy.

Chạy, chạy, chạy.

Lúc này cơ thể cô bị bản năng dẫn đường, không còn chút tác động của lí trí nào. Phía sau lưng là thứ âm thanh đáng sợ, giống như con quái thú đang gầm rú muốn nuốt trọn cả một mảnh đất rộng lớn. Tiểu Hữu bởi quá sợ hãi mà ngay cả việc khóc lóc cũng quên mất, mặt mũi trắng bệch chạy theo cô trong cơn mưa gió.

Không biết phải chạy đến chỗ nào mới được coi là an toàn, chỉ biết bất chấp tất cả chạy về phía trước, bởi vì chỉ cần quay lại thôi là sẽ không còn đường thoát.

"Cô Tịnh Tịnh… em không chạy nổi nữa rồi…"

Không biết sau bao lâu, trong cơn hoảng hốt, ngoài tiếng trái tim mình đang đập kịch liệt ra cô còn nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Tiểu Hữu.

Mặc dù biết là không thể dừng lại, dù thế nào cũng không thể dừng lại, nhưng cô vẫn vô thức dừng bước.

Cúi người xuống, Chúc Tịnh lập tức ôm lấy Tiểu Hữu, định bế con bé tiếp tục chạy.

Nhưng vừa dừng lại, sức lực cả cơ thể cô cũng theo đó cạn kiệt. Cô chỉ có thể cảm nhận được cánh tay đang ôm lấy Tiểu Hữu của mình không ngừng run rẩy, bởi vì chạy quá nhanh mà hơi thở vẫn chưa thể hồi phục lại. Chân tay nặng trĩu như chì không nhấc lên nổi.

Tiểu Hữu vẫn còn chưa gặp được bà con bé, còn cô… trong đầu cô vừa rồi dường như thoáng lướt qua khuôn mặt của người đó, khuôn mặt đó sáng đến mức dường như đủ để dập tắt mọi nguồn ánh sáng khác.

Cô vẫn chưa muốn chết, cô không hề muốn bị vùi lấp trong đất đá, không muốn từ giờ bị ngăn cách khỏi thế giới này, cô còn muốn nhìn thấy những khuôn mặt tràn đầy sức sống kia, còn muốn…

Cô vốn cho rằng bản thân đã không còn chút lưu luyến gì với thế giới này nữa rồi.

Cô vốn cho rằng, trái tim mình đã hoàn toàn chết đi vào cái đêm đầy tuyết của ba năm trước.

Nhưng vào giờ phút này cô mới phát hiện ra, nếu như cô thực sự chết đi, thì ngay cả việc nhớ về anh thôi cô cũng không làm được.

“Cô Tịnh Tịnh...”

Tiếng thở hổn hển của Tiểu Hữu vang lên bên tai cô, nhưng dường như cô hoàn toàn không hề nghe thấy. Trời đất xoay chuyển, cô chỉ nhìn thấy một bầu trời đen tối, mưa lũ xối xả, tán cây cao rộng che lấp cả bầu trời, che đi hết thảy mọi nguồn ánh sáng.

Cô ngửi thấy mùi bùn đất ngai ngái.

* * *

Đến lúc Chúc Tịnh khôi phục lại được ý thức, văng vẳng bên tai là rất nhiều thứ âm thanh hỗn tạp, giọng nói của rất nhiều người, trong đó còn xen lẫn thứ ngôn ngữ của rất nhiều quốc gia khác nhau.

“Cô gái này là ai?”

“Nghe nói là cô gái được Mars đưa về.”

“Mars? Tại sao Mars lại đưa cô ta về đây điều trị? Cô ta là ai? Quan trọng lắm sao?”

“Không biết… xem ra thì cũng không có gì đặc biệt, có điều trước giờ Mars chưa từng đưa người thường nào tới đây cả.”

Cô đang ở đâu? Cô còn sống sao? Tiểu Hữu đâu? Cô chỉ còn nhớ cô đã chạy sau đó dừng lại. Không được rồi, cô phải dậy thôi…

Chúc Tịnh cảm thấy hình như mình đang ở trong một thế giới trống rỗng, không có bất cứ thứ gì, không thể chạm vào bất cứ thứ gì. Trên người cảm giác có chút đau nhức nhưng không đến mức đau thấu tim gan. Cô muốn mở mắt ra, nhưng lại không có chút sức lực nào.

Cộp, cộp.

Lát sau, dường như có tiếng bước chân truyền từ xa tới, càng ngày càng gần, khi đến bên cạnh cô thì dừng lại, cũng khiến những tiếng xì xào biến mất trong chớp mắt.

Rất nhanh, người đó khẽ nắm lấy bàn tay cô. Lòng bàn tay anh ấy rất lớn, bao trọn bàn tay nhỏ bé của cô trong bàn tay mình rồi từ từ đan vào ngón tay cô. Mười ngón tay đan chặt vào nhau, hơi ấm từ những ngón tay đó dần lan tỏa sang cho cô.

Thực sự là anh sao? Hay là tất cả mọi thứ đều chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi?

Đối phương không nói gì cả, mãi cho đến khi cô chuẩn bị thiếp đi, anh mới chầm chậm lên tiếng, "Ngủ đi, anh ở đây."

Dù đến lúc chết cô cũng không thể nào quên được giọng nói này.

Trên đời chỉ có giọng nói này, mới có thể dễ dàng khiến nước mắt cô tuôn rơi.

* * *

Lúc Chúc Tịnh tỉnh táo lại lần nữa, cô cảm nhận được có ánh sáng đang chiếu rọi lên làn da cô.

Khẽ xoay người rồi mở mắt, cô phát hiện ra mình đã quay về kí túc xá. Lúc này đang nằm thẳng trên giường, còn Bành Nhiên ở giường đối diện đang ngồi đọc sách.

Kí túc vẫn yên ắng và bình yên như vậy, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì, thứ âm thanh đáng sợ và sắc bén đuổi theo sau cô ngày hôm đó dường như cũng chỉ là ảo giác.

Nghe thấy tiếng cô trở mình, Bành Nhiên ngước mắt lên nhìn, cô ấy đặt quyển sách xuống rồi lao đến bên giường cô, đầy quan tâm nói, "Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi sao?".

Cô còn chưa phản ứng lại được, liền bị Bành Nhiên ôm chầm lấy, "Tốt quá, Chúc Tịnh, cậu thực sự may mắn đấy."

"Gặp phải sạt lở mà còn chạy thoát được, vừa hay được người ta cứu rồi đưa về an toàn, cậu thực sự là...", Bành Nhiên vừa liến thoắng nói, vừa ra sức lắc đầu, mắt mũi đỏ hoe, "Mình xin cậu đấy từ nay về sau đừng có làm những việc nguy hiểm như vậy, không mấy người may mắn được như cậu đâu, cậu đúng là được trời phật phù hộ, còn cả cô bé đó nữa, cũng bình an trở về rồi...".

Chúc Tịnh nhìn Bành Nhiên, từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ vô thức đưa tay lên lau khóe mắt mình.

Khóe mắt cô vẫn còn vệt nước mắt, vậy thì chứng tỏ, tất cả mọi thứ không phải là mơ.

Là anh.

Cô và Tiểu Hữu gặp phải sạt lở trên đường đến thôn bên cạnh, mà người đã cứu cô, người đã nắm lấy tay cô, người đã nói chuyện với cô nhất định là anh.

Không thể nào có người nào khác được.

“Bành Nhiên”, giọng nói của cô khản đặc đến mức gần như không nghe ra nổi, “Nói cho mình biết, là ai đã cứu mình và Tiểu Hữu rồi đưa bọn mình quay về”.

Bành Nhiên bị vẻ mặt của cô dọa cho có chút sợ hãi, ngẩn người mất một lúc mới nói được, “... là Liệt Nùng”.

“Anh ấy vốn dĩ phải theo một ca phẫu thuật khẩn cấp, nhận được tin tức của hiệu trưởng Phùng liền lao đi ngay”, Bành Nhiên nhớ lại, “Từ Thích Diệp sau đó cũng đi, qua khoảng một đêm, thì bọn họ bế cậu và Tiểu Hữu lành lặn trở về”.

Chúc Tịnh nghe xong, không nói năng gì, cầm lấy áo khoác, loạng choạng rời khỏi kí túc.

Đêm thứ ba mươi lăm

Chúc Tịnh khoác áo khoác vào, đi thẳng một mạch từ kí túc đến bệnh viện.

Đúng lúc bác sĩ La ra ngoài rót nước nhìn thấy cô, trợn tròn mắt, ngạc nhiên nói, "Chúc Tịnh, sức khỏe cô hồi phục rồi sao? Cô gái à, đúng là đại nạn không chết ắt có phúc về sau!".

"Bác sĩ La", sắc mặt cô không tốt cho lắm, "Chị biết Liệt Nùng đang ở đâu không?".

"Liệt Nùng?", bác sĩ La nghĩ, "Cậu ấy vừa xong một ca mổ, bây giờ chắc đang ở trong phòng nghỉ".

Cô gật đầu, sải bước về phía phòng nghỉ của khoa.

Đi tới cửa phòng nghỉ, cô không hề gõ cửa mà trực tiếp xông vào.

Liệt Nùng vốn đang ngồi quay lưng lại với cửa cúi đầu nhìn vật gì đó trên bàn, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại thì đã thấy cô đứng ở trước mặt mình.

"Liệt Nùng", cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng như mọi khi của anh nói, "Là anh đã cứu tôi sao?".

Liệt Nùng nhìn cô, một lát sau mới khẽ gật đầu.

"Sao anh biết tôi ở đó?", ánh mắt cô sắc bén, "Thứ nhất, gặp phải trận sạt lở như thế, có thể sống sót hay không là một vấn đề; thứ hai, cả một vùng rộng lớn như vậy, núi non trùng điệp, thôn rừng san sát nhau, sao anh có thể tìm thấy tôi trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?".

Anh trả lời trôi chảy, mạch lạc, "Tôi đi theo tuyến đường cô đi đến thôn bên cạnh, tìm thấy con đường có khả năng nhất mà cô sẽ chạy thoát thân khi gặp phải trận sạt lở".

“Được”, cô cụp mắt xuống, “Vậy thì, sau khi anh tìm thấy tôi và Tiểu Hữu, anh đã đưa tôi và Tiểu Hữu đi đâu để điều trị? Tôi đã hỏi rồi, không phải ở bệnh viện này”.

Cô vừa hỏi, vừa cẩn thận quan sát từng biểu cảm trên khuôn mặt của Liệt Nùng. “Tôi đã đưa hai người đến một căn nhà ở gần đó, Từ Thích Diệp ngay sau đó cũng mang theo những thiết bị cấp cứu cần thiết tới”, đáng tiếc, từ đầu đến cuối Liệt Nùng không hề để lộ ra bất kì biểu cảm nào không hợp lý.

Anh vẫn cứ bình tĩnh như vậy, lời nói của anh cũng không có kẽ hở nào.

Ánh mắt Chúc Tịnh dường như mang theo lưỡi dao sắc bén, cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt này, trong lòng có vô vàn thứ cảm xúc phức tạp đang trào dâng lên.

Ba năm trước, người đó đến bên cô, mãi cho đến lúc anh rời đi, cô mới biết được thân phận thực sự và ý đồ của anh.

Từ giây phút đó cô liền hiểu ra, người đó là cao thủ, anh hoàn toàn có thể biến thành một người khác, sống ẩn nấp bên cạnh cô.

“Liệt Nùng”, hai bên trầm mặc trong giây lát, cô nhìn chằm chằm vào anh, nói từng câu từng chữ, “Nếu như anh chính là anh ấy, thì hãy nói thẳng cho tôi biết.”

Anh vẫn đứng im bất động, bờ môi mỏng khẽ hé mở, hai hàng lông mày nhíu lại, giọng nói lạnh lùng, “Tôi không hiểu cô đang nói điều gì”.

“Mong là anh không hiểu.”

Cô nhìn sâu vào đôi mắt anh, sau đó liền rời khỏi phòng nghỉ, “Cảm ơn anh đã cứu tôi và Tiểu Hữu”.

* * *

Lúc Chúc Tịnh vào phòng của hiệu trưởng Phùng, một mình Tiểu Hữu đang ngồi đơ như khúc gỗ trên giường. Cô bước lại gần, phát hiện trên mặt cô bé vẫn còn vệt nước mắt chưa khô.

Tiểu Hữu nghe thấy tiếng bước chân của cô, ngẩng đầu lên nhìn cô, phút chốc nước mắt lần nữa lăn dài trên má.

Cô tưởng là Tiểu Hữu vẫn còn sợ hãi sau trận sạt lở đó nên vội

vàng bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, "Đừng sợ nữa, chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, bây giờ chúng ta an toàn rồi, Tiểu Hữu ngoan…".

"Cô Tịnh Tịnh, bà nội…", Tiểu Hữu gục đầu vào vai cô, nghẹn ngào nói, "Hiệu trưởng Phùng nói, sáng sớm nay bà nội em đã đi rồi…".

Bàn tay cô đang vuốt trên lưng Tiểu Hữu chợt khựng lại, một thứ cảm xúc khó nói trào dâng lên trong lòng cô, nhất thời khiến cô nghẹn lại không nói nên lời.

"Em không muốn bà nội chết…", Tiểu Hữu khóc không thành tiếng, "Từ nhỏ bà đã luôn ở bên em, kể chuyện cho em nghe, tết tóc cho em. Em sợ sấm sét, bà ngủ cùng em. Có gì ngon bà đều để dành cho em, bà lúc nào cũng tươi cười với em…".

"Tháng trước lúc em về thăm bà, bà còn ôm lấy em nói lần sau về sớm chút, bà sẽ nấu canh nóng cho em ăn…"

"Tại sao bà lại bỏ em đi sớm như vậy… em không muốn rời xa bà…"

Cả căn phòng vang vọng lại tiếng khóc thương tâm của Tiểu Hữu.

Chúc Tịnh cảm nhận được bờ vai nhỏ bé này đã gánh đủ mọi kiên cường và cảm xúc trên đời. Cô ôm chặt lấy Tiểu Hữu, ánh mắt dần trở nên mông lung mờ mịt.

Cô không nói nên lời.

Cô nhận ra bản thân không nói được nổi một câu để an ủi Tiểu Hữu.

* * *

Tiểu Hữu sau khi khóc lóc một hồi, bởi vì trước đó đã nếm đủ sự sợ hãi, mệt mỏi và đau khổ nên dường như mọi sức lực của con bé đã bị rút cạn, đôi mắt vẫn còn ngấn lệ con bé ngủ gục trên vai cô.

Cô đặt Tiểu Hữu xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho con bé rồi lấy khăn lau sạch nước mắt trên mặt cho nó.

Lặng lẽ ngồi bên cạnh Tiểu Hữu một lát, cô đứng dậy đi đến bên cạnh bàn.

Vô tình cô liếc mắt nhìn thấy tập tài liệu trên bàn hiệu trưởng Phùng, ánh mắt cô đột nhiên khựng lại.

Đưa tay rút lấy một tờ giấy bên trong tập tài liệu, đọc xong từng câu chẩn đoán trên đó, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Đặt tờ giấy xuống, cô đứng bất động bên cạnh bàn một lát rồi quay phắt người chạy ra bên ngoài.

Đi đến cổng, cô phát hiện ra có người đang đứng chắn trước mặt mình.

"Chúc Tịnh", Liệt Nùng nói. "Tránh ra", cô quát.

Liệt Nùng vẫn đứng yên.

"Tôi nói anh tránh ra", giọng nói cô đã có chút run rẩy.

Liệt Nùng cụp mắt nhìn cô, "Hiệu trưởng Phùng dắt bọn trẻ đi ra sau núi rồi".

Cô siết chặt tay, trầm mặc một lúc, dường như nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, khẽ ngẩng đầu cô nói, "Anh biết rồi sao?".

Anh không lên tiếng.

"Tịnh Tịnh? Sao cháu lại đến? Mau đi nghỉ thêm chút nữa đi", đúng vào lúc này, hiệu trưởng Phùng vốn đang ở sau núi đi về phía họ. Nhìn thấy cô, còn cười lắc lắc tập tranh trên tay, "Tập tranh cháu mang từ Anh về cho chú, chú đã xem cả buổi sáng rồi, đang định đổi sang tập khác".

Cô nhìn hiệu trưởng Phùng đang đi ngày càng gần về phía mình, một lúc sau mới cất giọng nói, "Hiệu trưởng Phùng".

"Sao thế?", hiệu trưởng Phùng đi đến bên cạnh hai người họ, kéo cửa nhìn vào bên trong phòng, "Tiểu Hữu ngủ rồi sao?".

"Chú nhận được kết quả chẩn đoán bao lâu rồi?", nói xong câu này, cô phát hiện ra giọng nói của mình run rẩy.

Bàn tay hiệu trưởng Phùng buông thõng xuống, ông quay đầu lại, nụ cười trên khuôn mặt cứng đờ trong giây lát, nhất thời không lên tiếng trả lời.

Chúc Tịnh nghiến răng, "Ung thư máu giai đoạn cuối…". Nói xong hai từ cuối cùng, cô cảm giác như sống mũi cũng bắt đầu cay xè.

Cho nên, lúc mới tới, những lọ thuốc mà cô nhìn thấy trong phòng hiệu trưởng Phùng đến giờ đã có lời lí giải.

“Sao chú không nói cho cháu biết?”, cô nhìn hiệu trưởng Phùng, “Lẽ nào cháu không phải là người mà chú tin tưởng nhất sao?”.

“Liệt Nùng”, lát sau, hiệu trưởng Phùng đột nhiên bất đắc dĩ cười khổ nói, “Chú nói rồi mà, chú sao mà giấu nổi con bé này chứ”.

“Cho nên, cháu là người cuối cùng biết chuyện này?”, Chúc Tịnh nghe thấy hiệu trưởng Phùng nói vậy liền quay sang nhìn Liệt Nùng nãy giờ không nói câu nào.

“Tịnh...”

“Cháu không biết chú đã quen với anh ta bao lâu”, cô chỉ vào Liệt Nùng đứng sau lưng mình, “Mấy tuần? Hay mấy tháng vậy?”.

“Hiệu trưởng Phùng, cháu và chú quen biết nhau đã bảy năm trời”, sự bình tĩnh và lạnh lùng thường ngày của cô giờ đã không còn, “Bảy năm, chú hẳn là người rõ nhất cháu căm ghét nhất là điều gì”.

“Nửa cuộc đời trước của cháu chỉ toàn là sự dối trá và lừa gạt, cháu sống như một con ngốc... Hiệu trưởng Phùng, chú là người thân duy nhất của cháu, nơi đây cũng là nơi duy nhất mang lại cho cháu sự yên bình... Đến cuối cùng, đối mặt với những chuyện mà cháu có quyền được biết nhất, thì cháu vẫn luôn bị coi như kẻ ngoài cuộc.”

Nói xong, cô không nghe thêm bất kì câu trả lời nào nữa, xoay người rời đi.

Tránh phía sau núi ra, cô đi thẳng một mạch xuống phía dưới, đến chỗ rừng cây yên ắng.

Giơ tay chống lên thân cây, từng vân gỗ hằn lên lòng bàn tay cô. Vì vừa rồi chạy quá nhanh, hơi thở của cô vẫn còn dồn dập, cùng đó là dòng nước mắt nóng hổi cũng chuẩn bị tuôn trào nơi khóe mắt.

Nhiều năm như vậy, cô cho rằng sau khi bản thân đã trải qua những chuyện còn vượt quá cả sức tưởng tượng của người thường, cô sớm đã đủ bình thản để đối mặt với tất cả mọi chuyện rồi.

Nhưng thật ra hoàn toàn không phải như vậy.

Cô vẫn đánh mất đi lí trí của mình, vẫn cảm nhận được nỗi đau thắt ruột thắt gan.

Không biết qua bao lâu, cô cảm nhận được có người đi tới sau lưng mình.

“Bởi vì cô là người có quyền được biết nhất, hơn nữa cũng đoán trước được là phản ứng của cô sẽ như thế này, nên hiệu trưởng Phùng càng khó mở lời với cô.”

Chúc Tịnh hít sâu một hơi.

“Tôi cũng biết chuyện này không sớm hơn cô là mấy, mấy ngày trước lúc hiệu trưởng Phùng đến bệnh viện kiểm tra lại vừa hay bị tôi trông thấy”, ánh mắt Liệt Nùng thoáng động đậy, lúc này anh chầm chậm đi đến trước mặt cô, “Ông ấy dặn dò tôi không được nói cho cô biết, ít nhất ông ấy vẫn chưa nghĩ ra cách nào để có thể mở lời nói với cô”.

“Tôi biết”, cô nhắm nghiền mắt nói, “Xin lỗi, vừa rồi tôi thực sự không có ý mỉa mai anh”.

Anh nhìn cô, trầm giọng nói, “Chúc Tịnh, cô chỉ là đang cảm thấy sợ hãi thôi có đúng không?”.

Nghe xong những lời của anh, một hồi lâu sau cô mới khẽ gật đầu.

Cô quá sợ hãi, cô thực sự sợ phải đối diện với sự ra đi của hiệu trưởng Phùng. Cô thực sự sợ lại phải trải qua cảm giác bị những người thân yêu rời bỏ.

Bởi vì cô lại nhớ đến cái đêm của ba năm về trước, cô đã vô thức quỳ trên nền tuyết suốt cả đêm như thế nào, đã cầu xin để bản thân không bị bỏ lại ra sao.

Cuộc đời con người chỉ tràn ngập toàn những vui buồn hợp tan.

Đây là thứ đạo lí mà ai trong chúng ta cũng hiểu cả, chúng ta sao có thể ở bên cạnh những người thân yêu của mình mãi được?

Rồi sẽ có một ngày, chúng ta buộc phải đối mặt với sự chia ly, đối diện với âm dương cách biệt không cách nào chạm đến được. Rồi sẽ có một ngày, chỉ một cái ôm đơn giản cũng sẽ trở thành niềm ước vọng không cách nào thực hiện.

Một đứa trẻ như Tiểu Hữu không thể dễ dàng chấp nhận, nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa với việc những người được gắn mác “người lớn” như họ có thể bình tĩnh và điềm nhiên chấp nhận sự thật này.

Bởi vì mãi mãi đã không còn rồi.

Bởi vì bạn hiểu rất rõ, hiểu rõ hơn ai hết, từ nay về sau, trên thế giới này, sẽ không còn có ai có thể vĩnh viễn bao dung với bạn một cách vô điều kiện như vậy nữa.

Không còn nữa, mãi mãi không còn nữa rồi.

“Tất cả những người có liên quan đến tôi, bất kì ai, rồi cũng sẽ có một ngày rời bỏ tôi mà đi”, cô nói, “Không ai là ngoại lệ”.

Anh nhìn cô, một lúc sau liền đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên gò má lạnh lẽo của cô.

“Nhưng vẫn có những người, cho dù vào khoảnh khắc đã đi đến cuối cuộc đời, vào giây phút họ phải rời xa thế giới này thì họ vẫn cứ yêu thương cô”, anh nói với cô, “Cho dù họ có đang ở một nơi mà cô không thấy được”.

“Cô nhất định phải tin điều đó.”

Giọt lệ nóng hổi cuối cùng cũng tuôn rơi từ khóe mắt cô. “Liệt Nùng”, cô ngẩng đầu lên, giọt nước mắt lăn theo gò má rơi xuống nền đất lạnh lẽo, “Tôi hi vọng anh là anh ấy biết bao”.

“Nhưng tôi cũng lại rất không hy vọng anh là anh ấy.”

Đêm thứ ba mươi sáu

Về bệnh tình của hiệu trưởng Phùng, mặc dù bác sĩ điều trị chính, bọn họ và ngay cả hiệu trưởng Phùng đều hiểu rất rõ kết quả cuối cùng, nhưng tất cả mọi người đều ngầm hiểu với nhau, không ai mở mồm nhắc đến.

Sáng sớm ngày hôm sau hiệu trưởng Phùng cuối cùng cũng chịu đồng ý nhập viện điều trị.

Chúc Tịnh biết hiệu trưởng Phùng cứ chần chừ không chịu nằm viện nguyên nhân chính là vì ông ấy không yên tâm về lũ trẻ. Sau khi cô và Liệt Nùng, thậm chí còn có cả Từ Thích Diệp và Bành Nhiên cùng hứa sẽ chăm sóc cho lũ trẻ cẩn thận, khó khăn lắm hiệu trưởng Phùng mới chịu thỏa hiệp.

"Tịnh Tịnh", nằm trên giường bệnh, phối hợp với việc kiểm tra của bác sĩ, hiệu trưởng Phùng bất đắc dĩ nói, "Cả đời này chú còn chưa bị con cái của mình giám sát quản lí như thế này đâu, kết quả không biết mọc ở đâu ra một đứa như cháu để chú được trải nghiệm cái cảm giác này".

Chúc Tịnh không kìm được cong khóe môi nói, "Thế nên chú chấp nhận số phận đi".

Bắt đầu từ hôm đó, cuộc sống của cô ở huyện Lăng Đình trở nên bận rộn hơn. Để tiện cho việc chăm sóc lũ trẻ, cô dứt khoát chuyển khỏi kí túc, đến ở trong căn phòng trước đó hiệu trưởng Phùng đã ở. Ngay sau đó, Liệt Nùng cũng lẳng lặng chuyển đến căn phòng cũ cạnh phòng của hiệu trưởng Phùng.

Cô thức dậy sớm, anh còn dậy sớm hơn cả cô.

Có mấy lần ca phẫu thuật kéo dài, lúc cô về đến trường trời đã tối mịt. Nhưng lũ trẻ đã được ăn uống xong xuôi, đang ở sau núi vui vẻ nghe anh kể chuyện.

Đồ đạc thiếu thốn, trước khi cô kịp đặt hàng, anh đã chuyển đồ mới mua vào trong kho rồi.

Thành tích của đứa trẻ nào tụt dốc, tâm tư tình cảm của đứa trẻ nào xáo động, anh đều tìm được ra vấn đề trước cô.

Buổi tối chấm xong bài tập của lũ trẻ, cô định nằm gục xuống bàn chợp mắt một lát để dậy tiếp tục chuẩn bị giáo án và bệnh án cho ngày hôm sau.

Nhưng vừa nhắm mắt ngủ một chút, lúc tỉnh dậy đã là quá nửa đêm. Chúc Tịnh dụi dụi mắt, nhưng lại phát hiện ra trên người mình đã có thêm tấm chăn dày từ lúc nào, giáo án và bệnh án trên bàn có thêm vài dòng chú thích mới tinh.

Cô lẳng lặng ngồi nhìn nét chữ đẹp đẽ bay bổng đó, đột nhiên nhớ tới những lời mấy ngày trước Bành Nhiên đã nói với cô ở bệnh viện.

“Chúc Tịnh.”

Giờ nghỉ buổi trưa, cô đang ở trong văn phòng của khoa sửa bài thì Bành Nhiên bước vào. Cô ấy đóng cửa lại rồi ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện cô sau đó đặt lên bàn một hộp cơm, “Biết ngay là cậu không có thời gian ăn cơm”.

“Cảm ơn”, cô đặt bút xuống, thở dài một tiếng rồi nhìn sang Bành Nhiên.

“Chiều nay mình và Từ Thích Diệp sẽ đến trường, cậu không phải lo lắng, cứ yên tâm theo ca phẫu thuật đi”, Bành Nhiên lại nói.

Cô mở hộp cơm nóng hổi ra, “Bành Nhiên”.

“Hả?”

“Cảm ơn”, nghĩ đi nghĩ lại, cô cuối cùng cũng chỉ biết nói hai từ này.

Bành Nhiên cười phì một tiếng rồi xua tay, “Được rồi, được rồi. Mình cũng chẳng hi vọng nghe được mấy lời cảm động từ cái miệng cậu. Tâm tư tình cảm của cậu mình nghe thấy đủ rồi, mau ăn đi”.

Cô cúi đầu ăn cơm, Bành Nhiên chống cằm nhìn cô, lát sau đột nhiên nói, “Chúc Tịnh, mình cảm thấy người anh ấy để ý đến là

cậu".

"Hả?", cô nhất thời nghe không hiểu câu nói chẳng đầu chẳng cuối này của Bành Nhiên.

"Mình nói Liệt Nùng ấy", Bành Nhiên bình tĩnh nói, "Anh ấy thích cậu".

Bàn tay đang cầm đũa của Chúc Tịnh run lên, "Tại sao chứ".

"Ánh mắt anh ấy luôn luôn xoay quanh cậu, bất kì hành động nào của anh ấy cũng luôn lấy việc chăm sóc cho cậu làm tiền đề", Bành Nhiên nói, "Lẽ nào cậu không phát hiện ra sao? Thời gian lâu dần, ngay cả mình cũng phát hiện ra, mình nghĩ cậu hẳn phải càng rõ hơn chứ".

Cô không lên tiếng.

"Trước đây hai người có quen biết nhau không?" Cô lắc đầu.

"Mình không nghĩ anh ấy là người hay thay đổi", vẻ mặt đơn thuần trong sáng thường ngày của Bành Nhiên lúc này toát lên nét đầy nghiêm túc, "Ngay từ đầu người mà anh ấy để ý đến hẳn là cậu rồi".

Thấy cô không nói năng gì, Bành Nhiên lần nữa lên tiếng, "Chúc Tịnh, nếu cậu và anh ấy yêu nhau, mình tuyệt đối sẽ không vì vậy mà cảm thấy không vui. Cậu tuyệt đối đừng có vì mình mà phải che giấu cảm xúc của bản thân".

Chúc Tịnh ăn hai miếng cơm rồi đặt đũa xuống, "Bây giờ mình không có tâm trạng đâu mà đi nghĩ đến chuyện đó".

* * *

Gấp quyển giáo án trong tay lại, Chúc Tịnh tắt đèn rồi nằm lên giường.

Cô không hề nói dối, cô bây giờ quả thực không còn tâm tư đâu mà suy nghĩ đến chuyện đó, càng không muốn đi đào bới chân tướng sự việc.

Trên thế giới này, có những chuyện, không biết đáp án có lẽ sẽ càng tốt hơn.

* * *

Cho dù kiên trì điều trị và làm hóa trị, nhưng sức khỏe của hiệu trưởng Phùng vẫn yếu đi từng ngày.

Nhưng điều may mắn duy nhất là bác sĩ điều trị chính đã nói, hiệu trưởng Phùng là bệnh nhân có tâm lí tốt nhất từ trước đến giờ ông ấy từng gặp.

Bệnh nhân ung thư máu giai đoạn cuối nếu như tâm lí không tốt, hoặc rơi vào tình trạng bi quan tuyệt vọng, không tin tưởng vào việc điều trị thì bệnh tình sẽ chuyển biến xấu nhanh đến mức không thể điều trị nổi. Nếu như vậy, thì thời gian còn lại của bệnh nhân sẽ không vượt quá được nửa năm. Nhưng nếu tích cực phối hợp điều trị, thì có lẽ sẽ sống được lâu hơn.

Giờ nghỉ trưa hàng ngày Chúc Tịnh đều ghé thăm ông, nói chuyện với ông. Mà mỗi lần nhìn thấy cô, hiệu trưởng Phùng đều mỉm cười từ xa, nhưng cô biết rất rõ, mấy ngày trước thôi ông vừa bị xuất huyết.

“Tịnh Tịnh, vất vả cho con rồi”, hiệu trưởng Phùng nhìn cô, “Chú biết chăm sóc cho lũ trẻ là việc chẳng dễ dàng gì”.

“Bọn chúng đều rất nghe lời, cháu không thấy mệt chút nào”, cô nói, “Đặc biệt là Tiểu Hữu, cháu thấy từ sau khi vượt qua được nỗi đau mất bà, con bé càng ngày càng trưởng thành và hiểu chuyện. Bọn chúng là những đứa trẻ ngoan ngoãn nhất mà cháu từng gặp”.

Hiệu trưởng Phùng nghe xong mãn nguyện gật gật đầu. “Chú bây giờ không cần phải bận tâm đến bất kì vấn đề gì, cháu là quyền hiệu trưởng thôi nhưng có khi tinh thần trách nhiệm còn cao hơn chú ấy.”

Hiệu trưởng Phùng nhìn cô không kìm được mỉm cười, “Tịnh Tịnh à...”.

“Dạ?”

“Cháu cũng khôn lớn rồi”, đôi mắt hiệu trưởng Phùng sáng lấp lánh, “Bảy năm trước lúc cháu vừa mới tới, hoàn toàn khác so với bây giờ. Lúc đó, cháu rất ít nói, rất hiếm khi cười, càng không biết thể hiện cảm xúc hỉ nộ ái ố của bản thân. Nhưng bây giờ, những điều đó, cháu đã làm được cả rồi”.

“Là chú và đám trẻ đã dạy cho cháu biết”, cô nói.

Hiệu trưởng Phùng lắc lắc đầu, “Không phải là chúng ta, mà là mỗi một người bên cạnh cháu, cho dù hiện tại họ có còn ở bên cạnh cháu hay không, cho dù bọn họ mang đến cho cháu niềm vui hay nỗi buồn, thì họ cũng dạy cho cháu những điều mà trước đây cháu chưa từng biết”.

Cô trầm mặc, nhưng không hề phản bác lại.

“Cháu xem.” Ánh mắt hiệu trưởng Phùng lúc này dừng lại bên ngoài khung cửa sổ đằng sau lưng cô, “Cậu ấy cũng đã dạy cho cháu rất nhiều điều, có đúng không?”.

Cô hướng theo ánh mắt của hiệu trưởng Phùng để nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thấy Liệt Nùng đang đứng nói chuyện với bệnh nhân.

Vẻ mặt của anh vẫn luôn trầm tĩnh, điềm nhiên như vậy, nhưng nó lại mang lại sự tin tưởng và an yên cho con người ta.

“Hiệu trưởng Phùng”, cô nhìn ông một lát sau đó thu tầm mắt lại, “Cho dù biết rõ kết quả sẽ khiến cháu đau khổ, cháu vẫn phải đi đào nó ra sao?”.

Ông nhìn cô, “Cháu phải làm điều đó, bởi vì nếu không biết được kết quả, thì cháu vĩnh viễn sẽ không thể nào biết được thứ mà trong lòng cháu thực sự mong muốn là điều gì”.

“Cho dù có phải chịu đau khổ?” “Kể cả khi sẽ phải chịu đau khổ.”

Cô ngồi lặng người trong chốc lát sau đó chầm chậm đứng dậy.

“Tịnh Tịnh”, ánh mắt hiệu trưởng Phùng ngập tràn sự dịu dàng, “Chú đã phải mất hai năm mới có thể vượt qua được nỗi đau mất vợ. Nhưng đến khi vượt qua được rồi chú mới phát hiện ra, là bà ấy đã cho chú sức mạnh, để chú lựa chọn đến đây, tiếp tục sống cuộc đời còn lại của mình”.

“Cháu còn mạnh mẽ hơn những gì cháu tưởng tượng, cho nên cháu nhất định phải hiểu rõ điều mà bản thân mình mong muốn.”

Chúc Tịnh nghe xong, nghiêm túc gật đầu.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, hiệu trưởng Phùng nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười nói, “Hai người họ thực sự rất giống nhau, có phải không?”.

“Đúng vậy”, cô nói, “Thực sự rất giống”.

* * *

Tiết trời đã vào xuân, hầu hết thời gian hiệu trưởng Phùng đều ngủ, rất nhiều lần Chúc Tịnh vào phòng bệnh thăm ông rồi rời đi nhưng ông không hề biết.

Bác sĩ điều trị chính cung cấp cho cô một số phản hồi và thông tin về tình trạng bệnh của hiệu trưởng Phùng, cô cẩn thận nghe lại hết từng lời nhưng khi nói chuyện với hiệu trưởng Phùng cô cũng chưa từng nhắc đến việc đó.

Buổi trưa, lúc từ phòng làm việc của khoa đi ra, Chúc Tịnh vừa hay chạm mặt Từ Thích Diệp.

Anh chàng bắng nhắng này, vẫn giữ nguyên cái kiểu đi rải hormone nam giới khắp nơi như mọi ngày. Chỉ có điều cậu ta không còn nói mấy lời trêu ghẹo cô nữa, còn cô thực ra vẫn luôn thầm cảm kích cậu ta. Đối với một nhân vật gần như là thiên tài như Từ Thích Diệp, dường như cậu ta chưa từng thắc mắc một lời khi giúp đỡ bọn họ bất cứ việc gì, hàng ngày cứ chạy đi chạy lại giữa bệnh viện với trường Trung học Lĩnh Trạm.

“Ăn cơm chưa?”, cậu ta đi sóng vai với cô rồi hỏi.

Cô lắc đầu, “Không có thời gian để ăn, lát nữa còn có ca phẫu thuật.”

“Trong văn phòng, tôi có để một hộp bánh quy và bánh kem đấy, cô mau đi ăn đi”, Từ Thích Diệp nhếch nhếch mày, “Sức khỏe của cô đâu phải bằng gang bằng thép, nếu như không chăm sóc tốt bản thân mà đổ bệnh ra đấy, ngược lại chỉ mang lại phiền phức cho chúng tôi”.

Nếu như theo tính cách thường ngày, cô nhất định sẽ từ chối. Nhưng hiếm khi thấy cậu ta nghiêm túc như vậy, nên cô cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người vào phòng làm việc của khoa mà Từ Thích Diệp làm việc, cậu ta mở cửa, lấy hộp bánh quy và bánh kem từ trong tủ ra đưa cho cô, “Cô ngồi đây mà ăn đi, Liệt Nùng đang có ca mổ, sẽ không quay lại văn phòng đâu”.

Cô đón lấy, nói câu cảm ơn rồi ngồi xuống chỗ của Liệt Nùng.

“Đây là gì thế?”, cô ăn một miếng bánh kem, chỉ vào đồ vật có hình thù kì quái trên bàn của Liệt Nùng hỏi, “Là đồng hồ sao?”.

Từ Thích Diệp cắn miếng lê, híp híp mắt đưa tay ra cầm lấy.

“Đúng rồi, thật không hiểu nổi cậu ta đàn ông đàn ang mà cả ngày cầm theo thứ này làm gì, hoa lá cành.”

Bởi vì chỉ cầm bằng một tay, cậu ta nhỡ tay làm chiếc đồng hồ rơi xuống bàn, phát ra thứ âm thanh giòn tan.

“Lạch cạch” một tiếng, một giây sau, phần giữa của chiếc đồng hồ liền bật mở, có một thứ đồ từ bên trong rơi ra ngoài.

“Đây là cái gì vậy? Sao giấu kĩ thế chứ...”

Từ Thích Diệp nhặt vật nhỏ xíu đó lên, híp híp mắt nói, “Hình như là nhẫn thì phải? Ái chà, trông còn rất đẹp nữa, là nhẫn hình cỏ bốn lá...”.

Còn Chúc Tịnh ngay từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn, máu nóng trong cơ thể cô như đông cứng lại.

Cô đứng yên bất động nhìn Từ Thích Diệp nghịch ngợm chiếc nhẫn như bị ma ám. Một lúc sau, cô đứng phắt dậy khỏi ghế.

“Cô ăn xong rồi à?”, Từ Thích Diệp nói, bỏ chiếc nhẫn vào lại bên trong đồng hồ, cậu ta nói, “Tôi phải cất ngay nó đi, nếu để cậu ta phát hiện tôi động vào đồ của cậu ta thì chắc tôi xong đời rồi”.

Cô không nói gì, đặt miếng bánh kem trong tay xuống rồi lao ra khỏi cửa.

Đêm thứ ba mươi bảy

Bên ngoài hành lang, bệnh nhân và hộ lí qua lại tấp nập, Chúc Tịnh cứ ngồi bất động trên chiếc ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, đờ đẫn nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật.

Một lúc sau, cô lấy di động ra, soạn một tin nhắn gửi cho Bành Nhiên.

Bình thường vào giờ này, cô sớm đã lao như bay đến trường học rồi. Nhưng hôm nay, cô phải nhờ Bành Nhiên giúp mình qua chăm sóc bọn trẻ.

Gửi tin nhắn xong, cô cất di dộng đi, tiếp tục ngồi yên chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối hẳn, hai tay cô từ đầu đến cuối đặt nguyên trên đầu gối, dường như đang cho chính bản thân mình sức lực để chống đỡ.

Không biết bao lâu nữa, cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng từ từ mở ra.

Bác sĩ đẩy băng ca ra khỏi phòng phẫu thuật, cô đứng dậy nhìn các bác sĩ lần lượt ra ngoài, cuối cùng cũng nhìn thấy Liệt Nùng ra sau cùng.

Ánh mắt họ giao nhau.

“Rảnh không?”, cô nhìn chằm chằm vào anh nói.

Anh khẽ gật đầu.

Hai người sóng vai nhau đi ra ngoài cổng bệnh viện, Chúc Tịnh đứng yên bên vệ đường, lặng lẽ nhìn dãy núi phía xa, còn anh cũng dừng bước ngay sau cô.

Hai bên không ai lên tiếng, cứ thế trầm mặc. “Tôi kể cho anh nghe một câu chuyện.”

Một lúc lâu sau, cô cất giọng khàn khàn lên tiếng trước, “Trước đây, có thể nói tôi là người chỉ luôn sống trong những cảm xúc tiêu cực. Chưa từng dám đối diện với chính bản thân mình. Tôi rất nhát gan, yếu đuối nhưng luôn tự cho rằng mình đã ngụy trang đủ rồi, đã quá kiên cường rồi”.

“Sự thay đổi của một con người đôi khi bắt nguồn từ một người đặc biệt. Tôi cũng đã từng gặp được một người như vậy. Anh ấy bước vào cuộc đời tôi, rồi dễ dàng thay đổi cả con người tôi.”

“Trước khi gặp anh ấy, tôi chỉ từng gặp duy nhất một người đàn ông, coi như là tôi đã từng yêu hắn. Nhưng về sau hắn đã phản bội lại tôi, kết hôn với đứa em gái cùng cha khác mẹ của tôi. Tôi vốn không cam tâm tình nguyện, và anh ấy đã cứu tôi.”

“Từ nhỏ tôi đã mất đi tình yêu thương của người thân, từng căm hận bố tôi hơn mười năm trời, dốc hết sức lực để làm khó ông ấy. Về sau ông ấy mất đi, là anh ấy đã giúp tôi buông tha cho bản thân, cũng khiến tôi tha thứ cho bố.”

“Anh ấy đã đem lại cho tôi những điều mà cả cuộc đời này chưa ai có thể mang lại được, bao gồm cả người đàn ông trước kia của tôi. Chưa từng có bất kì ai mang đến cho tôi những điều như vậy.”

“Thực ra ngay từ ban đầu tôi đã hiểu rõ anh ấy là người luôn phải sống trong bóng tối. Nhưng không biết tại sao, tôi vẫn luôn nhìn thấy được tia sáng phát ra từ anh ấy.”

“Nhưng tôi cũng biết, rồi sẽ có một ngày anh ấy rời xa tôi. Tôi cũng biết, tôi nên rời xa anh ấy, đi tìm một người được gọi là ‘ổn định’ hơn anh ấy, bởi vì giữa hai chúng tôi sẽ không có kết quả.”

“Về sau, anh ấy đã rời xa tôi.”

Nói đến đây, cô xoay người lại, “Câu chuyện đến đây cũng coi như là kết thúc rồi”.

Liệt Nùng nhìn cô, ánh mắt bình thản mà sâu thẳm, phản chiếu lại dãy núi phía xa xa đang chìm đắm trong màn đêm.

Cô nhìn lại anh, một lúc sau, từ từ cởi bỏ cúc áo cổ.

Sau đó, chầm chậm tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ mình

xuống.

Ánh mắt anh khi chạm phải sợi dây chuyền đó dần trở nên sâu thẳm không đáy.

Cô trầm mặc, anh cũng không nói gì.

Sợi dây chuyền hình cỏ bốn lá lấp lánh trong bóng đêm, tựa như đang phản chiếu lại những bông hoa tuyết.

"Rất đẹp, có phải không", không biết bao lâu sau cô mới khẽ lên tiếng.

Anh không nói gì.

Chúc Tịnh thu sợi dây chuyền lại, xoay người đi lướt qua vai anh, quay ngược lại bệnh viện.

* * *

Đêm hôm đó, từ lúc đặt mình xuống giường Chúc Tịnh luôn cảm thấy bất an.

Cô cảm thấy khó thở, ruột gan rối bời. Cô nằm thẳng người, nghe tiếng gió thổi bên ngoài cửa, nhắm mắt lại nhưng cứ nửa tỉnh nửa mê.

Không rõ sau bao lâu, cô cảm giác như có người khẽ lay lay cánh tay cô.

Mở mắt ra, cô liền nhìn thấy đôi mắt đen láy hệt như bóng đêm của Liệt Nùng.

Anh hơi cúi người đứng bên cạnh giường cô, anh nắm lấy tay cô, lặng lẽ nhìn cô.

Anh không nói bất cứ lời nào, nhưng cô lại có thể đọc hiểu được ngay ánh mắt anh.

Cô ngồi dậy, mặc áo khoác cùng anh đi ra ngoài.

Lúc đến được bệnh viện, đèn phòng mổ đã tắt.

Bành Nhiên, Từ Thích Diệp và bác sĩ La đều đang đứng bên ngoài phòng mổ. Khóe mắt bác sĩ La đỏ hoe, còn Bành Nhiên vẫn đang rớm lệ.

“Không liên lạc được với người nhà bệnh nhân, theo lời căn dặn của bệnh nhân trước khi qua đời, ở đây cũng chỉ có cô là có thể đại diện cho người nhà bệnh nhân”, bác sĩ kéo khẩu trang xuống, nhìn Chúc Tịnh nói, “Bệnh nhân Phùng Nghị do xuất huyết não đột ngột, đã ngừng thở vào 3 giờ 25 phút sáng sớm nay”.

Dọc dãy hành lang dài đằng đẵng ngay cả tiếng gió cũng tĩnh lại.

Nghe thấy câu nói này, dòng nước mắt vốn đã ngừng rơi của Bành Nhiên lần nữa lại lặng lẽ tuôn trào. Từ Thích Diệp đứng bên cạnh, đưa tay kéo cô ấy tựa vào vai mình. Bác sĩ La quay người đi rồi rất nhanh sau đó tiếng khóc nức nở vang lên.

“Số mệnh con người là do trời quyết định.”

Sau một hồi trầm lắng, giọng nói bình tĩnh đến dọa người của Chúc Tịnh vang lên, “Cảm ơn anh, bác sĩ Phương”.

Bác sĩ Phương thở dài, gật đầu với bọn họ rồi mệt mỏi rời đi.

“Mọi người cũng mau về đi.”

Cô xoay người nhìn những người còn lại nói, “Bành Nhiên, Từ Thích Diệp hai người mau về kí túc đi. Bác sĩ La, chị mau về nhà đi, con gái chị còn nhỏ, đêm hôm tỉnh dậy không thấy chị đâu nó sẽ sợ”.

“Hộ khẩu của hiệu trưởng Phùng không ở đây, ngày mai tôi sẽ đến đồn công an tìm hiểu rồi sắp xếp chuyện hậu sự.”

Từ đầu đến cuối cô đều nói bằng giọng hết sức bình tĩnh, ánh mắt cũng vô cùng bình thản, “Bây giờ đang là sáng sớm, cũng không làm được việc gì, cứ tập trung ở đây cũng vô ích”.

Cô thậm chí còn không rơi một giọt nước mắt nào.

Nói xong, cô xoay người, chầm chậm rời khỏi bệnh viện.

* * *

Bầu trời đêm nay không một vì sao.

Chúc Tịnh ngồi trên bậc thềm đá bên ngoài bệnh viện, ôm lấy đầu gối mình.

Lát sau, Liệt Nùng cũng đến bên cạnh cô rồi ngồi xuống. “Hiệu trưởng Phùng trước đây là một giảng viên đại học rất có tài. Sau

khi vợ mất, ông ấy liền một mình đến đây, gây dựng nên trường Trung học Lĩnh Trạm. Mới đó mà đã hai mươi năm, ông nhận nhiệm vụ dạy dỗ đám trẻ ở vùng núi này, dìu dắt chúng trưởng thành, chăm sóc chúng như người nhà."

Cô nhìn lên bầu trời đêm, nói chậm rãi từng câu, "Con cái ông ấy đều sinh sống ở nước ngoài, rất ít khi quan tâm đến ông. Trong những năm tôi và ông ấy quen biết, chưa từng thấy họ đến thăm ông ấy lần nào. Tôi biết ông ấy nhớ con mình, nhưng chưa từng nói ra. Hàng ngày dốc hết tâm huyết của mình vào mỗi đứa trẻ ở nơi đây".

"Trong bảy năm đó, tâm tư tình cảm của tôi đã có vô số lần thay đổi, từ kích động, đau khổ cho đến tuyệt vọng... Nhưng chỉ cần đến nơi đây, đến bên cạnh ông ấy và lũ trẻ, tôi liền cảm thấy cho dù tôi có bị tất cả mọi người vứt bỏ, thì vẫn có nơi này thu nhận mình."

"Ông ấy không phải người thân của tôi, nhưng lại đối xử với tôi tốt hơn cả những người thân của mình."

Trên đời này có không ít người, mặc dù sống ích kỉ nhưng vẫn luôn được thanh thản, chưa từng biết đến thế nào là cảm ơn và hồi đáp.

Nhưng trên đời này cũng còn có rất nhiều người, từ đầu tới cuối không mong được đền đáp, nguyện dùng nhiệt huyết của cả cuộc đời mình để đổi lấy sự vui vẻ và niềm hạnh phúc cho người khác.

"Chúc Tịnh", đến lúc này Liệt Nùng đang ngồi bên cạnh mới lên tiếng.

Anh đưa tay ra, kéo lấy bờ vai cô nghiêng về phía mình. Trên khuôn mặt Chúc Tịnh vẫn chưa hề rơi một giọt nước mắt nào.

"Đến bây giờ tôi vẫn không cảm thấy là ông ấy đã rời xa mình", đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, "Vừa mới hôm qua thôi, lúc tôi đến phòng bệnh, ông ấy còn nói với tôi là muốn một cái máy ảnh, bảo tôi đi mua cho ông. Ông còn nói, sau này nếu có thể xuống khỏi giường bệnh, ông ấy muốn đi chụp mấy bức ảnh, để tôi dán lên bảng cho lũ trẻ xem".

"Ông ấy đang đem lại niềm hy vọng và sức mạnh cho bao nhiêu người, vậy tại sao ông ấy lại từ bỏ trước chứ?"

Bàn tay cô nắm chặt lại, "Sao ông ấy không chịu tranh đấu với Tử

Thần thêm một thời gian nữa? Sao lại nhận thua trước? Tại sao chứ…”.

“Ông ấy rõ ràng biết tôi không muốn ông rời xa tôi sớm như vậy. Tôi đã hi vọng sau này có thể để ông ấy yên tâm về mình hơn, tôi hi vọng ông có thể tận mắt chứng kiến ngày tôi có được hạnh phúc.”

“Ông ấy đối xử với tôi còn tốt hơn với con cái của mình…”

“Liệt Nùng, trên đời này, sẽ không còn ai giống như ông, che chở cho tôi giống như che chở cho chính con gái mình, khoan dung với tôi như ông nữa.”

“Sẽ không có ai như vậy nữa.”

Liệt Nùng nhìn khuôn mặt thất thần của cô, đôi mắt anh khẽ động đậy.

Vào giờ phút này, trong đêm tối tĩnh mịch đến nghẹt thở, anh cuối cùng cũng giống như đã quyết tâm từ bỏ hoàn toàn một thứ gì đó.

Một giây sau, anh đưa tay về phía cô.

Anh chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, từng chút từng chút một, rồi chầm chậm ôm lấy cô vào lòng.

“Tôi biết vào lúc này, bản thân nên tự thương xót cho số phận cô độc của mình, bất kì ai có liên quan đến tôi rồi cũng sẽ có một ngày rời bỏ tôi mà đi… Nhưng mà, tôi đã không còn nghĩ như vậy nữa.”

“Cho dù có gặp phải bao nhiêu chuyện đủ để đẩy tôi xuống địa ngục, khiến tôi phải đau khổ đến tuyệt vọng, tôi vẫn sẽ không thể đánh mất đi khả năng để yêu thương.”

Cô tựa vào vai anh, hốc mắt cuối cùng cũng dần nóng rực lên, “Đây là những gì ông ấy đã nói với tôi vào ngày hôm qua, ngày hôm kia”.

“Liệt Nùng, tôi còn có thể yêu không?” Tôi còn có thể yêu không?

* * *

Mãi cô vẫn không nhận được câu trả lời của anh.

Anh buông cô ra.

Sau đó, anh nắm lấy bàn tay cô rồi nhẹ nhàng áp lên má mình.

Cô cảm nhận được gò má lạnh toát cùng đôi bàn tay ấm nóng của anh, cảm nhận được anh đang sáp lại gần mình, lúc anh cúi đầu hôn cô khóe môi còn khẽ run run.

Đó là thứ nhiệt độ đủ để đốt cháy trái tim cô.

* * *

Liệt Nùng xoay tay khóa trái cửa lại, một giây trước khi tắt đèn anh đã kịp tiến vào cơ thể cô.

Cô giống như đã tháo bỏ hoàn toàn lớp áo giáp cứng nhắc trên người, cả cơ thể mềm nhũn như không xương, bị anh ép chặt vào cạnh bàn, cô lấy một tay chống lên mép bàn, để mặc anh điên cuồng chiếm hữu lấy cơ thể mình một cách không có quy luật.

"A...", sức mạnh của anh quá lớn, sự cứng rắn của anh khơi gợi lên mọi cảm giác đã nhiều năm chưa trải qua. Niềm hoan lạc và nỗi đau khổ tỏa ra từ trong cơ thể cô, như ngọn lửa đang âm ỉ cháy lan khắp đồng cỏ.

Bởi vì đứng quay lưng lại với anh, cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gáp của anh đang kề sát bên tai mình.

Có mấy lần anh vào quá sâu, cô cảm giác như tim mình đã đau đến cực điểm.

"Đợi chút...", lúc này cô mới thở hổn hển đưa tay ra, chặn trước ngực anh, sau đó để anh rời khỏi cơ thể mình rồi xoay người lại đối diện với anh.

Cô nhìn anh, đưa tay cởi bỏ áo ngoài và áo ngực của mình rồi ném xuống đất.

Tình cảm mãnh liệt khiến khuôn mặt điềm nhiên cũng anh cũng lấm tấm mồ hôi, đôi mắt sâu thẳm đến mức có thể đốt cháy con người ta lúc này đang dán chặt vào khuôn ngực mềm mại của cô.

"Để em nhìn anh", cô đưa tay ra, ôm lấy cổ anh rồi nói, "Em muốn nhìn thấy anh".

Đêm thứ ba mươi tám

Sau khi cô nói xong câu đó, ánh mắt Liệt Nùng gần như sáng bừng lên như đá vỏ chai Cobsidian.

Anh đưa tay ôm lấy eo cô, lần nữa tiến vào giữa hai chân cô.

Suốt cả quá trình sau đó, cô luôn nhìn anh.

Cô thở gấp, rên rỉ, bởi vì khoái cảm mà cả cơ thể cô run lên... nhưng ánh mắt cô từ đầu đến cuối không hề rời khỏi khuôn mặt anh.

Cô nhìn anh dùng sức mạnh để đâm xuyên vào cơ thể mình, nhìn anh mím chặt lấy bờ môi mỏng ấy, nhìn anh ra vào hết lần này đến lần khác không biết mệt mỏi.

"Sao lại nhìn anh như vậy mãi."

Đợi đến khi anh cuối cùng cũng chịu dừng lại, cúi xuống tựa sát vào vành tai cô khàn khàn nói.

Cô không nói gì, chỉ khẽ liếm liếm lên hàm dưới gợi cảm của anh.

Cả cơ thể anh run lên, cảm giác như sự nóng bỏng giữa hai chân sắp ép mình biến thành dã thú, "... Chúc Tịnh, em điên rồi sao?".

Cô khẽ mỉm cười, đưa hai ngón tay mảnh dẻ của mình kéo lấy cổ áo đang mở rộng của anh, để khuôn mặt anh áp sát vào xương quai xanh mình, "Ừm, đừng để cho em còn sức mà nói chuyện nữa".

Ánh mắt anh khóa chặt vào khuôn mặt cô, tựa hồ như muốn thiêu đốt cô vậy.

"Sao nào", cô nhếch nhếch khóe môi, "Lẽ nào anh không muốn?".

Ngay sau đó, ánh mắt anh sáng lên, giơ tay cởi bung áo sơ mi của mình.

* * *

Lúc người bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ, Chúc Tịnh liền trở người bước xuống giường.

Khi họ kết thúc, trời đã tờ mờ sáng, mặc dù hai chân đã mềm nhũn ra đến mức ngay cả sức lực để bước đi cũng không có, nhưng cô vẫn cố nghiến răng, nhặt quần áo đang nằm rải rác dưới sàn nhà mặc vào.

Mặc quần áo xong cô xoay người, nhìn người đàn ông đang nằm trên giường.

Dường như anh đang ngủ rất ngon, chắc sẽ chưa tỉnh dậy ngay.

Nhìn thật kĩ khuôn mặt anh một lúc, cô liền cất bước đi ra khỏi căn phòng.

Đi một mạch đến khu kí túc, cô đi đến trước cửa một trong số những căn phòng ở đó rồi đưa tay gõ cửa.

Gõ mấy tiếng, cửa rất nhanh liền được mở ra, Từ Thích Diệp cầm tay nắm cửa đứng bên trong phòng. Nhìn thấy cô, vẻ mặt thoáng ánh lên chút cảm xúc phức tạp.

“Không mời tôi vào sao?”, cô nhìn anh ta.

Từ Thích Diệp nheo mắt nhưng vẫn đứng yên trước cửa như cũ.

“Trong phòng đang có người”, cô bình tĩnh nói, “Là Bành Nhiên”.

Anh ta trầm mặc giây lát nhưng cũng không hề phủ nhận, khuôn mặt tuấn tú dần toát lên nụ cười bẳng nhẳng như thường ngày.

“Tôi sẽ giúp anh giữ bí mật”, Chúc Tịnh nhẹ nhàng hất tóc mình.

Từ Thích Diệp nghiêng đầu, “Tôi đoán, cô có việc cần nhờ tôi?”.

“Đúng là đang cần nhờ anh giúp một việc”, cô nhún nhún vai.

Anh cười nói, “Chúc Tịnh, tôi cảm thấy ngay từ đầu tôi đã quá xem nhẹ cô rồi”.

Cô không hề phủ nhận.

“Nói đi”, Từ Thích Diệp lúc này mới bước ra khỏi phòng sau đó khẽ đóng cửa lại, “Cô cần tôi giúp gì?”.

* * *

Lúc Liệt Nùng tỉnh dậy, anh cảm giác như cả cơ thể mình đang được bao phủ bởi nguồn ánh sáng tự nhiên.

Hai giây sau, anh liền ngồi bật dậy.

Đống quần áo lộn xộn dưới giường, chỉ có của một mình anh, quần áo của ai kia đã biến mất không dấu vết.

Mắt anh mở to, cả cơ thể liền tỉnh táo hẳn.

Bước ra khỏi phòng phát hiện mặt trời đã lên cao, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Sải bước vào bệnh viện, anh sa sầm mặt tiến thẳng vào phòng khám.

“Cậu nhìn thấy Chúc Tịnh không?”, mở cửa văn phòng của khoa, anh cất giọng hỏi Từ Thích Diệp đang ngồi ở bàn viết bệnh án.

Từ Thích Diệp ngẩng đầu lên, “Từ sáng sớm nay đã không thấy cô ấy, tôi đoán chắc cô ấy đi xuống huyện lo chuẩn bị hậu sự cho hiệu trưởng Phùng”.

Liệt Nùng nghe Từ Thích Diệp nói xong liền gật đầu, mặt không chút biểu cảm đóng cửa phòng lại.

Ra khỏi bệnh viện, anh lái xe đi thẳng đến huyện.

Dọc đường, anh lái xe với tốc độ rất nhanh, hai hàng lông mày vẫn luôn nhíu chặt.

Đi một vòng những nơi cô có thể đến trong phố huyện, trời đã tối hẳn nhưng anh vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô đâu.

Gọi điện thoại cho cô thì luôn ở trong tình trạng tắt máy. Vẻ mặt anh đã vô cùng khó coi, anh bấm máy gọi cho Từ Thích Diệp.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, anh hỏi ngay, “Chúc Tịnh về chưa?”.

“Chưa”, Từ Thích Diệp đáp, “Vẫn chưa về bệnh viện, cũng không về trường học”.

Ngắt máy, sắc mặt anh tái xanh.

Trở về thôn, anh lần lượt đến bệnh viện rồi trường học một vòng, cô đều không ở hai chỗ đó.

Cố gắng để tâm trạng bình tĩnh một chút, anh hít sâu một hơi, đánh liều đi về phía sau ngọn núi trường học.

Từ xa, anh đã nhìn thấy lũ trẻ đang quây thành một vòng tròn, không khí náo nhiệt vui vẻ thường ngày đã không còn, thay vào đó chỉ còn những tiếng khóc thút thít đang cố kìm nén.

Còn ở chính giữa vòng tròn đó, chính là người khiến anh phải chạy ngược chạy xuôi đi tìm suốt cả một ngày trời.

Anh đứng cách họ một khoảng, nhìn cô ôm lấy lũ trẻ, nhẫn nại nói lời an ủi với từng đứa.

Vì lo lắng cho cảm xúc của chúng, nên kể từ ngày hiệu trưởng Phùng nằm viện, bọn họ đã nói với lũ trẻ là hiệu trưởng Phùng chỉ ở lại bệnh viện để kiểm tra thôi, một thời gian nữa sẽ về. Nhưng bây giờ hiệu trưởng Phùng đã qua đời rồi, không ai có thể nhẫn tâm giấu giếm đám nhóc vừa thông minh lại vừa hiểu chuyện này nữa.

Khuôn mặt của đám trẻ đứa nào đứa nấy đều đẫm nước mắt, Tiểu Hữu vốn có tình cảm sâu đậm nhất với hiệu trưởng Phùng đang ôm gối ngồi sụp dưới đất bất động.

Nhưng mà anh biết, trên đời này sẽ không còn có ai đau khổ và buồn bã hơn cái người đang vỗ về an ủi lũ trẻ kia cả.

Không biết sau bao lâu, Chúc Tịnh cuối cùng cũng đứng dậy, dắt lũ trẻ xuống núi.

Lúc cô đứng dậy đã nhìn thấy anh, nhưng ánh mắt cô sau đêm qua dường như không có một chút thay đổi, gần như chỉ dừng lại trên khuôn mặt anh mấy giây rồi cứ thế rời đi.

Đợi cô sắp xếp xong xuôi cho lũ trẻ, một mình anh đang ngồi ở phiến đá, nhìn cô dần tiến về phía mình dưới bóng đêm đen.

“Anh đã tìm em suốt cả một ngày”, giọng nói anh nghe không ra là cảm xúc gì.

Cô đi đến trước mặt anh rồi khẽ nói, “Em vẫn luôn ở sau núi”.

Anh dừng lại một lát, "Từ Thích Diệp nói em không có ở trường".

Cô nhìn xuống anh, "Là em đã bảo anh ta nói với anh như vậy".

Liệt Nùng nghe vậy thì thoáng sững người, ngẩng phắt đầu lên nhìn cô.

Lúc nói ra câu này, giọng điệu của cô bình thản đến mức đáng sợ.

Đêm nay trên núi tĩnh mịch không một tiếng động, mà quanh họ lúc này, dường như ngay cả gió cũng ngừng thổi.

"Lúc anh viết chữ, có lúc sẽ vô thức gõ nắp bút xuống mặt bàn."

Trầm mặc trong giây lát, cô lại tiếp tục, "Anh không ăn rau sống và cà rốt, lúc anh đi tiếng bước chân luôn rất nhẹ".

"Lúc anh suy nghĩ, lông mày luôn hơi nhíu lại. Và nét chữ của anh vẫn hệt như trước kia không có gì thay đổi."

Vẻ mặt anh dần dần biến đổi theo từng câu nói của cô. "Trên ngón áp út tay phải của anh, có một vết sẹo nho nhỏ do bị bỏng", cô nói chậm rãi, "Trên lưng anh, có rất nhiều vết sẹo, có những vết từ lâu nhưng cũng có những vết mới". "Em nhận ra những vết sẹo đó, là bởi vì có một vài vết là do tự tay em băng bó cho anh."

Đôi mắt anh dần mở to.

"Từ Thích Diệp và Bành Nhiên là một cặp, ngay từ đầu em đã cảm nhận được. Bành Nhiên tỏ tình với anh chỉ là để đẩy em đến gần anh hơn. Chắc mọi chuyện đều là do anh lên kế hoạch cả, em không biết trước đó anh đã nói chuyện thế nào với họ. Nhưng hai người đang yêu nhau, cho dù có giấu giếm thế nào vẫn có thể nhận ra, chỉ cần quan sát ánh mắt Từ Thích Diệp nhìn Bành Nhiên là biết."

"Đúng vậy."

Sau một hồi yên lặng, vẻ mặt Liệt Nùng đã lấy lại được sự bình tĩnh như thường, anh chầm chậm lên tiếng, "Không phải ai cũng có thể trở thành một diễn viên xuất sắc".

"Anh vẫn còn quên mất một người", cô nói, "Vào lúc em cứ băn khoăn nghi hoặc, ông ấy đã nhận ra rồi. Anh đừng quên, ông ấy đã sống nhiều năm như vậy, đã trải qua bao thăng trầm. Cho nên, không ai có thể qua được mắt ông ấy, cho dù có ngụy trang giỏi

đến nhường nào. Ông ấy không muốn vạch trần anh, chỉ là vì muốn nhường cái quyền đó cho em".

"Anh có biết, hiệu trưởng Phùng đã nói gì với em trước khi qua đời không?"

"Ông ấy nói, anh có lẽ có thể làm một diễn viên xuất sắc trước mặt tất cả mọi người, nhưng ở trước mặt em anh chỉ toàn để lộ ra sơ hở."

Anh cười khổ một tiếng, lúc này dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh đưa tay lên kéo khóa áo của mình xuống.

"Lúc em gặp phải trận sạt lở, anh đã tìm chính xác được vị trí của em và Tiểu Hữu, sau đó đưa bọn em đến một nơi không ai biết để điều trị", cô nói, "Đó hẳn là một trong những trụ sở của tổ chức các anh đúng không? Em nghĩ chắc là vậy".

Anh khẽ xé bỏ "dây thanh đổi giọng" đang dán trên cổ ra, một giây sau, giọng nói của anh đã hoàn toàn khác biệt, "Anh biết lúc đó em đã tỉnh lại".

"Cho nên, tối qua, em cũng là cố ý dụ dỗ anh", anh nhìn thẳng vào mắt cô, lần nữa đưa tay lên góc trái hàm dưới của mình, "Bởi vì em đã quá rõ, ánh mắt và cái miệng có thể nói dối, nhưng cơ thể thì không".

Cơ thể con người là luôn thành thật nhất, hai làn da kề sát, khi cá nước sum vầy, những khoảnh khắc hòa quyện vào nhau xưa kia chính là thứ đã được linh hồn khắc vào nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể đối phương.

Tiếng một thứ gì đó bị xé rách ra.

Chiếc mặt nạ da người bay theo gió, trong đêm đen rất nhanh liền biến mất không còn tung tích.

"Lần này, anh nhận thua", anh đứng dậy từ phiến đá, "Như em đã thấy, anh đã không còn là diễn viên xuất sắc nhất trên đời này rồi".

"Trước đây, anh luôn chỉ đạo người khác khi thay đổi khuôn mặt phải xóa bỏ mọi thói quen cũ, phải biến thành một người hoàn toàn khác. Nhưng bây giờ, mọi thói quen của anh đều lộ ra hết trước em, mà anh lại không hề biết gì."

“Bởi vì em đã từng ở nơi gần với anh nhất”, khóe môi cô lúc này khẽ run lên.

“Tối hôm đó ở trên núi, anh đã hỏi em, có hi vọng người đó quay trở lại bên em không”, vẻ mặt anh vẫn đẹp đến mức không chân thực, “Em nói em không muốn, cho nên anh đã tôn trọng quyết định của em. Về sau cứ như vậy mà sống bên cạnh em với thân phận này”.

“Thì sao? Thân phận này của anh, có thể tồn tại được bao lâu?”, hai bàn tay cô siết chặt thành nắm đấm, “Hai tháng? Nửa năm? Một năm? Đến một ngày nào đó, anh sẽ lại rời đi biến mất không vết tích sao?”.

“Nhưng em lại không thể lừa gạt được chính mình.” Những giọt nước mắt đã kìm nén bao lâu của Chúc Tịnh kể từ ngày hiệu trưởng Phùng qua đời, cuối cùng cũng đua nhau tuôn trào không cách nào khống chế nổi.

Từng giọt, từng giọt rơi xuống nền đất lạnh lẽo, làm tan chảy cái khóa trên chiếc hộp sắt mà cô đã cất giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình.

Sao cô có thể lừa gạt được chính bản thân mình chứ?

Cô đã quá quen thuộc nụ cười của anh khi cúi đầu, quá quen thuộc giọng điệu khi nói chuyện của anh, quá quen thuộc hơi ấm trên cơ thể anh.

Cô đã quá quen thuộc với anh rồi.

Quen thuộc đến mức cho dù anh có biến thành một diện mạo khác, cô vẫn có thể biết được đó chính là anh.

Thì ra, cô dùng quãng thời gian ba năm để thoát khỏi hình bóng này, nhưng lại vẫn luôn sống trong thế giới mà anh đã từng xuất hiện, giày vò bản thân muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

“Mạnh Phương Ngôn, em không phải là anh, em không lừa gạt nổi chính mình.”

Đêm thứ ba mươi chín

Khi những chữ đó được thốt ra, cả bầu không khí lặng thinh.

Cô nhìn anh, cô nhìn vào đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp của anh, sống mũi cao thẳng tắp, làn da trắng sáng.

Mạnh Phương Ngôn.

Trên đời này sẽ không thể có một Mạnh Phương Ngôn thứ hai.

Cô từng cho rằng, con người này đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới của cô, đời này tuyệt đối sẽ không có liên quan gì nữa.

Nhưng người đàn ông đã biến mất tròn ba năm trời không chút tin tức, lúc này lại đứng ngay trước mặt cô một cách đầy chân thực. Cho dù trước đó mấy tháng, anh vẫn luôn đóng vai một người hoàn toàn không hề tồn tại.

Ba năm trước, cô đã từng cảm thấy những chuyện này đều là chuyện hoang đường, không thể nào tưởng tượng ra nổi, cũng không hề nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân sẽ gặp phải chuyện như vậy. Nhưng số phận đã hoàn toàn hạ gục cô vào cái đêm đầy tuyết trắng mà anh rời đi đó.

Cô không thể không khuất phục số mệnh.

“Anh có thể lừa gạt chính mình, lừa gạt bất kì ai, nhưng mà em không làm được.”

Chúc Tịnh đưa tay lau khóe mắt mình, giọng nói cũng dần lạnh lùng, “Em không cách nào giả vờ không biết sự có mặt của anh ở đây”.

“Vậy sao?”

Mạnh Phương Ngôn khẽ cười, giọng điệu điềm nhiên như không,

“Nhưng anh có thể.”

“Nếu như em có thể vờ như không biết, có lẽ anh sẽ tiếp tục ở lại đây làm ‘Liệt Nùng’.”

Anh và cô bốn mắt nhìn nhau.

Khoảng thời gian xa cách ba năm, cô vẫn có thể nhớ rất rõ, ngày hôm đó dưới trời mưa tuyết của London, anh đã nhìn mình bằng ánh mắt vô cảm không chút hơi ấm đó như thế nào, nói những gì với mình.

Cô tuyệt đối không thể nào quên nổi.

“Vậy thì, em muốn hỏi vị điệp viên vĩ đại đây, bây giờ anh còn muốn có được gì từ em?”

Một hồi lâu sau, cô lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt lạnh như băng nói, “Rất xin lỗi, có lẽ ngoài cơ thể này ra, một người phụ nữ bình thường đến mức tầm thường như em đây dường như không mang lại được gì cho anh”.

“Lo hậu sự cho hiệu trưởng Phùng xong, hãy về London cùng với anh”, anh nhìn chằm chằm vào cô, khóe môi mỏng khẽ mở ra.

Cô cười lạnh, “Không thể nào.”

“Anh chỉ cần một tuần của em.”

Anh nói, “Anh biết, ngoài những sinh viên đại học đến trợ giảng ngắn ngày ra, giáo viên cố định của trường Lĩnh Trạm cũng chẳng có mấy người. Có hai giáo viên một thời gian trước vì việc gia đình nên đã xin từ chức. Hiện tại, hiệu trưởng Phùng cũng mất rồi, việc vận hành sau này của trường là vấn đề nan giải nhất hiện nay. Nhưng trong khoảng thời gian em không có ở đây, Từ Thích Diệp và Bành Nhiên sẽ trợ giúp sắp xếp mọi việc. Sau khi em quay trở lại, em có thể từ từ xem xét xem sẽ vận hành như thế nào”.

“Còn việc thực tập ở bệnh viện, khoảng thời gian vắng mặt một tuần, anh nghĩ bác sĩ La cũng sẽ hiểu. Anh đã viết thư gửi cho cô ấy nói rõ mọi chuyện rồi.”

Chúc Tịnh lạnh lùng nhìn anh, “Cho nên, trước cuộc nói chuyện này anh đã thay em nghĩ xong xuôi mọi việc, chỉ là ‘thông báo’ chứ không phải ‘đề nghị’”.

“Nếu em cứ nhất định phải hiểu như vậy thì anh cũng không phủ nhận.”Ánh mắt anh sâu thẳm hệt như bầu trời đêm, cô cố gắng muốn tìm ra thứ gì đó từ trong đôi mắt anh nhưng đến cuối cùng vẫn phí công vô ích.

Đúng vậy, cô sao có thể là đối thủ của người đàn ông này được chứ?

Những gì phía sau anh là bóng đêm bất tận, trước đây cô không hề hay biết gì cứ thế vui vẻ sống trong cái thế giới anh tạo ra cho cô. Nhưng bây giờ, cô hiểu hơn ai hết nỗi đau khắc cốt ghi tâm khi bị bóng đêm gặm nhấm. Cô hiểu sức mạnh đó đáng sợ đến nhường nào.

“Một tuần sau, em hi vọng hai chúng ta có thể thực sự xóa sạch mọi quan hệ”, trước khi anh rời khỏi núi cô đã nói với anh như vậy, “Em giúp đỡ anh hoàn thành những điều mà anh muốn, em cũng mong anh từ nay về sau đừng đến làm phiền cuộc sống của em nữa.”

Anh lặng lẽ trầm mặc một hồi rồi cất giọng khàn khàn.

“I promise.”[20]

[20] “Anh hứa.”

* * *

Sau đêm đó Mạnh Phương Ngôn lần nữa hóa trang thành Liệt Nùng.

Họ cùng tổ chức tang lễ cho hiệu trưởng Phùng. Lũ trẻ ở trường, những bác sĩ có quen biết với hiệu trưởng Phùng ở bệnh viện, Bành Nhiên, Từ Thích Diệp… đều có mặt đầy đủ không thiếu một ai.

Nơi đặt mộ được chọn ở chỗ bên cạnh phiến đá lớn trên đỉnh núi, vì trước khi mất, hiệu trưởng Phùng đã từng đứng ở đó hút thuốc, mỉm cười điềm đạm nhìn về phía xa xa nói với cô, sau khi ông qua đời nhất định phải chôn ông ở đây. Như vậy ông có ở trên thiên đường, vẫn có thể ngắm nhìn dáng vẻ lũ trẻ vui vẻ trưởng thành.

Cô giống như đứa con gái ruột của hiệu trưởng Phùng, lo toàn bộ chuyện hậu sự cho ông, cẩn thận lau sạch từng hạt bụi trên bia mộ ông, mặc bộ đồ màu đen và choàng khăn tang túc trực bên linh cữu.

Còn Mạnh Phương Ngôn, cả quá trình không hề nói một lời nào, nhưng cũng không rời đi nửa bước.

Bảy ngày sau, anh lái xe đưa cô rời khỏi huyện Lăng Đình. Trước khi đi, Từ Thích Diệp và Bành Nhiên tiễn bọn họ ra đầu thôn, Từ Thích Diệp bỏ đi nụ cười đùa giỡu cợt thường ngày, khoác vai Bành Nhiên rồi trịnh trọng nói với cô, "Chúc Tịnh, trước khi cô quay lại, tôi và Bành Nhiên sẽ chăm sóc thật tốt cho lũ trẻ, cô không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì".

"Chúng mình đã lên kế hoạch rồi, từ nay về sau sẽ sống hẳn ở đây", Bành Nhiên đứng bên cạnh Từ Thích Diệp, ngẩng đầu nhìn anh ta đầy dịu dàng nói, "Chúng mình muốn sống ở nơi đây rồi sinh ra những đứa trẻ đáng yêu, để chúng trưởng thành ở nơi này".

Cô gật đầu, trong lòng mang niềm cảm kích chân thành nhất đối với cặp đôi chân thành, thiện lương này, và còn cả… sự áy náy vì đã để bọn họ phải liên lụy vào chuyện này.

Bành Nhiên dường như phát hiện ra vẻ áy náy của cô, trước khi Chúc Tịnh lên xe cô ấy đã kéo lấy tay cô lôi sang một bên, nói với cô, "Chúc Tịnh".

"Hả?"

"Không phải cảm thấy áy náy với chúng mình, chúng mình đều tự nguyện mà, cho dù là chăm sóc lũ trẻ hay là việc của hai người", Bành Nhiên nhìn cô, rồi lại nhìn sang Mạnh Phương Ngôn đang trầm mặc ngồi trong xe đợi cô, "Cũng đừng có oán hận chúng mình và anh ấy".

"Mỗi người đều có nỗi khó xử của riêng mình", Bành Nhiên nói, "Cho dù là người có mạnh mẽ đến mức toàn năng, thì cũng vẫn có điểm yếu. Đây cũng chính là lí do vì sao ngay từ đầu mình và Từ Thích Diệp đồng ý giúp anh ấy".

"Chúc Tịnh, người đàn ông này có lẽ không phải là người giống như cậu tận mắt trông thấy hay tưởng tượng. Nhưng mình cảm thấy cậu hiểu rõ, không có ai có thể hiểu rõ hơn cậu."

"Nhiều khi, trái tim đôi khi còn tinh tường hơn cả đôi mắt, không phải sao?"

Cô lặng lẽ nghe xong những lời Bành Nhiên nói rồi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đầy vẻ quan tâm của cô ấy.

“Trước khi cậu đi, mình vẫn còn một câu nói cuối cùng muốn nói với cậu”, Bành Nhiên nhìn cô, “Có lẽ cậu sẽ cảm thấy chẳng quan trọng gì, nhưng mình vẫn muốn nói cho cậu biết”.

* * *

Sau nửa ngày bôn ba, bọn họ cuối cùng cũng lên chuyến bay tới London.

Mãi cho đến khi hạ cánh xuống London, giữa hai người vẫn không hề có nửa câu trao đổi. Nhưng vừa ra khỏi sân bay, liền có ba người mặc quần áo thường phục đi đến trước mặt họ, không nói năng gì cứ thế đón lấy hành lí trong tay cô.

Lúc đầu cô có chút kinh hãi, nhưng lúc cô nhìn thấy cô gái người Anh có làn da trắng nõn đã gặp ba năm trước, cô liền lập tức hiểu ra ba người này có lẽ đều là các thành viên thuộc tổ chức của anh.

Sau khi cùng bọn họ lên chiếc xe màu đen đóng kín mít cửa không thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài, cô liền nghe thấy người đàn ông da đen nam tính đang ngồi trên ghế phục cất giọng gọi tên cô, “Venus”.

Cô quay sang nhìn người đó.

“Tôi là Jim, là đồng đội của Điệp viên Mars, một tuần sắp tới, bốn người chúng tôi bao gồm Mars, tôi, Moon và cả Ross sẽ cùng bảo vệ cô. Kế hoạch cụ thể cần sự phối hợp của cô, sẽ nói cho cô biết sau khi cô đến trụ sở của tổ chức chúng tôi.”

Dọc đường, vì không thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài cửa xe, cho nên cô đành nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng cho dù có nhắm mắt lại, cô vẫn có thể cảm nhận được từ đầu đến cuối luôn có một ánh mắt sắc bén đang dừng lại trên khuôn mặt mình. Cô nghĩ một lát rồi mở mắt nhìn lại.

Quả nhiên là ánh mắt của cô gái người Anh tên Moon. Phát hiện thấy cô nhìn mình, Moon nhíu mày, mặt không chút biểu cảm lập tức quay mặt đi hướng khác.

Cô không nói gì.

Đến lúc chiếc xe dừng lại, Chúc Tịnh xuống xe, đi theo bốn người họ vào thang máy.

Lên đến một tầng của tòa nhà, cô bỏ hành lí của mình vào một trong số những căn phòng ở đó. Điệp viên da màu tên Jim nói với Mạnh Phương Ngôn, "L có nói khi nào anh về thì đến tìm anh ấy".

Mạnh Phương Ngôn khẽ gật đầu, trước khi đi, anh còn quay sang nhìn Chúc Tịnh.

Sau khi anh đi, Jim đóng cửa lại nói với cô, "Cô là một trong số những người dân thường hiếm hoi được vào tổng bộ của chúng tôi".

Cô cầm bình nước trên bàn lên rót nước, "Cho nên tôi hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh?".

Jim nghe ra vẻ châm chọc trong lời nói của cô, anh ta khẽ cười, "Tôi có thể hiểu được cảm giác của cô, không ai lại bằng lòng trả giá lần nữa cho những chuyện đã gây tổn thương cho chính mình từ ba năm trước cả".

"Vậy thì, nói đi, các người cần tôi làm những gì", cô uống ngụm nước, cụp mắt ngồi xuống ghế sô pha.

"Cô rất bình tĩnh", Jim nói.

"Buộc phải vậy", giọng nói của cô càng ngày càng trở nên lạnh lùng.

Đưa mắt nhìn Ross và Moon một cái, Jim nói với cô, "Chúng tôi cần cô làm 'mồi nhử'".

Cô ngẩng đầu lên.

"Ba năm trước, Ghost - người đứng đầu tổ chức khủng bố quốc tế đã từng nắm trong tay một tài liệu, gọi là hiệp ước Satan. Tài liệu đó vô cùng quan trọng, cũng là tài liệu mà Mars luôn tìm kiếm kể từ sau khi mai phục bên cạnh cô. Bởi vì một khi tài liệu đó bị lộ ra ngoài, có thể sẽ dẫn đến một cuộc chiến quy mô cấp thế giới, hậu quả thì không ai có thể tưởng tượng ra được."

"Ba năm trước, trước khi chết Ghost đã dùng kế điệu hổ ly sơn, hắn khiến chúng tôi đổ dồn hết mọi sự tập trung vào hắn, khiến chúng tôi nhầm tưởng rằng hiệp ước Satan do chính hắn giữ. Nhưng trên thực tế hắn sớm đã giao tài liệu đó cho thuộc hạ thân cận và tâm phúc nhất của mình là W. Lúc chúng tôi vây bắt Ghost, W sớm đã mang theo tài liệu đó rời khỏi Anh, đến một nơi mà chúng tôi không cách nào tra ra nổi."

“Ba năm nay, Mars và cả Cục chúng tôi ngày đêm dốc toàn lực để tìm bằng được W và tài liệu này, nhưng mỗi lần gần bắt được thì hắn lại chạy thoát. Nhưng vẫn may mắn là, W không cách nào hành động bừa bãi chỉ với phần tài liệu đó, bởi vì để mở được hiệp ước Satan thì vẫn cần phải có mật mã. Ghost tính cách đa nghi, nên đã tách mật mã và tài liệu ra cất giấu riêng biệt, mà mật mã ban đầu… nằm ở chỗ cô.”

Mắt Chúc Tịnh dần mở to hết mức, “… ở chỗ tôi?”.

“Đúng vậy”, Jim chậm rãi gật đầu nói, “Ba năm trước sau khi Mars lục tìm được mật mã của hiệp ước Satan được Ghost cất giấu trong thiết bị điện tử của cô, Mars đã đề nghị với Cục trưởng là không lấy mật mã đi, tiếp tục để lại ở chỗ cô, để tránh việc mạng thông tin nội bộ của Cục có thể làm lộ mật mã”.

“Nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất. Mặc dù cô chỉ là người bình thường, nhưng cô cũng là người không thể phát hiện ra mật mã nhất. Tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc đầu Ghost lại nhân lúc cô không để ý đã để mật mã lại chỗ cô.”

Cô nghe mà chân tay lạnh toát, hai mắt trợn tròn, từ đầu đến cuối không hề lên tiếng.

“Còn bây giờ, chúng tôi cần cô dụ W ra.”

Jim nhìn cô, tiếp tục nói, “Mấy ngày trước, thông qua một phương thức đặc biệt chúng tôi đã tiết lộ thông tin cho W biết, mật mã hiệp ước Satan đang ở chỗ cô”.

“W ở ẩn đã ba năm, hắn sẽ quyết tâm lấy được mật mã, cho dù hắn biết rõ đây chỉ là kế để dụ hắn ra, nhưng hắn nhất định sẽ liều mình nhảy vào hố lửa.”

“Ba ngày nữa, ở một nhà hát ngay tại thành phố London này sẽ diễn suất chiếu đầu tiên trong năm nay của vở *Bóng ma trong nhà hát* , chúng tôi cần cô xuất hiện ở đó, W nhất định sẽ đích thân đến tiếp cận cô để lấy mật mã.”

Đêm thứ bốn mươi

Chúc Tịnh nghe Jim nói xong, khẽ đặt cái cốc đang cầm trong tay xuống.

Trong phòng im ắng đến mức ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

“Bốn người chúng tôi và tổ điệp viên sẽ bảo vệ cô ở nhà hát, chỉ cần W có ý tiếp cận cô, chúng tôi sẽ lập tức bắt hắn về quy án”, Jim nói thêm.

“Tôi có bị nguy hiểm đến tính mạng không?”, cô nói. Ánh mắt Jim thoáng động đậy, “Thành thực mà nói, khả năng là vẫn có”.

Cô khẽ cười nhạt, “Cho nên, tôi còn có sự lựa chọn nào khác sao”.

Jim trầm mặc nhìn cô.

“Nói gì đi chăng nữa, cũng phải cảm ơn các vị đã thành thực nói cho tôi biết, bây giờ tôi cần phải nghỉ ngơi”, rất nhanh cô liền lạnh mặt đuổi khách, “Ba ngày nữa tôi sẽ phối hợp với các vị, đương nhiên là tôi cũng không thể nào chạy thoát ra khỏi chỗ này”.

Jim và Ross gật gật đầu với cô rồi rời khỏi căn phòng, nhưng Moon vẫn ở lại.

“Hai ngày này tôi sẽ ở cùng cô.”

Moon lạnh mặt, cởi bỏ áo khoác của mình ra, “Thứ nhất là để bảo vệ cô, thứ hai cũng là để giám sát cô”.

“Theo tôi thì đối với bản thân cô, giám sát hẳn phải chiếm phần nhiều hơn chứ nhỉ?”, cô đáp lại.

“Cô…”, Moon nhíu mày, “Ý cô là gì?”

Chúc Tịnh mở vali hành lí của mình ra, đứng quay lưng lại với cô, giọng nói thản nhiên như không, "Tôi biết cô vẫn luôn không ưa gì tôi, cho dù là ba năm trước hay hiện tại thì vẫn không hề thay đổi".

Moon sững người, liền đó sắc mặt dần trùng xuống.

"Bởi vì cô thích Mạnh Phương Ngôn", Chúc Tịnh lại nói. Moon mím chặt môi, dường như đang cố kìm nén cơn tức giận, "Tôi chỉ cần vài động tác là đủ để chân tay cô gãy lìa, đừng có cố chọc tức tôi".

"Còn nữa, không phải là thích", Moon nhấn mạnh từng chữ nói, "Tôi yêu anh ấy".

Chúc Tịnh cụp mắt nói, "Ồ, vậy chắc anh ta vẫn chưa đón nhận tình cảm của cô nhỉ?".

Moon ném chiếc áo trong tay xuống, "Cô im đi!".

Chúc Tịnh bật cười một tiếng, "Cô và anh ta có nhiều cơ hội sớm tối bên nhau như vậy, thế mà vẫn chưa thành công à?".

"Thứ tình yêu đơn giản trong mắt cô, đối với chúng tôi mà nói là thứ xa xỉ cả đời không chạm vào được", vẻ mặt Moon lạnh như băng từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, "Đây là chuyện mà cả đời cô cũng không cách nào hiểu nổi, đừng có nói nghe đơn giản như vậy!".

"Biết rõ là không thể, vậy thì tại sao còn muốn có được thứ tình cảm đó?", ánh mắt cô cũng lạnh lùng không kém, "Nếu ngay từ đầu không ôm hi vọng, thì sẽ không phải đau thương như hiện tại".

"Bởi vì chúng tôi không phải là máy móc! Nếu có thể điều khiển được thứ cảm xúc đó, chũng tôi đã không phải sống khổ sở như thế này", Moon cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt sắc bén, "Đừng tưởng chỉ mình cô phải chịu đựng sự đau khổ, cô tưởng rằng Mars sống dễ dàng lắm sao?".

Trong khoảnh khắc Chúc Tịnh nghe thấy cái tên này, cô đột nhiên trầm mặc.

"Cho dù cô có phải chịu tổn thương, bị lừa gạt, nhưng cô vẫn có thể dùng vào những tháng ngày sau này của cuộc đời để bù đắp cho những vết thương của mình. Cô có thể tìm được một người

bình thường để yêu thương và kết hôn. Rồi sẽ có một ngày, cô sẽ quên anh ấy, quên đi những chuyện đã khiến cô phải đau khổ", khóe mắt Moon đỏ hoe lên vì kích động, "Nhưng còn anh ấy thì sao? Anh ấy có thể như vậy sao? Lúc cô đã bước sang một cuộc sống mới, thì anh ấy cũng chỉ có thể cả đời ôm lấy đoạn hồi ức bị cô rũ bỏ, bị cô cho là đau khổ nhất đó mà sống qua ngày…".

"Moon."

Một giây sau, một giọng nói vang lên trong phòng. Ngẩng đầu, Chúc Tịnh nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn không biết đã vào phòng bọn họ từ lúc nào. Anh đang giơ một cánh tay lên, nhẹ nhàng phủ xuống bờ vai Moon.

Moon quay người lại nhìn anh, nước mắt đã trực trào trên khóe mi.

"Em về phòng mình đi", anh nhìn Moon chăm chú rồi lãnh đạm lên tiếng.

Chúc Tịnh sững người, nhưng phản ứng của Moon còn càng kích động hơn, "Tại sao chứ? Lẽ nào anh định ngủ lại phòng này sao? Cùng với người phụ nữ này!".

"L phê chuẩn cho anh bảo vệ cô ấy rồi", Mạnh Phương Ngôn thu tay lại, "Cho nên, em về phòng đi."

Moon nghiến răng, mắt rớm lệ nhìn Mạnh Phương Ngôn. "Mars, cho dù anh có u mê cố chấp như vậy, cũng sẽ không nhận lại được bất kì sự báo đáp nào của cô ta cả, cho dù chỉ là một chút thương hại cũng không có", nói xong, Moon cầm lấy áo khoác, đi thẳng một mạch rời khỏi phòng ngay đến đầu cũng không buồn ngoảnh lại.

Căn phòng lại rơi vào yên lặng, anh và cô cứ như vậy nhìn nhau, rồi anh bước đến chỗ ghế ngồi xuống, mở nắp một chai rượu, "Sao lại cố tình chọc tức Moon?".

Cô siết chặt nắm tay, mặt vô cảm nói, "Em đâu có định làm vậy".

"Vậy thì chắc là em đang ra vẻ thị uy với đối phương đúng không?", anh nửa cười nửa không.

Cô không nói gì, mặt mũi lạnh tanh đi lục quần áo trong vali hành lí rồi đi thẳng vào phòng tắm.

* * *

Lúc anh tắm xong đi ra, cô hình như đã ngủ.

Trong phòng có hai chiếc giường, cô mơ mơ màng màng cảm giác như anh đã nằm lên chiếc giường của anh.

Trong khoảnh khắc đó, không hiểu tại sao ý thức của cô lại dần tỉnh táo lại.

Căn phòng không kéo rèm, qua khung cửa cô có thể nhìn thấy bầu trời đêm bên ngoài.

Chỉ mới rời khỏi đây có mấy tháng, cô gần như đã không còn nhận ra thành phố này nữa rồi.

"Ba năm nay, em sống có tốt không?", cô bỗng nghe thấy tiếng người đằng sau cất giọng hỏi.

Cô nhìn ra ngoài khung cửa đáp, "Không biết thế nào mới được coi là tốt".

"Vậy, có gặp được 'người ấy' của em không."

Cô nhắm nhắm mắt "Đã biết rất rõ rồi sao còn cố tình hỏi".

Anh trầm giọng bật cười thành tiếng, nhưng trong giọng cười đó lại nghe ra chút buồn bã.

"Em có nằm mơ cũng không hề nghĩ đến, có một ngày còn có thể cùng anh ngủ chung một phòng", cô nằm quay lưng lại với anh, "Số mệnh quả biết trêu đùa con người ta, em cũng đành bất lực".

"Hơn nữa còn ngủ riêng giường", câu trả lời của anh vẫn điềm nhiên như không.

"Mạnh Phương Ngôn", cô khẽ nắm lấy chăn, dường như đang nói cho anh nghe mà cũng như nói cho chính mình, "Giữa hai chúng ta thực sự kết thúc rồi sao?".

"Cho dù trước kia chúng ta đã từng có những gì, đã từng có bao nhiêu thì tất cả vĩnh viễn cũng chỉ là quá khứ. Giống như Moon đã nói, đó là đoạn hồi ức mà em không muốn nhớ lại."

"Sự lừa dối của anh, sự ra đi của anh… em đều đã không còn bận tâm nữa rồi."

Hơi thở của anh đều đặn, nhẹ nhàng, cho dù có nằm cách nhau một khoảng cô vẫn có thể nghe thấy.

“Sao em không thấy sợ hãi đối với sự nguy hiểm mà em sắp phải đối mặt?”, lát sau, anh mới lên tiếng hỏi một câu chẳng chút liên quan.

Cô thoáng sững người, “... ai nói em không sợ”. Sao lại không sợ cho được?

Cô là một người bình thường đến mức tầm thường. Cô không biết tự phòng vệ, chứ đừng nói đến dùng súng. Những con người và chuyện chỉ xuất hiện trong phim ảnh như thế này cô đã thề cả đời này cũng sẽ không dây dưa thêm lần nữa.

Nhưng chỉ ba ngày nữa thôi, cô lại tự nguyện ngồi trong một nhà hát rộng lớn, cho dù trong nhà hát đó có hàng trăm ngàn cách đủ khiến cô chết ngay tức khắc.

Cô vẫn đến, dù cho mạng sống của cô sẽ bị đe dọa. “Ngủ đi.”

Một hồi lâu sau, anh trầm giọng nói.

* * *

Ba ngày sau.

Buổi chiều, Moon mang bộ lễ phục và đồ trang điểm đã chuẩn bị sẵn đến phòng của Chúc Tịnh.

Cả quá trình hai người họ không nói năng gì với nhau, Moon lạnh lùng giúp cô mặc váy, trang điểm. Cô cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng phối hợp.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Moon mặc chiếc váy giống hệt đứng trước gương nhìn cô, ánh mắt có chút biến đổi.

“Cô ít nhất vẫn có thể tính là đủ tư cách làm tình địch của tôi”, thu dọn xong đồ trang điểm, trước khi bước ra khỏi phòng tắm, Moon đã để lại câu nói này.

Chúc Tịnh ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc gương phía trước mặt.

Chiếc váy dạ hội hở vai hôm nay cô mặc có màu tím đậm, những lớp hoa văn phức tạp và nhiều tầng xếp chồng lên nhau, vạt váy chạm đất nhưng không gây khó khăn cho việc đi lại.

Moon búi tóc cho cô, còn vẽ một con bướm màu tím bạc dưới xương quai xanh của cô.

Xinh đẹp là thế, nhưng lại là để đi đến một cuộc hẹn có thể sẽ không có ngày trở lại.

Cô tự cười bản thân rồi cất chiếc vé vào cửa nhà hát trong tay đi, xoay người định ra ngoài lấy túi xách liền phát hiện Mạnh Phương Ngôn đang đứng tựa vào cửa phòng tắm, yên lặng ngắm nhìn cô.

Anh mặc bộ vest đen, cúc áo trên cùng của chiếc sơ mi trắng mở tung, nho nhã mà vẫn đủ phóng khoáng, cao quý mà mê hoặc lòng người.

Trên đời này cô chưa từng gặp người đàn ông nào có được sự gợi cảm và hấp dẫn bẩm sinh như vậy.

Hai người cứ thế yên lặng nhìn nhau, đôi mắt nâu màu hổ phách của anh thoáng sáng lên. Anh bước về phía cô, cô nhìn anh đang từng bước tiến lại gần, muốn lùi về phía sau nhưng đôi chân không chịu nghe lời cứ thế chôn chặt tại chỗ.

Bước chân Mạnh Phương Ngôn dừng lại ngay trước mặt cô, sau đó anh khẽ cúi người xuống.

Cô cảm nhận được dưới xương quai xanh của mình đang truyền tới một hơi thở nóng bỏng. Anh khẽ hôn lên con bướm màu tím bạc đó rồi ngồi xuống.

Từ trên đùi truyền đến hơi lạnh từ cái đụng chạm của anh. Cô thoáng nhíu mày, nhưng lại phát hiện ra có một thứ lạnh giá và cứng nhắc hơn đang áp sát vào da thịt mình.

Là một con dao.

Anh buộc một con dao vào đùi cô.

Sau đó anh đứng dậy, chỉnh lại vạt váy của cô như chưa từng làm gì, cẩn thận giúp cô vén mấy lọn tóc ra sau tai.

“Đi thôi”, anh giơ cánh tay về phía cô.

Chúc Tịnh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại một cái rồi ôm lấy cánh tay anh.

Jim và những người khác cũng đều mặc âu phục. Rất nhanh sau đó, tất cả bọn họ cùng xuất phát về phía nhà hát. Sau khi lên xe,

ngoài Jim đang lái xe ra, những người khác đều mở chiếc vali xách tay của mình ra, bắt đầu chuẩn bị vũ khí.

“Mars”, xe chạy được một đoạn, Jim đột nhiên lên tiếng hỏi, “Sau khi đến nhà hát, tôi và Moon sẽ ngồi trước và sau Venus. Anh lên chỗ ngồi VIP trên tầng hai để quan sát xem có tay súng bắn tỉa nào không”.

Bàn tay đang chuẩn bị vũ khí của Mạnh Phương Ngôn dừng lại, khẽ nhíu mày, “Vị trí của tôi chẳng phải ở bên cạnh V sao?”.

“Kế hoạch tạm thời thay đổi”, Jim đáp lại, “Anh chắc cũng nhận được tin của L rồi, vị trí của anh và Ross sẽ được đổi cho nhau, cậu ấy sẽ ngồi bên cạnh V”.

Mạnh Phương Ngôn không nói gì nhưng sắc mặt trầm hẳn xuống.

“Tôi hiểu cậu muốn đích thân bảo vệ V, nhưng chúng ta cũng không thể nào loại bỏ khả năng W đã biết diện mạo thật của cậu rồi không dám mạo hiểm tiếp cận V. Như vậy thì kế hoạch chúng ta đã dày công chuẩn bị sẽ vô ích”, Jim nói, “Sự sắp xếp của L nhất định là có lí do, chúng tôi chỉ biết phục tùng”.

“Có điều cậu yên tâm, cho dù là tôi, Moon, hay là Ross cũng nhất định sẽ phát giác ra được sự có mặt của hắn trước khi hắn kịp tiếp cận V.” Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn thoáng chuyển động rồi không nói thêm gì nữa.

Sau khi bước vào nhà hát, mọi người dừng bước ở đầu cầu thang.

“Có tình hình gì lập tức thông báo cho chúng tôi”, Jim nói với Mạnh Phương Ngôn, anh là người duy nhất tách đoàn để chuẩn bị đi lên tầng hai.

Mạnh Phương Ngôn gật đầu, trước khi lên cầu thang anh quay đầu lại nhìn.

Chúc Tịnh vừa hay cũng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt họ giao nhau.

Cô luôn có cảm giác khung cảnh này vô cùng quen thuộc.

Đã vô số lần, ánh mắt của hai người họ giao nhau, vượt qua sự dịch chuyển của thời gian, đến cuối cùng vẫn cứ phải chia ly.

Cô cho rằng anh sẽ nói gì đó với mình, nhưng rồi anh vẫn im lặng,

nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt cô.

Đêm thứ bốn mươi mốt

Vở kịch chuẩn bị mở màn.

Cả nhà hát im lặng, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên sân khấu, ánh đèn hào nhoáng đẹp đẽ, thời gian dịch chuyển, đưa mọi người quay trở lại khung cảnh nhà hát Paris năm 1911.

Một chiếc hộp nhạc được mang ra, sau khi mở ra, tiếng nhạc thánh thót vang lên. Ông lão Raoul với gương mặt già nua trải qua nhiều thăng trầm đã mua nó. Ông ấy nhìn chăm chú vào hộp nhạc, bao nhiêu kí ức chợt ùa về, ông khẽ ngâm nga.

Chúc Tịnh ngồi trên ghế của mình, bên trái cô là Ross, bên phải là một người phụ nữ lớn tuổi người Anh, còn phía trước và sau cô lần lượt là Moon và Jim.

Có lẽ trong nhà hát này, chỉ có mấy người họ là không hề tập trung thưởng thức vở nhạc kịch đặc sắc kia.

Cô ngồi ngay ngắn trên ghế, cố gắng tập trung theo dõi vở kịch, nhưng sau lưng đang không ngừng âm thầm đổ mồ hôi lạnh toát.

Cô mặc dù chỉ là một người bình thường, nhưng bây giờ vẫn có thể cảm giác được, mình đang bị ai đó theo dõi.

Cái cảm giác lạ lẫm, chưa từng trải qua này khiến Chúc Tịnh ngồi cũng không yên. Ánh mắt đó mang theo vẻ lạnh giá và âm u của loài rắn, bò lên khắp cơ thể cô, khiến da thịt cô ớn lạnh.

Sắc mặt cô hơi tái lại, giờ phút này cô mới thực sự trải qua nỗi sợ thấu đến tim gan, cho dù đang ngồi giữa đám đông, cả cơ thể cô vẫn rét run lên như thể đang ngồi một mình ở Bắc cực.

Bởi vì kẻ địch của cô không ở bên ngoài ánh sáng, còn cô thì một mình lộ giữa ánh sáng mặt trời, chờ đợi một mũi tên ngầm không

biết khi nào sẽ bắn tới.

Chúc Tịnh đã được dặn trước là không được trao đổi ánh mắt với bất kì điệp viên nào, dù đã rất cố gắng nhưng cô vẫn không nhịn được, vờ làm vẻ vô tình ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Chắc là anh đang ngồi ở chỗ đó, lúc anh đi cô đã liếc nhìn chiếc vé trong tay anh.

"Đừng sợ", đúng vào lúc này, chiếc tai nghe nhỏ xíu được gài trong tai cô lập tức truyền tới giọng nói trầm thấp mà chứa đầy sự dịu dàng, "Anh đây".

Là Mạnh Phương Ngôn.

Cô nghe thấy anh nói như vậy, âm thầm hít sâu một hơi, lấy móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, lấy lại dáng vẻ như đang chuyên tâm theo dõi vở kịch.

Thì ra anh vẫn luôn nhìn mình.

Xuyên qua đám đông, ánh đèn, âm thanh… anh vẫn luôn nhìn cô.

Ở đây, chỉ cần được anh dõi theo, cô sẽ không cảm thấy sợ, mà thậm chí còn cảm thấy an tâm.

Cô hiểu kẻ địch kia đáng sợ và nhạy bén đến nhường nào, cho nên cô tuyệt đối tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ.

Sau khi màn đầu tiên kết thúc, ở khoảng thời gian nghỉ chuyển màn, Chúc Tịnh đứng dậy xách váy, định đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi cô rời khỏi chỗ ngồi khoảng năm giây, Ross ngồi bên cạnh cô cũng lập tức theo sau, cùng đi ra ngoài.

Ross là một anh chàng tóc vàng điển trai cao lớn, nhưng điều lạ là người này rất ít khi cười nói, cả người toát ra vẻ lạnh lùng và xa cách. Không biết tại sao, từ trực giác của mình, cô luôn không có ấn tượng tốt với Ross bằng Jim.

Nhưng Chúc Tịnh hiểu rõ cô không có quyền lựa chọn ai sẽ ở gần bảo vệ mình, cô chỉ là một quân cờ giữa bàn cờ này mà thôi.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, cô thấy Ross đang đứng ở góc tường đối diện đợi. Thấy cô đi ra, Ross lẳng lặng nghiêng người, ý ra hiệu cho cô đi trước.

Cô khẽ cụp mắt, cất bước đi vào bên trong.

Dãy hành lang này hơi dài, bên cạnh có rất nhiều người mặc đủ loại trang phục sang trọng đi qua đi lại. Cô vừa đi vừa xách vạt váy, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước không hề có ý dừng lại.

Chuẩn bị đi đến cửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng Ross ở phía sau hình như có gọi tên cô.

Vừa xoay người, cô liền nhìn thấy bóng Ross biến mất ở một chỗ ngoặt sau lưng mình.

Cô khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút kì lạ, đợi mấy giây, bán tín bán nghi đi về phía Ross vừa mất tích.

Chẳng lẽ Ross nhận được chỉ thị tạm thời nào sao? Tạm thời không cần cô vào nhà hát? Anh ta đi đâu rồi.

Từng bước từng bước một, cô đi đến chỗ rẽ, liền nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của Ross đang nhìn chằm chằm vào cô không chút cảm xúc.

"Ross, sao thế…", cô lên tiếng, định hỏi Ross xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nói được hai từ, cô liền nhìn thấy Ross nhanh chóng rút một vật gì đó ra với tốc độ cực nhanh, đập thẳng vào đầu cô một cái.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, cô không phản ứng lại kịp, cũng không có sức để phản kháng, chỉ biết trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Ross, rồi cứ thể đổ gục xuống.

"Nhiệm vụ hoàn thành."

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Ross một cách vô cùng rõ ràng.

* * *

Nhân lúc nghỉ chuyển màn, Mạnh Phương Ngôn vừa đi dọc lối đi trên tầng hai, vừa dùng kính quét một lượt khung cảnh và những người ở bốn phía xung quanh.

Nửa vở kịch đã qua đi, anh vẫn chưa phát hiện ra đối tượng tình nghi nào.

Nhưng anh biết rất rõ, W vốn có tài thay đổi khuôn mặt và ẩn nấp trong đám đông nhất định đã có mặt từ sớm, chỉ là chưa bị bọn họ

phát hiện mà thôi.

Vẻ mặt vô cảm thu tầm mắt lại, anh sải bước về chỗ của mình, lần nữa cúi đầu nhìn xuống chỗ ngồi của Chúc Tịnh.

Cô vẫn chưa quay lại.

Đợi thêm một lát, đèn trong nhà hát liền tối đi, nửa sau của vở kịch sắp bắt đầu. Anh hít sâu một hơi rồi chầm chậm ngồi xuống ghế.

Sau khi màn cuối của vở kịch diễn được năm phút, anh phát hiện ra cả Chúc Tịnh và Ross đều chưa quay lại.

Khẽ nhíu mày, anh lập tức mở thiết bị liên lạc, nói với Jim và Moon ở đầu bên kia, "Tại sao V và Ross vẫn chưa quay lại? Bọn họ đi rất lâu rồi".

Mấy giây sau, đầu bên kia vang lên giọng trả lời của Jim, "Mars, bình tĩnh chút, con gái đi vệ sinh lâu một chút cũng là chuyện bình thường".

Mặc dù lời Jim nói cũng không sai, nhưng Mạnh Phương Ngôn nghe xong vẫn mím chặt môi, trong đầu lập tức trào dâng lên một dự cảm không lành.

Anh chưa bao giờ tin vào trực giác của mình như lần này. "Moon", ngay sau đó, giọng nói trầm thấp lạnh lùng của anh vang lên, "Bây giờ em đi vào nhà vệ sinh xem sao, anh sẽ lập tức qua đó".

Moon không nói gì, anh thấy Moon đứng dậy đi ra ngoài. "Mars, hiện tại W vẫn chưa xuất hiện, chúng ta đừng có tự làm rối lên…", Jim ở đầu bên kia lại nói.

Mạnh Phương Ngôn không nghe theo lời anh ta, thẳng thừng đứng dậy, lạnh lùng đi xuống.

Dự cảm không lành ngày càng trở nên rõ rệt theo từng bước chân anh. Lúc anh đi được đến hành lang trống rỗng, Moon lúc này đang đứng trước nhà vệ sinh, vẻ mặt nghiêm nghị của cô chứng minh rằng trực giác của anh đã đúng.

"Cô ấy không có ở bên trong", Moon nhìn anh, "Khu bán đồ ăn vặt em cũng đi một lượt rồi, bên ngoài nhà hát cũng không hề có bóng dáng cô ấy và Ross".

Nghe được câu nói này của Moon, đầu óc Mạnh Phương Ngôn hoàn toàn trống rỗng.

Anh thề, kể từ sau khi bước chân vào thế giới này, anh chưa từng phải trải qua cảm giác này bao giờ, nó giống như những suy nghĩ trong đầu anh đều bị người ta dùng tay móc hết ra vậy, móc sạch sẽ không thể suy nghĩ được gì nữa.

“Mars?”, Moon thấy anh yên lặng không nói gì, cô đi về phía trước một bước nói, “Nhất định là do W làm, bây giờ V và Ross phải có đến bảy phần là đã bị người của W bắt đi rồi…”. “Không”, anh hít sâu một hơi, “Chuyện này không đơn giản như vậy”.

Có rất nhiều manh mối nhỏ nhặt, vào giây phút này đang được anh xâu chuỗi lại, “Moon, đây là kế hoạch của L, L cố tình để tôi và Ross đổi chỗ!”.

“Cục trưởng?”, sắc mặt của Moon nhất thời tái nhợt, “Anh nói đây là kế hoạch của Cục trưởng?”.

“Đúng vậy”, vẻ mặt Mạnh Phương Ngôn tái xanh đến đáng sợ, “Cục trưởng cố tình để V và Ross bị W bắt đi”.

“Hoặc có thể nói là, Cục trưởng cố tình để Ross bắt V đi”, mấy từ cuối cùng, anh gần như rít qua kẽ răng.

“Ross?”, Moon nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi. “Anh nói đúng rồi”, đúng vào lúc này, có một giọng nói vang lên sau lưng bọn họ.

Jim tháo đôi găng tay màu trắng ra, đi về phía họ, “Mars, quả đúng là anh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã hiểu ra kế hoạch của L”.

Mạnh Phương Ngôn xoay người lại, hàm dưới căng cứng, mặt lạnh như băng nhìn Jim.

“Ba năm nay, lần nào chúng ta vây bắt W cũng thất bại. W gần như luôn biết trước một bước mọi cách thức hành động và địa điểm của chúng ta, luôn biến mất khỏi hiện trường trước khi chúng ta kịp đến. Mọi người có từng nghĩ, W cũng chỉ là một người bình thường, thậm chí còn không có được sự trợ giúp từ tổ chức khủng bố như Ghost năm đó, hắn càng không phải là thần thánh hay nhà tiên tri. Vậy tại sao lần nào cũng vậy, đều xảy ra chuyện tương tự?”

“Bởi vì chúng ta có nội gián.”

Mạnh Phương Ngôn nhắm mắt, “Từ lâu tôi đã biết rồi, tôi đã từng nghi ngờ Ross, chỉ có điều chưa nắm bắt được sơ hở nào của người này”.

“Cho nên, L đã đi một nước cờ mạo hiểm”, Jim nhấn mạnh, “Đó là lí do tại sao anh ấy đã đưa Ross vào đội của chúng ta, thậm chí còn đột xuất thay đổi chỗ của anh và Ross. Mục đích là để Ross tiện ra tay với V, để hắn hoàn toàn lộ cái đuôi cáo của mình ra”.

Moon đứng bên cạnh nghe mà hoảng sợ, giọng nói cũng hơi run rẩy, “… Ross là nội gián sao?”.

“Đúng vậy”, Jim khẳng định, rút khẩu súng ra, “Trước khi Ghost chết, hắn đã cài Ross vào”.

“Mars, tin tôi đi, L tuyệt đối không cố ý giấu anh và Moon, cũng tuyệt đối không phải là vì không tin tưởng hai người nên mới làm vậy”, Jim nghiêm túc nhìn hai người họ, “Vì muốn kế hoạch được tiến hành thuận lợi, chỉ có cách để cho càng ít người biết thì cơ hội thành công mới càng lớn. Do đó, ngay từ đầu chỉ có tôi và L là biết được mọi chi tiết của kế hoạch này”.

“Không để tôi biết, là vì sợ cảm xúc của tôi sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch có đúng không?”, Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng cười.

Jim thoáng dừng lại rồi khẽ gật đầu, giọng điệu thẳng thắn mà sắc bén, “L biết rất rõ, với tình cảm của cậu đối với V, nhất định sẽ gây trở ngại cho kế hoạch, sẽ không thể sống mái một phen tóm gọn tên nội gián và W được”.

“Ha ha”, anh nhẹ nhàng tựa người vào tường, đưa tay day day trán, “Anh ấy vẫn luôn hiểu tôi hơn chính bản thân tôi”.

“Tôi đương nhiên sẽ can dự vào kế hoạch này.”

Một lúc sau, anh buông tay xuống, vẻ mặt không chút biểu cảm đấm mạnh vào bức tường trắng, “Bởi vì nếu tôi biết được kế hoạch của anh ấy, thì ngay từ đầu tôi đã không dẫn cô ấy quay trở về để chờ chết thế này!”.

Đây là lần đầu tiên Jim và Moon thấy Mạnh Phương Ngôn nổi giận như vậy, thậm chí ngay cả Moon đã từng hợp tác với anh rất nhiều lần cũng chưa từng thấy dáng vẻ này của anh.

Mạnh Phương Ngôn mà bọn họ biết, là người luôn điềm đạm, thậm chí còn giống như anh không có chút tình cảm và lưu luyến gì với thế giới này. Đối với mọi việc đều có thể xuống tay một cách lạnh lùng, không biết nổi giận là gì, càng không bao giờ mất đi lí trí.

Anh đã từng tước đi mạng sống của rất nhiều người, cũng từng trả lại sinh mạng cho vô số người. Anh lạnh lùng bước đi trên ranh giới giao thoa giữa đen và trắng, khiến kẻ địch chỉ nghe danh anh đã sợ hãi khiếp đảm, được mệnh danh là Chiến Thần, là "người ngoài cuộc" giỏi nhất trên đời này.

Thế nhưng, bây giờ anh đã thay đổi.

Anh của hiện tại mà bọn họ nhìn thấy, có thể tức giận đến mất đi lí trí, không hành động đúng theo kế hoạch. Thậm chí còn bấp chất lời khuyên ngăn của L, vứt bỏ mọi nhiệm vụ và sứ mệnh của mình, kiên quyết chạy đến huyện Lăng Đình xa cách trùng khơi kia với diện mạo của một người khác.

Moon nhìn Mạnh Phương Ngôn đang đứng trước mặt mình với vẻ mặt phẫn nộ và đau khổ đến cực điểm, nhắm đôi mắt đẫm lệ của mình lại.

Tình cảm dành cho anh đã được cô ôm trong lòng đằng đẵng mười năm trời, vào giờ phút này, Moon hạ quyết tâm khai tử cho nó.

Cô ấy cuối cùng cũng hiểu được, đời này sẽ không thể nào nhận được một chút tình cảm nào từ anh, cho dù người phụ nữ tên Chúc Tịnh đó có chết đi chăng nữa.

Bởi vì người phụ nữ đó đã thay đổi hoàn toàn con người anh, là cô ấy đã cho anh máu thịt, đã cho anh tình cảm, cho anh được tái sinh.

Anh vì cô ấy mà gỡ bỏ lớp mặt nạ đã đeo cả đời xuống.

Mà cô ấy, chính là sinh mệnh của đời anh.

Đêm thứ bốn mươi hai

Lúc Chúc Tịnh khôi phục lại được ý thức, cô cảm nhận được dường như mình đang ở trên một chiếc xe tải.

Bởi vì mắt bị bịt kín, cô chỉ có thể cảm nhận được bốn phía xung quanh tối đen như mực, thử cử động tay chân liền phát hiện ra cả tay và chân đều bị trói chặt, ngay cả miệng cũng bị người ta lấy dây buộc chặt. Thiết bị liên lạc ở trong tai cũng bị tháo ra, ngăn không cho cô liên lạc với bất kì điệp viên nào.

Đầu vẫn còn đau vì lúc trước bị vật nặng đập vào. Cô nghiến răng cử động cơ thể rồi hít một hơi thật sâu.

Cô biết rất rõ, mình đang bị kẻ địch chở đến một nơi nào chưa rõ.

Vào lúc này, cô ngược lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi, tư duy cũng tỉnh táo một cách lạ thường. Cô nhìn vào khoảng không tối tăm, thầm sắp xếp lại một chút những sự việc đã xảy ra vào ngày hôm nay.

Cô không quên, trước khi hôn mê, là Ross đã tấn công cô, rồi đưa cô rời khỏi nhà hát.

Có thể khẳng định một điều, Ross chính là nội gián được gài vào tổ chức của Mạnh Phương Ngôn, là người của kẻ địch.

Mà chuyện này thì, không biết những người bên Mạnh Phương Ngôn có biết hay không? Nếu không biết, thì giờ tình hình của bọn họ nguy hiểm đến nhường nào, không có thiết bị liên lạc và định vị, anh làm sao có thể tìm được cô đây? Nếu như anh biết chuyện này, thì anh sẽ xử lí ra sao?

Có lẽ cái người được gọi là Cục trưởng L kia, đã cố tình sắp xếp để Ross đưa cô đi, cũng chả biết chắc nữa.

Không biết sau này sống sót quay lại thành phố T rồi, kể lại cho Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm nghe, hai người họ sẽ sao nữa? Nhất định sẽ cảm thấy chắc là cô đang đùa chăng?

Đáng tiếc, những điều mà cô hiện giờ đang phải trải qua, lại đều là hiện thực, nó thực đến mức khiến cô cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

* * *

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cô phát hiện ra chiếc xe dường như đã dừng lại.

Rất nhanh sau đó, có người mở cửa thùng xe chỗ cô đang nằm ra, một gã đàn ông đứng ngược sáng đi vào, thô lỗ kéo cánh tay lôi cô ra khỏi xe.

Xung quanh có tiếng bước chân, tiếng nói của nhiều người. Cô nghe thấy tiếng cánh cửa bằng sắt được mở ra, sau đó cô bị đẩy vào bên trong, tấm che mắt cũng bị ai đó thô lỗ giật ra.

Vừa mở mắt ra, cô phát hiện mình đang đứng bên trong một nhà máy bị bỏ hoang.

Dưới ánh đèn, cô nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đang ngồi đối diện với mình, Ross đứng bên cạnh người đàn ông đó, ánh mắt trống rỗng đang dò xét cô.

Gã đàn ông đang ngồi đó, phải đến tám chín phần chính là W, cô thầm đoán vậy.

W có một mái tóc dài màu nâu, khuôn mặt tuấn tú và nho nhã đến bất ngờ. Lúc này, hắn chầm chậm lên tiếng, "Xin chào, cô Venus, tôi nghĩ chắc hẳn cô đã biết tôi là ai."

Bởi vì miệng vẫn đang bị trói, cô không thể nói được, chỉ có thể nhìn W bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Sao có thể đối đãi với khách quý của chúng ta như vậy chứ? Nào, mau cởi trói cho cô ấy", W khẽ vỗ vỗ tay.

Mấy tên thuộc hạ của W từ bên cạnh đi tới lập tức cởi trói ở tay chân và miệng cô, còn mang đến cho cô một chiếc ghế. Cô không nói gì, vẻ mặt vô cảm ngồi xuống.

"Cô đúng là rất bình tĩnh." W xoa xoa cằm mình, nhìn cô rồi nói.

“Vậy ông hy vọng sẽ nhìn thấy tôi thế nào chứ? Gào thét? Khóc lóc? Những điều này đối với ông có tác dụng gì sao?”, cô hỏi ngược lại.

W nhếch mày, mỉm cười.

Ross đứng bên cạnh W lúc này cung kính lấy chiếc điện thoại trong túi xách Chúc Tịnh ra và đưa cho W. Hắn nhận lấy, đưa mắt nhìn rồi nói với cô, “Mật mã hiệp ước Satan ở đâu?”.

“Tôi không biết.”

“Không biết?”, W nhún vai, “Cô Venus, thứ lỗi cho tôi, hiện tôi không có tâm trạng nào để đùa cợt với cô. Cô nói cô không biết mật mã của hiệp ước Satan được để vào chỗ nào trong điện thoại của mình sao?”.

Cô lắc đầu, “Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, tôi chưa từng tận mắt được thấy mật mã đó được lưu vào chỗ nào trong điện thoại của tôi”.

W nhìn cô một lát, cầm lấy di động của cô rồi đứng dậy khỏi ghế, từng bước từng bước một đi về phía cô.

Đi đến trước mặt cô, W dùng một tay nâng cằm cô lên, giọng nói đầy dịu dàng mà trầm thấp, “Cô thực sự không biết?”.

Cô lắc đầu.

Một giây sau, má trái cô liền bị ăn một cái tát đầy đau đớn. Cô cảm giác như cả khuôn mặt và đầu óc mình đều bị váng đi, cơn đau đớn bỏng rát từ mặt bắt đầu lan tỏa khắp toàn thân, thấu vào tận ruột gan.

“Tôi hỏi cô thêm lần nữa”, bàn tay vừa giáng cho cô một cái bạt tai của W vẫn đang lơ lửng giữa không trung, “Cô thực sự không biết mật mã của hiệp ước Satan nằm ở đâu sao?”.

Cô nhắm nghiền mắt lại lắc đầu lần nữa.

Bốp…

Lại thêm một cái tát vang dội nữa giáng xuống má phải của cô, máu tươi chầm chậm rỉ xuống từ khóe miệng cô, rớt xuống chiếc váy màu tím, trông thật ghê rợn.

Cô cố chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, ngẩng mặt lên, dùng ánh

mắt căm hận nhìn W.

W nhìn vào mắt cô, một lúc sau, nụ cười mang theo vẻ khát máu ánh lên trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, "Ánh mắt cũng không tồi, vốn dĩ tôi còn định thương hoa tiếc ngọc, nhưng bây giờ xem ra cô cứng đầu cứng cổ như vậy, thì hình như không còn cần thiết nữa rồi."

"Nào, đánh cho tới khi nào con điếm này chịu nói thật thì thôi", W không thèm nhìn cô thêm nữa, xoay người quay trở lại ghế của mình.

Chúc Tịnh nhìn thấy hai tên thuộc hạ vốn đứng ở hai bên W, lúc này sau khi thấy hắn ngồi xuống liền lập tức không nói không rằng vây đến phía cô.

Hết cái tát này đến cái tát khác giáng xuống, rồi những cú đấm vào lưng và những cái roi quất vào chân cô... Dưới ánh đèn le lói, từ đầu đến cuối cô chỉ nghiến răng chịu đựng mà không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Môi cô rỉ máu vì bị hàm răng cắn chặt vào, cả cơ thể ướt đẫm mồ hôi vì phải chịu đựng cơn đau. Tư duy đã không còn được tỉnh táo, mọi giác quan đều tê liệt vì cơn đau đớn kịch liệt.

Không biết sự đày đọa chẳng khác nào địa ngục này còn kéo dài bao lâu... mãi cho đến khi cô rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Chúc Tịnh mới cảm nhận được W lần nữa kéo cằm mình lên, họng súng đen ngòm trong tay hắn đang nhắm chuẩn xác vào ấn đường của cô.

"Một khuôn mặt đẹp như hoa thế này, thật là đáng tiếc." W giơ súng lên, chậm rãi nói với cô, "Mày còn một cơ hội cuối cùng".

"Ở đâu?"

Tầm nhìn của cô đã trở nên mơ hồ, giữa bầu không khí đượm mùi máu tanh nồng, cô khẽ nhếch khóe môi đã tê cứng của mình, cố nặn ra một nụ cười nói, "Tao... không... biết...".

"Cho dù... tao biết, tao cũng... vĩnh... viễn... không nói cho mày..."

Có một khoảnh khắc, trước mắt cô dường như hiện lên khuôn mặt của Mạnh Phương Ngôn.

Nụ cười thong dong luôn hiện trên môi và ánh mắt anh mỗi khi nhìn cô, cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên nổi.

Nếu như... hôm nay cô chết ở đây, sau khi biết được liệu anh có đau lòng chút nào không?

Suy cho cùng, căn nguyên của tất cả mọi chuyện này, đều là do chính tay cô đã mở cánh cửa cuộc đời mình cho anh bước vào. Cô nghĩ chắc là mình đã điên rồi, từ giây phút cô đồng ý để anh vào sống trong nhà mình, là cô đã thực sự điên thật rồi, bị ma nhập rồi.

Nhưng cô còn cách nào khác đâu? Ngày hôm đó, anh cứ thế xông thẳng vào thế giới của cô như một cơn bão, cứ thế cắm rễ sâu xuống, mặc cho cô có muốn xóa bỏ như thế nào thì anh vẫn cứ ở đó.

Cô luôn biết, bọn họ vốn không phải là những người đến từ cùng một thế giới. Anh cách cô một khoảng xa xăm không thể nào với tới nổi. Cuộc đời của anh so với cô đặc biệt hơn rất nhiều. Công việc của anh, có lẽ cả đời này cô cũng không thể nào hiểu và chấp nhận nổi. Nhưng mà cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc vì đã từng được ở bên cạnh anh.

Lúc rời khỏi huyện Lăng Đình, cô biết rất rõ, lần này đi rồi có thể sẽ không có ngày trở lại.

Nhưng mà cô vẫn tới đây.

Mặc dù hai người họ là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không thể giao nhau, nhưng mà chỉ cần được giao nhau trong một khoảnh khắc nào đó thôi, cô cũng vẫn nguyện mang theo niềm vui ấy mà lao vào chỗ chết.

Chỉ để, chỉ để có thể ở trong thế giới của anh dù là trong chốc lát.

Đáng tiếc, cô đã không còn cơ hội để nói với anh những lời thật lòng nữa rồi.

Cả đời này, đến tận lúc cô sắp phải đối diện với cái chết, hai người họ vẫn luôn tự lừa dối lẫn nhau.

Vẻ mặt của W lạnh như băng, sự tàn nhẫn và độc ác ẩn giấu dưới vẻ ngoài dịu dàng giả dối lúc này đã được phơi bày.

“Mày yêu nó đến như vậy sao?”, W áp sát vào khuôn mặt cô, giọng

nói lạnh lùng âm u, “Mày yêu một kẻ từ đầu đến cuối chỉ biết lợi dụng mày, thậm chí còn không chút tiếc thương chà đạp lên thi thể mày để tiến lên như vậy sao?”.

“Vì cái thứ được gọi là sứ mệnh của hắn, mà mày thậm chí còn không tiếc hy sinh mạnh sống của mình có đúng không?”

Chúc Tịnh nghe xong những lời của W, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một giọt lệ trong vắt như pha lê rơi xuống rồi rất nhanh biến mất vào trong mái tóc cô.

“Nếu như mày vẫn cứ kiên quyết như vậy...”

Ngón tay W dần cong lên, “Vậy thì, xin lỗi, cô Venus”. Một khoảng không im lặng đến chết chóc.

Đúng vào giây phút đó, Chúc Tịnh vốn đứng yên không chút sức lực phản kháng đột nhiên dùng tay trái rút ra con dao từ dưới vạt váy, đó là con dao mà trước khi xuất phát Mạnh Phương Ngôn đã giấu vào đùi cô.

Sau đó, cô dùng toàn bộ sức lực của bản thân, bất chấp mạng sống giơ dao lên rồi đâm thẳng xuống bụng W.

Ánh mắt W cũng nắm bắt được luồng ánh sáng màu bạc đó, hắn hung hãn há to miệng định gào lên.

Nhưng không còn kịp nữa.

Vào đúng khoảnh khắc con ngươi hắn mở tròn hết cỡ, lưỡi dao sắc bén đó đã chuẩn xác đâm thẳng vào bụng hắn không lệch chút nào.

Mắt hắn mở to hết cỡ rồi đổ vật ra phía sau. Máu tươi từ cơ thể hắn trào ra, dòng máu chảy tràn xuống nền đất giá lạnh.

Còn khẩu súng trong tay hắn vẫn kịp vang lên một tiếng trước khi gục xuống.

“Pằng” một tiếng, đường súng đi lệch khỏi ấn đường của Chúc Tịnh, viên đạn găm thẳng vào cây cột sau lưng cô.

Những người có mặt ở đó đều không kịp phản ứng với diễn biến quá đột ngột này, trợn tròn mắt đứng sững tại chỗ.

Lúc này, cánh cửa của khu nhà xưởng liền bị người từ bên ngoài đạp mở.

Mạnh Phương Ngôn thở dốc, tay cầm súng, đứng yên bất động tại cửa.

Mắt anh long sòng sọc, mắt đỏ đến mức dường như có thể khiến cho cả thế giới này bị nhuốm một màu chết chóc.

Lúc Ross nhìn thấy anh, cũng là lúc hắn đã hoàn hồn trở lại sau khi phải chứng kiến cái chết của W, hắn đưa tay lên chĩa súng về phía anh.

Nhưng anh thậm chí còn không hề né tránh súng của Ross, anh vừa sải bước vào bên trong, vừa không ngừng xả súng vào từng kẻ còn sống sót bên trong nhà xưởng.

Hết phát súng này đến phát súng khác, tất cả đều là những loạt đạn chí mạng.

Từng cơ thể ngã xuống, máu tươi bắn đầy lên khuôn mặt anh, lên quần áo anh, lên làn da anh, nhưng anh vẫn sải bước.

Anh đáng sợ hệt như Thần Chết đến từ địa ngục.

Ross cũng kinh hoàng bởi dáng vẻ thấy ai giết nấy của Mạnh Phương Ngôn. Đáng tiếc vào lúc hắn còn chưa kịp nổ súng, Mạnh Phương Ngôn đã đi đến trước mặt hắn, lấy tay tóm lấy cổ hắn, vẻ mặt vô cảm bẻ gãy cổ hắn.

"Rắc."

Anh buông tay.

Xác của Ross đổ ập xuống.

Mạnh Phương Ngôn đứng yên tại chỗ hai giây, sau đó xoay người đi về phía người phụ nữ đang ngồi trên ghế.

Chúc Tịnh nheo mắt, nhìn người đàn ông người nhuốm đầy máu tươi đang bước từng bước về phía mình, cô khẽ nhếch khóe môi khô khốc của mình, mỉm cười.

Khoảng cách mấy bước chân, anh đi đến trước mặt cô rồi ném khẩu súng trong tay mình xuống.

Sau đó, đầu gối anh khẽ cong, "ập" một tiếng, liền quỳ xuống

trước chiếc ghế.

Anh run rẩy lấy tay đỡ khuôn mặt cô lên, đôi mắt màu nâu đó vào lúc này cũng ngân ngấn nước mắt.

“Em dùng… con… dao… anh đưa cho em, giết W… rồi”, cô cúi đầu, thì thầm vào tai anh nói, “Em… cũng… giết… người rồi…”.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô, tựa như đang nâng niu một thứ quý giá nhất trên đời. Anh áp sát lại gần cô, cúi đầu dùng khóe môi đang không ngừng run rẩy của mình hôn lên đôi mắt cô.

“Anh… đến… rồi…”, cô mỉm cười rơi nước mắt, “Em, vẫn… đợi… được anh rồi…”.

Sau đó, cô nhắm nghiền mắt lại, đầu nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay anh.

Cả đời này Mạnh Phương Ngôn chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, dù cho có bị kẻ địch đày đọa đến sắp chết, thì khóe mắt anh cũng chưa từng ướt.

Nhưng vào giờ phút này, một giọt nước mắt cuối cùng cũng chầm chậm trượt khỏi gò má anh rơi xuống.

Một tiếng gào thét đầy đau đớn bật ra từ lồng ngực anh. “Aaaaaaaa…”

Tiếng gào thét như của một con thú bị dồn tới bước đường cùng.

Đau đớn tới tận xương tủy, thấu tới tận ruột gan.

Đêm thứ bốn mươi ba

Bầu trời London dần hửng sáng.

Một người đàn ông đã bạc nửa mái đầu khoác theo ánh bình mình, sải từng bước vào bệnh viện. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên y tế, đi xuyên qua hành lang, đến phòng bệnh ở trong cùng của tầng đó.

"L."

Jim và Moon cùng những điệp viên khác đang đợi bên ngoài phòng bệnh, sau khi nhìn thấy L đều nghiêm mặt cúi chào.

L dừng bước bên cạnh cửa sổ, hai tay chắp phía sau lên tiếng hỏi, "Tình hình thế nào rồi?".

"Cô gái người châu Á đó đã qua cơn nguy hiểm", Moon đáp, "Vết thương mặc dù không phải là trí mạng, nhưng mất máu nghiêm trọng, hơn nữa tinh thần cũng bị tổn thương nhất định. Cô ta phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian".

L hít sâu một hơi, đưa tay day day trán, khuôn mặt như già hẳn đi chỉ sau một đêm, "Mars đâu?".

Jim và Moon đưa mắt nhìn nhau, Jim bước về phía trước một bước nói, "May mắn, anh ấy chỉ bị thương nhẹ".

"Nhưng anh ấy không chịu nghỉ ngơi, luôn túc trực bên giường bệnh của Venus."

"Nhiệm vụ vây bắt tổ chức của Ghost sau ba năm tuyên bố kết thúc. Nội gián Ross, W và các bè đảng còn sót lại đều đã bị tiêu diệt sạch", Moon nói đến đây, khó nhọc dừng lại một chút, "Tổng cộng bốn mươi người, tất cả đều chết… dưới tay Mars".

"L, tôi có thể cầu xin anh đừng trách phạt Mars được không? Dù

anh ấy đã vi phạm nguyên tắc của các cơ quan an ninh thế giới", giọng nói của Moon có chút nghẹn ngào, "Nhưng anh ấy không hề làm sai, anh ấy đã giết những tên ác quỷ đáng lẽ đã phải xuống địa ngục từ lâu rồi, để báo thù cho Kermid và các điệp viên đã bỏ mình ba năm trước…".

L nghe xong, nặng nề nhắm mắt không nói lời nào.

"Hai người về đi."

Một lúc sau, L mới giơ tay lên, vỗ vỗ vai hai cấp dưới đắc lực của mình nói, "Vất vả rồi".

Đợi Jim và Moon rời đi, anh mới bước đến bên cạnh cánh cửa phòng bệnh, nhẹ nhàng mở cửa.

Bên trong phòng bệnh không bật đèn, chỉ có ánh sáng sớm mai yếu ớt rọi vào từ ô cửa sổ. L đóng cửa lại, đi về phía Mạnh Phương Ngôn đang ngồi quay lưng lại ở bên cạnh giường bệnh.

Mạnh Phương Ngôn ngồi yên bất động bên cạnh giường Chúc Tịnh. Trên cổ và người anh cuốn đầy băng gạc, anh nhìn người phụ nữ đang chìm sâu vào giấc ngủ trên giường, trầm mặc hệt như bức một bức tượng.

"L."

Không biết sau bao lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng, "Tôi cần một kì nghỉ rất dài… đến khi nào cô ấy thực sự bình phục".

Giọng nói của anh khản đặc, gần như không thể nhận ra nổi.

L nhìn bóng lưng anh, tưởng tượng ra người đàn ông này rốt cuộc đã dựa vào loại sức mạnh nào để có thể tự tay giết chết hết từng đó người. Các điệp viên đi thu dọn hiện trường sau đó, thậm chí còn không kìm được cảm giác buồn nôn trước khung cảnh đầy máu me tàn khốc đó.

Thậm chí, rất nhiều người trong Cục, bắt đầu không còn gọi anh là "Chiến Thần" mà gọi thành "Tử Thần".

"Bao lâu cũng được", L nói, "Chỉ cần cậu vẫn còn quay lại là được".

"Cảm ơn."

Sau khi nói xong hai từ này, Mạnh Phương Ngôn không hề lên tiếng nói thêm bất cứ lời nào nữa.

L nhìn người cấp dưới mà anh cho là đắc lực nhất của mình. Mars là người anh tìm được trên một con phố ở London rồi đưa về tổ chức, tự tay đào tạo, huấn luyện rèn giũa thành một điệp viên hàng đầu thế giới.

Ông biết rất rõ, những gì được gọi là thần thoại về người đàn ông này, đều đã bị rửa sạch chỉ sau một đêm nhuốm máu.

"Mars, ở cậu có một phần bóng dáng của tôi, đây là nguyên nhân vì sao tôi lại hiểu cậu đến vậy."

L đi đến phía sau lưng anh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh rồi nói, "Cho nên tôi sẽ không nói lời xin lỗi với cậu. Cho dù có cho tôi lựa chọn lần nữa, tôi cũng sẽ vẫn bố trí ván cờ này, tính toán cả cậu và cô ấy vào trong ván cờ đó. Dù cho hai người có vì thế mà phải chết, dù cho cô ấy căn bản không có nghĩa vụ phải hứng chịu những điều này, dù cho cô ấy vốn có thể sống một cuộc sống vô ưu vô lo, vĩnh viễn không cần phải nhuốm máu tươi".

"Giống như Natalie vậy, dù có cho tôi cơ hội lần nữa, tôi cũng vẫn lựa chọn đi cứu dân thường trước rồi mới cứu cô ấy..."

Vẻ mặt vốn dĩ luôn bình tĩnh và trầm mặc của L thoáng toát lên nét đau đớn và bi thương chưa từng thấy. Lời nói của ông tan biến dần sau tiếng run rẩy cuối cùng.

Mạnh Phương Ngôn nhắm mắt lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau, nặng nề chống lên trán mình.

"Nhưng mà, Mars ạ, cậu vẫn còn may mắn hơn tôi rất nhiều đấy."

Một lúc lâu sau, L thu tay lại, xoay người đi về phía cánh cửa phòng bệnh, "Cô ấy vẫn còn sống bên cậu...".

Sau khi L rời đi, Mạnh Phương Ngôn từ từ buông tay mình xuống. Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía người con gái nằm trên giường bệnh đeo mặt nạ oxy, đang hôn mê.

Anh có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, mặt nạ vẫn mờ đi sau mỗi nhịp thở của cô, các chỉ số trên monitor theo dõi bệnh nhân tuyên bố cô còn sống.

Vào giờ phút này, trên khuôn mặt tái nhợt của anh, đôi mắt sâu hun hút như đáy biển của anh lần nữa đỏ rực lên.

Câu nói này của L, giống như một cánh tay đẩy mạnh mẽ, kéo anh

ra khỏi cơn ác mộng sống không bằng chết hai ngày hôm nay.

Bởi vì lúc cô hôn mê, trước mắt anh luôn là cảnh tượng ngày hôm đó cả người cô đẫm máu, rơi nước mắt ngã vào vòng tay anh. Cả đêm anh không thể chợp mắt, cố chấp ôm lấy suy nghĩ nếu như anh chỉ đến chậm hơn một bước thôi thì liệu có thể nhìn thấy cô còn sống?

Dù cho bàn tay anh đã nhuốm bao nhiêu máu, vẫn không cách nào bù đắp nổi phút giây đau đớn đến nghẹt thở gần như chết đi đó.

Nếu như... nếu như cô không còn trên cuộc đời này nữa. Vậy thì, cuộc đời còn lại của anh sẽ hoàn toàn rơi vào u tối, vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể nào tha thứ nổi cho chính bản thân mình.

Nhưng hiện tại, cô vẫn còn sống, cô vẫn còn tồn tại trên thế giới này.

Rất nhanh thôi cô lại có thể mở mắt ra, nhìn thấy thế giới mà cô đem lòng yêu sâu sắc này.

Cô vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, cô còn phải trở thành một bác sĩ chữa bệnh cứu người, còn phải chịu trách nhiệm chăm sóc cho đám trẻ ở huyện Lăng Đình, còn phải dang đôi tay ra để ôm lấy những người bạn của cô, còn phải đi ngắm những khung cảnh tươi đẹp hơn nữa trên thế gian này.

Cô vẫn còn sống.

Điều này quan trọng hơn hết thảy mọi thứ.

* * *

Chập tối ngày thứ ba, Chúc Tịnh cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt ra, người đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là Mạnh Phương Ngôn đang nằm gục bên giường cô.

Đôi mắt anh trũng sâu xuống, cằm đầy râu, khuôn mặt tuấn tú gầy gò tiều tụy đến mức cô suýt chút nữa không nhận ra anh.

Cô nhìn anh một lát rồi khẽ cựa người.

Dường như cùng lúc anh bật dậy, anh đã vô thức nắm chặt lấy bàn tay đang để dọc bên thân của cô.

Anh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt và đôi mắt đã mở ra của cô, trong phút chốc anh bỗng nghẹn lời.

Một lúc lâu sau, cổ họng anh mới động đậy, giọng nói khản đặc cất lên.

"… em tỉnh rồi."

Cô không thể nói chuyện được, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Vào giây phút đó, cô tận mắt nhìn thấy đôi mắt ảm đạm vô hồn của anh chợt bừng lên tia sáng rực rỡ.

Cô chưa từng thấy ánh mắt này của anh.

Sau đó, anh lại hoảng loạn đứng dậy, nắm chặt lấy bàn tay cô, bởi vì động tác quá mạnh, còn làm rơi một cái cốc, loạng choạng chạy ra khỏi phòng đi tìm bác sĩ.

Cô nhìn bóng lưng anh, nghe giọng anh nói bên ngoài cánh cửa, trong lòng bỗng thấy xót xa. Nỗi xót xa đó, thậm chí còn lan đến tận tim gan cô, rồi lan tỏa ra khắp cơ thể cô.

Cơn đau như muốn xé toạc cơ thể lại bắt đầu hành hạ cô vào giây phút cô vừa tỉnh lại. Nhưng cô không dám nói với anh, bởi vì cô biết, trong lúc cô hôn mê, người đàn ông đã khổ sở chờ đợi cô tỉnh lại này cũng đã trải qua nỗi đau sống không bằng chết, tuyệt đối không kém cô chút nào.

Cô vốn cho rằng bản thân sẽ không còn có cơ hội để nhìn thấy anh nữa.

Nhưng bây giờ, cô bỗng cảm thấy, cơ thể đầy vết thương và trái tim ấm nồng còn đang đập này đã là ân huệ lớn nhất mà Thượng đế ban tặng cho cô.

* * *

Bác sĩ đến chẩn đoán và điều trị, sau khi dặn dò những điều cần chú ý xong thì liền đi ngay.

Trong thời gian bác sĩ đến chẩn đoán cho cô, Mạnh Phương Ngôn cũng bị các đồng đội bên ngoài ép đi thay đồ và rửa mặt mũi.

Lúc anh quay lại phòng bệnh, cô hình như lại chìm vào giấc ngủ. Anh nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô một lát rồi tắt đèn đầu giường, định đi rót cốc nước rồi quay lại.

Nhưng vừa mới xoay người, anh liền cảm thấy vạt áo mình bị người ta khẽ kéo một cái.

Quay đầu lại, anh phát hiện ra cô đang nhìn mình.

Trong bóng tối, anh không nói gì, cô cũng không hề buông tay ra.

“Anh đi rót cốc nước rồi sẽ quay lại”, một lát sau anh mới nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô rồi nói.

Lúc này cô mới chịu buông tay ra.

Anh đi rót nước như đã nói, rất nhanh liền quay lại ngồi xuống bên cạnh cô, “Ngủ đi, em vừa tỉnh lại, cơ thể vẫn còn rất yếu”.

Cô lắc đầu.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô mấy giây, “Em muốn nghe anh nói chuyện có đúng không?”.

Cô gật đầu.

Khuôn mặt vốn vẫn còn căng thẳng của anh lúc này từ từ nở nụ cười, nụ cười đó vẫn đẹp như mọi ngày, “Muốn nghe gì nào?”.

【Mọi thứ.】

Anh dường như đọc hiểu được ý trong đôi mắt cô, bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay mình rồi đặt xuống dưới cằm nói, “Được rồi, vậy thì anh sẽ kể từ đầu”.

“Anh là trẻ mồ côi, cái này em biết rồi. Về sau anh bỏ trốn khỏi cô nhi viện, vì ở đó anh không được ăn no, luôn đi cướp đồ ăn của những đứa trẻ khác nên thường xuyên bị phạt. Thế là anh liền trốn khỏi đó, lang bạt trên khắp các con phố.”

“Những ngày tháng như vậy không biết duy trì được bao lâu, một hôm anh vừa đánh nhau với một đám đầu gấu, đang lục thùng rác kiếm đồ ăn thì L tìm thấy anh. Ông ấy nhìn anh, nói là muốn dẫn anh đến một nơi. Anh hỏi, chỗ đó có được ăn no không? Ông ấy nói được, sau đó anh liền đi theo ông ấy.”

“L, chính là Cục trưởng của Shadow, là cấp trên của anh. Trước kia là điệp viên hàng đầu, sau khi giải ngũ liền tự mình thành lập nên tổ chức an ninh này, tổ chức này không thuộc một quốc gia nào. Tổ chức này không giống với bất kì cơ quan an ninh quốc gia như cục tình báo hay cơ quan quân sự nào khác. Shadow tuyển chọn

người ở khắp mọi nơi trên thế giới để đào tạo và huấn luyện. Về sau, anh đi theo ông ấy hơn hai mươi năm, trải qua vô số các sự kiện không thể đếm nổi như: nổ bom, khủng bố tập thể, bắt cóc, mưu sát, giết người… bất kì chuyện gì em có thể tưởng tượng được hay không tưởng tượng được anh đều đã trải qua."

"Ngay cả bản thân anh cũng không thể không thừa nhận, anh thực sự có thiên phú bẩm sinh đối với nghề này", anh nói rồi nhẹ nhàng mở lòng bàn tay của mình ra, "Đôi tay này, đã nhuốm máu không biết bao nhiêu người. Mặc dù, đều là máu của những kẻ đáng phải chết, nhưng anh không phải Thượng đế, anh không có nghĩa vụ tuyên án sự sống chết của bọn họ".

"Nhiều khi anh thậm chí còn không hiểu, rốt cuộc những việc anh đang làm là vì nhân danh công lí hay vì muốn thể hiện sự chính nghĩa của bản thân mình nữa."

"Em có hiểu được không?"

Đôi mắt anh lúc này toát lên vẻ cô đơn và lẻ loi thực sự, không hề che giấu một chút nào. Cô nhìn thấy hết sức rõ ràng rồi chầm chậm đưa tay mình phủ lên lòng bàn tay anh.

"Ba năm trước, anh nhận được nhiệm vụ tiêu diệt Ghost, đến bên cạnh em. Trong cuộc chiến dai dẳng đó, đồng đội của anh, một chàng thanh niên thiên tài mới chỉ mười bảy tuổi đã phải hi sinh, còn có rất nhiều điệp viên khác đã phải bỏ mạng. Vào giờ phút đó, anh đột nhiên bừng tỉnh, anh hiểu ra anh vốn dĩ không có sự lựa chọn nào khác."

Mạnh Phương Ngôn nói rành mạch từng câu từng chữ, "Cho dù có sai đi chăng nữa, anh cũng phải lấy được mạng của những kẻ tàn ác coi mạng người như cỏ rác đó. Bọn chúng có lẽ cũng có những nỗi khổ tâm của riêng mình, nhưng không thể thay đổi được sự hung ác coi mạng người chỉ như những con kiến của chúng".

Lồng ngực cô nóng lên vì những câu nói của anh, cô có thể tưởng tượng được, những câu nói nghe ra có vẻ vô cùng thản nhiên mà anh vừa thốt ra, đã đem đến cho anh những tổn thương nặng nề đến mức nào.

Nhưng anh chỉ có thể một mình chịu đựng, mọi tội lỗi và đau đớn… chỉ đè lên đôi vai của một mình anh.

"Anh không hối hận, nếu như vì để cho có càng nhiều người hơn nữa có thể nhìn thấy ánh sáng, thì cho dù cả đời này có phải sống

trong u tối thì cũng đã sao chứ?", anh mỉm cười, "Đã không có gì khiến anh phải lưu luyến cố chấp rồi, vậy thì cứ để anh đi làm những việc này vậy".

Nói đến đây, anh liền dừng lại rồi đột nhiên trầm mặc. Cô cũng nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh.

"Chúc Tịnh, em có hận anh không?"

Một lúc lâu sau, anh nhìn vào đôi mắt cô rồi nói.

Cô chăm chú nhìn anh, gật gật đầu rồi lại khẽ lắc đầu.

Anh mỉm cười.

Đêm thứ bốn mươi bốn

Sức khỏe của Chúc Tịnh ngày càng tốt lên.

Trải qua vài ngày khó khăn ban đầu, sau khi mặt nạ oxy được tháo bỏ, cuối cùng cô cũng có thể nói chuyện được, thậm chí còn có thể ngồi bên cửa sổ tắm chút ánh nắng hiếm hoi của London.

Từng ngày từng ngày trôi qua, vết thương dần không còn đau nữa, chân tay cũng bắt đầu có sức trở lại.

Mà bất luận là ban ngày hay nửa đêm cô khát nước tỉnh dậy, đều luôn nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn ở ngay chỗ mà cô chỉ cần chạm tay là tới.

Một buổi sáng, cô thực sự không nhịn được sự tò mò của mình, bèn cất giọng hỏi người đang gọt táo cho mình, "Anh không phải đi làm nhiệm vụ à?".

Anh chỉ ngước mắt lên, ngay cả đầu cũng chẳng buồn ngẩng nói, "Anh đang nghỉ phép".

Cô sững người, "Nghỉ phép?".

"Ừm."

"Nghỉ bao lâu?"

Anh bỏ đoạn vỏ táo cuối cùng xuống, đặt mấy miếng táo đã được bổ cẩn thận vào đĩa rồi đưa cô, "Bao lâu cũng được".

Chúc Tịnh nhận lấy đĩa táo, nhìn vẻ mặt vô cùng điềm nhiên của anh, nhất thời nghẹn lời không nói được gì. Còn ánh mắt Mạnh Phương Ngôn thì cứ dán chặt vào cô không rời, quả thực là hơi thản nhiên quá rồi.

Cô ăn hai miếng táo, bị anh nhìn cho đến mức xấu hổ, cố tình xị

mặt nói, “Cái mặt trông như đầu heo thế này, có gì đáng nhìn chứ?”.

Anh trả lời rất nhanh, “Đẹp lắm”.

Cô nổi điên, “Anh mang gương lại đây cho em, để em tự xem có đẹp không?”.

Lúc đó cô bị thuộc hạ của W xuống tay ngược đãi dã man, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lí rằng gương mặt không thể nào khôi phục lại được như trước nữa. Nhưng không hiểu tại sao, sau khi trải qua những chuyện này, cô lại cảm thấy đây không còn là chuyện gì quá quan trọng.

Chỉ cần không phải rời khỏi thế giới này, chỉ cần cô vẫn còn được sống thì những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô rồi đột nhiên sáp lại gần khuôn mặt cô.

Cô bị dọa cho sợ, chớp chớp mắt, hơi thở của anh đã gần trong gang tấc, nhẹ nhàng phả lên gò má cô, khiến cô có cảm giác nhột nhột. Còn đôi mắt nâu đó dường như đã hút cả người cô vào bên trong.

“…?”

Anh nở nụ cười điềm nhiên, “Nhìn vào mắt anh”. “Nhìn vào mắt anh làm gì chứ?”

“Soi gương, chẳng phải em muốn nhìn xem mặt mũi mình ra sao sao?”

* * *

Cô quay đầu đi, khẽ đẩy mặt anh ra xa. Mạnh Phương Ngôn bật cười.

Lát sau anh nói, “Ngày kia là đến đêm Giáng sinh rồi, em có muốn gì không? Để anh đi mua”.

Chúc Tịnh nghĩ một lát rồi nói, “Bánh kem đi”. “Chỉ có bánh kem thôi sao?”

“Ừm”, cô gật gật đầu, “Hơn nữa không được để bác sĩ nhìn thấy”.

Anh khẽ cong khóe môi, “Anh nghĩ chắc không có ai giỏi chuyện

này hơn anh đâu".

* * *

Đêm Giáng sinh hôm đó, cả bệnh viện đều tràn ngập không khí của ngày lễ.

Có em bé đến khám cảm cúm, vừa sụt sịt mũi vừa nghịch món đồ chơi hình con tuần lộc trên tay. Ngay cả các bác sĩ dường như cũng vội vã hơn thường ngày, muốn tan làm sớm hơn một chút để về nhà cùng người thân đón Giáng sinh.

Chúc Tịnh đi đến bên cửa sổ, cô khẽ hé cửa ra một chút rồi lặng lẽ đứng đó.

Chẳng mấy chốc, cô liền nghe thấy tiếng cánh cửa phòng bệnh bị ai đó mở ra, vừa quay người liền thấy Mạnh Phương Ngôn mặc áo khoác đen, tay cầm chiếc bánh kem rất đẹp bước vào phòng.

"Anh cứ ngang nhiên đi vào như vậy sao?", cô đóng cửa sổ lại rồi trêu chọc anh.

Anh đặt chiếc bánh xuống, cởi áo khoác ngoài ra, "Chẳng còn cách nào khác, ai bảo anh đẹp trai đến mê người như vậy chứ".

Chúc Tịnh lườm anh một cái, khóe môi khẽ cong lên, định cất bước đi về phía anh.

Nhưng nào ngờ, cô còn chưa kịp làm gì, Mạnh Phương Ngôn đã nhanh chân hơn đi đến trước mặt cô, đưa tay đỡ lấy vai cô.

"Chậm thôi", anh một tay ôm lấy vai cô, một tay nắm lấy tay cô.

Cô liếc nhìn khuôn mặt anh, để mặc anh dẫn mình tới chỗ bộ bàn ghế.

Mạnh Phương Ngôn đỡ cô ngồi xuống, mở hộp bánh kem, lấy chiếc bánh kem Giáng sinh có trang trí bằng những quả dâu tây tuyệt đẹp ra, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cô.

Lâu lắm rồi Chúc Tịnh chưa nhìn thấy món ăn nào có màu sắc tươi mới bắt mắt khiến người ta phải thòm thèm đến vậy. Trông cô lúc này thậm chí còn có chút giống trẻ con, cô nghịch ngợm thò tay ra, nhón một miếng dâu tây bỏ vào miệng.

"Ngọt quá", cô híp híp mắt, xem ra đang rất vui vẻ.

Anh nhìn cô cười với vẻ bất đắc dĩ, cưng chiều lấy dao giúp cô cắt một biếng bánh nhỏ, "Chỉ ngần này thôi đấy, không được ăn nhiều".

Cô liếc xéo anh một cái, lấy thìa xúc một miếng to bỏ vào miệng, "Thực ra là tại anh muốn ăn nhiều thôi đúng không".

Mạnh Phương Ngôn nhún vai không phản bác.

Nhưng chỉ một giây sau, vào lúc cô không kịp phát giác, anh đột nhiên cúi người xuống, một tay ôm lấy bờ vai cô rồi nghiêng mặt chuẩn xác hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

Chúc Tịnh sửng sốt há hốc miệng, vừa hay càng tiện cho anh tấn công vào, hôn một cái thật sâu.

Môi lưỡi giao nhau hòa quyện hơi thở của đối phương với vị ngọt ngào của bánh dâu tây, khuôn mặt cô còn phơn phớt hồng. Sau cùng, dưới sự tấn công dai dẳng của anh, cô cũng chầm chậm nhắm mắt lại tận hưởng.

Không biết sau bao lâu, anh mới chịu buông cô ra, chạm trán mình vào trán cô, cất giọng đầy gợi cảm nói, "Mùi vị cũng không tồi".

Cô nhìn vào đôi mắt đẹp đến kinh người của anh, thì thầm nói, "… Mạnh Phương Ngôn, chỉ vừa hai hôm trước thôi anh mới nói sẽ không động chân động tay với bệnh nhân đấy".

"Em còn không biết sao?", anh lần nữa hôn lên môi cô, "Từ trước đến giờ anh vẫn luôn tráo trở như vậy mà".

"Đồ lừa đảo."

"Ừm, chính là anh."

Hai người cứ thế nhìn nhau, tựa vào trán nhau mà mỉm cười.

"Giáng sinh vui vẻ", một lúc lâu sau, anh mới khàn khàn cất giọng nói.

Sống mũi cô cay cay, cố kìm nén giọt nước mắt trực trào, "… Giáng sinh vui vẻ".

"Anh bế em lên giường nhé, được không?", ăn bánh kem xong, anh nhìn cô hỏi.

Cô gật gật đầu, giơ hai cánh tay về phía anh, yên tâm giao toàn bộ bản thân mình cho anh.

Mạnh Phương Ngôn bế cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, tỉ mỉ vén góc chăn.

"Anh hát cho em nghe có được không?", cô nhìn anh, "Em chưa nghe anh hát bao giờ".

Anh trưng ra một vẻ mặt khó xử.

Nhìn thấy biểu hiện đó của anh, cô đương nhiên càng thêm tò mò, "Em muốn nghe".

Mắt cô sáng lấp lánh, tựa như những vì sao. Anh nhịn một lúc rồi tỏ vẻ chịu thua, xoa xoa trán nói, "... đừng làm nũng như vậy".

Cô cắn cắn môi, "Em đâu có".

Một lúc sau, anh liền bỏ tay xuống rồi thở dài. Trên khuôn mặt luôn tỏ vẻ điềm nhiên đó giờ lại toát lên vẻ xấu hổ và ngập ngừng.

"From this dark cold hotel room"

"And the endlessness that you fear "

"You are pulled from the wreckage"

"Of your silent reverie"

"You're in the arms of the angel"

"May you find some comfort here"

* * *

Anh thực sự bắt đầu ngâm nga từng câu bên tai cô, mặc dù không phải là giọng hát quá xuất sắc, nhưng đủ để khiến cô nghe mà trái tim cũng dần yên bình trở lại.

Cô biết bài hát mà anh đang hát có tên là *"Angel"* , thiên sứ với đôi cánh trắng muốt thuần khiết vào giờ phút này dường như đang bay lượn vòng quanh cô.

Tiếng hát của anh hòa cùng tiếng chuông đồng hồ điểm giờ bên ngoài cửa sổ, tựa như những âm thanh cảm động nhất trên đời, là nơi mà cô cảm thấy an toàn nhất.

Cô dần nhắm mắt lại.

Mạnh Phương Ngôn ngắm cô ngủ, đôi mắt anh phản chiếu ánh trăng sáng như mặt nước lấp lánh bên ngoài cửa sổ.

* * *

Đêm đã về khuya.

Anh khẽ khàng đóng cửa phòng bệnh lại, cất bước đi về phía cổng bệnh viện.

"L", vừa đi anh vừa lấy thiết bị liên lạc từ trong túi áo ra, "Tôi đang trên đường trở về đội, hãy đưa ra mệnh lệnh về địa điểm và mục tiêu của nhiệm vụ tiếp theo".

Nói xong câu này anh liền cất thiết bị liên lạc đi, cài kín nút áo khoác lại.

Ra đến ngoài cửa bệnh viện, gió lạnh lập tức tràn vào cơ thể anh. Từng bông tuyết trắng bắt đầu rơi trên bầu trời, từng bông từng bông xoay tròn rồi rơi xuống.

Anh đứng yên một lát rồi bước xuống cầu thang. "Mạnh Phương Ngôn."

Đúng vào lúc anh bước đến bậc cầu thang cuối cùng, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi từ phía sau.

Anh run rẩy, bước chân khựng lại.

Từng bông tuyết phủ kín thành phố này hệt như làn sương mù, cả người anh cứng đờ, quay lưng lại phía cổng, thậm chí còn không dám quay đầu lại.

"Lần này, sao anh không cho em uống thuốc mê?"

Chúc Tịnh mặc bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, đứng ở cổng bệnh viện, nói, "Nếu như anh bỏ thuốc mê, em sẽ thực sự chìm vào giấc ngủ, cho dù anh có đi em cũng không hề hay biết".

"Sao anh lại không làm như vậy?", cô siết chặt lòng bàn tay, "Sao không làm giống như bốn năm về trước, để em mơ một giấc rồi tỉnh dậy không tìm thấy anh đâu nữa?".

Anh cố kiềm chế bản thân, không nói một lời nào.

“Anh tưởng rằng em không phát hiện ra sự khác thường của anh ngày hôm nay ư? Có phải anh cảm thấy em chẳng khác nào con ngốc đúng không, vĩnh viễn bị anh dễ dàng lừa gạt hết lần này đến lần khác?”

Cô vừa nói vừa cất bước đi xuống bậc cầu thang, “Anh quay đầu lại, anh nhìn em rồi trả lời đi chứ, đồ lừa đảo vô liêm sỉ kia!”.

Anh nhắm chặt mắt lại, bàn tay anh nắm chặt đến trắng bệch ra.

Chúc Tịnh đi đến sau lưng anh rồi dừng lại.

“Mạnh Phương Ngôn, anh là kẻ hèn nhát phải không?”, cô gào thét với bóng lưng anh, nước mắt trượt dài trên gò má cô rồi rơi xuống, “Nói cho em biết, anh là kẻ hèn nhát đúng không? Tại sao bốn năm trôi qua rồi, anh vẫn lựa chọn cái cách không từ mà biệt này…”.

“… phải.”

Không biết sau bao lâu, giọng nói của Mạnh Phương Ngôn liền cất lên, hòa cùng tiếng gió nghe có chút mơ hồ, “Chúc Tịnh, anh đúng là như vậy”.

Cô khóc lớn thành tiếng, để mặc gió và tuyết cuốn đầy vào miệng mình.

“Mỗi ngày anh đều nói với chính mình, anh vĩnh viễn không thể để em phải chịu bất cứ sự nguy hiểm nào. Nhưng hết lần này đến lần khác lại chính anh đẩy em vào hiểm nguy, em sẽ không thể nào hiểu được tâm trạng của anh khi ngày hôm đó em nằm trong vòng tay anh bất động như chết”, anh cuối cùng cũng chầm chậm xoay người lại, “Chúc Tịnh, anh vĩnh viễn không quên được cảnh tượng đó, cả đời này anh cũng không thể nào quên nổi. Em gặp phải những chuyện như vậy đều là do anh, nếu như anh không đưa em đến London, nếu như bốn năm trước anh không lựa chọn em làm mục tiêu…”.

“Cho nên, anh chỉ có thể lựa chọn rời đi, bởi vì chỉ khi không còn sự tồn tại của anh, thì em mới có thể lấy lại được cuộc sống bình thường yên ổn. Chỉ cần anh ở lại bên cạnh em một ngày thôi, em đều có khả năng sẽ gặp phải những chuyện đáng sợ như thế”, anh nhìn cô rồi nói, “Anh chính là một người đàn ông hèn nhát như vậy đấy, hèn nhát đến mức không có đủ tự tin để bảo vệ được em…”.

“Vậy anh đã hỏi ý của em chưa?”, cô dứt khoát cắt ngang lời anh.

Anh nhất thời ngây người đứng nguyên tại chỗ.

“Mạnh Phương Ngôn, em hỏi anh, anh có tôn trọng suy nghĩ của em không?”, cô nhìn anh chằm chằm, thở dốc nói, “Anh có từng hỏi em xem liệu em có chấp nhận cái gọi là sự sắp xếp hoàn hảo của anh hay không chưa? Anh dựa vào cái gì mà quyết định tương lai của chúng ta? Anh dựa vào cái gì mà tùy tiện bước vào cuộc sống của em rồi lại tùy tiện rời đi? Anh sao có thể ích kỉ như vậy, muốn đến thì đến muốn đi thì đi? Nói đi, anh dựa vào cái gì chứ?”.

Anh nhìn vào đôi mắt cô chăm chú, thậm chí không cách nào mở được miệng trả lời câu hỏi của cô.

“Giáng sinh không có lời nói dối.”

Một lúc lâu sau, cô đưa tay lên gạt nước mắt, “Cho nên, bây giờ em chỉ còn một câu hỏi cuối cùng muốn hỏi anh, xin anh hãy thành thực trả lời em”.

Ngày này của bốn năm về trước, cô cũng đứng trong đêm tuyết trắng xóa nói với anh một câu y hệt như thế.

Anh gật đầu rất nhanh và khẽ.

“Đối với em, từ trước đến giờ... dù cho chỉ là một khoảnh khắc thôi, anh đã bao giờ thực lòng chưa?”

Khoảnh khắc của bốn năm về trước lại một lần nữa lặp lại.

Mọi âm thanh của trời đất và thời gian dường như đều ngưng đọng lại.

Cô nhìn anh, đứng yên bất động nhìn anh, hình như đã quên mất mình đang lạnh đến nhường nào.

“Từ rất lâu về trước anh đã từng nói với em, vĩnh viễn đừng bao giờ tin anh”, một lúc sau anh mới khẽ nhếch khóe môi, đôi mắt sâu thẳm đỏ rực lên trong đêm gió tuyết lạnh lẽo, “Kể cả như vậy, em vẫn muốn nghe sao?”.

Cô gật gật đầu. “Chúc Tịnh, trước giờ anh chưa từng yêu bất kì một người nào”, anh nói, “Anh thậm chí còn không hiểu thế nào là yêu”.

Anh sống trong một thế giới không cho phép có tình cảm. Anh

đồng hành cùng bóng tối, anh chỉ có thể giấu đi diện mạo của chính mình, để thế giới này không cách nào nhìn thấy được sự tồn tại của anh.

“Là em đã dạy cho anh biết điều đó.”

Anh đưa tay ra, gạt bỏ bông tuyết trên đỉnh đầu cô, đôi mắt ướt đẫm, “Ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã biết cả đời này anh sẽ không thể yêu thêm một người nào khác nữa”.

Đêm thứ bốn mươi lăm

Những giọt nước mắt lặng lẽ của Chúc Tịnh đua nhau rơi xuống, hòa vào làn mưa tuyết lạnh giá.

“Lần đầu tiên anh gặp em, là ở bên bờ sông Thames. Ngày hôm đó em vì tình cũ mà say khướt, nói thực lòng, em không phải là cô gái xinh đẹp nhất mà anh đã từng gặp, nhưng anh lại không cách nào rời khỏi em mà không làm gì cả.”

“Đêm hôm đó, anh liền nhận được nhiệm vụ vây bắt Ghost, trong một tập tài liệu, anh nhìn thấy tấm ảnh em chụp chung với Ghost. Giây phút đó, như bị ma quỷ dẫn đường anh đã hạ quyết tâm tiếp cận người có liên quan đến Ghost là em.”

“Đêm tiệc Halloween, anh vốn dĩ đã sắp hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng vì sợ Ghost sẽ làm hại em, anh đã bỏ dở nhiệm vụ giữa chừng rời khỏi biệt thự đi tìm em, trước khi nhìn thấy em bình an vô sự mỗi giây mỗi phút trôi qua anh đều căng thẳng đến phát điên lên.”

“Lúc bố em qua đời, anh mặc dù cảm thấy đau cho nỗi đau của em, nhưng từ tận đáy lòng lại hết sức vui mừng vì Thượng đế đã ban cho anh cơ hội này, để anh có thể lại gần em, để em dựa vào anh.”

“Những ngày tháng trợ giảng ở huyện Lăng Đình cùng em, đây giống như một cơ hội anh đã đánh cắp được từ Thượng đế. Anh vừa lo đến một ngày nào đó mọi thứ sẽ tan biến như tuyết, vừa tự mê hoặc bản thân rằng ngày đó sẽ không đến. Em không biết đâu, nụ cười của em trên đỉnh núi đêm hôm đó, anh đã ước mong lúc nào mình cũng có thể nhìn thấy nụ cười ấy.”

“Có thể cùng em trải qua một đêm Giáng sinh, là hồi ức trân quý nhất trong cuộc đời anh. Đoạn hồi ức đó thậm chí đã giúp anh chống chọi qua bốn năm cô độc không được ở bên cạnh em sau đó...”

Những lời này trước khi được thốt ra, đã kịp hóa thành nước mắt, hòa tan vào trong cổ họng anh.

Chúc Tịnh lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ nhìn anh, cô đã không còn phân biệt nổi, trong tầm mắt mơ hồ của mình rốt cuộc thứ cô nhìn thấy là nước mắt của chính mình hay là trái tim chân thành của anh nữa.

"Anh biết có lẽ đến tận bây giờ em vẫn không cách nào chấp nhận nổi việc mình phải tận mắt chứng kiến cái chết của Ghost và Tăng Kỳ. Xin lỗi, vì đã để em phải một mình chịu đựng đoạn hồi ức đau khổ đó mà không có đủ dũng khí để ở bên cạnh em."

"Giáng sinh không thể cùng em ăn gà tây và bánh kem, không thể cùng em bóc quà, không thể hát bài hát Giáng sinh, anh luôn hối hận vô cùng", anh đưa tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, ôm trọn vào lòng bàn tay mình, "Xin lỗi".

"Còn nữa", nói đến câu cuối cùng, anh cúi đầu xuống, run rẩy hôn lên từng ngón tay lạnh giá của cô, "... câu nói của bốn năm trước, là anh lừa gạt em, là giả đó".

Tiếng khóc xé nát tim gan đêm tuyết trắng đó, cuối cùng cũng xếp chồng lên bóng lưng kiên quyết ra đi của anh.

Vượt qua tháng ngày, vượt qua thời gian, vượt qua giới hạn của bóng tối và ánh sáng.

Anh không muốn để cô một mình gánh chịu bóng tối nữa, cho nên cho dù linh hồn có phân tán, tan vỡ thành trăm ngàn mảnh anh cũng kiên quyết lựa chọn ra đi.

Nhưng anh không thể ngờ được, cô gái này đã tình nguyện bỏ lại tất cả bước vào bóng tối, chỉ để dang hai tay về phía anh.

Phó Úc nói không hề sai.

Vĩnh viễn đừng bao giờ xem nhẹ đối phương, người có chung tình cảm với mình.

"Có thể bây giờ nói những lời này đã là quá muộn, nhưng anh đã từng tự tiện xem nhẹ tình cảm của em, anh xin lỗi."

"Cho nên, anh vẫn luôn yêu em, có đúng không?", một lúc lâu sau, cô cất tiếng hỏi anh, "Dù là bốn năm trước hay là hôm nay".

Mạnh Phương Ngôn nhìn vào mắt cô, chầm chậm lên tiếng, "Đúng vậy, dù là bốn năm trước hay là hôm nay, anh vẫn luôn yêu em".

Anh tiếp cận cô vì nhiệm vu, vì nhiệm vụ mà lừa dối cô, vì nhiệm vụ mà gây tổn thương cho cô.

Những thứ này đều là thật, nhưng trái tim của anh cũng là thật.

Cô không kìm được mà nhớ lại cái ngày phải quay về London, câu nói Bành Nhiên đã nói với mình ở ven đường.

Cả đời này cô cũng không quên được.

"Ngày hôm đó mình cố tình nói dối cậu, nói là muốn tỏ tình với Mạnh Phương Ngôn, thực ra mình chỉ đứng ở sau núi với anh ấy một lát thôi, trước khi đi anh ấy đã nói với mình một câu."

"Vào giây phút tôi tự mình buông tay, tôi mới biết rằng thứ mà tôi vừa đánh mất đi chính là người mà tôi yêu thương nhất cuộc đời này."

* * *

Trong căn phòng bệnh im ắng tối đen như mực.

Mạnh Phương Ngôn ngồi trên giường, ôm chặt cô vào lòng, không ngừng hôn lên môi cô.

Hai người cởi bỏ quần áo của nhau, để đối phương có thể ở trạng thái nguyên thủy một cách nhanh nhất.

Sau đó, gần như không hề có bất kì sự chuẩn bị và dạo đầu nào cả, anh liền trực tiếp xâm chiếm lấy cơ thể cô.

Chúc Tịnh cảm thấy đau, những vết thương còn chưa kịp lành liên tục giày vò cô. Nhưng cô lại ôm chặt lấy cổ anh bằng sức lực mạnh mẽ hơn, chỉ để anh có thể tiến vào cơ thể mình sâu nhất.

"... đau không?", anh thở dốc, không ngừng hôn lên vầng trán đẫm mồ hôi của cô.

"Đau", cô vân vê ngọn tóc anh, "Nhưng em muốn anh". "... cô gái tham lam này", anh thấp giọng cười, tiếng cười say mê như rượu ủ lâu ngày.

Cô hé miệng hôn lên vành tai và cổ anh, "Ừm, thế nên là cho em hết đi".

Anh hôn cô từ trên xuống dưới, triền miên mà quyết liệt, "... tuân lệnh".

Trong căn phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người, Chúc Tịnh ôm chặt lấy anh, dường như không muốn để anh rời khỏi cơ thể mình. Anh còn lo cho vết thương của cô, không dám buông thả bản thân quá mức. Nhưng đến cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước cơ thể gợi cảm và sự dụ dỗ của cô, cứ thế điên cuồng chiếm lấy cơ thể cô.

Suốt cả một đêm, hai người họ cứ thế khao khát cơ thể nhau, tựa hồ như ngày mai không bao giờ tới.

Không biết sau bao lâu, anh thì thầm bên tai cô hỏi, "... em có sợ anh không?".

Mái tóc cô đã ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ ửng. Cô lắc lắc đầu, làm ra vẻ không hiểu, "Sao em lại phải sợ anh?".

"Bởi vì đôi tay đang ôm lấy em này, đã nhuốm máu của không biết bao nhiêu người", anh nói.

Cô khẽ cựa mình, càng dán chặt hơn nữa vào lồng ngực cứng rắn đẫm mồ hôi của anh, "Ai rồi cũng sẽ phải chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi".

Đôi mắt nâu u tối của Mạnh Phương Ngôn thoáng sáng lên trong giây lát, ánh mắt lấp lánh nhìn cô nhưng lại không nói gì.

"Sao vậy?", cô uể oải cong môi, "Lại cảm thấy em là loại con gái tàn nhẫn độc ác rồi đúng không?".

Anh hôn lên đôi mắt cô, "Anh chỉ đang nghĩ, hai chúng ta, một người chuyên giết người, một người chuyên cứu người, đúng là hợp quá".

Cô thoáng ngẩn người, rồi cũng bật cười, nói: "Quả cũng đúng".

"Cho nên, sau này anh không cần phải sợ giết nhầm người không nên giết", lát sau cô đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cương nghị tuấn tú của anh, "Em sẽ cứu bọn họ".

"Nghiệp chướng do anh tạo, em sẽ trả giúp cho anh." Mạnh Phương Ngôn nhìn vào đôi mắt trong vắt chăm chú của cô, trong một khoảnh khắc nào đó, anh thậm chí còn không thể mở lời vì nỗi đau đang dấy lên và từng đợt sóng nóng hổi cuộn trào nơi lồng

ngực. “Chúc Tịnh.”

Lát sau, anh đưa tay ra, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, nét cô đơn và phiêu diêu luôn ẩn giấu trong đôi mắt anh giờ đã không còn nữa, “Em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”.

Cô nhìn đáp lại anh, lúc này cô hiểu rõ hơn bao giờ hết ý tứ trong lời nói và ánh mắt anh.

“Anh là người hiểu rõ nhất cuộc đời này em đã mất đi những gì, không có ai hiểu điều này hơn anh”, cô khẽ chạm vào đôi mi anh, “Nếu đã như vậy, thì hãy cho em quyền lựa chọn, để em có thể nắm giữ được thứ cuối cùng mà bản thân em muốn có được từ cuộc đời này”.

“Được”, anh gật gật đầu, bỗng lấy chăn cuốn chặt vào người cô, đỡ cô từ ngồi dậy ngay ngắn.

Sau đó, anh nắm lấy tay trái của cô, cẩn thận và trịnh trọng bao bọc trong bàn tay mình, nói rành mạch từng câu từng chữ với cô, “Tiểu thư Chúc Tịnh thân mến, em có đồng ý làm vợ anh không?”.

Chúc Tịnh nhìn anh, nghẹn ngào.

Cô chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh, ra sức hít sâu một cái. Một lúc sau, cô gắng gượng cười để ngăn dòng nước mắt nóng hổi trực trào nơi khóe mắt, “Hai người đều đang ở trên giường, quần áo còn chưa mặc đã như thế này rồi. Anh ít nhất cũng phải lấy nhẫn ra đã chứ, đồ ngốc?”.

Mạnh Phương Ngôn sững người, anh lập tức mỉm cười, lấy chiếc đồng hồ cất trong tủ quần áo ở đầu giường ra. Anh mở hộp, lấy chiếc nhẫn sớm đã bị cô phát hiện lúc ở huyện Lăng Đình ra.

Cô nhìn chiếc nhẫn rất giống với chiếc dây chuyền mình đang đeo trên cổ, rồi lại nhìn người đàn ông cầm nhẫn đang căng thẳng đến mức nói không lên lời, “Anh đã chọn em, là chọn cả cuộc đời… Anh có cần suy nghĩ thêm không?”.

“Sao lại phải suy nghĩ thêm?”, anh cong khóe môi, nụ cười tuy có chút bẽn lẽn ngượng ngùng nhưng lại rất kiên định, “Anh chưa từng yêu ai khác, không được cũng phải được”.

Cô nghe vậy giơ tay che miệng anh lại, vừa khóc vừa cười ra hiệu cho anh giúp mình đeo nhẫn vào.

Mạnh Phương Ngôn cẩn trọng đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, rồi không biết lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn nam, là nhẫn đôi với nhẫn của cô, đặt vào trong lòng bàn tay Chúc Tịnh.

"Cả đời này, anh cũng không thể mang lại cho em cuộc sống bình yên."

Khuôn mặt anh toát lên vẻ tuấn tú mà trầm tĩnh trong bóng tối. Anh nhìn cô, thành kính hệt như một tín đồ đang đứng trước Thượng đế, "Anh không thể ở bên cạnh em hàng ngày, anh không thể lập tức có mặt vào những lúc em cần, anh không thể cùng em đón sinh nhật, không thể cùng em đi dạo phố, cùng em xem phim, không thể ngày ngày ru em vào giấc ngủ, không thể ôm lấy em những lúc em buồn, không thể cùng em vui vẻ những lúc em hạnh phúc".

"Anh không thể mang lại cho em cuộc sống hạnh phúc bình thường như những ông chồng khác, anh không thể kiêu hãnh đứng bên cạnh em rồi nói cho cả thế giới này biết anh là chồng em. Anh cũng không thể để cho bất kì ai, đặc biệt là kẻ thù của anh biết được em là vợ anh. Anh thậm chí còn không thể được gặp em trong một khoảng thời gian rất rất dài."

"Cho dù có như vậy, em vẫn cần một người chồng như anh sao?"

"Rất dài là bao lâu?", cô khẽ hỏi.

"Có lẽ là một năm, hoặc hai năm, năm năm… mười năm", anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, lòng bàn tay ướt đẫm vì căng thẳng chờ đợi câu trả lời của cô.

Anh chưa từng sợ hãi như thế này khi phải chờ đợi một đáp án, anh sợ đến mức gần như không dám hít thở.

Không biết sau bao lâu, lâu đến mức cả cơ thể anh tê lại, anh mới cảm nhận được có một vật lành lạnh được lồng vào ngón tay áp út của mình.

"Vậy đợi đến sau này khi chúng ta có con, em có thể nói cho nó biết bố nó đang ở đâu không?", cô vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay anh, rồi khẽ nháy mắt với anh.

"… anh nghĩ, em chỉ có thể nói với nó thế này", anh mỉm cười đáp lại cô, rồi đan tay vào tay cô, cổ họng sớm đã nghẹn ngào, "Bố của nó sẽ luôn ở một nơi nào đó âm thầm yêu thương nó, bảo vệ nó để nó có thể bình an khỏe mạnh trưởng thành". "Cho nên, anh vốn

đã không phải là một người bình thường, thì sao em phải yêu cầu anh cho em một cuộc sống bình thường chứ?"

Cô cũng mỉm cười hôn lên đôi mắt đẫm lệ của anh, "Cuộc sống mà em muốn, không phải là một cuộc đời yên ổn, mà là cuộc sống có anh".

Cô từng sợ hãi sự cô độc, sợ hãi cảm giác bị người ta vứt bỏ đến vậy.

Nhưng người mà cô yêu, lại vĩnh viễn không thể cho cô cái gọi là "bến đỗ".

Cô nghĩ, trên đời này, có những thứ còn quan trọng hơn nhiều sự sinh ly tử biệt, quan trọng hơn nhiều cuộc sống của cô.

Người mà cô yêu vì vô số sinh mệnh khác trên thế giới này mà phải ẩn mình trong bóng tối, vì sinh mệnh của vô số người khác mà ngày ngày phải đương đầu với số mệnh.

Đây là cuộc sống mà anh lựa chọn, anh không hề cảm thấy oán hận.

Còn cô, nguyện đứng ở nơi tận cùng thế giới chịu đựng những tháng ngày cô quạnh, chỉ vì sự trùng phùng và trở về của anh sau những tháng năm đằng đẵng.

Đây cũng chính là cuộc sống mà cô lựa chọn, cam tâm tình nguyện.

"Mạnh Phương Ngôn, chỉ cần anh trở về, em sẽ luôn đợi", cô nắm lấy tay anh, rành mạch nói với anh, "Dù có là một năm, năm năm hay mười năm".

"Em sẽ vẫn luôn đợi anh."

Đoạn kết

Buổi chiều ở London, trời trong mây trắng nên không khí cũng có vẻ ấm áp hơn.

Một cậu nhóc chừng năm tuổi trông vô cùng xinh xắn với mái tóc đen và đôi mắt nâu miệng đang ngâm nga bài hát Giáng sinh, tay cầm cây kẹo mút vui vẻ nhảy chân sáo trên đường.

Đi được một hồi, cậu bé quay đầu lại, vẫy tay với một người phụ nữ trẻ đang đứng cách mình chừng năm bước chân, cậu chu môi phụng phịu, "Mẹ, mẹ đi nhanh một chút, muộn nữa là gà tây trong siêu thị sẽ bị người ta cướp sạch!".

"Mẹ biết rồi", người phụ nữ trẻ mỉm cười, "Con cẩn thận một chút, tuyết vừa rơi đường trơn lắm đó".

"Con không sợ", cậu bé lắc đầu, liếm cái kẹo trên tay, "Con thích trời tuyết".

Người phụ nữ đi về phía trước, dịu dàng xoa xoa đầu cậu bé, "Vì sao chứ?".

Cậu bé đưa tay lên nắm lấy tay mẹ mình, "Tuyết rơi có nghĩa là Giáng sinh sắp đến, con thích Giáng sinh".

"Vì sao con lại thích Giáng sinh vậy?"

"Vì Giáng sinh có gà tây, có bánh pudding, còn có cả bánh kem nữa!", cậu nhóc chớp chớp mắt, nhanh chóng đáp lại mẹ mình.

Người phụ nữ mỉm cười, "Con ấy, nói tóm lại là đồ tham ăn."

Cậu nhóc lè lè lưỡi, "Hì hì…" "Còn nữa…"

Hai người đi được một lát, cậu bé đột nhiên cúi đầu, lí nhí nói, "Đến lễ Giáng sinh, bố sẽ về nhà…".

Bởi vì cậu bé nói rất nhanh và rất nhỏ, người phụ nữ trẻ dường như không nghe thấy. Cô hỏi lại lần nữa cậu bé vừa nói gì, nhưng cậu bé kiên quyết không chịu nhắc lại nữa.

Rẽ vào con phố cuối cùng, chính là đến trung tâm thương mại lớn nhất trong thành phố rồi.

Cậu nhóc ngửi thấy mùi gà tây, chạy nhanh như bay, chớp mắt đã vào đến cửa trung tâm thương mại. Người phụ nữ trẻ sợ cậu đi lạc liền vội vàng đuổi theo, nhưng vừa chuẩn bị bước vào cửa trung tâm thương mại, chân cô liền khựng lại.

Dường như vừa cảm nhận được điều gì đó, cô lấy lại bình tĩnh rồi xoay người lại, nhìn vào gốc cây to phía bên kia đường.

Lúc này tuyết bắt đầu rơi trở lại, từng bông tuyết trắng tinh bay lượn khắp bầu trời. Trước mắt cô, dòng người qua lại không ngớt, xuyên qua từng khuôn mặt đang mỉm cười thong dong vô ưu vô lo đó, cô nhìn thấy dưới vành mũ của chiếc áo hoodie là khuôn mặt không thể quen thuộc hơn.

Hệt như lần đầu gặp gỡ, dường như chưa từng xa cách, dường như không già đi chút nào.

“Mẹ!”

Cứ nhìn như vậy không biết bao lâu, cậu nhóc vừa rồi còn mất tăm mất tích giờ đang cuống cuồng lên vì không tìm thấy mẹ nên chạy ra khỏi siêu thị. Lúc này, cậu nhóc liền chụp lấy tay mẹ rồi ra sức lắc lắc, “Mẹ đứng ngây ra đó làm gì thế? Bên đó làm gì có ai chứ!”.

“Phải phải…”Người phụ nữ lúc này mới hoàn hồn, liếc mắt nhìn lần cuối về hướng đó rồi thu tầm mắt lại, lặng lẽ đưa tay gạt đi giọt nước mắt ướt nhòe nơi khóe mi từ lúc nào.

Sau đó, cô khẽ cúi người, mỉm cười ôm lấy cậu con trai ngây ngô không biết gì của mình.

“Đi nào, mẹ dẫn con đi mua pudding.”

* * *

Trên đời này không phải không có bóng tối.

Mà bởi vì đã có người đứng ở một nơi bạn không thấy dùng toàn

bộ sức lực để che chắn cho bạn.

Hide your face, so the world will never find you.

Ngoại truyện một
Người kế thừa của chiến thần

Nhà tù ADX nằm trên một hoang mạc ở bang Colorado, Hoa Kỳ được mệnh danh là nhà tù có an ninh nghiêm ngặt nhất thế giới.

Đây là nơi giam giữ những tên tội phạm nguy hiểm nhất trên thế giới như là: những phần tử khủng bố, kẻ cầm đầu các tổ chức và các phần tử theo Chủ nghĩa Quốc xã mới. Bất kì kẻ nào trong số chúng, chỉ cần một mình cũng đủ để dấy lên một trận chiến máu tanh.

Nhà tù này có diện tích khoảng một trăm bốn mươi nghìn mét vuông, hàng rào dây thép gai cao tới 3,28 mét. Ngoài ra, nơi đây còn có tia laze bảo vệ và chó nghiệp vụ… chưa từng có kẻ nào có thể vượt ngục thành công.

Cộp, cộp, cộp, cộp.

Lúc này, có tiếng bước chân đều đều và mạnh mẽ vang lên bên trong hành lang nhà tù ADX.

Một người đàn ông mặc bộ đồ cai ngục đi đến trước phòng giam số 2A89 trên tầng này liền dừng bước.

Vành mũ của anh ta được kéo xuống rất thấp, do đó không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt.

Trong buồng giam này chỉ giam giữ một phạm nhân.

Phạm nhân đó đang nằm trên giường, nghịch nghịch quyển sách trong tay một cách đầy nhàm chán.

“Rajeev”, người đàn ông lúc này đứng bên ngoài song cửa sắt thấp

giọng gọi.

Tên phạm nhân cựa mình, một lúc sau liền đặt quyển sách trong tay xuống sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Đó là một người đàn ông trung niên râu ria lởm chởm, tóc tai rối bù, da ngăm đen. Nhưng ẩn dưới mái tóc xơ xác kia, lại là một đôi mắt xanh lục sáng quắc như chim ưng.

"Xin hỏi ngài cai ngục đại giá đến đây có chuyện gì vậy?", gã đàn ông da trắng lúc này hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, cười lạnh một tiếng rồi nói, "Có phải ngài định đến để cảm thán với tôi rằng, thế giới không có tôi quá bình yên và nhạt nhẽo đúng không?".

"Rajeev Ride", người đàn ông đó nhìn Rajeev nhấn mạnh, "Được thế giới mệnh danh là 'Mục sư khủng bố', mười năm trước đứng ra thành lập một tổ chức khủng bố cực đoan tại London, tuyên bố ủng hộ hành động của các tổ chức 'nòng cốt'. Đã từng 'truyền kinh giảng đạo' cho các phần tử nhiệt thành của chủ nghĩa khủng bố ở khắp hai mươi tám nước trên thế giới, là căn nguyên tội ác của hàng trăm vụ khủng bố đẫm máu. Ba năm trước cuối cùng cũng bị phán xét, giam giữ tại nhà tù ADX".

Rajeev nghe xong nghiêng nghiêng đầu, tự động vỗ tay nói, "Chậc chậc, xem ra quả đúng là một thành tích vĩ đại".

"Đúng vậy, đáng tiếc một thiên tài tội ác như vậy, lại vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời được nữa", người đàn ông đó nói.

Nụ cười trên môi Rajeev cứng lại trong phút chốc, dần dần chuyển sang vẻ mặt đáng sợ, "Chỉ cần để tao thoát được ra ngoài, tao có thể đốt cháy cái thế giới này lần nữa, biến cái thế giới giả dối và thối nát này trở nên đẹp đẽ rực rỡ vô cùng!".

"Ha ha."

Người đàn ông đó bật cười thành tiếng, giơ tay lên nâng cao vành mũ của mình lên một chút, "Rất tiếc, có lẽ cả đời này mày không còn cơ hội đó nữa rồi".

Rajeev nhìn chằm chằm vào người đàn ông đó, đột nhiên hắn run rẩy đưa tay chỉ vào khuôn mặt vừa được hé lộ ra, tựa như vừa nhìn thấy một thứ gì đó không thể tin nổi.

“Lẽ nào mày là…”, Rajeev trợn tròn mắt kinh ngạc, đồng tử dần giãn ra, “Mày…”.

“Trên đời này không có kẻ địch nào sau khi nhìn thấy khuôn mặt thật của tao mà còn sống cả”, người đàn ông lúc này bỏ mũ xuống, chào Rajeev một cách đầy tao nhã, “Tao nghĩ mày cũng không phải là ngoại lệ”.

Rajeev nhìn khuôn mặt dù đứng trong nhà lao tăm tối vẫn tuấn tú đến bức người đó, đôi mắt nâu toát lên sát ý lạnh lùng, trong phút chốc đã chứng thực cho suy nghĩ của hắn.

Người đàn ông này không biết đã dùng thủ đoạn gì mà có thể vào được nhà tù ADX, còn có thể đóng giả làm cai ngục, có lẽ chính là “Chiến Thần” mà cả thế giới bóng tối chỉ mới vừa nghe tên đã run sợ rụng rời - Mars.

Điệp viên cao cấp nhất của Shadow, bắn súng, thuật chiến đấu hay thuật thay đổi khuôn mặt, tất cả đều tinh thông. Chưa từng thất bại trong bất kì nhiệm vụ nào, cho dù nhiệm vụ đó có “bất khả thi” đến mức nào đi nữa.

“Dù đang ở trong tù, nhưng tổ chức của mày vẫn đang truyền bá thứ chân lý mà mày để lại. Chỉ trong một tuần vừa rồi, lại có mấy trăm người vô tội chết dưới tay tổ chức của mày.”

Bên ngoài phòng giam im ắng không một tiếng động, người đàn ông chầm chậm lấy một vật từ trong túi áo ra. Mặc dù khẩu súng đen ngòm cứng nhắc chỉ lộ ra một chút, nhưng cũng đủ để khiến không khí xung quanh ngưng đọng lại, lạnh đến cực điểm.

“Cho nên, chỉ khi nào mày bị xóa sổ hoàn toàn khỏi thế giới này thì trung tâm linh hồn bọn đang truyền giáo mới bị loại bỏ, từ đó mà sụp đổ.”

Rajeev nhìn họng súng đen ngòm trong giây lát, hắn đưa hai tay ôm lấy mặt mình. Một lúc sau, hắn bật cười, một tiếng cười thật ghê rợn.

“Mày không thể làm như vậy được…”

Sau khi cười lớn, Rajeev liền lật người bước xuống giường, đi đến bên cạnh song cửa sắt, châm biếm nhếch mép cười với người đàn ông đó, “Mars, mày không thể quang minh chính đại giết người ở trong nhà tù do người Mỹ cai quản được. Ở đây mạng sống của tao được bảo vệ, nếu mày giết tao, mày sẽ lập tức bị tòa án tối cao khởi

tố".

Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ đến lời nói của đối phương.

Một lúc sau, anh chầm chậm buông khẩu súng xuống. Nét mặt Rajeev cũng dần thả lỏng theo động tác của người đàn ông. Nhưng đúng vào lúc hắn chưa thoải mái nổi hai giây, với tốc độ nhanh như chớp, người đàn ông đó lần nữa giơ khẩu súng đã gắn giảm thanh trong tay lên, nhắm thẳng vào ấn đường của hắn rồi bóp cò.

Rajeev trợn tròn mắt, há hốc miệng, thẳng đơ người rồi ngã đổ vật ra phía sau, nằm dưới nền đất lạnh giá, cả quá trình chỉ kịp kêu lên một tiếng.

Người đàn ông thu khẩu súng trong tay lại, sau đó lấy máy ảnh mini từ trong túi ra, chụp mấy kiểu ảnh thi thể đang nằm dưới đất.

"Một con quỷ mà còn đi nói chuyện luật pháp?"

Liền đó, anh đội mũ lên, nhếch miệng xoay người sải bước ra bên ngoài, "Lẽ nào mày không biết, tao thích nhất là nẫng tay trên của người Mỹ à?".

"Đội trưởng."

Lúc đi đến cửa, vừa hay gặp đám cai ngục đi tuần tra, hai viên cai ngục nhìn thấy anh liền lập tức cung kính bỏ mũ cúi chào. Anh cũng đáp lại một cái đầy tao nhã, rồi tiếp tục thản nhiên bước xuống cầu thang.

Hai phút sau, chuông báo động nhà tù ADX vang lên. Tin tức Rajeev bị ám sát bằng súng lập tức lan truyền đi khắp nơi, toàn bộ cai ngục của nhà tù đều nháo nhào chạy về phía phòng giam số A89 - nơi vừa xảy ra sự việc.

Còn người đàn ông đang cải trang thành cai ngục kia lại đi ngược dòng người, thản nhiên bước về phía trước, mãi cho đến lúc đi đến góc rẽ tối đen không có người gác ở tầng một mới tháo bỏ lớp hóa trang trên người. Anh mở cửa thông gió, nhanh chóng leo lên.

Chẳng bao lâu, mùi cát vàng nhuốm đượm trong mũi anh, giữa sa mạc hoang vắng, anh leo ra khỏi cửa thông gió, đưa tay bắt lấy sợi dây thừng đang đung đưa trước mặt anh, leo lên chiếc trực thăng đợi ở đó từ lâu.

Vào trong trực thăng, phi công quay lại chào anh rồi rời khỏi khu vực đó với tốc độ nhanh nhất.

Người đàn ông đóng cửa trực thăng lại, anh lấy ra chiếc máy ảnh mini, ném cho người đàn ông đang ngồi đối diện mình.

"Điệp viên Mars, chào mừng anh trở lại", đặc vụ da màu Jim mỉm cười nhận lấy máy ảnh, "Chúc mừng anh, mission completed[21]".

[21] Nhiệm vụ đã hoàn thành.

Mạnh Phương Ngôn hít sâu một hơi, thắt dây an toàn rồi nhắm mắt day day thái dương.

"Mars", Jim chuyển nội dung bên trong máy ảnh về tổng bộ rồi thu máy ảnh lại, "Tôi cảm thấy mấy hôm nay hình như anh đang có điều gì phiền não, sao thế? Lẽ nào cuộc nói chuyện với 'mục sư khủng bố' vừa rồi không được vui vẻ cho lắm?".

"Em không nghĩ vậy."

Phi công lúc này tháo mũ ra, ném sang một bên, để lộ khuôn mặt trẻ trung với mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh ngọc, "Anh Jim, chẳng nhẽ anh không nhận ra Mars chỉ đang mắc bệnh tương tư thôi à?".

Nghe thấy câu này, Mạnh Phương Ngôn liền buông bàn tay đang day thái dương của mình xuống, anh ngước mắt liếc nhìn cậu thanh niên hoạt ngôn đó.

Sky.

Một hậu bối có tần suất ra ngoài cùng anh thực hiện nhiệm vụ nhiều nhất trong vòng hai năm nay, có kỹ năng làm việc rất tốt, nhưng cái miệng thì lại rất đáng ăn đấm. Có điều, dù gì vẫn không thể thay đổi được thực tế Sky quả là một điệp viên xuất sắc.

Jim được Sky nhắc nhở, chợt hiểu ra, xoa xoa cằm mình rồi cười nham hiểm, "Tôi nói này Mars, một người như cậu, chỉ dựa vào cái khuôn mặt này thôi thì cả đời cũng không thoát khỏi vận đào hoa".

"Không phải đâu", Sky trước giờ chưa từng bỏ lỡ cơ hội nào để trêu chọc vị điệp viên cừ khôi này, "Chưa cần nói đến Moon đang dẫn đầu trong đám chị em si tình trong Cục, mấy hôm trước ra ngoài làm nhiệm vụ, vợ của mục tiêu đã trúng tiếng sét ái tình rồi còn

muốn lên giường với anh ấy nữa đấy, anh không biết à?".

"Sky", Mạnh Phương Ngôn cuối cùng cũng lạnh lùng lên tiếng, "Tập trung lái đi".

Jim ôm bụng cười lăn cười bò, "Được rồi, Sky, đừng đùa quá trớn. Mars là người đàn ông chung thủy nhất mà tôi biết cho đến thời điểm hiện tại đấy".

"Đương nhiên rồi", Sky nháy nháy mắt, "Dù sao thì chị dâu cũng đẹp như tiên thế mà".

Mạnh Phương Ngôn nghe hai người họ nói, khẽ quay đầu nhìn ra ngoài máy bay.

Giữa bầu trời mênh mông rộng lớn không một gợn mây, anh khẽ nheo mắt lại, lấy tay chống cằm rồi xoa xoa, khóe miệng vô thức mỉm cười.

Chiếc nhẫn trên ngón tay áp út sáng lấp lánh, phản chiếu ra tia sáng ấm áp, lấp đầy cả khoang máy bay.

Jim và Sky đưa mắt nhìn nhau, im lặng mỉm cười.

* * *

Vào năm mà Mạnh Phương Ngôn và L diệt trừ triệt để tổ chức của Ghost, hai người đã có với nhau một giao ước.

Nội dung bên trong cũng chỉ hai người họ mới biết, những người còn lại không hề hay biết. Nhưng mọi người trong Cục đều đoán già đón non, giao ước đó chắc chắn có liên quan đến thời hạn làm việc của Mạnh Phương Ngôn tại Shadow.

Nếu như Mạnh Phương Ngôn rời khỏi Shadow, giải ngũ, bị thu hồi lại toàn bộ thân phận và vũ khí, hoàn toàn quay trở lại cuộc sống của người bình thường, thì nhất định sẽ gây ra biến động lớn đối với thế giới bóng tối. Phải biết, chỉ cần anh làm việc trong thế giới này một ngày thôi, chỉ cần kẻ địch nghe thấy tên anh, khả năng hoàn thành của nhiệm vụ sẽ lập tức biến từ 0% lên đến 80%.

Cho nên, dù là điệp viên bình thường của Shadow, hay là đồng đội sớm tối chiến đấu cùng anh, thậm chí ngay cả L đều không hi vọng ngày này sẽ tới.

Nhưng bọn họ cũng biết, ngày đó nhất định sẽ tới.

Đêm trước đêm Giáng sinh, Mạnh Phương Ngôn có nhiệm vụ tại Belarus, nhiệm vụ này vốn dĩ không quá nguy hiểm, chỉ là đi cướp và hủy bỏ một loại thuốc nổ nguy hiểm do một tổ chức khủng bố tại đây nắm giữ. Nhưng không biết tại sao, có lẽ là do sự cảnh giác của tổ chức này mạnh mẽ hơn hẳn so với các tổ chức khác, nên khi bọn họ đến địa điểm cất giữ thuốc nổ, cả căn cứ đã bị người của tổ chức này bao vây trong ngoài ba vòng, bọn họ hoàn toàn bị khóa chặt bên trong.

“Chúng tôi cần thêm chi viện.”

Tay phải của Jim đã bị thương, lúc này anh chàng da đen một tay cầm miếng giẻ bịt chặt miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, cả người ướt đẫm mồ hôi quỳ dưới nền đất, lớn tiếng nói với Mạnh Phương Ngôn, “Mars, ba người chúng ta không thể nào đấu lại với cả một tổ chức được, huống hồ cái nơi quỷ quái này đâu đâu cũng là thuốc nổ”.

“Theo hiển thị trên bản đồ vệ tinh, kết cấu của nơi này là dạng lõm đóng kín, chi viện và máy bay căn bản không có đất để hạ cánh”, Sky vẻ mặt nặng nề gập chiếc máy tính trong tay lại, “Mars, Jim, hai người thoát ra từ lỗ thông gió của cánh cửa sổ đầu tiên bên tay trái. Em đã xem qua rồi, đây là chỗ duy nhất trong vòng tròn bao vây của chúng có sơ hở”.

“Cậu thì sao?”, ánh mắt sắc bén của Mạnh Phương Ngôn quay sang nhìn cậu ta.

Cậu thanh niên tóc vàng mắt xanh tuấn tú lấy súng ra, vẻ mặt không chút sợ hãi nói, “Để em yểm trợ phía sau”.

“Không được”, Mạnh Phương Ngôn ngắt lời, “Một mình cậu, không thể nào chống trọi được với luồng đạn từ bốn phía bủa vây tới. Chưa đầy mười giây, người cậu đã lỗ chỗ như tổ ong rồi”.

Sky lắc đầu, nở một nụ cười đầy tự tin, “Mars, trên đời này không phải chỉ một mình anh mới làm được việc ve sầu thoát xác”.

“Hai anh mau đi đi, Jim bị thương rồi, cần phải cấp cứu gấp, thời gian quý báu, một giây cũng không thể chậm trễ.”

Nói xong câu này, Sky liền cầm súng chạy đến chỗ tấm chắn nơi tập trung các thùng thuốc nổ để dụ kẻ địch. Bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng súng liên tục không ngớt. Mạnh Phương Ngôn nghiến răng siết chặt nắm tay, hai giây sau anh đỡ Jim dưới đất dậy, sải bước lao như bay về phía cửa thông gió mà Sky đã chỉ

cho bọn họ.

Chạy không ngừng suốt một đoạn đường, anh dẫn Jim đi xuống từ cầu thang tầng ba, cuối cùng trước khi kẻ địch kịp bao vây thì hai người họ đã chạy thoát được đến bên cạnh xe.

Đỡ Jim lên ghế sau, anh nhảy lên ghế lái, phóng chiếc xe việt dã màu đen lao đi như bay.

Chiếc xe lao ra khỏi căn cứ của bọn chúng chưa đầy hai phút, anh liền nghe thấy nghe thấy tiếng nổ vang trời.

Phanh gấp một cái, Mạnh Phương Ngôn dừng xe, quay đầu nhìn lại phía căn cứ.

"Sky!" Jim nhìn ngọn lửa bùng lên, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, vung thẳng nắm đấm vào cửa kính xe, gào lên đau đớn.

Căn cứ của tổ chức khủng bố biến thành biển lửa, trên bầu trời vẫn bùng lên màn khói đen dày đặc sau vụ nổ. Sức công phá khủng khiếp như vậy chỉ có thể bắt nguồn từ đám thuốc nổ mà thôi.

Với ngọn lửa như vậy, hẳn không ai còn có thể sống sót. Toàn bộ số thuốc nổ và đám người của tổ chức đều bị hủy diệt, nhiệm vụ tuyên bố hoàn thành, nhưng Sky vừa rồi đã ở lại giúp họ kiếm thêm thời gian để có thể tháo chạy, lại vĩnh viễn bị chôn vùi trong biển lửa đó.

Mạnh Phương Ngôn xuống xe, lặng lẽ đứng yên tại chỗ, mãi cho đến khi cả cơ thể anh đều lạnh cứng.

Kể từ sau khi Kermid mất, anh đã từng thề, cả đời này sẽ không để cho bất kì đồng đội nào của mình phải hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, anh tuyệt đối không cho phép sự việc giống như Kermid xảy ra lần thứ hai.

Nhưng hiện tai, sự việc như vậy lại lần nữa xảy ra.

Sky, một điệp viên trẻ tuổi tài năng, đường tương lai còn đang rộng mở lại hệt như Kermid, một lần nữa hi sinh chính mình để đổi lấy việc nhiệm vụ được hoàn thành.

Giây phút này anh nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại khuôn mặt mà anh lưu luyến nhất và người chỉ cần dùng một đôi bàn tay cũng đủ để che đi mọi đau thương.

Anh chưa từng sợ hãi cái chết, nhưng anh của bây giờ đã có thứ để quyến luyến, cho nên lúc đối diện với cái chết, anh bỗng dao động.

Từ sau khi gặp được người đó, anh đã không còn là anh của ngày xưa nữa.

"Mars, nhìn kìa...", không biết sau bao lâu, anh đột nhiên nghe thấy giọng nói của Jim vang lên phía sau, giọng nói đó dường như ẩn chứa niềm vui sướng và sự run rẩy không kiềm chế nổi.

Anh ngẩng phắt đầu lên.

Sky đáng lẽ đã chôn mình trong biển lửa giờ lại đang đứng trước mặt anh không biết từ lúc nào. Dù cho quần áo trên người đã bị cháy tơi tả, nhưng cả người đều lành lặn không có thương tổn gì, cậu ta nháy mắt nghịch ngợm với anh rồi nói, "Mission completed".

Đôi mắt Mạnh Phương Ngôn dần mở to hết cỡ, một lúc sau anh bước về phía trước, giơ cánh tay về phía Sky.

Sky mỉm cười đập tay với anh, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh trong bóng đêm đen tối, "Em đã nói với anh rồi, trên đời này không phải chỉ một mình anh mới có thể làm được việc ve sầu thoát xác".

Mạnh Phương Ngôn nhìn khuôn mặt tràn đầy năng lượng trước mắt mình, lúc sau anh cũng cong khóe miệng mỉm cười.

"Đúng vậy, cảm ơn cậu đã giúp tôi sớm hoàn thành giao ước với L."

* * *

Lúc về đến tổng bộ ở London, Sky vẫn đang mang dáng vẻ mông lung mờ mịt vừa nghi hoặc lại vừa phiền não. Jim có lẽ cũng đã đoán ra phần nào ý tứ trong câu nói của Mạnh Phương Ngôn lúc ở Belarus, nhưng chỉ im bặt mỉm cười mỗi lần Sky truy hỏi.

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Mạnh Phương Ngôn liền trực tiếp dắt Sky xông thẳng vào văn phòng của L.

L đang ngồi ở bàn xem tài liệu, thấy hai người họ vào, ông thoáng ngây người rồi đặt tập tài liệu trong tay xuống.

" L."

Mạnh Phương Ngôn ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm

việc, nhẹ nhàng mở lời, "Trước giờ anh luôn là người quân tử nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy đúng không?".

L yên lặng nhìn anh một lát, hai tay đan lại khẽ thở dài. "Cho nên, ngày này cuối cùng cũng đã đến rồi, có đúng không?"

L nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt toát lên suy nghĩ mà chỉ có hai người họ mới có thể hiểu được.

"Nên biết rằng, cũng đã quá lâu rồi, kể từ ngày chúng ta đưa ra giao ước đó", anh khẽ cụp mắt.

Sky ngồi bên cạnh nghe hai người họ nói chuyện, mơ mơ hồ hồ không hiểu rốt cuộc hai người họ đang nói gì.

"Tôi ở bên cạnh anh tròn hai mươi sáu năm", Mạnh Phương Ngôn lấy ngón tay gõ gõ nhẹ lên mặt bàn, "L, tôi nghĩ suốt nửa quãng đường trước của cuộc đời mình, anh là người ở bên cạnh tôi lâu nhất".

"Thằng nhóc, đừng giở trò sến sẩm dụ dỗ tôi thả người", L cười day day khóe mắt mình, "Vả lại tôi thích phụ nữ cơ".

Mạnh Phương Ngôn cũng bật cười, "Nửa sau cuộc đời mình, tôi không muốn ở bên cạnh ông chú đã bạc nửa đầu này nữa".

L nhìn anh, giọng nói của anh ta lúc này đã trở nên thâm trầm hẳn, "Mars, tôi không ích kỉ như vậy đâu".

Cho dù tôi có cần cậu, cho dù Shadow có cần cậu, cho dù cả thế giới này có cần cậu.

"L, hôm nay cho dù anh có nói gì, tôi cũng không nhượng bộ, anh hiểu tính tôi mà."

"Tôi hiểu."

Nói đến đây, L cuối cùng cũng ngước mắt lên, nhìn sang Sky đang đứng bên cạnh Mạnh Phương Ngôn, "Cho nên, cậu ta chính là người mà cậu chọn làm người kế thừa cậu?".

"Đúng vậy."

Mạnh Phương Ngôn nhìn sang cậu thanh niên đứng bên cạnh mình nãy giờ vẫn ở trong trạng thái ngây ngốc, "Mặc dù vẫn còn non nớt, cần phải rèn giũa và cọ xát thêm, nhưng cậu ta là một mầm non xuất sắc hiếm có đấy".

“Xuất sắc như cậu không?”

“Ừm”, Mạnh Phương Ngôn cười xoa cằm mình, “Xuất sắc hơn cả tôi”.

L lắc đầu, “Xem ra ngoài việc tin tưởng vào cậu, tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác rồi, đúng không?”.

Mạnh Phương Ngôn nghe L nói xong, liền đứng dậy lấy ra một món đồ, đặt ngay ngắn lên bàn của L.

“Chiếc mũ anh tặng cho tôi, tôi vẫn giữ lại được chứ?” anh mỉm cười hỏi.

L khẽ gật đầu. “L, cảm ơn .”

Anh nhìn L, nói một cách nghiêm túc và rành mạch.

Anh chân thành cảm ơn người đã dẫn dắt anh vào thế giới này, người đã giúp anh tiến bộ, giúp anh có đủ dũng cảm theo đuổi những gì mình mong muốn.

Sau đó, anh vỗ vỗ lên vai Sky rồi xoay người chậm rãi bước về phía cửa văn phòng.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến V và cả cậu nhóc Raymond nữa nhé.”

Giọng nói của L lúc này khẽ vang lên phía sau anh, “Còn nữa, cậu biết có thể tìm thấy tôi ở đâu rồi đấy”.

Mạnh Phương Ngôn không quay đầu lại, chỉ khẽ mỉm cười vẫy vẫy tay.

L nhìn theo bóng dáng Mạnh Phương Ngôn biến mất sau cánh cửa văn phòng, L trầm mặc mất một lúc rồi mới lên tiếng, “Tôi và Mars từng có một giao hẹn, khi nào cậu ấy tìm được người kế tục mình, tôi buộc phải đồng ý để cậu ấy rời khỏi Shadow, rời khỏi thế giới này, trở lại cuộc sống của một người bình thường”.

Sky nghe xong, ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc, cậu ta há hốc miệng, đến lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ ngọn nguồn của mọi chuyện vừa rồi.

Sau đó, cậu ta cúi đầu, nhìn vào một loạt thẻ ID, súng, dao và tai nghe bộ đàm trên bàn làm việc của L.

“Cầm lấy những thứ này, cậu chính là người kế tục của ‘Chiến

Thần', cậu buộc phải tiếp tục truyền thuyết bất bại của cậu ta. Trong cái thế giới này, cậu phải dốc hết mọi sức lực để hoàn thành sứ mệnh của mình, đến khi nào cuộc đời của cậu kết thúc thì thôi".

L nói chậm rãi từ tốn, từng câu từng chữ hòa lẫn vào không trung.

Một lúc lâu sau, Sky khẽ động đậy, nhưng không hề đưa tay ra.

"Những thứ này thuộc về Mars, em không thể lấy, cũng không muốn lấy."

Chàng trai tóc vàng mắt xanh lúc này lắc lắc đầu, chậm rãi nở một nụ cười đầy giảo hoạt, "Em muốn viết lên một chương hoàn toàn mới chỉ thuộc về 'Tình Không'".

L thoáng sững người, một lúc sau ông tựa vào ghế, gật đầu đầy tán thưởng.

"Hãy cùng chờ đợi."

Ngoại truyện hai
Nơi tận cùng của thời gian

Sau khi hiệu trưởng Phùng qua đời, vợ chồng Từ Thích Diệp và Bành Nhiên trở thành người quản lí kế nhiệm của trường Trung học Lĩnh Trạm.

Khi sức khỏe Chúc Tịnh hồi phục hoàn toàn, cô quay lại huyện Lăng Đình, vợ chồng Từ-Bành sớm đã đưa ra quyết định này, dường như không muốn chứa chấp cô, cứ luôn miệng thúc giục Chúc Tịnh ở chơi vài ngày rồi nhanh chóng quay về London.

"Chúc Tịnh, tôi biết cô hoàn toàn có đủ năng lực để quản lí ngôi trường này, chăm sóc tốt cho lũ trẻ. Nhưng bọn tôi đều cho rằng cô còn có việc quan trọng hơn nữa cần phải hoàn thành, quan trọng hơn nhiều so với những việc ở đây", một Từ Thích Diệp trước nay luôn cợt nhả giờ nói với cô đầy nghiêm túc.

"Mình và Thích Diệp đều cảm thấy đây chính là chốn đi về của bọn mình, chúng mình vừa có thể chăm sóc cho lũ trẻ, vừa giúp đỡ cho công việc của bệnh viện. Đây là những điều bọn mình thực sự muốn làm, tuyệt đối không phải bọn mình đang miễn cưỡng phải gánh vác trách nhiệm nào cả."

Bành Nhiên kéo lấy tay cô nói, "Sau khi gặp cậu và Mạnh Phương Ngôn, hai người đã cho chúng mình những nhận thức và lối suy nghĩ mới mẻ đối với những chuyện trên thế giới này, cảm ơn hai người".

Chúc Tịnh vốn có một đống thứ muốn phản bác lại, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của hai người họ, cô chỉ biết trầm mặc.

Cô biết rất rõ, hai người họ có lẽ còn thích hợp để kế thừa sự nghiệp của hiệu trưởng Phùng hơn cả cô. Hai người họ đều là

những người vô cùng mạnh mẽ, dịu dàng, trái tim tràn ngập yêu thương. Chỉ có những người như vậy mới có thể mang đến cho nơi này sức sống và hạnh phúc dài lâu.

"Mỗi năm mình sẽ quay về đây một lần", cô nói.

"Ừm."

Bành Nhiên nhìn xuống bụng cô, "Lần sau tới, chắc là sẽ dẫn theo một vị khách nhí tới rồi nhỉ?".

Cô xoa xoa bụng mình, nở nụ cười đầy dịu dàng và tin tưởng với hai người họ.

"Cảm ơn."

Cuộc đời này, cô quả thực đã gặp phải những người mang đến cho mình đau khổ, nhưng lại gặp được nhiều hơn nữa những con người mang đến cho cô hi vọng và ánh sáng. Họ giống như những ngọn đèn trên con đường cuộc đời cô, luôn chỉ dẫn để đưa cô bước tới tương lai.

Cô cảm thấy bản thân mình thực sự rất may mắn.

* * *

Chúc Tịnh ở lại huyện Lăng Đình khoảng hai tuần rồi trở về thành phố T.

Bụng cô đã nhô lên rất rõ, khiến cho Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm đến sân bay đón cô được một trận hoảng hốt.

Lăng Họa ôm cánh tay cô đi về bãi đỗ xe, dọc đường chăm chú dò xét, "Chị gái à, mấy tháng rồi đấy?".

"Hơn bốn tháng rồi", cô đáp.

Tính ra thì người đó cũng xa cô hơn bốn tháng rồi, đứa bé này xuất hiện đúng vào ngày anh đi. Hôm ở bệnh viện kiểm tra ra kết quả mang thai, cô luôn cảm thấy đứa bé này nhất định là do anh cố tình.

Anh hẳn là muốn để đứa bé này, thay anh ở bên cô trong suốt những năm tháng dài anh xa cô.

"Bố đứa bé đâu?" Chúc Trầm Ngân nhíu mày hỏi.

Cô lắc đầu, “Em chỉ biết rằng anh ấy đang ở một nơi nào đó trên thế giới này”.

Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm đưa mắt nhìn nhau, mặc dù trong lòng biết rất rõ sự lựa chọn của Chúc Tịnh, nhưng vẻ mặt hai người vẫn lộ rõ vẻ đau lòng.

Nào ngờ Chúc Tịnh lại xua tay với hai người họ rồi nói, “Em không cảm thấy đây là chuyện gì đáng để thương hại và cảm thông cả”.

“Không phải là thương hại với cảm thông gì cả”, Lăng Họa nói, “Tịnh Tịnh, là bố đứa bé, anh ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều thời khắc quan trọng trong cuộc đời đứa bé. Hơn nữa, thực sự là một khi đã bỏ lỡ rồi, thì sẽ là lỡ cả cuộc đời”.

Người đó sẽ không thể tận mắt chứng kiến con mình chào đời.

Người đó sẽ không thể nào cùng vợ mình trải qua thời khắc nguy hiểm nhưng rất quan trọng đó.

Người đó là cha của sinh mệnh nhỏ bé này, nhưng lại bỏ lỡ mọi chuyện có liên quan đến nó.

“Anh ấy cũng không muốn bỏ lỡ”, giọng nói của Chúc Tịnh trầm thấp mà an yên, “Tin em đi, trên đời này sẽ không có ai buồn hơn anh ấy, bất lực hơn anh ấy nữa đâu”.

Lăng Họa thở dài, “Tịnh Tịnh, mình luôn cảm thấy cả đời này mình không nên ở trước mặt cậu ca thán chuyện Cù Khê Ngang không thể luôn ở bên mình được rồi”.

Cô mỉm cười, “Cậu có thể chứ, mình tuyệt đối sẽ không nổi giận đâu”.

Chúc Trầm Ngâm đưa tay xoa đầu cô, dịu dàng nói, “Anh và Lăng Họa đều ở đây, có bác và mẹ nuôi thay bố nó, chắc là cũng không tệ đâu nhỉ?”.

Cô mỉm cười gật gật đầu.

* * *

Ngày đứa bé chào đời, là một buổi chiều mùa thu.

Chúc Trầm Ngâm đã sắp xếp điều đến bác sĩ khoa sản ưu tú nhất bệnh viện. Chúc Tịnh từ đầu đến cuối không phải chịu đựng cơn đau quá khủng khiếp, mà đứa bé trong bụng cũng không làm khó

mẹ nó nhiều, chào đời vô cùng thuận lợi.

“Là con trai.”

Ca mổ kết thúc, bác sĩ mổ chính bước ra, thông báo cho Chúc Trầm Ngâm và Lăng Họa đang đợi bên ngoài.

“Tình trạng em gái tôi thế nào?”

“Tình trạng rất ổn định, mẹ tròn con vuông.”

Lăng Họa nghe được mấy chữ này, giọt nước mắt vẫn luôn kìm nén cuối cùng cũng tuôn trào.

“Cảm ơn”, giọng nói Chúc Trầm Ngâm cũng có chút run rẩy nhưng vẫn vô cùng vui mừng.

Lúc hai người họ vào phòng thăm Chúc Tịnh, nét mặt cô vẫn còn hơi nhợt nhạt. Lăng Họa lau mồ hôi trên mặt cô, vừa cười vừa khóc, “Chúc mừng cậu nhé, cậu lại nhanh hơn mình một bước rồi, sinh ra một thằng quỷ đáng yêu”.

Chúc Tịnh nằm trên giường, nhìn người bạn quan trọng nhất cuộc đời của mình, cô khẽ động đậy môi, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng hết mức, “Mình thích con trai”.

“Nó có thể bảo vệ em”, Chúc Trầm Ngâm đứng bên cạnh nhìn cô, mỉm cười nói.

Cô gật gật đầu, đột nhiên nói với hai người họ, “Lấy giúp mình điện thoại có được không?”.

Lăng Họa đi lấy điện thoại cho cô, cô hỏi Lăng Họa, “Có tin nhắn đến không?”.

Lăng Họa liếc nhìn màn hình điện thoại, mỉm cười gật đầu, “Có, có một tin”.

“Đọc cho mình nghe.”

“Bà Mạnh, cảm ơn em, thay anh ôm con trai của anh nhé - Bố của nó.”

Ánh mắt vốn mệt mỏi của cô phút chốc sáng bừng lên, tựa như vì sao sáng nhất trên bầu trời. Lát sau, khóe mắt cô ươn ướt, nhưng miệng vẫn mỉm cười rạng rỡ.

“Cô ngốc si tình nhà cậu, định cứ yêu mãi cái ông chồng không bao giờ được nhìn thấy mặt như vậy sao?”, Lăng Họa cũng rơi lệ, giơ tay véo nhẹ tay cô một cái.

“Đúng vậy.”

Cô gật đầu, đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng, “Chưa bao giờ giảm bớt”.

* * *

Sáu năm sau, London.

Sau khi tan làm ở bệnh viện, Chúc Tịnh vội vội vàng vàng đến nhà Phó Úc và Ông Vũ đón cậu nhóc Mạnh Kỳ Tịch.

Kể từ sau khi Mạnh Kỳ Tịch đi học mẫu giáo, nhà của Phó Úc và Ông Vũ liền biến thành ngôi nhà thứ hai của cậu bé. Những ngày làm việc trong tuần, sau khi tan dạy ở trường, Ông Vũ liền tiện đường đi đến trường mẫu giáo đón Mạnh Kỳ Tịch về nhà chăm sóc, đợi Chúc Tịnh tan làm đến đón.

“Cảm ơn nhé Ông Vũ”, vừa bước vào cửa, cô liền lập tức nói lời cảm ơn với Ông Vũ đang mở cửa cho mình, “Xin lỗi hôm nay bệnh viện nhiều việc quá, cho nên mình đến hơi muộn”.

“Con người cậu cũng thật là, đến bây giờ vẫn còn khách sáo như thế, còn ra thể thống gì nữa?”, Ông Vũ lắc đầu, “Cậu đừng có lúc nào cũng vội vã lái xe đến đây, mình sợ cậu bị tai nạn đấy. Cậu cứ yên tâm đi, Raymond ngoan ngoãn ở nhà bọn mình thế này làm sao có chuyện gì được chứ?”.

“Đúng rồi, mẹ ơi, bánh kem chú Úc làm còn ngon hơn cả bánh mua ở tiệm!”

Mạnh Kỳ Tịch đang ở ngồi ở bàn ăn, miệng dính đầy kem, vẫy vẫy tay với Chúc Tịnh.

Chúc Tịnh vừa giận vừa buồn cười, “Chú Úc và cô Tiểu Vũ kiếp trước chắc là mắc nợ con cái gì rồi, ngày nào cũng phải chăm sóc cho anh Tân Vũ, rồi còn phải lo cho một đứa trẻ như con nữa”.

“Thực ra Tân Vũ cũng không cần chúng mình chăm sóc gì”, Ông Vũ ngại ngùng buộc tóc, “Nó tự chăm sóc mình hình như còn tốt hơn cả bọn mình chăm sóc cho nó”.

Chúc Tịnh thừa biết cậu nhóc mới hơn mười tuổi nhà Phó Úc đã

được thừa hưởng tính cách chín chắn và bình tĩnh của bố nó như thế nào, "Mình thật mong Raymond sau này cũng có thể giống như Tân Vũ để mình bớt phải lo".

"Mẹ, con đẹp trai mà!", Mạnh Kỳ Tịch bất mãn lên tiếng, "Con đẹp trai hơn anh Tân Vũ".

Ông Vũ ôm bụng cười bò, nói với cậu con trai đang ngồi ở sô pha xem tivi cùng Phó Úc, "Tân Vũ, con thấy sao?".

"Raymond, miếng bánh kem ngày mai của anh em có muốn ăn không?", Phó Tân Vũ lãnh đạm nói.

"Có chứ ạ!", Mạnh Kỳ Tịch nhảy từ trên ghế xuống. "Chẳng phải anh không đẹp trai bằng em còn gì?"

Mạnh Kỳ Tịch chớp chớp đôi mắt đen láy to tròn của mình, quỷ quyệt nói, "Không, anh Tân Vũ đẹp trai nhất!".

Mọi người đều phì cười trước cuộc nói chuyện của hai tên quỷ này.

Bị ép ở lại nhà Phó Úc ăn cơm xong, Chúc Tịnh dẫn Mạnh Kỳ Tịch về nhà. Về đến nhà, cô tóm lấy tên nhóc con này đi tắm, tắm xong cậu nhóc vui sướng lên phòng ngủ xem hoạt hình. Cô thì ngồi ở sô pha tầng một tập trung xử lí tài liệu.

Chẳng biết bao lâu sau, tiếng tivi vốn ầm ĩ trên tầng đột nhiên im bặt.

"Raymond?", cô cảm thấy hơi kì lạ, thầm nghĩ thằng nhóc này chẳng nhẽ đã tự tắt tivi đi ngủ rồi, bèn gọi tên thằng bé thử xem sao.

Không thấy tiếng trả lời.

Trong lòng cô thoáng run rẩy, cô đặt tài liệu trong tay xuống rồi vội vàng lên tầng.

Đến tầng hai, cô phát hiện đèn trong phòng Mạnh Kỳ Tịch vẫn sáng, hơn nữa trong phòng còn loáng thoáng nghe có tiếng nói chuyện.

Lẽ nào trong phòng ngoài Mạnh Kỳ Tịch ra còn có ai khác nữa?

Trái tim cô đập thình thịch, tiếng tim đập cứ vang lên bên tai cô. Trong lòng Chúc Tịnh trào dâng một dự cảm, nhưng cô lại không dám nghĩ quá nhiều, chỉ biết rón rén từng bước nhẹ nhàng đi về

phía phòng con trai.

Đến cửa phòng, cô hít sâu một hơi, cẩn thận hết sức ngó vào trong phòng.

“Sinbad đến một vương quốc thần bí, bên trong vương quốc đó…”

Cô nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn kể chuyện cổ tích.

Giọng nói đó, quen thuộc đến mức khiến cô vừa nghe thấy là khóe mắt đã cay cay.

Bên trong phòng ngủ ấm áp, Mạnh Kỳ Tịch thường ngày nghịch như quỷ không phút nào ngơi tay giờ đang nằm sấp trên giường, hai tay chống lên má, nghiêm túc chăm chú nghe chuyện. Còn người đang kể chuyện kia thì tựa vào đầu giường, trên tay cầm quyển truyện. Ánh đèn êm dịu hắt xuống khuôn mặt dường như trẻ mãi không già của anh, sáng lấp lánh, vừa bình yên vừa ấm áp.

Cô muốn cất giữ hình ảnh này cả đời.

“Mẹ?”

Mạnh Kỳ Tịch nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại. Còn người đó cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Trong căn phòng ấm áp này, cô nhìn thấy đôi mắt nâu tuyệt đẹp kia, ở trong đó chính là hình ảnh phản chiếu đôi mắt đỏ hoe cùng nụ cười đầy mãn nguyện của cô.

Mạnh Phương Ngôn đặt quyển truyện xuống, cong khóe môi nói, “Con trai.”

“Dạ?”, Mạnh Kỳ Tịch ngẩng đầu nhìn anh đầy nghi hoặc, “Bố, sao bố không đọc tiếp?”.

“Con có thể giúp bố một chuyện được không?”, anh nói. Mạnh Kỳ Tịch gật gật đầu, “Được chứ ạ.”

“Con có thể nhắm mắt lại, khoảng vài phút gì đó được không?”, anh hỏi thằng bé.

Nhóc con Mạnh Kỳ Tịch trước nay chưa bao giờ chịu phục tùng ai lúc này lại nghe lời một cách kỳ lạ, không nói không rằng cứ thế nhắm mắt lại.

Mạnh Phương Ngôn mỉm cười gõ gõ đầu con trai rồi nhẹ nhàng xuống giường.

Chúc Tịnh nhìn anh đi về phía mình, cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt ướt nhòe trên mí mắt.

Anh dang hai tay ra, đứng yên bất động nhìn cô chăm chú, dường như muốn khắc sâu hình ảnh cô vào đôi mắt mình.

Cô lập tức bước lên, nhào vào lòng anh, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Đã bao nhiêu ngày đêm.

Cô nuôi dưỡng Mạnh Kỳ Tịch khôn lớn. Cô chăm sóc bệnh nhân trong bệnh viện. Cô nằm trên giường chìm vào giấc mộng. Cô lang thang trên con phố London.

Cô những tưởng một mình mình sống trên thế gian này vẫn có thể sống mạnh mẽ kiên cường, mỗi ngày đều sống xứng đáng với cuộc đời mình, mỗi ngày đều sống có ý nghĩa.

Nhưng cho đến giờ phút này.

Mãi cho đến giờ phút này cô mới phát hiện ra, cô đã nhung nhớ cái ôm này biết nhường nào.

Cô đã quyến luyến hơi ấm này biết bao nhiêu.

Ở trong vòng tay anh, cô thật sự yếu đuối.

Nếu có thể, cô hi vọng có thể mãi nằm trong vòng tay anh, trốn dưới sự che chở của anh, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh đi xa nữa.

Sáu năm nay, mỗi năm cô đều chỉ có thể gặp anh một lần. Sau một đêm, là anh lại buộc phải đi.

“Còn chưa đến Giáng sinh, sao anh đã về rồi?”, cô tựa vào ngực anh, nghẹn ngào hỏi, “… bao giờ anh phải đi?”.

Anh cúi đầu, hôn lên mái tóc cô, thấp giọng nói, “Anh không đi nữa.”

Cô sững người, ngẩng phắt đầu lên.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn đượm ý cười. Anh vuốt ve khuôn mặt cô, lần nữa cất lời, “Hôm nay không đi, ngày mai, ngày kia…

cũng sẽ không đi."

Ánh mắt cô vào giây phút đó như muốn thắp sáng cả màn đêm u tối. Cô chộp lấy cánh tay anh, run rẩy kiểm chứng lại từng câu từng chữ, "Sau này, mỗi ngày em đều có thể nhìn thấy anh ở bên cạnh em và con đúng không?".

"Ừm", anh trả lời đầy nhẫn nại, "Mỗi ngày, anh sẽ cùng mẹ con em ăn sáng, đưa con đi đến trường mẫu giáo, buổi chiều đi đón con, buổi tối đợi em về".

"Ăn cơm tối cùng hai mẹ con, ru em vào giấc ngủ. Sáng sớm em chỉ cần mở mắt thức giấc là có thể nhìn thấy anh."

"Mỗi ngày?", cô mỉm cười rơi lệ, "Không phải chỉ là Giáng sinh?".

Anh gật đầu, "Mỗi ngày, cho đến khi anh rời khỏi thế giới này".

Nước mắt trên khóe mi cô tuôn trào, cô khóc không thành tiếng.

"Bà Mạnh, anh về rồi", anh ôm lấy cô, tì lên trán cô nói. Đã vô số lần, anh chỉ còn cách Tử Thần một bước chân. Nhưng chỉ cần anh nhớ đến cô và ngôi nhà này, thì anh nhất định sẽ dốc hết sức lực để thoát ra khỏi bàn tay của Tử Thần.

Anh chưa cùng cô ngắm đủ bình minh và hoàng hôn. Anh chưa cùng cô chứng kiến con trai họ trưởng thành. Anh còn có vô số điều muốn nói với cô.

Anh còn quãng thời gian cả đời muốn bù đắp cho cô. Anh còn muốn ôm hôn người phụ nữ mà anh yêu nhất trên đời này, anh sao có thể chết đi như vậy?

Chúc Tịnh nhìn ngắm khuôn mặt anh, cô nhắm mắt lại, nở nụ cười đẹp nhất trong đời.

"Ông Mạnh, chào mừng anh trở về nhà."

Ngoại truyện ba
Buổi sáng blueberry

Sáng sớm.

Bạn nhỏ Mạnh Kỳ Tịch dụi dụi mắt, đánh răng rửa mặt xong liền chạy xuống tầng, định ôm mẹ đầy ngọt ngào để chào buổi sáng. Nhưng cậu nhóc còn chưa chạm được vào nửa tấc trên người Chúc Tịnh đã bị một đôi tay to lớn chặn lại.

Mạnh Kỳ Tịch ngẩng đầu lên, bất mãn nói, "Bố, bố mau tránh ra!".

"Mới sáng sớm nhìn thấy bố, câu đầu tiên con nên nói là gì?" Mạnh Phương Ngôn nhìn xuống cậu bé.

Mạnh Kỳ Tịch ngây ra luôn, bứt rứt bĩu môi rồi mới nói với vẻ không tình nguyện, "… con chào bố".

Mạnh Phương Ngôn hừ một tiếng, "Chào buổi sáng, con mau ra bàn ăn ngồi đi, đợi bữa sáng".

Nói xong, dưới ánh nhìn chăm chú của Mạnh Kỳ Tịch, anh lập tức lấy lại tư thế lúc vừa rồi, hai tay thoải mái ôm Chúc Tịnh từ sau lưng, đè toàn bộ sức nặng của cơ thể lên đôi vai Chúc Tịnh còn đang bận làm bữa sáng, bám riết lấy hệt như một con bạch tuộc khổng lồ.

"Bố thật đáng xấu hổ!", bạn nhỏ Mạnh Kỳ Tịch bị bỏ rơi coi như không thấy, hét ầm lên sau lưng hai người, "Bố còn bám mẹ hơn cả con, bố đúng là 'yêu tinh bám người'!".

"… này, vai em sắp gãy đến nơi rồi đấy", Chúc Tịnh bị anh bám dính lấy mà phát bực, "Anh và cả Raymond nữa mau qua bàn ăn ngồi chờ đi".

Người nào đó chẳng buồn nhúc nhích, hít hà mùi hương trên tóc cô rồi đột nhiên liếm vành tai cô.

"Mạnh Phương Ngôn!"

Giữa ban ngày ban mặt, con trai còn đang ở đó nhìn hai người họ chằm chằm, cái người này lại ngang nhiên tình tứ. Hơn nữa, cô sớm đã cảm nhận được, thứ gì đó cũng dần dần bị đánh thức sau mỗi động tác của anh, đang từ từ động đậy ở sau lưng cô.

Cả người Chúc Tịnh nóng bừng lên, cô tắt bếp, quay lại đẩy anh lùi ra sau, "Đi ra bàn ăn ngồi chờ đi!".

"Bà xã ơi…", ai đó làm ra vẻ ấm ức, "Anh chỉ muốn ôm em một chút thôi mà…".

"Em phải biết là, mười năm trước, số lần anh được ôm em chỉ đếm trên đầu ngón tay. Em xem anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, em có thể từ bi khoan hồng với anh chút không?"

Chúc Tịnh lườm cái người rõ ràng đã quay trở lại cuộc sống của người bình thường hơn ba tháng nay rồi nhưng vẫn còn tham lam vô độ này một cái, cô bình tĩnh rót cà phê nói, "Đúng vậy, anh đã hơn ba mươi tuổi rồi đó, có thể làm gương cho con trai anh chút không?".

"Mạnh Kỳ Tịch", Mạnh Phương Ngôn quay đầu túm lấy cổ áo con trai, nhấc nó đến trước mặt mình, "Nói, con có tôn sùng bố không?".

Mạnh Kỳ Tịch mắt đảo liên hồi lắc lắc đầu.

"Hả?", người nào đó kinh ngạc, "Thằng nhóc này, con không tôn sùng bố thì tôn sùng ai chứ?".

Mạnh Kỳ Tịch bắt đầu giơ ngón tay ra đếm, "Bác này, chú đại đế này, chú Úc này…".

Mặt mũi Mạnh Phương Ngôn xanh lét như tàu lá, "Nói linh ta linh tinh, mấy người đó ai mà có bản lĩnh được như bố con chứ? Con đang đùa gì đấy?".

Bác Chúc Trầm Ngâm, cũng chỉ là một thiên thần áo trắng có bàn tay vàng; chú đại đế Cù Khê Ngang mặc dù là ông vua của làng chính trị, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một kẻ biết giết người trên giấy mà thôi; còn Phó Úc, vốn chỉ là một giáo sư toán học, cùng

lắm thì IQ cao hơn người thường một chút.

Tổng hợp lại, mấy người đó, làm gì có ai có bản lĩnh và những tuyệt kỹ như anh?

Mạnh Kỳ Tịch cứng đầu giãy khỏi bàn tay bố, làm mặt quỷ với Mạnh Phương Ngôn rồi chạy đi mất.

"Cái thằng nhóc này..." Mạnh Phương Ngôn vò đầu bứt tai, gương mặt tuấn tú giận dỗi hệt như trẻ con. Chúc Tịnh bê bữa sáng đến bên bàn, nhìn vẻ mặt anh, không nhịn được bật cười, "Mạnh Phương Ngôn, anh đúng là càng sống càng tụt hậu, ngay cả con trai mình cũng không xử lí được nữa".

"Hả", anh đưa tay ôm lấy vai Chúc Tịnh, "Ai nói anh không xử lí được? Cho dù có xa cách sáu năm thì cũng không thể nào địch lại được mối quan hệ huyết thống, em không phát hiện ra người mà thằng nhóc này cứ bám riết lấy mỗi tối đòi ru ngủ đã chuyển từ em sang anh rồi sao?".

Cô hất tay anh ra khỏi vai mình, "Ừ nhỉ, em mong ngày nào anh cũng ru con anh ngủ đến sáng luôn đi, tốt nhất đừng có vào phòng em".

"Vậy đâu có được", anh lại ôm lấy cổ cô, hôn lên môi cô, "Mới có ba tháng, sao có thể bù đắp nổi quãng thời gian sáu năm trời đằng đẵng được chứ, em nói xem có đúng không?".

Vừa nói, anh còn vừa làm động tác đầy mờ ám khiến cô thẹn quá hóa giận.

"Raymond."

Chúc Tịnh nhanh nhẹn lấy cái bánh bao trên bàn nhét vào mồm ai đó, rảo bước cầm cặp sách của Mạnh Kỳ Tịch lên, "Đi nào, mẹ đưa con đi học, bữa sáng chúng ta ăn dọc đường, để bố con ở nhà một mình cho buồn chết đi".

Mạnh Phương Ngôn nhìn theo bóng dáng thanh mảnh của Chúc Tịnh cùng con trai một mạch rời khỏi nhà ngay cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại, anh ủ rũ nằm vật ra bàn ăn.

Haizz, đúng là chỉ có phụ nữ với tiểu nhân là khó dạy[22]...

[22] *Câu nói nguyên gốc của Khổng Tử trong sách Luận ngữ: "Duy nữ tứ dũ tiểu nhân, vi nan dưỡng dũ, cận chi tắc bất tốn, viễn chi tắc*

oán". Câu này thường được người đời sau dịch là: "Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy, gần nó thì nó vô phép, xa nó thì nó oán hận".

* * *

Thấy đã đến giờ tan học ở trường mẫu giáo, Mạnh Phương Ngôn cuối cùng cũng chịu bỏ laptop xuống, đóng cửa sổ màn hình xanh xanh đỏ đỏ lại, mặc áo khoác rồi đi đón Mạnh Kỳ Tịch về nhà.

Đến cổng trường mẫu giáo, từ xa đã thấy cậu nhóc và mấy bạn nhỏ khác đang ngồi quây tròn dưới đất, hình như đang thảo luận gì đó.

"Raymond, bố cậu đẹp trai thật đấy", một bé gái tóc vàng người Anh trông như búp bê cắn một miếng kẹo mút trên tay rồi nói với Mạnh Kỳ Tịch.

"Đương nhiên rồi", cậu nhóc Mạnh Kỳ Tịch mặt đầy kiêu ngạo, "Cậu nhìn mình thì biết".

"Mẹ mình nói, lúc còn trẻ nếu người đàn ông đầu tiên mà mẹ mình gặp được là bố cậu thì tốt biết bao", một cậu bé người Anh khác lúc này cũng nói xen vào, "Như vậy thì mẹ mình có thể lấy bố cậu rồi".

"Vậy không được rồi", Mạnh Kỳ Tịch sáu tuổi nhưng tư duy vô cùng rõ ràng, "Bố mình chỉ yêu một mình mẹ mình thôi, mẹ mình là người phụ nữ thông minh xinh đẹp nhất trên đời".

"Vậy..."

Cô bé người Anh lúc nãy lên tiếng, "Vậy sau này lớn lên mình lấy cậu có được không Raymond?".

Cậu nhóc trợn tròn mắt nói, "Hả? Tại sao chứ? Mình không muốn!".

Cô bé bị từ chối phũ phàng thì ngây người mất mấy giây, sau đó liền òa lên khóc nức nở.

Mạnh Phương Ngôn đứng sau gốc cây nãy giờ nghe hết câu chuyện, anh cười đến mức ngay cả răng cũng sắp rơi ra ngoài đến nơi. Mãi cho đến khi cô bé được phụ huynh đến đón, anh mới đi đến trước mặt Mạnh Kỳ Tịch lúc này còn đang lúng túng, xoa xoa mái tóc mềm mại của nó.

“Nhóc con, con đừng có gây thương nhớ khắp nơi như bố con đấy. Từ bé đã đào hoa rồi, bố không giúp con được đâu đấy”, anh nắm lấy tay con trai, đi bộ về nhà.

Mạnh Kỳ Tịch nghe mà không vui vẻ cho lắm, “Bố, con cũng đâu muốn đâu, con không muốn bị nhiều bạn gái thích như vậy”.

“Hả?”, Mạnh Phương Ngôn chớp chớp mắt.

“Con chỉ muốn gặp được một người con gái, sau đó yêu cô ấy cả đời thôi”, bạn nhỏ Mạnh Kỳ Tịch kiên định nói.

Mạnh Phương Ngôn nghe mà đầy hứng thú, “Nhóc con, con hiểu thế nào là yêu sao?”.

Mạnh Kỳ Tịch bất mãn chống nạnh nói, “Thì giống như bố với mẹ ấy”.

“Ừm… coi như con nói đúng”, Mạnh Phương Ngôn nở một nụ cười đầy dịu dàng mà ngay bản thân anh cũng không phát hiện ra, “Sau này đợi đến khi con gặp được cô gái của mình, bố sẽ truyền lại cho con nhiều kinh nghiệm hơn nữa”.

“Ngoắc tay!” “Được, ngoắc tay.”

Ngón tay to lớn của anh và ngón tay nhỏ xíu của cậu nhóc ngoắc vào nhau, cùng giao hẹn với nhau như thật.

Lát sau, Mạnh Kỳ Tịch đột nhiên chu miệng, thỏ thẻ gọi một tiếng “bố”.

“Sao thế?”

“Thực ra, bố là thần tượng của con, con tôn sùng bố nhất”, giọng nói của cậu nhóc mặc dù rất nhỏ, nhưng lại vô cùng mạch lạc rõ ràng.

Mạnh Phương Ngôn cười lớn, “Đương nhiên phải là bố rồi, nhóc con, thế mà sáng nay còn cãi bướng!”.

Đôi mắt to tròn giống hệt anh của Mạnh Kỳ Tịch đảo một vòng, rồi nó nói tiếp, “Cho nên bố à, tối nay con có thể ngủ với mẹ không?”.

“Được chứ…”, Mạnh Phương Ngôn vừa nói xong hai từ này, liền phát hiện mình bị con trai gài bẫy, “Thằng nhóc Mạnh Kỳ Tịch này!”.

Mạnh Kỳ Tịch sớm đã thoát khỏi tay anh, chạy đi trước khi anh kịp ra tay. Lúc này nó đang đứng ở chỗ cách anh mấy bước chân làm mặt quỷ, mỉm cười đầy đắc ý.

Mùa thu London đẹp không tả xiết, những chiếc lá vàng rơi xuống, tiếng cười giòn tan vang vọng khắp con phố, rất lâu không dứt.

Đó là giây phút đẹp đẽ nhất.

Còn lúc này, trong một tiệm cà phê cách hai người họ mấy bước chân, có hai người đàn ông tướng mạo tuấn tú vừa ngồi uống cà phê, vừa lặng lẽ quan sát hai người họ.

Sky với mái tóc vàng óng một tay chống cằm, thở dài, "Haizz... thật là ngưỡng mộ Mars... người đàn ông từng đi qua bao phong ba bão táp mưa máu gió đạn, bây giờ hàng ngày lại có thể tận hưởng niềm vui vô tận cùng với vợ con, cùng người mình yêu thương nhất ngắm bình minh và hoàng hôn mỗi ngày, dù là ở thiên đường hay địa ngục chắc cũng không thể nào có những chuyện hạnh phúc hơn thế này được."

"Năm tháng quả không bạc đãi anh ấy, nếu như có thể, tôi cũng muốn dùng sự chuộc lỗi của nửa cuộc đời trước, đổi lấy cuộc sống như thế này cho nửa sau cuộc đời."

Cảm khái nhiều như vậy, mà cái người đàn ông ngồi đối diện vẫn luôn chăm chú tập trung vào màn hình máy tính từ đầu đến cuối chẳng buồn tiếp lời. Sky buồn bực gõ gõ lên máy tính của anh ta nói, "Thanatos, anh thấy sao?".

Người đàn ông vốn đang cắm đầu vào máy tính lúc này mới chầm chậm ngẩng đầu lên.

Đó là khuôn mặt vô cùng tuấn tú và sáng láng, nhưng lại không hề có một chút biểu cảm gì. Đôi mắt đen láy đó, không chút dao động.

"Con người ai cũng có số mệnh của riêng mình."

Người đàn ông tên Thanatos đó lúc này mới điềm đạm lên tiếng, "Tôi khuyên cậu tốt nhất nên xem di động đi, địa điểm của nhiệm vụ tiếp theo L đã gửi rồi đấy."

Sky nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người đàn ông đó, lúc sau cậu liền đặt cái cốc trong tay mình xuống, nở một cười đẹp

đến say lòng người.

“Thời đại của Chiến Thần đã qua rồi, bây giờ nên là kỷ nguyên mới của Tử Thần.”

【Thanatos, Tử Thần trong thần thoại Hy Lạp cổ】

Hậu kí

Cuốn sách này, tôi đã viết rất trơn tru.

Tôi tin là đề tài này, hẳn sẽ hiếm có người muốn khai thác. Thứ nhất, đây là một câu chuyện mà bản thân phải thoát hoàn toàn ra khỏi những câu chuyện của đời thực, kể về một điệp viên của một tổ chức bí mật. Mặc dù phong cách có điểm giống với tác phẩm "*Trời đất tác thành*" của tôi, nhưng lại hoàn toàn không giống về mặt khái niệm. Bởi vì quyển sách này, càng li kỳ hơn, đặc biệt hơn và "*Tang Giới*" hơn.

Tôi thích xem những bộ phim điện ảnh và phim truyền hình thuộc thể loại gián điệp, hành động, trinh thám thậm chí là kinh dị của Âu Mỹ. Bản lĩnh và hình tượng của Tom Cruise chính là nguồn cảm hứng thôi thúc tôi viết nên quyển sách này. Tôi muốn viết về một nam chính, có năng lực vô biên như siêu nhân, nhưng cũng có những khó khăn và tình cảm nam nữ như những người bình thường khác.

Mạnh Phương Ngôn chính là người đàn ông như vậy, anh đã hoàn thành từng nhiệm vụ bất khả thi, nhanh nhẹn dứt khoát. Nhưng anh lại đem lòng yêu cô gái bình thường là Chúc Tịnh một cách không lối thoát. Bởi vì cô gái này, mà anh đã thoát khỏi thân phận của "người ngoài cuộc", cam tâm tình nguyên cúi đầu trước số phận.

Bọn họ bởi vì cô đơn giống nhau nên mới đến với nhau. Nếu như ngay từ ban đầu, hai người họ giống hệt như những con thú nhỏ tự liếm láp vết thương cho nhau, thì đến sau này hai người họ lại mang đến cho nhau sự tái sinh.

Không có người thứ hai nào có thể chờ đợi Mạnh Phương Ngôn sáu năm, cũng không có người thứ hai nào có thể mang đến cho Chúc Tịnh một cuộc đời rực rỡ như vậy.

Thực ra mỗi một nhân vật trong cuốn sách này, từ Moon, Ghost, L, Tạ Thầm… cho dù là nhân vật chính diện hay phản diện, mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình. Quyển sách này cũng có rất nhiều sự chết chóc và đau khổ, ví như ở chương mà Kermid ra đi, lúc viết nó tôi cũng đã buồn bã mất mấy ngày.

Quyển sách này không thể khiến người ta ôm bụng cười sảng khoái, mà nó khiến người ta phải rơi lệ đau khổ nhiều hơn cả. Nhưng tôi tin, nhất định sẽ có một khoảnh khắc nào đó, bạn cảm nhận được sự ấm áp.

"Bạn sở dĩ không nhìn thấy bóng tối, tuyệt đối không phải bởi vì trên thế giới này bóng tối không tồn tại, mà bởi vì đã có người đứng ở một nơi bạn không thấy dốc hết sức lực che chắn nó giúp bạn."

Tôi rất thích đoạn này, trên đời này, mỗi ngày đều có vô số người vì để bảo vệ nụ cười cho chúng ta mà phải rời khỏi nhân thế nhưng chúng ta lại không hề hay biết. Họ có thể là những lính cứu hỏa, có thể là quân nhân, có thể là gián điệp bảo vệ an ninh quốc gia, có thể là hacker đang chống lại những phần tử khủng bố… Bọn họ có thể là bất kì ai, đều vì những người không hề quen biết mà lựa chọn từ bỏ gia đình, cuộc sống của riêng mình.

Bọn họ đều ở ngay bên cạnh chúng ta, ở một nơi mà chúng ta không thấy, bảo vệ chúng ta một cách vô điều kiện không mong hồi đáp.

Còn tôi, thật sự rất muốn viết ra câu chuyện về những "huyền thoại" đó, viết ra những câu chuyện đầy kỳ ảo nhưng lại vô cùng xúc động đó cho các bạn xem.

Cho nên, tôi nghĩ, hẳn các bạn cũng mong chờ câu chuyện về ngài Thanatos giống như tôi đúng không?

Đêm ngày 14 tháng 1 năm 2016

Tang Giới ở Thượng Hải.

Hết.